IŞILCA

Cihan

Bir Türk Masalı

İNDİGO KİTAP

Başıma gelen en güzel şey...

Arzuma...

Birimiz... Hepimiz... Aslında hiçbirimiz...

Son sürat arabada ilerlerken varmaya çalıştığım adresi navigasyonda takip ediyordum. Kadının sağa sola yönlendiren sesi beni gerim gerim germiş, daha bir gaza basar olmuştum. İnşallah o Levent salağı Ali'yi falan arayıp rezilliklerini ayyuka çıkartmazdı. Ararsa vay hâlimize! Ali'nin ağzına meze olup, Bekir'in sırıtmasıyla uğraşırken Sedat'ın kulağına giderse fırça yemekten pasparlak olur çıkardık.

Gecenin ikisinde bu ne trafik arkadaş! Hızım arttıkça içimdeki Osman ve Levent'e yetişme isteğim de artmıştı. Allah ne verdiyse yolda ilerlerken telefonum çalmaya başladı. Telefonun yanıtlama tuşuna basıp "Yoldayım Ali, sen kal yerli yerinde. Ben o iki salağı alır bize geçerim." dedim ama hak getire! Geç kalmıştım, daha doğrusu geç haberim olmuştu.

Ali "Oy oy ben kıyamam sana! O güzel mabadını sıcak yatağından nasıl oldu da dışarı çıkardın paşam!" dedi ya gecenin yeni başladığı belli olmuştu. Kime ne söylüyorsun? Kader bu önüne geçilmez, acıyı kabullenip zevk alma zamanıydı. Derin bir nefes alıp hızımı düşürdüm. "Yalnız mısın?" diye son umutla sordum. Tek istediğim evet demesiydi. Tabii sonuç hüsran. Ali sinir dolu bir sesle "Ulan nasıl yalnız çıkayım gecenin bir yarısı? Aslı atmaca gibi tepemde. Senin aradığına inanmadı bile..." diye devam ederken bu fırsat kaçmazdı.

Malum konu Aslı yenge olunca sıra bana geçmişti. "Vayyy Ali! Vay şanlı şöhretli, baltası taşı delen Ali! Seni aile babası olmuş yelek Ali! İzin mi alamadın?" derken biraz olsun keyfim yerine gelmişti.

"Bırak lan tatavayı!" dedi Ali, söylediklerimi duymazdan gelerek.

"Yani yalnız mısın, değil misin?" diye sordum.

"Bekir'i aldım yanıma." dedi ya, benim keyif yine bir yerlerime kaçtı.

"Hay ben şansıma sıçayım! Bekir iki yıl manalı manalı güler artık." diye kendi derdime yanarken Ali durgunlaşıp "Cihan..." dedi. Bu ciddi ses tonu hiç hoşuma gitmedi.

"Söyle Ali, dinliyorum." dedim.

"Osman'ı hiç iyi görmedim." dedi benden bir şeyler duyma isteğiyle. Ne desem fayda etmez. Konu ince. Üzerini kapatmak en iyisiydi. Tabii yemez çakal Ali de, belki...

"Ne olmuş, saçına jöle sürmeyi mi unutmuş?" dedim anlamamış gibi.

"Anladın sen beni. Çiçek'le bir konuşsan mı? Osman perişan."

"Ali bu konu beni aşar. Ortada söylenecek bir şey yok. İkisi de domuz gibi inatçı."

"Ulan seni ne aşar? Çiçek senin kardeşin değil mi? Bunlar yıllardır birbirlerine süzüm süzüm süzülmüyorlar mı? Sen eridiler bittiler demedin mi?" diye gaza gelmiş çözüm üretirken araya girmem gerekti.

"Ali... Çiçek dün sabah Amerika'ya döndü." dediğimde ancak sustu.

"Oha! Ben bu Osman'ın kafasına sıçayım! Kapat lan telefonu!" diye bağırırken bir yumruk sesinin birinin yüzünde patladığına yemin edebilirim. Telefonu kenara bırakıp neye, kime ne kadar üzüleceğimi düşünmeye başladım. Ali gitgide Sedat'a benziyor olabilir miydi? Keşke herkes Sedat'a benzese...

Evet, geçmiş geçmişti. Zamanın acıları bizim için maziye gömülmüştü. Ne Çiçek o yetim kalmış Çiçek'ti ne Osman o yetimhaneden çıkmış çaresiz Osman'dı da hayatın ruhlarımızda bıraktığı o izler hiç silinmeyecekti. Çiçek ve Osman'ı düşünürken gaza daha bir abandım. Tabii eski defter sayfaları aklımda can bulurken ben geçmişimi hatırlamaktan hiç hoşnut değildim.

22 yıl önceydi...

Dürüst olmak gerekirse pişman olduğum zamanlar olmuyor değil. O zaman beni şeytan mı dürttü de gidip Çiçek'i buldum, ara ara kafama vurup duruyorum. Onu bulduğum için kendime lanet mi etsem? Yoksa Çiçek bahanesiyle Osman'la tanıştığım için şükür mü etsem bilmiyorum. Tabii içine düştüğüm bu ikilem onların baş belası oldukları gerçeğini örtmüyor.

O geceye kadar hayatın gerçeklerinden bihaber, gayet mutlu, şımarık veledin tekiydim. Yaşadığımız semtte herkesin saygı ve sevgiyle hürmet gösterdiği Samsunlu Celil'in oğlu Cihan'dım. Havam bin beş yüzdü yani. Okula salına salına yürürken bile değmesinler keyfime. Gurur duyuyordum babamın oğlu olmakla. On yaşında ya var ya yoktum. Keşkeler doluyor şimdiki aklımla ruhuma ama nafile. On yaşındaki bir çocuğun keşkeleri olur mu diye sormayın. Oluyor kendimden biliyorum.

Anamın beni bakkala ekmek almaya gönderdiği bir öğleden sonra gördüm kaderimi değiştirecek olan Çiçek ve annesini. Kışın ortasında, yağmurun altında incecik kıyafetlerle perişan hâldeydiler. Onları gördüğümde şıp diye anlamıştım mahalleden olmadıklarını. Burada herkes birbirini tanırdı çünkü.

Kifayet'ti Çiçek'in annesinin adı. Yarım bağladığı eşarbı yağmur suyuyla kafasına yapışmış, incecik yazlık ayakkabılarıyla, yanında

soğuktan titreyen Çiçek'in elini sıkı sıkı tutmuştu. Huzursuz, bir o kadar tedirgin bir hâlleri vardı. Çocuk aklımla bir şey beklediklerini anlamıştım da neyi beklediklerine kafa yormamıştım.

Bakkala girmeden hemen önce göz göze geldik benden beş altı yaş küçük Çiçek'le. Anlıktı gözlerimizin kesişmesi. İçim ürperdi onun soğuktan morarmış yüzünü gördüğümde. Bana hissettirdiği kötü duygudan olsa gerek hızla kaçırdım gözlerimi. O gözler hiç gitmedi aklımdan. Nereden bileyim şimdilerde başımın belası olacağını.

Çocuğum sonuçta akıl beş karış havada. Aldım bakkaldan sıcacık ekmeği, topuğundan koparıp yiye yiye döndüm eve. Analığım Semra'nın babamdan kalır tarafı yok o zamanlar. Bana hâlâ Hint racası gibi davranır. Hakkı ödenmez. Bir saniye bile üveylik yapmadı. Ben onun hiç sahip olamadığı evladı oldum, o benim hiç görmediğim annem. Bana bir oğlum deyişi vardı ki benim diyen öz analar halt etmiş yanında. Sadece bana değil babama da çok düşkündür Semra anam. Babamın şimdi olduğu gibi o zaman da gözlerinin en derinine bakar, anlardı ne istediğini. Bazen onun babamın aklını okuduğunu düşünür dururum. Sevgi bu olsa gerek.

Gün benim için televizyonun başında elimde matematik kitabı, çalışır gibi yapmakla geçti. Gece belli. Yatağın içinde çekmişim yorganı tepeme Tommiks Teksas okuyorum. Hayallerin sınırı yok. Biniyorum at sırtına dalıyorum ıssız bucaksız ormana.

Sabah uyandığımda babamın eve gelmediğini anlamam uzun sürmedi. Huysuzluk şımarıklıkla birleşmiş bende. Kaprislerim havada uçuşuyor o zamanlar. Çocukluk işte, diyerek utancımı saklamak en iyisi.

"Babam yine mi yok Semra anne?" diye sordum, ne günaydın dedim ne de başka bir şey. Surat beş karış. Semra anne çaresiz bir umutsuzlukla baktı ve duymazlıktan geldi.

"Oy benim kara kuzum sen uyandın mı? Hadi giy önlüğünü okula geç kalma. Kahvaltın hazır. Ben çayını koyayım paşam." diye bir kerede bütün sevgisini kurduğu cümlelere yansıttı.

"Gelmedi yine babam di mi?" dedim üzerimde mavi şeritli pazenden pijamalar. Semra ana baktı ben cevap almadan rahat etmeyeceğim, "Paşam gelmez olur mu? Sabah namaza çıktı, oradan işe gidecekmiş." diye uydurdu hemen. Ne zaman yalan söylese eli ayağı birbirine dolaşırdı. O zamandan çözmüştüm onu. Panikle arkasını dönüp başka işle uğraşmaya başladı.

"Hem bugün senin öğretmen çağırmış beni. Şükrü'nün anası pis pis gülerek söyledi. Sen de bana Cihan'ım yine ne yaptın? Senin beni çağırdıklarından haberin yok mu?" diye sordu. Kaç yılın yaşanmışlığı aklı zehir gibi kadının, değiştirdi konuyu. Benim paça tutuştu tabii. Okulda Robin Hood olmaya çalıştım bacak kadar boyla. Ezilenin yanındayım güya.

Bir ezdiler bir ezdiler sormayın! Haraç kestiğim hâli vakti iyi olan çocuklar toplu bir hâlde dövdüler yetmedi, müdürden yediğim dayak hediyesi oldu. On on beş veliden birden şikâyet gelince olay büyüdü tabii.

"Sadece seni değil bütün velileri çağırdı."

"Niye ki?"

"Para toplayacak herhâlde." dedim. Yalanın bu kadarı! O zamanlardan varmış bende yalan söyleme potansiyeli.

"Tamam paşam, sen otur kahvaltıya" dedi Semra ana. Okula gelmesin diye dua ede ede oturup kahvaltıyı yaptım. Olayın aslı babam duyacak ya mesele o. Kıvrana kıvrana tam çıktım bizim evin kapısından, kafamı kaldırmamla yine gördüm Çiçek ve annesini. Kadın dikmiş gözünü bizim eve, taşa dönmüş kıpırdamıyor bile. Küçük kız tutmuş anasının elini öylece duruyor. Soğuktan titreyen yüzünün yavru köpekten farkı yok. Benim evin kapısından çıkmamla

kadının gözleri bana çevrildi. Ok gibi içime işledi bakışları. Kafamı çevirip okula doğru yürümeye başladım. Arkama bakmayı deli gibi istesemde bakmadım.

Gün Semra annemin okula gelmesi, müdürün bir kere daha beni onun yanında azarlayıp nasihat etmesiyle bitti. Okul çıkışında Semra annem yumurta topuklu ayakkabılarıyla yeri döve döve yürürken, bir yandan elimden tutmuş çekiştire çekiştire nefes almadan konuşuyordu.

"Ah Cihan ah! Babana ne diyeceğiz şimdi? Adam kahrolacak. Tek hayali senin eli kalem tutan biri olman. Paşam niye böyle yapıyorsun ama sen? Ben ne derim şimdi o adama? Yine uyku uyumaz bir hafta." diye devam ederken Kifayet ve kızı Çiçek'i bizim evin karşısında görünce donup kaldı. Bana karşı hiç kullanmadığı ses tonuyla "Cihan gir sen eve!" dedi endişeyle. Elimi bırakmasıyla Kifayet'in yanına hızla yürüdü. Ben mi? İçeri girer miyim hiç? Meraktan bahçe kapısının orada kaldım. Konuşmaları gayet net olarak duydum o merakla.

Semra anne "Hanım sen laftan sözden anlamaz mısın? Sana ne dedim ben?" diye sordu sertçe.

Kadın "Seninle bir işim yok. Benim hesabım kocanla." dedi.

Semra anne "Yahu yok Celil, anlasana. Gelmeyecek." diyince,

"Beklerim ben" dedi Kifayet hırsla.

"Bak burası küçük yer. Ayıp oluyor konu komşuya. İnsanlar yanlış anlar." diyen Semra anne bir hayli telaşlıydı.

"Burası Allahın yolu! Kime ne!" dedi Kifayet.

Semra anne ikna etmek için "Ya sabır! Bak yaşın küçük. Cahilsin belli. Yanındaki sübyana acı. Var git evine. Belli ki sana yanlış demişler. Benim kocam yapmaz öyle şeyler. O kabzımallık yapar. Okmeydanı'nda yeri var." diye açtı ağzını ama kadın onu duymaz gibiydi. Gözlerinden yaşlar süzülürken "Benim gözüm gördü kızımın

babasını kimin öldürdüğünü. Ocağımı kimin söndürdüğünü. Aylarca aradım Celil denen kocanı. Dükkânına, Okmeydanı'na gittim. Koymadılar beni içeri. Göremedim onu. İki çift lafım vardır ona. Yüzüne diyeceğimi diyeceğim. Bu benim hakkım." dediğinde Semra anne çaresizce kadının yanından bahçe kapısına doğru döndüğünde benimle göz göze geldi. Yüzünün rengi atmış dehşetle bana bakıyordu. Bıraktı kadına laf yetiştirmeyi. Hızla bana doğru yürüyüp bir şey demeden elimden tuttu. Buz gibiydi elleri. Beni eve sokup aceleyle cama gitti. Kadın ve kızını kontrol ettiği her hâlinden belliydi.

O gece babam yine gelmedi. Huzursuzluğum uykuma yansımış olacak ki ara ara uyandım. Odamın penceresinden baktım sokağa. Kadın ve kızı hâlâ oradaydı. Küçük kızda derman kalmamış, kıvrılıp oturmuş taşa. Kafası dizlerine dayalı, yüzü görünmüyordu. Hızla koştum salona. Semra anne masanın başında ellerini kenetlemiş oturuyor karanlıkta. Huzursuzluğu yüzüne yansımış belli. Yanına gidip "Semra anne o kadın ve kızı hâlâ orada." dedim. Kafasını kaldırdı. Söyleyecek bir şeyi olmadığı hâlinden belliydi. "Biliyorum Cihan." dedi.

"Babam gelene kadar çağıralım buraya olmaz mı? Çok üşümüşlerdir." dediğimde sessiz kaldı. Ayağa kalktı. Üzerine kendi ördüğü kolsuz yeleğini giydi ve sokak kapısına ilerledi. Ben arkasına takılmış ne yapacağını merak ediyordum. O sırada dışarıdan gelen bir silah sesi duyuldu.

Semra annemin kapıyı açmasıyla çığlık atması bir oldu "Celil!"

Babam boylu boyunca yerde uzanmış yatıyordu. Kadının titreyen elinde bir silah, yüzü bembeyaz olmuştu. Küçük kız kulaklarını kapatmış, dizlerinin üzerine çökmüş gözleri kapalıydı.

Ben babamın yanına varamadan mahalle Semra annemin çığlıklarıyla ayağa kalktı. Polis, ambulans derken yolun ortasında Çiçek'le birlikte öylece duruyorduk. Komşulardan Nazife teyze Çiçek'le beni

eve soktu. Babamın ölebilecek olma ihtimalini niyeyse hiç düşünmedim. Korku yoktu içimde. Aklımın bana dediğine sığındım sanırım.

Bizi eve soktular ama herkes kendi derdinde. Yan komşumuz Mıgır Ali amca neler olduğunu anlama peşinde. Çiçek'i almışlar ortaya bir o soruyor bir Nazife teyze.

"Kızım adın ne senin?"

"Çiçek." dedi ağlamaklı tir tir titreyen sesiyle ya o an öğrendim adını. Kız neye cevap vereceğini şaşırdı. Gözlerinden boncuk boncuk süzüldü yaşlar ama gözlerini merak bürümüş Nazife Teyze ve Mıgır Ali'nin. Soruların ardı arkası kesilmedi.

"Anan deli mi? Gerçekten Celil babanı öldürmüş mü? Celil Efendi iyi adamdır yapmaz öyle şey ama bilemedim ki şimdi. Siz nereden geldiniz? Yoksa senin baban mı Celil? Konu başka da öyle mi dediler etrafa? Başka iş var bu olayda. Yoksa babanın alacağı mı vardı Celil Efendi'de? " diye bitmez tükenmez saçma salak sorular...

Birinin boğazımı sıktığını hissettiğim anda yerimden fırladığım gibi soluğu sobanın yanında oturan Çiçek'in yanında aldım.

Ona elimi uzatıp tutmasını beklerken "Sana pijama vereyim." dedim soğukça. Gözlerimin içine bakıp elimi tuttu. Birlikte benim odama çıktık. Benim eşofmanlarımı uzatıp "Anamın pijamaları sana büyük gelir. Benim eşofmanlarımı giy." dedim.

Çiçek bembeyaz suratı, soğuktan morarmış dudaklarıyla "Annem ne zaman gelir?" diye bebek sesiyle sordu. Küçük daha, gözünde biriken yaşlar korkudan akamıyor bile.

"Senin anan babamı niye vurdu?" dedim sertçe ama ne desin ki... Benimki laftı işte. Onun sessizliği beni çaresizliğe sürükledi sanırım. "Babam gelir yarın. Ananı da alır yanına, açıklar bize." dedim saçma salak. Açıklardı babam. Oturturdu dizine sabırla anlatırdı hiç tükenmezdi kelimeleri.

Her şey o kadar kolay olsa keşke. Yemiş kurşunu bir de yarın kalkıp gelecek. Çocukluk aklı işte.

Sabahın ilk ışıklarında ben aylak aylak mahallede dolanırken polis arabasının hızla önümden geçmesiyle eve koştum. Babam gelmiş diye düşündüm ama Çiçek'i polisler alıp götürmüş. Semra anne öğlene doğru geldi eve. Yorgunluk, üzüntü çökertmiş kadını.

"Babam! Babam nerede?" diye atladım önüne.

"Korkma paşam. Şimdi hastanede. Durumu iyi. Kurtuldu şükür." dedi bana sarılarak.

"Ya o kadın?"

"Sen sakın korkma bir daha gelemez buralara" dedi ama kaçırdı gözlerini.

"Hapiste değil mi? Şimdi Çiçek'e ne olacak?" diye sordum.

"O kim Cihan?"

"O kadının kızı, gece burada kaldı."

"Sen mi aldın içeri?" diye sordu merakla.

"Nazife teyze ve Mıgır Ali aldı. Ben eşofmanlarımdan verdim. Onun kıyafetleri burada kaldı. Sabah polis aldı götürdü." diye bir çırpıda anlattım geceyi.

"İyi etmişsiniz. Çocuğun günahı ne, zavallı kız..."

"Anası hapse girince ona ne olacak?" diye sordum ısrarla. Babamın suçsuzluğundan o kadar emindim ki ya aklıma gelmedi ya ona konduramadım. Benim babam suçlu olamazdı, nokta.

"Ah oğul! Allah yardımcısı olsun. Aç mısın sen?" diye yine beni geçiştirme moduna girmişti. Tabii bende merak biter mi? Sora sora öğrendim Çiçek'in az çok başına neler gelebileceğini ve tüm gerçeği.

Gerçekler duymak istemediğimiz acılardan oluşur ama kabullenmedim. Kabullenemedim ama biliyordum babam Çiçek'in babasını

öldürmüştü çünkü üç yıl onu görmedim. Utancından olsa gerek görüşe beni istemedi. Ancak çıkan af yasasıyla serbest kaldı.

Çiçek'e ne mi oldu? Onun ıstırap dolu hayatı o günden sonra başladı. Babam hapse girmesine rağmen annesinden şikâyetçi olmamış. Yine de adam yaralamaktan bir yıldan fazla içeride kalmış. Kızı Çiçek'i istememiş yanına. Yurda yerleştirmişler dört yaşındaki Çiçek'i. Annesi hapisten çıktıktan sonra da çocuk esirgeme kurumundan almamış kızını yanına. Her hafta sonu gelip ziyaret etmiş. Bir süre sonra ziyaretler kesilmiş. Çiçek hem öksüz kalmış hem yetim.

Gerçekler canımı acıta acıta büyürken, babamın gözümden düşmesiyle iyice sarpa sardı her şey. Babam istiyor diye elime kâğıt kalem almayı bırak zar zor liseyi bitirdim. Mahallenin serserisi olup çıktım sonuç olarak. Tabii Çiçek aklımdan hiç çıkmadı. Hem asiydim, hem müptezel. Mahallenin bıçkın delikanlısı Cihan'dım. Komik...

Sen yetim, o öksüz... Peki ya ben?

Çiçek'i bulduğumda askere gitmek üzereydim. Bir göreyim kim olduğumu anlatayım, irtibatta kalalım bir hayrım dokunur diye aldım soluğu yetiştirme yurdunun kapısında. Delikanlıyım. Tüyüm yeni bitmiş, ama ben efe gibi dolanıyorum etrafta. Kafama sıçayım.

Kapıda bekleyen bekçiye sordum nerede olduğunu. Bekçi konuşmaya tenezzül dahi etmeden kapıda bekleyen Çiçek'i gösterdi bana. Tesadüf bu ya o ne yapacağını bilmez bir durumda, küçük çantası elinde çocuk esirgemenin kapısının önündeydi. Büyümüş ama gözler yine aynı gözler. Bir o kadar çaresiz bir o kadar yoksun...

Hızla gittim yanına "Napıyorsun burada?" diye sordum yekten.

"Sana ne lan!" diye efelendi ama zangır zangır titriyor korkudan, belli her yanından. Bırakmışlar on sekiz yaşına girdi diye bunu kurumdan.

"Çiçek bak doğru konuş valla çarparım ha!" diye girdim lafa. Ne alakaysa!

"Sen... Sen benim adımı nereden biliyorsun?" diye sordu dehşet içinde. Etrafına bakınıyor panik hâlde. Birini bekler gibi bir tavır içinde.

"Ben her şeyi bilirim. Hele ki hayatımın içine eden kızı hiç unutmadım" dedim. Onu korkutmak hoşuma gitmişti yalan yok.

Aklımdan çıkmadığı onca yılın intikamıydı belki bu hâllerim. Çiçek benden öyle korktu ki kurumun kapısından gerisin geriye içeri girdi. Başladı "Ülkü anne! İmdat! Ülkü anne yardım et!" diye bağırmaya. O bağırırken demir kapıdan içeri o zamanlar tanımadığım Osman girdi. Çiçek o korkuyla Osman'ın yanına koştu. "Osman! Osman bu... Bu adam bana... Osman korkuyorum!" diye kekeliyor korkudan. Osman o zamanlar daha bir iri daha bir hayvan gibiydi. Ya da bana öyle geldi. Ama çok yakışıklıydı yalan yok. Kuyuyu andıran orman yeşili gözlere bak bak doyamazsın. Âşık ol yani o kadar.

Çiçek'i sarıp sarmaladığı kollarını gevşetip şahin bakışlarını bana dikti. Çiçek'e "Sen geç içeri!" dedi ve canavar bir bakışla ve bana doğru adeta uçtu. Uzun lafın kısası kim olduğumu açıklayana, Osman'dan boşuna dayak yemeyeyim diye derdimi anlatana kadar bir sürü hendek atladım.

Osman anlattıklarıma istinaden Çiçek'i çağırdı.

"Çiçek bu babanı vuran Celil'in oğlu Cihan'mış." diye girdi konuya. Çiçek "Cihan, hani şu bana eşofmanını veren..." dediğinde yıllardır sakladığım bizde bıraktığı kıyafetlerini ona uzattım. "Bu bizim evde kalan kıyafetlerin" dedim. Çiçek poşeti açıp bir kıyafetlere baktı bir bana.

"Saklamışsın" dedi gözünden bir damla yaş akarak. Ses etmedim ne diyeyim? Sapık gibi mi görünmüştüm acaba Osman'a onu hiç bilmiyorum.

Çiçek "Beni nasıl buldun?" diye sordu. Ona anneni buldum yerini o söyledi diyemedim. Annesi düşmüş kendi bok çukuruna, çıkmaya yeltenmiyordu bile. Belli, kızından bu yüzden uzak durmuş.

"Ben... Araştırdım diyelim." dedim ve yürümeye başladık. Osman ortamızda ama. Bana güvenmediği bir o kadar belli. Hafif kıskandı mı ne?

Bir yerde oturup uzun uzun konuştuk. Benim söyleyeceklerim bitince soru sorma sırası bana gelmişti. Osman'a dönüp "Peki sen kimsin?" diye sordum. Çiçek, Osman'dan önce "O benim her şeyim" dedi. İçimden "Hoppala!" dedim ama Osman "Aynı yurttaydık." dediğinde inandırıcı gelmedi.

"Aynı yaşta olmanız pek mümkün gibi gelmedi."

Osman "Hesap mı vereceğiz lan!" diye çıkıştı. Çiçek "Çıkma vakti geldiğinde Ülkü anne onu işe aldı böylelikle yurtta kaldı." dediğinde bu daha inandırıcıydı. "Şimdi çalışmıyorsun herhâlde."

"Ülkü anne ceza alınca çıkmak zorunda kaldım. Bir senedir dışarıdayım." dedi ve sustu. Osman, Çiçek'i almaya gelmiş ama götürecek yeri yok. Kendi üç beş erkekle bir handa hizbe bir odada kalıyormuş. Düşündüm, taşındım ve karar verdim. Derin bir nefes alıp "İster kabul et ister etme. Bizim evi hatırlar mısın bilmiyorum. Bir yol bulana kadar gel bizde kal. Ben yarın askere gidiyorum." diye aklıma geleni dilimle söyledim. Ben bazen çok densizdim. Çiçek'ten önce Osman "Yok artık! Babasını öldüren adamın evinde mi kalacak?" diye tepki verdi hâliyle.

"Belki öldürmemiştir." dedim bir umut. Çiçek masada yumruk olmuş elime uzanıp küçük elini elimin üzerine koydu. "Keşke ama... Ben gördüm Cihan." dediğinde benim dünyam bir kere daha üzerime yıkıldı.

Elimi onun soğuk ellerinden kurtarıp "Olan oldu. Ölen geri gelmiyor. Babam hasta, aklı gidip geliyor" dedim ne alâkaysa.

"Nasıl gidip geliyor?" diye merakla sordu Çiçek.

"Alzheimer olmuş. Ara ara aklı yerine geliyor ama. Birkaç ay düzgün sonra yine uçuşta. Semra anne bakıyor ona. Sen onu hatırlar mısın bilmiyorum..." diye anlatıyordum ki meraklı Osman "Anana niye ismiyle konuşuyorsun?" diye sordu. Tam bir detaycı bu Osman.

"Öz annem değil ama öz olsa bu kadar severdim." diye cevap verdim. Konuşmanın başından beri suskun kalan Çiçek "Başka çarem yok gibi." dedi Osman'ın gözlerinin içine derin derin bakarak. Osman belli çaresizlikten sessiz kaldı.

"Yani?" diye sordum. Osman sıkıntıyla Çiçek'e döndü "Anamı bulacağım sana. Elbet sana sahip çıkacaktır. O zamana kadar kalırsın Cihan'ların evinde. Ben her gün yoklarım. Eksiğin neyse alır gelirim. Yük etmem seni kimseye." dedi. Çiçek acıyla gülümsedi "Salla anamı Osman. Yerim yurdum belliyken görmeye gelmedi. Bu saatten sonra yerinde kalsın." diyerek doğru tespitle bu tezi çürüttü. Osman kederle "Deme öyle vardır bir cevabı." dedi.

"Şu anamın mevzusunu kapatalım. Bir iş bulur kalacak yerimi ayarlarım elbet. O zamana kadar sizde kalırım. Senden tek ricam ne anan ne baban benim kim olduğumu bilmesin olmaz mı?" deyiverdi. Kafamı salladım evet anlamında. Osman benimle yalnız kaldığı ilk fırsatta "Onun başına sizin yüzünüzden bir şey daha gelirse alayınızı Çiçek'in babasının yanına gönderirim. Çiçek istemese de ben anasını bulunca..." diye devam ediyordu ki "Anasının yeri belli. Ben buldum." dedim. Osman'ın sinirden kocaman oldu gözleri ve yakama yapışması bir oldu "Senin amacın ne o zaman? Ne istiyorsun Çiçek'ten?" diye beni gebertti gebertecek.

Osman'ın ellerini sinirle üzerimden silktim ve "Söylediklerine dikkat et! Sana sesimizi çıkarmadık diye havalanma da bir dinle. Ne isteyim ben Çiçek'ten? Yıllardır vicdan azabıyla çıkmadı aklımdan hepsi bu. Anasına gelince, kendi istemedi yerini söylememi. Kadının yolu belli. Bulaştırmak istemiyor kızını kendi hayatına. Ha dersen ki bana ver adresi al!" diye uzattım adresin kayıtlı olduğu kâğıdı.

"Şunu sen bir baştan anlat!" dedi Osman. Anlattım. Son cümlem zaten her şeyin özetiydi.

"Ne dediysem gelmedi. Kızının adresini ancak benim kim olduğumu öğrenince verdi. '*Sakın Çiçek'e yerimi söyleyeyim deme. Çekemem onu bu saatten sonra. Burada sermaye olup çıkar haberin olsun*' dedi." diye aktardım.

Osman kanı çekilmiş gibi tepkisizdi. "Neyse ben de gidip bir konuşayım." dedi. Bana inandı mı inanmadı mı, muamma. Sonra ne oldu bilmiyorum. Konusu bir daha açılmadı. Çiçek'e söyledi mi? Söylemedi mi? Onu da bilmiyorum. Büyük ihtimal önce kendi gitti. Aldı boyunun ölçüsünü.

Sonuç, o gece Çiçek'i aldım yanıma eve gittim. Semra anne şok. Babam ondan daha şok. Sabahına askere gidecek olan ben eve genç bir kız getirmiştim. İlk onu kaçırdığımı falan sandılar. Zamanla anladılar kardeşim gibi olduğunu. Semra annemin o güne dek bir oğlu vardı o günden sonra bir de kızı oldu. Çiçek iş bulana, yer ayarlayana kadar sığındığı bizim evde üniversiteyi bitirdi. Babam okuttu onu. Geceleri süt ısıtıp odasına götürüp içirdiğini Semra anneden öğrendim. Tek kuruşum geçmedi Çiçek'e. Bu babamın bir nevi kefaretiydi de haberi yoktu. Çiçek'in kim olduğunu ikisi de hâlâ bilmez. Çiçek babasını öldüren adama baba der oldu. Babasını öldüren adamı bu kadar nasıl sevdi aklım almaz. Ben sevemezdim... Belki babamın hasta oluşudur sebep. Çiçek sanki hafızasını silip ailesi belledi bizimkileri. Öz anasını hiç ağzına almaz. Evimizin kızı, benim baş belam oldu yani. Yıllar geçti. Osman ve Çiçek'ten kurtulamadım. Kurtulmak istediğimden pek emin değilim. Kendim ettim kendim buldum ne diyeyim...

Çiçek güler yüzünün, cadı gibi çemkirmesinin yanında duygularını belli eden biri asla olmadı. Kimseye bağlanıp sevgiyle tutunmazdı. Gözleri anlatırdı sevgisini. O gözlerinde eksik olmayan aktı akacak yaşlarla bir bakardı, her şey anlaşılırdı. Vefalı mıydı? Sonuna kadar. Merhamet desen dibine kadar. Kardeşti her şeyden önce ama

o kadar. Kapalı bir kutuydu. Bir gün olsun ağladığını görmedim ben. Hayat acımasızlığını kafasına vura vura öğretmişti ona. Belki de bu yüzden onun da güvensizliği. Duvara dayanma çöker, insana güvenme si... Tövbe tövbe, nereden geldiyse aklıma! Zaman ilerledi. Çocukluğunun yaralarını ona aile olmaya çalışan Osman ve bizimle sardı.

Üniversiteyi bitirdiğinde geçti karşımıza "Ben bir seneliğine yurt dışına gideceğim. Paramı, bursumu ayarladım. Hakkınızı helal edin." dedi. Semra annem ağladı. Babam homurdandı durdu. Osman krize girdi. Ben mi? Ne diyeyim... Deli Çiçek'le kim uğraşır? Gitti. Osman kahroldu. Tuhaflaştı. Her an yüzü gülen Osman'ın yerine yüzü gülmez, ne yerde ne gökte bir Osman geldi. Bir ara dayanamadı tası tarağı topladı, onun yanına gitti. Gitmesiyle dönmesi altı ay sürdü. Döndü diye sevinirken bana kan kusturdu. Çiçek'in ismini duyduğunda beti benzi attı. Sordum söylemedi. Biri deli diğeri ondan deli. Zaman her şeyin ilacıydı.

Çiçek bizi hiç habersiz bırakmadı. Bir yıl diye gitti, üç yıl sonra geri geldi. Döndüğünde evine kadar tutmuş, işini ayarlamış, her şeyi derleyip toplamış öyle haber verdi bize.

Kızamıyor insan. Ben kime ne sorayım ki, ne anlattılarsa bu zamana kadar onu bildim. Kötü günlerinde yanlarında, iyi günlerinde kahkahalarındaydım. Onlar izin verdiği müddetçe vardım hayatlarında. Şimdi anlıyorum hata ettiğimi. İşin aslının aşka dayandığını eşek gibi biliyordum. Sorsam ne fayda? Anlatsalar aşk diye bir şey yok benim mantığımda. İyi derim kötü olur, kötü derim yanlış çıkar. Aşk bu şakaya gelmez. Sustum aralarındaki sevdaya. İşime de geldi aslında. Yüzleşsem dalga geçmeye başlardım. Tabii bir ton sopa yiyeceğim belli Osman'dan...

Ah Osman, ah! Osman bir başkaydı. Sırrımı bilen bir tek Osman vardı. Biz iki deli, Çiçek'i, Semra annemi ve babamı yaşadığımız

hayattan daima uzak tuttuk. Osman'a minnettarım, hep korudu sırrımı. Bana kardeş oldu. Hepsinden öte derman oldu. Beni yoktan var edenin Osman olduğunu söyleyebilirim. Ona özenmeyi geç, kıskandığım çok yönü olduğunu saklamama gerek yok. Pamuklara sarıp büyütülen ben, öksüzler yurdunda büyüyen anası babası kazada ölmüş Osman. Buraya kadar şanslı ben görünebilirim ama... Hayat sonrasında Osman'a ne kadar cömertse bana bir o kadar kıttı. Niye mi? Adamın gözleri yeter beee!

Askerden geldiğimin ilk günü geldiğimi duyan çakal sürüsünün başıma üşüşmesiyle elime silahı tutuşturmaları bir oldu. Boru mu? Koskoca Samsunlu Celil'in oğlu Cihan...

Bu dünyada şeytanın bir yüzü varsa o da paradır. Onu bilir onu söylerim. Yalan yok cezbetti beni para. Silah tutmak hoşuma gitti. Adam hissettirdi bana. Hoş daha kararımı vermeden paraya boğdular beni. Bir banka defteri tutuşturdular elime sıfırları sayamadım. Parlak son model arabalar, fiyakalı takım elbiseler... İpsiz sapsız lise mezunu Cihan'dım, kanmam kolay oldu. Yine de oturmuş denize nazır bir bankta, kara kara düşünüyordum. İki arada bir derede telefonuma gelen kurbanımın fotoğrafına bakıyordum. O bana bakıyor ben ona. Nur yüzlü bir adam. Öldüresiye istemiyorum bu işi. Vicdanım rahat değil içten içe biliyorum ama kabullenmiyorum. Para var işin ucunda.

Oturduğum bankın boş olan kısmına gelip biri oturdu. Bakmadım kim olduğuna. "Rahat bırakmayacaklar seni. Bu salaklıkla iki yıla kalmaz girersin kodese." dedi ya o an aptalca sola doğru kafamı çevirdim. Bırak yapacağım işi bilmesini, ne düşündüğümü bilmesi neyin nesi demeden nutkum tutulmuş şekilde döndüm soluma. Osman...

Ben ağzımı açmadan "Çiçek'i size bıraktığım gecenin ertesi araştırmaya başladım seni ve babanı. Biliyor musun bilmem. Baban

Türkiye'de nam salmış bir kiralık katil. Er geç iş yaptığı adamların sana ulaşacağını biliyordum."

"Bu kadar şeyi... Sen nasıl?" diye sordum hayretle. Osman "Gel benimle." diyerek beni tuttu kolumdan, bindik bir taksiye. Beni dağ başında lüks bir villaya getirdi. Villa dediysem bahçesinde demir kapı, önünde bekleyen silahlı adamlar, kapıda yüze yakın kamera... İçeri girdiğimizde ben şoktan öte başka bir dünyaya girmiş gibiydim. Yirmiye yakın masanın başında genç genç çocuklar bilgisayarların başındaydı.

"Burası da neresi?" dedim şaşkınlık dolu bir merakla.

"Burada çalışıyorum. Burada kalıyorum. Han demiştim ya... İşte burası." dedi ve beni arka kapıdan bahçeye çıkardı.

"Bana inşaatlarda çalıştığını söylemiştin." dedim aptalca.

"Cihan senin sorunun da bu! Salaksın." dedi Osman.

"Sağol ya!" dedim alınganca.

"Kıyafetlerime bak, ellerime bak! Anlamalı, şüphe duymalıydın. İnşaatlarda çalışan birine benziyor muyum? Bir de kalkmış kiralık katil olmaya çalışıyorsun."

"Daha karar vermedim."

"Cihan sen o tetiği çekmezsen seni bitirirler." dedi ya bu çok doğruydu. Sessiz kaldım. "Ne yapmamı tavsiye edersin? Belli ki bir planın var." dedim.

Osman "Babam bilgisayar mühendisiydi. Plansız iş olmaz derdi." diyerek sırıttı. Osman'daki asilliğin nereden geldiğini o an anlamıştım.

Ne zaman sonra hayrete düşmüş hâlimi bir yana bırakıp sakin bir sesle "Armut dibine düşer diye boşuna dememişler." dedim ama hâlâ şaşkındım. Osman hedefe kilitlenmiş gibi "Benim de buradan kurtulmam lazım. Sen bana, ben sana olay bu." dedi.

"İyi hoş da ben hâlâ ne yapacağımızı anlamış değilim. Benim durumumun sana ne faydası olacak? Benim sayemde buradan nasıl kurtulacaksın? Armut dibine düşer demiştim ya yok öyle bir şey. Ne ben ne sen..." diye umutsuzca konuşurken Osman çok sinirlendi. Beni yakamdan tutup "Haklısın, ben armut değilim. Hiçbir zaman babam gibi dürüst, namuslu biri olamadım. Böyle giderse beni de taş çatlasın üç dört yıla kadar bir çöp bidonunda ölü bulacaklar. Ama beraber el ele verip aklımızı kullanırsak belki bir şansımız olur." dedi. Dürüstlük bazen işe yarıyordu.

"Ne demeye çalıştığını anlamadım." dedim. Osman bana bakarak güldü.

"Benim o bilgisayarda bulamayacağım, ulaşamayacağım insan yok Cihan. İnternet çağındayız. Bu işe bu saflıkla girersen seni kodese tıkmaları an meselesi. Babanın devri kapandı. Senin bana, benim sana ihtiyacımız var."

"Bana bu güveninin sebebini merak ettim. Geleceğinin içine sıçabilirim." dedim onu tartarcasına.

"Ya beraber kral oluruz ya da olacağımız bu." dedi etrafı göstererek.

"Bu sorumun cevabı değil Osman. Bu güvenin sebebi ne?"

"Çiçek... Cevap bu. Ben canımı emanet ettim sana. Başka bir açıklamam yok. Onu size götürdüğün ilk gece kapınızda yattım. Ertesi gün araştırmaya başladım. Sordum, soruşturdum. Yetmedi ananla babanla tanıştım. Onu korudunuz, kolladınız. Baban bir kiralık katil olabilir. Analığın dünyanın en temiz anası. Baban kızı gibi sevdi Çiçek'i. Sen ağabeylik ettin. Sana güvenmeyeyim de kime güveneneyim?" dedi Osman.

Sırıtarak "Mantıklı bir cevap. Peki ben sana neden güveneceğim?" diye sordum doğal olarak.

"Çiçek..." dedi yine.

"Bu mantığa uymadı sanırım." dedim çünkü Çiçek'in bendeki yerini bilmiyordu.

"Saydığım sebepler bile benim sana yamuk yapamayacağımın bir sözü. Ayrıca zaman beni sana anlatacaktır. Çiçek benim her şeyim." dedi Osman. İşte o zaman anlamalıydım Osman'ın aşkını da işte... Benim aşk denen üç harfimi eksik yazmış yaradan. Aşkı tadacak biri olmadı ki.

"Bir ortaklık kurulacaksa bundaki görev tanımını anlatmanı isterim. Pek anladığım söylenemez."

"Benim seni her şekilde yönlendirmeme izin vereceksin. Bütün bağlantıları ben sağlarım. Sana işi sunarım, ister kabul edersin ister etmezsin. Şu an yapmaya yeltendiğin şeyden fazlasını istemiyorum senden. Ama eğitim şart."

"Ne eğitimi?"

"Kendini koruma, hedef belirleme... İç güdülerinin duyarlı hâle gelmesi için mutlaka bize yardımcı olacak birileri vardır. O kısmını bana bırak ama o banka hesabına ihtiyacımız olacak."

"Şu an kendimi aksiyon filminin içindeki çömez gibi hissetmem çok normal değil mi?" dediğimde ikimiz de gülüyorduk.

Osman "Madem kiralık katil istiyorlar onlara istediklerini vereceğiz ama kimseye bağlı çalışmadan, emir almadan. Büyük oynayacağız. Sadece ikimiz."

"Emir almamak mı? Adamlar bir sürü para verdi, bizi rahat bırakmazlar." dediğimde Osman sinsi sinsi güldü.

"Osman sen hayal peşindesin. Burası Türkiye." dedim inanmazca.

"Göreceğiz" dedi kendinden emin bir şekilde. Belki de Osman'la ilk ve son olarak ciddi bir konuşma yapmıştık. Çünkü Osman bir o kadar neşeli, alaycı; bir o kadar vurdumduymazdı.

İlk bana zorla verdikleri işten kurtulmak gerekti. Bu işlere girdin mi zor çıkardın derlerdi ya, doğruydu. Osman akılcı bir plan yaptı. Adamlar işi verdiklerine vereceklerine pişman oldular ama zordu. Verdikleri işi elime yüzüme bulaştırdım. Kurban ölemedi yani. İlk bir sene bununla uğraştık. Sonuçta planda aldığım parayı geri vermek yoktu. Babamın isminin hatırına bana dokunmadılar. Ben Yüce Celil'in beceriksiz oğlu olarak piyasaya aniden girip hızla iskartaya çıktım. Tabii görüntüde.

Bunlar olurken Osman başlamış bu bir yıl içinde benim ömrümü çürütmeye, alttan alttan eğitim vermeye. En iyi dövüş eğitmeni mi gelmedi, keskin nişancı mı tutmadı, hislerime güvenmem için meditasyon seminerlerine Japonya'ya mı gitmedim... Dil mi? Tutturdu İngilizce şart diye. Yeteneğim varmış. Hâlâ dil öğrenmek benim için bir hobi...

Ona tamam dediğim için şimdi bile kendime küfür eder dururum. Evet dünyam, dünyamız değişti. İyi mi oldu kötü mü hiç irdelemedim. Zaten eğrisini doğrusunu düşünmeye fırsatım olmadı. Osman dediğini yaptı. Bana ne dediyse oldu. Akla hayale gelmeyecek paralar kazandık. Artık kraldık.

Ben eziyetin dibine vurmuş eğitim adı altında işkence görürken, o da boş durmadı. Kendini geliştirip dünya çapında bir hacker oldu. Ben mi? Öncesinde zibidinin tekiydim, şimdi iyi eğitimli bir kiralık katil oldum. Aynaya baktığımda ben bile kendimi tanıyamıyorum.

Aşk laftan anlamaz...

Gerçi hâlâ huysuz, yüzü gülmez, ruh hastasının tekiyim ama daha iyiyim. Kimseye vicdan yapmıyorum. Tamam güvensiz, bir o kadar detaycıyım ama iyiyim. Bazen elimin beş parmağını geçmeyen sevdiklerimin bana nasıl katlandığını sorgular dururum.

En vahim durumda olanı Osman. Sanırım her şey kıskançlıktan. Bir insan bu kadar mı mükemmel olur... Gel de kıskanma! Dünyanın sayılı hackerlarından biri olması bir yana zekâsının deha seviyesinde olduğunu tesadüf eseri öğrendim.

Çiçek tutturdu bir gün yetimhanedeki Ülkü ablayı ziyaret edelim diye. El mahkûm gittim onunla. Oturduk çay söyledi Ülkü öğretmen. Sohbet koyulaştı. Ülkü öğretmen Osman'ı sordu. İlk Çiçek benim de o zamanlar öyle bildiğim gibi "İnşaatta çalışıyor, iyi çok şükür." dedi.

Ülkü öğretmen "Öyle bir zekânın heba olması çok yazık. Dinletemedim ona, istese giderdi yurt dışına. Zekâ seviyesi çok üstündü bütün yaşıtlarından. On dört yaşındayken yurt dışından onu almaya gelmişlerdi."

"Niye gitmedi?" diye sordum merakla.

Ülkü öğretmen Çiçek'in gözünün içine baktı. "Bilmem. Nereden bileyim?" dedi ama cevap belliydi: Çiçek...

Velhasıl Osman bir numaraydı. Ondaki çene bırak yılanı deliğinden çıkarmayı çiftetelli oynatır. Kızlar, onun karizması karşısında

ağızları dilleri bağlanır, kölesi hâline gelirdi. Görüntü ve sevimlilik cabası! Bir de o devamlı sırıtık yüz ifadesi yok mu deli ederdi beni. Ta ki son günlere kadar... O eski hâlinden eser yok şimdi. At kezzabı o yakışıklı suratına görsün ebesini. Ne diyorum ben ya.... Yine gülecek umarım diye yola kendimi kaptırmış gaza basarken trafik ışığında durdum. Yanımda kırmızı bir ferraririn çaldığı kornayla kendime geldim. İçinde cezbedici güzellikte bir hatun... Tabii havaya girmem ve geçmişten çıkmam saniyelikti de nerede bende o şans? Allah beni yok etseydi de navigasyondan gelen kadın sesinin "Hedeflenen varış noktasına ulaştınız." cümlesini duymayaydım. Işık yeşili bulduğunda istemeye istemeye sola döndüm. Ferrarili kız yoluna devam etti.

Sola dönmemle mekânın önüne geldim, mekânın önünde çam yarması bir sürü herif; gören savaş çıkmış sanacak. Arabayı durdurup inmemle "Cihan çok şükür!" diyen Sedat'ın yeni yetme çocuklarından biriydi. Yıllar içinde hepsiyle samimiyet burun hizasına gelmişti de yapacak bir şey yok. "Neredeler?" diye sordum sinirle.

"Ali ve Bekir abi içeri gireli yarım saat oldu." dedi sırıtarak.

"Ne gülüyorsun lan?" dedim ayak parmağımdan saç telime kadar sinirden kuduran ben.

"En son mekânın çıkışından halay çekerek dışarı çıktılar da. Osman seni sayıklayıp duruyordu. Ben anlamadım bu aranızdaki ilişkiyi." diye kahkahayı bastığında bende kelimeleri bırak, nefes bile sinirden tükenmişti.

"Senin de adımı sayıklamanı sağlayabilirim, ister misin?" diye üzerine yürürken şakanın da bir haddi vardı. Kaan "Lan Tango bırak zevzekliği! Cihan gir içeri abi sen de. Uyma şu artiste!" dedi de öyle girdim içeri. Arkamdan "Lan ne öküz lan bu Cihan! Şaka yaptık, anlamadı." dediğini duymuştum da benim aklım Kaan'a takılmıştı. Ne zamandan beri abinin yanında dolaşır olmuştu? Benim bildiğim spor salonlarıyla ilgilenirdi.

İçeri girdiğimde tahmin ettiğim manzara keşke başıma gelseydi diye düşünmeden edemedim. Niye mi? Sedat buradaydı. Beni çatır çatır doğrayın, parçalara ayırın da şu adamın karşısında falso verdirtmeyin, diye ağlayacaktım. Öyle bir hürmet vardı ki içimde kelimeler anlamsız kalıyordu. Bakışları bile ona saygı duymamı sağlıyordu da hep madara oluyorduk.

Oturmuş sahnenin önüne, bir kraldan farkı yoktu. Ulan bu adamda başka bir şey vardı. Boyu posu geçtim. Endamı yeter. Uzun lafın kısası toplamış bizim tayfayı yamacına, Müslüm Gürses'ten dinlemeye alışık olduğum şarkının içine eden bir hanımefendi "Aşkın ne zor şey imiş, düşmeden bilemedim. Eller erdi murada, ben murada ermedim." diye bağrınıp dururken benim elimde bir jilet eksikti.

İçimden "*Ya Allah!*" diyerek gidip herkese toplu bir selam verdim. Yan masadan bir sandalye alıp Sedat'tan en uzak yere, Osman'ın yanına oturdum. Tabii Osman zili zurnayı bitirip davulu yutmuş kadar sarhoş. Atladı boynuma, başladı o borazan sesiyle "Cihan geldin! Sen geldin. Ben... Ben bu hayatın amına koyayım!" diye hönkürmeye. Sedat'a uzak oturdum dedim ya, kıç kadar masada ne uzak oturması? Ali, Osman'la benim hâlime yarılmış ortadan ikiye gülerken Bekir'in '*Yakaladım lan sizi! Bittiniz ömür boyu alay edip duracağım!*' bakışlarına kahrolurken Sedat "Hoş geldin Allah'ın oğlu." dedi bana en hissiyatlı sesiyle. Ben boynuma vantuz gibi yapışan Osman'ın kollarını uzaklaştırırken "Abi ne güzel bir gece! Umarım hatamız olmamıştır." dedim.

Kötü bir şey mi söylemiştim? Sedat'ın yüz hatları iyice kararıp "Ulan onca sene sonra benimle nasıl konuşacağını öğrenemedin mi? İt herif! Lan Ali! Çekin ulan bunu depoya! Benimle nasıl konuşacağını öğrenene kadar verin coşkuyu!" dediğinde ben onun sarhoş olup olmadığını çözmeye çalışıyordum. İnşallah sarhoştu ama bana

göre değildi. O sıra masaya gelen garsona "Sedat abi ne kadar içti?" diye sordum. Ciddi olup olmadığını öğrenmem lazımdı. Garsonun suratına köpekler sıçsın! Gevrek gevrek "Abi ben onun sarhoş olduğunu hiç görmedim." dedi ya, nokta.

Ben kendi derdime düşmüşken Sedat'ın benim üzerime kurduğu depo fantezisine Bekir'den cevap geldi. "Sedat depoya ne gerek var? Çiftlik yeter bu yabaniye! Duygu gelir bunun hakkından. Çenesiyle öldürüp pamuk gibi verir eline." dedi ya masada herkes gülmeye başladı. Ben mi? Ben ben değildim. Osman'ı öldürsem ancak sinirim geçerdi. Osman mı? Kendi aşk çukurunda boğuluyordu. Ben madara olup kahkahalara meze olurken o ben yokmuşum gibi elinde sigara sahnede *Feryat... Feryat...* diye bağıran kadınla bir böğürüyor da arada bir "Nurlar içinde yat Müslüm Baba!" diyerek böğürmeye devam ediyordu.

O ara gözüm karşımda süt dökmüş kedi gibi oturan Levent'e kaydı. Benim anlamadığım Levent'in gözünün üzerinde niye bir poşet buz durduğuydu. "Noldu lan?" diye sordum.

Levent cevap vermek yerine gözündeki buz dolu poşeti indirmekle yetindi. Ulan at tepmişti de nal bunun gözünde mi kalmıştı? Gözü siyahın ötesindeydi.

"Ali mi?" diye sordum alayla.

"Yok be Cihan'ım." diyerek Sedat'a karşı "Senin vurduğun yerde gül biter abim!" diye kadehi kaldıramadı bile. Sedat yaptığının sebebini açıklarcasına "Hayvan herif beni dinlemezsen olacağı bu işte! Ben sana gece dışarı çıkmak yok demedim mi? Ulan hamile karını evde yalnız bıraktın yetmiyor, Osman ne alâka? Almış onu suçuna ortak etmişsin."

Levent "Abi her şey Ali yüzünden! Aradım onu, gel dedim. Bak benim canım rakı çekti. İki kadeh atar eve döneriz dedim. Gelmedi hayvan! Neymiş Aslı onu kıtır kıtır kesermiş. Çaresiz aldım Osman'ı

ben yanıma. Ne bileyim onun böyle dertten beni pavyon pavyon gezdireceğini. Ben Ali'nin kurbanıyım abi." dedi ya beni aldı bir gülmek. Ali oturduğu sandalyeden Levent'e hamle yaptı yapacak. Osman "Nankör Levent! Sana söylediğim onca şarkı haram zıkkım olsun. Nankör lan bu!" derken elinde rakı dolu bardağı şelaleye dönmüş oraya buraya savuruyordu. Son noktayı Sedat koydu.

"Lan Levent o vurduğun yerde gül biter diyorsun ya! Bir daha benden izinsiz gece dışarı çık o zaman gül mü, diken mi kıçına girer görürsün! Hadi bahçıvan şerefe!" diye kaldırdı rakı kadehini havaya.

Görünen o ki fazla bir seçeneğim yoktu. Ya bu masaya ayak uyduracak alkole kendimi bırakacaktım ya da masadaki herhangi birinden yumruğu ağzımın ortasına yiyecektim. Niye mi? Hepsi zilzurna. İlk kadehi kafama dikip bitirirken Osman hayata döner gibi Sedat'a "Abi neye içiyoruz? Ölümü öp söyle!" diye böğürdü.

Sedat "Sen söyle Cihan, neye içiyoruz?" diye sordu. Hay dilimi eşek arısı siksin! "Osman söylesin abi!" dedim ya Osman yerinden ne ara kalktı. Ne ara üzerime uçup çeneme doğru yumruğunu geçirdi bilmiyorum. O hengamede "Çiçek'i karıştırma lan!" diye bağırdığını çenem kırılırken duymuş olabilirim. Ne alakaysa diyeceğim de haklı hayvan. İma etmiş de olabilirim. Sanki Osman psikoya bağlamamış, az önce beni öldürmeye çalışmamış gibi Sedat "Hayyam ne demiş?" diyerek kadehini tekrar havaya kaldırdı. Bizim masadaki herkesi geçtim diğer masalarda oturan herkes bir ağızdan "Dost ile içilen rakı helaldir, puşt ile içilen su bile haramdır. Ben helali haramı ayırırım, demiş abi." diye bağırırken kadehler havaya kalkmıştı bile. Ortam sakinleşmiş sahne alan çalgıcılar tıngırdarken Sedat "Eeee Cihan efendi ben sözümün arkasındayım. Teklifimi yapalı yıllar oldu. Yumurta kapıya dayandı bilesin." dedi.

"Abi gözünü seveyim ne yumurtası? Başım gözüm üstüne de benim demofobim var. Sen gittikçe büyüdün, her yerde senin adın.

Biz ayak uyduramayız o ortamlara. Kaybolur gideriz o kalabalıkta." dedim.

"Demofobi ne lan?" diye Ali böğürdü iki sandalye öteden.

Levent gözünde buz torbası "Ulan Ali ünlü bir iş adamı oldun alışamadın. Con con kelimelere bünyen tepki veriyor. Demofobi, kalabalık fobisi." dedi bilmiş bilmiş.

Ben ne günah işlemiştim de bu akşam bu masaya düşmüştüm, bilmiyorum. Sedat, Levent'in bu açıklamasının üzerine "Cihan fobini, hobini toparla gel. Büyüğüne küçüğüne bırak ben karar vereyim. Evet işler büyüdü. Ali, Bekir yetişemiyor. Çember daraldı. Götümüze girdi girecek. Derdimize koşmadın mı? Kaç ay bizimle yatıp kalkmadın mı? Sen geldiğinde Osman zaten gelecek. Bırak artık onun bunun işlerini." dedi.

"Abi, bırak elimin kirini, beni yok etsen sicili temizleyemem. Sen kalkmış bana devlete çalış diyorsun. Ben sana ayak bağı olurum."

Sedat "Ne devlete çalışması lan! Vatanına çalışacaksın." diye konuşurken Bekir'e takıldı gözüm. Sinsi bakışları üzerimdeydi. Kiminle dans ediyordum ki ben? Bunların hepsi yedi kere dünyayı sikmiş adamlar. Acaba masada sarhoş olan bir tek Osman mı vardı?

Bekir "Gelmez o! Israr etme Sedat. Harcı değil onun." dedi en ciddi sesiyle. Sedat kaşlarını çatarken ben oltaya gelmiş, tek kaşım havaya kalkmıştı. Kimse bana yapamayacağıma dair cümle kuramazdı. "Harcı değil derken?" diye sordum.

Ali, Bekir'den önce "Ulan söyletme beni şimdi! Aldığın işler ortalama insanlar. Sen kim, bizim uğraştığımız itlerle uğraşmak kim?" diye küçümser bir alayla konuşurken bu saatten sonra ben ben değildim.

"Kimi dediniz de indiremedim?" diye sordum en psikopat sesimle. Kadrolu katil Cihan Adalı'ydım ben ya basmışlardı damarıma!

Ali alaylı bir ses tonuyla "Yok haşa! Ama öyle çok zorlanacağın işler de vermedik." dedi pislik gibi sırıtarak. Tabii ben istediklerini onların kucağına vermiştim. Bekir telefonunu çıkardı ve iki üç tuşa bastı. Cebimdeki telefonun titremesi saniyeler sürdü. Çıkarıp bakmamla bir adam fotosu belirdi karşımda. "İyi bunu iki haftaya hallet!" dedi. Tabii boyun kıldan ince. "Tamam abi." dediğimde yeni bir iş almış olduk. Osman kendinde olsaydı bana afili bir küfür ederdi çünkü elimizde bitirmemiz gereken üç beş tane iş vardı ve ben yenisini alıyordum.

Gece nasıl mı bitti? Anlatılmaz yaşanır. Sabahın beşinde Sedat'a gelen telefonla herkes dağıldı. Büyük ihtimal Duygu aradı. Nereden mi biliyorum? Sedat'ın *"Ben sana ölürüm!"* deyişinden... Allah uzun ömür versin, onu Duygu'ya üç kızına bağışlasın, diye geçti içimden ya sanırım rakıyı fazla kaçırmıştım. Duygusallaşmıştım.

Ali, Levent'i sırtlarken ben Osman'ı alacaktım. Güya sarhoşlar ama Osman ayılmıştı. Yüzü kapı duvar. Ulan benim ne kabahatim varsa! Osman taş kesildi. Arabanın arka koltuğunda, yanımda otururken yoktu sanki. Sedat'ın adamlarından birinin arabasında benim evin önünde durduğumuzda kal diye ısrar etmeme bile gerek kalmadı. Hızla arabadan inip eve girdi ama yüzüme bile bakmadı. Yahu bu Osman gerçekten Çiçek'e âşıktı da dipsiz bir kuyuydu aşk.

Baktım Osman ortalarda yok. Hava aydınlandı aydınlanacak. Biraz çalışsam iyi olacaktı. Bekir'in verdiği işle elimde dört beş iş olmuş hepsini iki hafta içinde bitirmek gerekti. Malum Osman bunalım takılırken bütün işler bana kalmıştı. Üst kattaki odama çıkıp üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum. Duşa girip gecenin izlerini temizlercesine yıkandım. Şortumu ve yarım kol tişörtümü giydiğimde değmesinler keyfime. Hayat bana güzel. Seviyordum yalnızlığı. Yetiyordu bana sessizlik.

Tamam ara ara zorla gittiğim Sedatların çiftliği dengemi bozuyordu. Özeniyordum onlara da olmayınca olmuyordu. Evet çiftlikte her taraf saf mutluluktu da yalnızlık da güzeldi. Güvenliydi. Kaygısızdı. İtiraf etmeliyim yalnızlık kolaydı.

Aşağı indiğimde salonun üçlü koltuğuna kurulmuş Osman'la karşılaştım. Açmış televizyonu karıştırıp duruyordu. Sanırım kaçmakta olduğum konuşmanın zamanı gelmiş geçmişti. Kendimi suçlu hissetmeli miydim? Aslında evet ama hissetmiyorum

Ey aşk! Gelince tıkla...

Neden mi? Ben aşkın beni bulamayacağını kabulleneli çok olmuştu. Yalan yok vakti zamanında her beğendiğim kadının bakışlarında aramıştım aşkı. Çok buldum sandım. En fazlası üç ay sürdü. İşin komik yanı aşkın varlığına inanmakla kalmıyor, onu somut şekilde görebiliyordum. Nasıl mı? Aşkı görebilmek için sevdiklerime bakmam yeterli oluyordu. Osman'ı geç. O umutsuz vaka. Çiçek'in aşkıyla yanıp yanıp küle dönen, küllerinden yeniden doğan...

Bir bütündü aşk. Ya vardı ya yoktu. Gözümü kapatır, keyfime bakarım. O kadın kokusu senin; sarışını, esmeri benim diyemeyeceğim yüce bir duyguydu. Yani bu ulvi, salakça aşkı arayan düşünce yapım yüzünden hasrettim kadın tenine. Tamam tercihti benimkisi ama kızıyordum kendime. Her neyse...

Derince bir nefes alıp karşısına oturdum ve "Hep biliyordum." diye itiraf ettim dürüstçe. Osman televizyondan gözünü ayırmadan "Neyi?" diye sordu sakince.

"Çiçek ve seni." dedim ya Terminatör gibi bedeni kıpırdamadan kafası bana doğru döndü. Adam bakışlarıyla öldürdü beni.

"Ben bile bilmiyorken bizi... Sen o kuş beyninle ne biliyordun pek bir merak ettim." dedi ya benim yine ensem kaşınmaya başladı. Ne zaman gerçekten sinirlensem ensem kaşınırdı. Sabırlı olmak için

elimle başladım ensemi kaşımaya. Derin bir nefes alıp "Yurdun önüne Çiçek'i almaya geldiğim o günden beri biliyorum."

"Yanlış biliyorsun." dedi Osman ama surat beş karış. Alışık değilim onun bu hâline. Osman benim tanıdığım en güleç yüzlü insandı. Tabii aşk onu zombiye dönüştürene kadar.

"Osman sabahın altısında neyi bilip bilmediğimi tartışmasak?"

"İyi!" dedi. Herif iyi dedi ya benim ensemin kaşıntısı bedenime yayıldı.

"Sana o zamanlar sormalıydım. Benim eşekliğim! Kendiniz halledebilirsiniz sandım. Hani karı koca arasına girilmez derler ya onun gibi bir mantıktı benimki ama hata etmişim. Osman Amerika'ya gittiğinde ne oldu da apar topar geri döndün?" diye sordum.

Osman bu soruyu bekliyormuş. Elindeki kumandayı fırlatmasıyla koca dev ekran televizyon abartmıyorum ortadan ikiye ayrıldı. Adam hayvan gibi, televizyon ikiye ayrılmasın da n'apsın?

Televizyondan çıkan kıvılcımlar evi yakmadan derin bir nefes alıp yerimden kalktım. Sanki televizyonun tozunu almaya gider gibi fişini çektim. Pencereyi açıp televizyondan çıkan dumandan zehirlenmemizi engelledim ve yerime geri döndüm. Ayakta burnundan soluyan Osman benim oturmamla "Yenisini alırım." dedi ve koltuğa oturdu.

"Ne olmadı diye sorman gerek Cihan çünkü ben sünepe, bir boka yaramayan biriyim. Başka söze gerek yok." dedi.

"Ben sana boşuna lüzumsuz demiyorum." dedim sırıtarak. Osman tepki vermeyi bırak "Haklısın. Lüzumsuz herifin tekiyim." dedi ya bana gelenler geldi.

"Lan doğru dürüst anlatsana şimdi sikeceğim seni de Amerika'sını da!"

"Oraya gitmekteki amacım onu kolundan tuttuğum gibi buraya getirmekti. Her şeyi anlatacak, ondan aşkıma karşılık dilenecektim."

"Eee?" dedim merakla. Osman ters ters bana bakarken benim elimde çitlemek için bir tek çekirdek eksikti.

"Uçaktan indiğimde beni Allah'ın en kıl herifi bir Jonny ile tanıştırdı. Sevgilim, dedi. Yüzüme dedi Cihan. Bana Allah'ın gavurunu sevgilim diye tanıştırdı. Adamı görmen lazımdı. Uzun saçlı küpeli dövmeli bir tip. Yuvarlak şişe dibi gözlükleri var. Altı ay boyunca onun o gözlüklerine sıçmamak için kendimi zor tuttum."

"Eeeee?" dedim.

"Bu da yetmedi ben gelmeden on gün önce ikisi Çiçek'in adamın evine taşınması için plan yapmaya başladılar. Sus sus şiştim ben de."

"Bir şey yapmadın mı?"

"Ne yapmalıydım Cihan? Ona senelerdir bir bok dememişim. Çiçek benden bihaber. Başka birine âşık! Bırak aşkı onun evine taşınıp yaza evlenmeyi planlıyor. Topladım tası tarağı sen bu kızı unut Osman diyerek döndüm. Aslında o dönene kadar da iyiydim. Atmıştım aklımdan. İçimde bir yerlerde sakladım derken çıkıp geldi Amerika'dan. Yine benim bütün devreler karıştı."

"Çiçek evlendi mi?" diye sordum sinsice.

"Lan salak salak konuşma! Evlense bilirdin herhâlde."

"Onu diyorum ben de. Amerika'dan bekâr döndü. Fırsat çıkmış işte sana."

"Evet ben de bu fırsatı değerlendirdim. Konuştum onunla. Mucize gibiydi her şey. O kılkuyrukla benim yüzümden evlenmediğini söyledi. Ben konuşmasam o konuşup bana aşkını anlatacakmış. Hatta beni sevdiğini bile söyledi. Rüya gibi birkaç gün geçirdik. Evlenmeye karar verdik. Tutturdu her şey usulünce olsun diye. Hatırlarsan iki hafta önce akşam size geleceğimi söylemiştim. Sen de hazır olacaktın orada ama iş çıkmıştı. İyi ki çıkmış. O akşam Celil Amca'dan Çiçek'i isteyecektim. Her şey mükemmeldi ama..."

"Ama ne?" diye sordum ama merak bende heyecan yapmıştı sanırım. Gözümü bile kırpmıyordum.

"İstemeye gideceğim günün iki gün öncesi bizim zibidilerle gece içmeye gittim. Çiçek'in haberi vardı. O merak etmesin diye mekânın adına kadar söyledim ona. Cihan ben hayatımda bu kadar kendimi kaybetmedim. Kesin içtiğim şeye ilaç attırdı o çiyan kafalı Çiçek. Sabahı yatağımda başka bir kız vardı." dediğinde "Oha!" dedim istemsizce.

Kendime gelip Osman'ın yedi ceddine söveceğim sırada "Gece çok içmedim. Bilirsin güvensiz yerde çok içmem ama o geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Tek hatırladığım yatağımda birlikte uyandığım hatununun bütün gece üzerime abanıp durduğu. İttikçe oturdu kucağıma. İnan bana kurtulamadım. Tamam buraya kadar bunun bir açıklaması yok. Suçluydum."

"İyi de Çiçek ne alaka?" diye sordum merakla.

"Film yeni başlıyor Cihan!" dedi ya ben daha bir meraklandım.

"O gün kızı apar topar yolladım. Benim suçluluk içimi kemirirken iki gün sonra hayatımın kadınına kavuşacağım için bencildim. Yıllardır onun hayaliyle yanıp tutuşuyordum. Bir daha asla olmayacak diye tövbeler edip yeni hayatıma hazırlanmaya konsantre oldum. İki gün boyunca Çiçek'le telefonda görüştük. Onu görmek istediğimde hep bir bahanesi vardı. İki günün sonunda elimde çiçek, cebimde yüzük sizin evin kapısında hazır, kalbim pır pır ederek zile bastım.

O günü kafam musalla taşında cansız yatarken bile hatırlayacağım. Semra anne kapıyı açtığında hiçbir şeyden habersiz suratıma baktı. "Oğlum bu ne şıklık? Ay çiçekleri bana mı aldın?" dedi ya bana bir aptallık çöktü. Gülümseyerek çiçekleri verdim anneme ve girdim içeri.

Celil amca oturmuş televizyonun karşısına, saf saf bakıyor. Benim gözler Çiçek'i arıyor ama yok. Dayanamadım "Semra anne Çiçek nerede?" diye sordum.

Semra anne "Var sizde bir hâller. Sabahın altısında geldi Çiçek. Bileti elinde Amerika'ya dönüyorum dedi. Allah'tan Celil'in kafa yerinde değildi de laf etmedi. Noluyor size oğlum? Anlamadım ben bir şey." diyerek yerinden kalktı. Masanın üzerinde duran zarfı alıp elime tutuşturduğunda ben hâlâ duyduğum "*Amerika'ya dönüyorum.*" cümlesini hazmetmeye çalışıyordum. Zarfı nasıl açtım, nasıl içindekileri çıkardım hatırlamıyorum. Çiçek küçük bir kâğıda *Mutlu ol ama mümkünse bensiz...* yazmış. Kâğıdın yanına ona taktığım annemin yüzüğünü ve benim iki gün önce yatağımda olan kızla birlikte çekilmiş fotoğrafımı eklemişti."

"Oha onu nereden bulmuş?" diye sordum bütün kafamdakileri es geçip.

"Ben o sinirle çıktım evden. Buldum o sabah yatağımda uyanan kadını. Kadını Çiçek tutmuş." dediğinde "Yok artık! Neden?" diye tepkim çok doğaldı.

"Evet tutmuş Cihan. Ruh hastası güvensiz Çiçek Hanım beni denemişmiş! Hangi manyak böyle bir şey yapar? Cihan söyle bana! Aklım almıyor! Deli çıkacağım. Şeytan diyor git Amerika'ya, ver ağzının payını!"

"Abartma!" dedim sertçe.

"Lan ben miyim abartan? Onu parçalara ayırmak vardı ya Celil Amca'ya dua etsin onun kızı sayılır."

"Semra annemi unutmamak gerek. Tabii ben de varım. Gerçi ortada bir olay yok. Çiçek bu. Güven problemi olduğunu biliyoruz. Yaşadığı onca şeyden sonra..." diye cümleyi bitiremedim.

Osman "Ulan sokakta gezen adam mıyım ben? Benim Osman! Osman! Ulan ben bunları hak edecek ne yaptım? Yatağıma kadın sokup beni denemek nedir lan? Ben lan! Ben! Çocukluğum kedinin ciğere bakıp kendi kendine yalanması gibi Çiçek'in önünde arkasında hayaller kurarak geçti. Başka bir kızı düşünmeyi bırak gözüm

kaymadı. Peşinde pervane, o gülsün diye didindim durdum. Onunla nefes aldım. Hayatımın fırsatlarını teptim durdum. O ne yaptı? Amerika'ya gitti. Gitti yetmedi, elin zibidisini sevgilim diye tanıştırdı. Evlenmeye kalktı. Tam her şey yoluna girdi derken hatunun yaptığı hak mıydı? Ulan ben bir ara senin gibi birini kendime rakip gördüm. Vicdan yapıp sabahlara kadar uyumadım. Yok Cihan, Çiçek benim için artık öldü." dedi ama ben rakip olayına takılmıştım.

"Senin gibi derken?" diye kaşlarım havaya kalkmış gayet ciddiyet içinde bir soru sormuştum.

Osman'ın siniri anlık da olsa söner gibi oldu. "Ya senin gibi derken kötü anlamda söylemedim. Sen... Titiz, aksi bir o kadar huysuzsun ya onu kastettim."

"Ulan daha ne kadar kötü bir şey diyebilirsin ki?" diye isyanımda haklıydım.

"Bir dur Cihan ya!" dedi Osman bezmişçe. Alaya almak farz oldu. "Yuh Osman, harbiden yuh! Çiçek ve ben mi? Ulan zaten aşk bana bırak uğramayı estirmiyor bile. Gerçi aşk yüzünden düştüğün duruma bak. Sen yakışıklı hacker Osman bizim sümüklü Çiçek'in elinde maymun ol. Abi böyleyse eksik olsun."

Osman "Yeter rezil olduğum. Haklısın valla. Sikerim aşkını!" diye yerinden kalktı ve üçer beşer yukarı odasına çıktı. Ben daha ne olduğunu anlamadan Osman giyinmiş evden çıkmıştı. Bir süre salonun koltuğunda ikiye bölünmesini tamamlamaya çalışan televizyonu seyrederek oturdum.

Ve ben ne yapacağımı biliyordum. Bunu Çiçek'e ve Osman'a borçluydum. Ben onların en yakınıydım. İkisinin de iyi olmasını istiyordum. Yerimden ağır aksak kalkıp çalışma odasına geçtim. Masama oturdum. Çekmeceyi açtım. Çekmecenin içindeki numaralardan oluşan butona şifremi girdim. Masanın üzerinde açılan bölmeden çıkan ekranı açıp bekledim. Ekran aydınlandığında salonu

gösteren kameranın olduğu numaraya dokunup kaydet tuşuna tıkladım. Osman'la yaptığım konuşmayı Çiçek'e mail atmak iyi bir fikir miydi? Cevabı netti. Osman öğrenirse beni kesin öldürecekti de işte... Borçluydum. Bu benim yıllardır onlara karşı duyarsızlığımın bir bedeliydi. Gönderme tuşuna tıkladığımda "Yüzüne köpek sıçsın Cihan! Karışmasan olmaz." dedim kendime ve yerimden kalkıp biraz uyumak için yukarı çıktım.

Yavaş ol şampiyon...

İki hafta içinde dur durak demeden üç kişiyi daha eşek cennetine göndermiştim. Son iş yurt dışıydı. Osman bütün ayarlamaları yapmış, ben de işi tereyağından kıl çeker gibi bitirip gelmiştim. Havaalanında Osman'ın arabasına kendimi attığımda bitik durumdaydım. Hayatına son verdiğim her kurbanın nefesi kesildiğinde içimde bir şeyler ölüyordu da artık umurumda değildi. Bana bahane çoktu. Keyfe kederdi artık seçimlerim. Nerede ölmeyi hak eden biri, onu seçer olmuştum. Yani profesyonellikten bir o kadar uzaktım da doğrusu buydu. Ben hatadan, doğrulttuğum namlunun ucundaki Duygu'nun babama çorap giydirişini gördüğümde dönmüştüm. Aldığım para sonrasında umurumda olmadı. Biri birinin ölmesini istiyor diye kimseyi öldüremezdim. Herkes ölmeyi hak etmiyordu. O zamandan bu zamana köprünün altından çok sular geçti. Vicdanım beni daha az rahatsız eder oldu. Düşüncelerimden Osman'ın arabasına bindiğimde sıyrıldım.

Osman konuştuğumuz günden bu yana daha iyiydi. En azından konuşur, az az güler olmuştu.

"Bir sorun var mı?" diye sordu biner binmez.

"Hayır. Para yattı mı?" diye sordum.

"İsviçre hesabına altı yüz bin dolar, yüz bin senin şu vakıflara, elli bin giderlere; toplam yedi yüz elli bin."

"Peki ya sen?"

"Dış iş bu Cihan ben bir şey yapmadım." dediğinde yine sinirden ensem kaşınıyordu. Elim enseme gitmeden "Ne zamandan beri senin benim yapar olduk?" dedim.

"Ne alâkası var?"

"Çok alâkası var. Biz ölüde diride ortak değil miyiz? Sen olmasan kim bilir nerede geberip gitmiştim!" dediğimde haklı olduğumu o da biliyordu ki sessiz kaldı.

"Tamam uzatma. Sedat abi çağırdı. Sanırım şu verdikleri işi konuşacak. Yurt dışında olduğunu söylemedim. Bu gece bekliyor." dedi.

"Yarın gitsek olmaz mı?" diye sordum.

"Semra anne ve Celil baba çiftlikteymiş. Oraya gideceğiz."

"Osman bak sakın saldırayım deme ebeni sikerim ama söylemeden geçemeyeceğim. Aşk sana hiç yakışmadı be oğlum!"

"Niye lan?" dedi suratıma bakıp.

"Lan Sedat abi iş konuşacak olsa bizi çiftliğe mi çağırır? Üstüne bir de anam babamla..." dediğimde Osman "Doğru lan!" dedi ya bana malzeme verdi.

"Aşkın sana yakışmadığını kabul ediyorsun yani?" dedim.

"Yeter lan! İyi ki bok yedik anlattık. Bitti o iş! Çiçek dünya ahiret kardeşim artık." dedi.

Son sürat araba kullanıyordu ya buna güvenip "Kardeş deme, bir gün lazım olur Osman." dedim sırıtarak ama hayvan üşenmedi yaktı dörtlüleri, çekti kenara, başladı "Senin ben!" diye Allah ne verdiyse yumruklamaya. On dakika sonra biz iki manyak ana yolda tekme tokat birbirimizi dövüyorduk. Ben vurdum o rahatladı, o vurdu ben yere yapıştım. Sonuç mu? Yüzümüz gözümüz dağıldı. En son Osman yere uzanmış "Sana yüz kere yüzüme vurma dedim.

Ulan akşam nasıl gideceğiz çiftliğe?" diye nefes nefese soruyordu. İyi soruydu da sike sike gidecektik. Sedat abi çağırmış sonuçta.

"Şu Bekir'in verdiği iş için ayarlamalar ne durumda?" diye sordum.

"Adam Bozcaada'da."

"Harika, bir ada eksikti." derken sırtımı dayadığım araba lastiğine tutuna tutuna ayağa kalktım. "Yürü hadi gidip temizlenelim." derken elimi uzattım. Osman gözümün içine bakıp elimi tuttu ve "Cihan..." dedi.

"Ne var?" dedim sinirle.

"Çok acımadı değil mi?" diye sordu.

"Yok." dedim ve arabaya bindim.

Biz iki salak hazırlandık ettik soluğu çiftlikte aldık. Ne desem hangi kelimeyi kullansam da her birinin aşklarını, tükenmek bilmeyen sevgilerini anlatsam bilmiyorum. Hoş, isteyene deyip duruyorum ama sevmek güzel olsa gerek, diye bana inat geçiyor aklımdan.

Bizi kapıda Duygu karşıladı ama ne karşılamak! Bacağına yapışmış iki yaşındaki kızı Nehir, kucağında yeni doğmuş Sıla...

"Cihan al şunu!" derken çoktan uzattı kucağındaki bebeği. "Hoş geldin Osman! Ah Nehir, bak geldi senin yakışıklı. Osman al şunu bacağımdan. Sedat! Osman'la, Cihan geldi. Bırak artık Selim'i! Defne çabuk ellerini yıka, masaya otur." diyerek Osman'ın yanağına hızla öpücük kondurup, bana sarılıp aynı öpücükle ödüllendirdi.

Biz mi? Ancak "Hoş bulduk!" diyebildik. Bebekler kucağımızda, biz yağ gibi erirken Osman "Cihan bu bebeğin gamzeleri mi var?" diye sordu. Ben kimsenin duymadığından emin olduğum bir sesle "Sedat'ın da var ya lan! Babasına çekmiş." dedim fısır fısır. Osman benim hâlime gülsün mü ağlasın mı bilemedi.

Biz kapının önünde bebekler kucağımızda konuştuğumuz şeye bak! O sırada bizi gören Ali kucağında ikinci oğluyla "Lan ne yapıyorsunuz kapının önünde? Girsenize." deyince kendimize geldik. Hızla ayakkabıları çıkarıp girdik içeri ama biz şok. Sedat salonun ortasında, Selim sırtında yerde yuvarlanıp duruyordu. İşin komik tarafı Defne koltuğun tepesinde "Vur Selim! Hadi dondurmayı biz kazanacağız! Yenmelisin!" diye bağırırken babamın üzerine atladı. Babam mı? Çocuk gibi kahkahalar atarak sarıldı Defne'ye. Mutluluğun resmi bu muydu? Tabii bizim sosyal içerikli hacker Osman olaya hemen ayak uydurdu.

"Selim yanlara çalış!" diye bağırırken Bekir sahalardaydı. "Lan o yüzünüzün hâli ne?" diye sordu ya Sedat, Selim'i kucakladığı gibi ayağa kalktı. Önümüze dikilmesi bir oldu. Sadece o dikilse iyi hepsi kenetlenmiş bizi dövenleri öldürmeye gidecek gibi erkekli kadınlı önümüzde belirdiler.

Aslı "Yasal olarak iş bende! Bir anlatın ilk."

Selma "Elleri kırılsın!"

Semra anam "Ah oğlum gözün fena! Duygu ekmek mi bassak?" derken Zeynep "Et basalım. Şişkinliğini alır. Çok fena dayak yemişler." diye ağladı ağlayacak.

Osman bana baktı ben Osman'a...

Ali "Söylesenize lan kim dağıttı sizi?" diye yumruklarını sıkmış bekliyordu.

Bekir "Hay nereden sordum, ya sabır!"

Tam Sedat bir şey söyleyecek bir çığlık yükseldi. Defne "Selim babama vurma bak çok acıyormuş. Dondurma yemeyiz olmaz mı?" diye ağlarken Sedat "Ulan ben sizin! Ağlattınız lan kızımı! Oy Defnem! Kızım bunlar salak! Senin baban dayak yer mi? Söyle lan Ali dayak yer miyim ben?" diye Ali'ye döndü.

Tam Sedat Selim'i kucağından bırakıp Defne'yi kucağına alacak Ali ondan önce davranıp piç bir suratla babamın kucağında ağlayan Defne'yi kucağına aldı.

"Defne senin baban..." diye tam başladı olayı dalgaya almaya Aslı araya girip "Hadi ama acıktık. Defne babanı döven biri olursa hepsini hapse tıkarım sen merak etme." diye noktayı koydu. Ali'ye "Çocukları kullanma Ali Aral!" diyip Defne'yi kucağından aldığında Sedat "Ulan Ali! Ulan Ali!" diye sofraya oturdu.

Böylelikle bizim dayak mevzu kapandı gitti. Şimdilik...

Koca masada çoluk çocuk otururken büyüğünden küçüğüne herkesi izleyip durdum. Kim inanır bırak Türkiye'yi, ünü Dünya'yı sarmış bu adamların ellerinde kaşık, çocuk beslediklerine.

Ali "Hadi ye de Bekir amcan gibi kuvvetli ol. Yemezsen bak bu ikisi gibi güçsüz olur dayak yersin." derken oğlunun ağzına etleri tıkıştırıyordu.

Şimdi Osman'la birbirimize girdik, diye söylemek vardı da daha mı alay konusu olurduk kestiremedim.

Defne'nin "Baba sen de bana yedir ama kibar ol, olur mu?" diye söylenmesiyle benim gözler onlara kaydı. Çocuk güzel şey gibi duruyordu da çok büyük bir sorumluluktu.

Sedat "Oy kara kızıma! Yedireyim babam!" dediği anda Defne oturduğu yerden fırlayıp kucağına oturdu. Sedat batırdı ekmeği salatanın suyuna, soktu çocuğun ağzına. İyi ki kibar ol demişti.

Selma "Selim hadi oğlum bitir şu etini. Daha makarna var." dedi.

Selim "Anne sana et sevmediğimi daha kaç kere söylemem gerekiyor?" dedi ama demeseydi iyiydi.

Bekir dahil Sedat ve Ali şeytan çarpmış gibi Selim'e bakıyorlardı. Tabii yorumların ardı arkası kesilmedi.

Bekir "Fesuphanallah! Al işte Selma, gör eserini!" dedi çatalı elinden atarken. Selma bozuldu tabii. Tam bir şey diyecek Ali "Size

dedim ben. Bu çocuğun boksa falan gitmesi lazım. En azından judo..." dedi.

Aslı "Yahu konuyu nasıl buraya bağladın? Pes Ali!" dedi.

Sedat "Selim et sana kuvvet verir. Her şeyden yemen lazım. Bak Defne'ye, hortum gibi ne versen yiyor." diye ekledi.

Selim "Sevmiyorum ben ama. Zorla yiyemem ki." diye ağladı ağlayacak.

Duygu girdi araya "Ellemeyin benim yeşil gözlümü! Et sevmiyorsa biraz fazla mercimek yer. Ne olmuş yani, dünyanın sonu mu geldi?" dedi.

Ali "Sen şımartıyorsun bunları zaten. Abi bir şey desene şu çirkine." diye döndü Sedat'a.

Sedat "Çirkin sensin tam zamanlı Ali. Susun artık Celil babanın kafası şişti yeminle." dedi.

Babamın yine anten çekmiyor "Semra kim bu gamzeli adam? Niye bana baba dedi? Söyle ona ben Cihan'ın babasıyım. Çiçek denilen kız bitti şimdi bu mu bana baba diyecek?" diye bana bakıp yine takılı kaldı.

Hah dedim, şimdi papazı bulduk demeye kalmadı "Semra! Bana sopamı getir. Cihan gelmiş! Şunu bir döveyim. Ne öğrenirse kâr!" diye bir ayaklandı, tutabilene aşk olsun! Her gördüğünde benim kafama vurmadan rahatlamaz. Hep benim yüzümden, o kıramadığı kafama sıçayım!

Duygu almış benim babanın huyunu. Kaptı masadaki tabaktan bir dal havucu "Celil amca!" diye koştu yanına. "Celil amca tamam gel biz sopanı alıp gelelim. Sonra kır istediğin kadar kafasını." diye uzaklaştırdı masadan. Herkes oturdu yerine sakinleşti derken Semra anne "Birinin bu kıza havucun işe yaramadığını söylemesi lazım." diye üzüntüyle cümle kurdu. Herkesi aldı bir gülmek. Ama ne gülmek!

Ali sırıtırken "Yahu Celil amca niye seni her gördüğünde kafanı kırmaya çalışıyor?" diye sordu merakla. Tabii masadaki herkesin bana bakıp cevap beklemesi çok doğal. Ben de olsam merak ederdim.

Semra anne kıkırdayarak "Eğitim." dedi.

Selma "Öyle eğitim mi olur?" dedi kınayarak.

Lafa girmek şart oldu. "Yok öyle değil. Babam... Onun yolundan ilerlediğimi öğrendiği bir akşam, madem bu yola girdin öğren iyisini kötüsünü, diyerek başladı bana eğitime. Çok faydasını gördüm ama..." diye devam ederken Bekir "Ulan bizim Mızır Mahmut'u bilirsiniz. Adamda boy bir otuz, cılız mı cılız... Celil amcanın verdiği taktikle bizim Ayı Hamza'yı iki dakikada hastanelik etmişti." dediğinde Ali "Hadi lan! Hamza'yı mı? İnanmam. Lan o Pehlivandı ya." dedi hayretle.

Bekir "Lan gözümün önünde oldu neyine inanmıyorsun?" dedi.

"Doğrudur. Çoğu şeyi babamdan öğrendim ama hastalığıyla işler sarpa sardı. Babam ne zaman beni görse eğitim adı altında sopayı eline almadan olmuyor." dediğimde masada ilk bir sessizlik oldu. Sonrası bol kahkaha...

Bizim tabaklar bittiğinde Duygu ve babam ancak geri geldi. Duygu kaldırdı burnunu havaya "Havuç işe yaradı değil mi Celil amca?"

"Yaradı kızım, yaradı. Yine de söyle o kocana bana baba demesin! Ben iyi bir baba olamadım." dedi pat diye.

"Baba!" dedim sitemle.

Semra anne girdi araya ve "Sen mükemmel bir koca, harika bir babaydın Celilim. Hâlâ öylesin. Sopaya rağmen..." dedi aşk dolu bakışlarla.

Babam elini tuttu, götürdü dudaklarına. Duygu "Allah'ım bize de nasip eyle bu manzarayı!" diyerek Sedat'ın gözüne gözüne

bakarken Osman gür sesiyle "Amin!" dediğinde herkes sırıtarak ona bakıyordu.

Bekir "Ya sabır!" derken içimden bir sabır da ben çektim. Tabii herkes yine gülmeye başladı.

Duygu tam bitti bu terane derken tutturdu "Zaten Sabuş anayla Hüsnü baba yok. Celil amca ve Semra anne kalsın burada." diye.

Selma "Kız Duygu yedek ana baba gibi ayıp, ne o öyle!" diye çıkıştı.

Duygu "Aşk olsun ne alâkası var? Kaç ay oldu özledik valla." dedi.

Sedat bana baktığında babama baktım. Kafa yine uçmuş, küçük Selim'i kime benzettiyse "Ohooo Selim Bey o gün siz de Başbakan Ecevit ile Kıbrıs Harekatı'nda..." diye bir şeyler anlatıyordu.

"Semra anne isterse kalsınlar da Sabuş ana ve Hüsnü baba nerede?" diye sordum.

Cevap Ali'den geldi. "Umre'ye gittiler." dedi.

Gece çoluk çocuk bir arada mutluluk çemberinde geçti. Duygu giderken yine kocaman sarıldı bize. Çok ısrar etti kalın diye ama kalmadık.

Dürüst olmam gerek, ne kadar huysuzluk edip gelmek istemediğim yalanlarını uydursam da başka bir dünyaydı bu çiftlik. Kapıdan girdiğin anda aile neymiş, sevgi neymiş, hızlandırılmış kurs görür gibi ruhuna işliyordu insanın. Sihirliydi sanırım. Ben kendi mutluluğumla yüzleşirken Osman "Bunu söylediğime pişman olacağım biliyorum ama söylemeliyim. Çiçek'le hayal ettiğim her şey o kapının ardında." dedi. Diyecek bir şey yoktu. Teselli mi etmeliydim, umut mu vermeliydim bilemedim.

Konuyu değiştirmek en iyisiydi "Hadi işe dönelim. Ne durumdayız?" diye sordum sıkıntıyla. Osman o cümleyi kurmamış gibi "Adam metresiyle tatil yapıyor. Bozcaada küçük bir yer. Dikkat

çekmemek lazım. Gizlilik esas olunca küçük bir tekne kiraladım. Uyarsa yarın çıkarız yola." dedi.

"Bu işten sonra az tatil lazım." dedim. Osman "Bana uyar." dedi.

Ertesi gün çıktık yola. Ama ne çıkmak! Osman'ın tekne dediği şey lüks bir yat çıktı. Tekne demek için kör olmak gerek. Yata bindik tabii Osman'ın keyfi yerine gelmişti. Mangal bile ayarlamış hayvan!

"Cihan tatil lazım diyince aklıma bu geldi. Bozcaada sonrası biraz takılıp keyif yapalım diyorum." dedi. Mantıklıydı.

"Güzel olur. Her şeyden uzak." dedim.

Osman "Zaten bir sosyaliz bir sosyal! Tabii insanlardan uzak kalmak lazım." dedi alayla.

"Daha dün gece yirmi kişinin oturduğu bir masadaydık Osman. Bizden sosyali mi var?" dedim aynı alayla.

"Onlar aile, sayılmaz. Bize yeni kan lazım. Hatun lazım. Ortam lazım." dedi ama ben şaşkın "Sen ve hatunlar! Duy da inanma!" dedim. Haklıydım. Allah var onu hiç zamparalıkta görmezdim.

Bu ana dek... Çiçek'i bacısı ilan ettikten sonra yanmıştık ki ne yanmış hissediyordum! Neyse yolculuğun uzun bir bölümü bizim için çalışmakla geçti. Osman bilgisayarına ve diğer teknolojik aletlerine gömülürken benim için hazırladığı dosyayı tutuşturdu elime. Dosya dosya değil ansiklopedi, oku oku bitmedi! Ben kaşındım. Bekir kalkıp normal bir insanı öldür diye vermez elimize.

Adam donanım sahibi belli. Kolay tuzağa düşecek bir tip değildi. Yaş kemale ermeden ermiş en üst mertebeye. Aslen Fransız. Yaşı kırklarında, ne olduğu belli değil. Şimdi siyasetçi. Geçmişi lunapark gibi renkli. Memnuniyetsizce dosyanın ilk sayfalarında "Bir politikacı eksikti öldürecek. Ne o fazla mı yalan söylemiş?" dedim söylene söylene. Osman "Oku sen!" dedi ya eğdim kafamı tekrar dosyaya. Okudukça adama diş biledim yalan değil. Güzel ülkem ne yürek

yaşatırmışsın göğsünde! Hâlâ dik duruyorsun ya, Atatürk'e minnetle, diye ayağa kalkıp saygı duruşunda duracak kadar gaza getirmiştim kendimi. Ye ye bitiremediniz ülkeyi...

Meğerse adam yıllar önce plan dahilinde Türkiye'ye yerleştirilmiş. Zamanla Türkleşmiş. Yapılan plan dahilinde başarılı bir öğrencilik hayatı sonrasında Türkiye'nin köklü ailesinden bir kızla evlenip kendini iyice aklamış. İçten içe faaliyetleri devam etmiş, vatansever rolünde politikaya girmiş. Dosyada bir dahaki başkanlık seçimlerinde adaylığını koyacağı, kazanma ihtimalinin yüzde doksan olduğu yazıyordu. Bu demek oluyor ki ülkenin yönetimi başka bir devletin eline geçecekti. Dosya ilerledikçe gördüğüm fotoğraflar beni iyice delirtti. Adamın birçok teröristle yemek yerken, tokalaşırken fotoğrafı vardı da bunu sadece biz mi görmüştük?

"Bu fotoğraflar onu bitirmeye yetmez mi?"

"Adam kendini halka o kadar sevdirmiş ki montaj diye bir laf atmışlar ortaya kimse inanmamış gerçek olduklarına. Fotoğrafı çeken gazeteci Türkiye'ye dönemiyor şimdi."

"Böyle bir adam neden Bozcaada'da tatilde?"

"Aşk... Adam âşık olmuş anlaşılan çünkü başka hiçbir ofsaytı yok."

"Güzel, başka?"

"Adam akıllı. Küçük bir pansiyona kapatmış hatunu bakıyor dalgasına. Göze batmıyor. Ne koruma var yanında ne de bir tanıdık. Babasına bile güvenmiyor yani. Bizim için tek sıkıntı pansiyonun biraz ayakaltı oluşu."

"Gece halledeceğiz o zaman."

"Birlikte olduğu kadın ünlü bir televizyoncu. Onu ne yapacağız? Karar vermeliyiz. İlerle sen dosyada, karara varalım." dediğinde ben çoktan kadının resimlerine bakmaya başlamıştım. Kadını öldürmek adamdan daha fazla ses getirirdi.

"Canlı bırakmak mantıklı." dedim.

"Senden önce onları izlemek adına üç gün burada takıldım biliyorsun. Neredeyse dışarı çıkmıyorlar. Benim kaldığım zaman birkaç gece yürüyüşü yaptılar. Yani yapışık ikiz gibiler. Kadını gözden çıkarmayı düşün derim."

"Bakarım bir çaresine." dedim sıkıntıyla. Her zamanki gibi ruhum daralmış birileri beni boğuyor hissi uyanmıştı.

Osman başladı anlatmaya "Adada kamera sistemi, internet seviyesi yok denecek kadar az. Kaldığı pansiyonda elektrikten başka bir şey yok. Yine de ne olur ne olmaz kontrol edeceğim. Bir sürprizle karşılaşmamız hiç iyi olmaz. Temizse benim sana yapabileceğim en iyi şey elektrikleri kesmek olacak." dediğinde tamam anlamında kafamı salladım. Osman'a gözüm kapalı güvenirdim.

Ölüm kimin cebinde?

Neyse öyle böyle geldik Bozcaada açıklarına. Bekledik karanlık çöksün diye. Sonra bindik yatın arkasındaki zodyak bota, çıktık karaya. Gecenin bir yarısı çok dikkat çekmedik. Zaten cuma akşamı herkes kendi derdinde eğlenip duruyorlardı. Arnavut kaldırımlı yolda yürürken Osman "Yemek yesek mi?" diye sordu.

"Mantıklı aslında." dedim. İnsanların mutlu mesut gülüşmeleri arasında yürüdükleri yolun sonunda birkaç meyhane tarzı restorana ulaştık. Oturduk bir balık restoranına. Osman söyledi ellilik bir rakı. Ses etmedim.

"Güzel bir yer." dedi kadehleri doldururken.

"İlk kez geliyoruz o yüzdendir." dedim umursamazca. Umursamaz gibi görünsem de bu küçük adanın kendine has huzuru sardı ruhumu. Hani küçük sahil kasabalarına yerleşmektir ya insanların hayalleri, bu yüzden sanırım. Hakkını veren bir masa kuruldu on dakikanın içinde. Yalan yok keyifliydi. Saat gecenin onu olmuş herkes denize nazır atılan masalarda çakır keyif demleniyordu.

Bizi doğrusu bulmaz, eğrisi dibimizden ayrılmaz desem doğrudur. Bir saat oturduk oturmadık arka masaya fırtına gibi gelen kızlar grubunun gürültüsü huzurun en orta yerine oturdu. Osman meraklı meraklı omzumun üzerinden kızlara bakarken ben ister istemez konuşmalarını duyuyordum.

Kızlardan biri yalvarırca "Sizden çok değil bir gün, bir gece istiyorum. İnanın o adamı bulup bu durumu düzelteceğim." dedi kararlı bir sesle.

Cırtlak sesli bir diğeri "Yıldız bu neyin inadı? Şu hâlimize bak bavullar elimizde adanın ortasında kalakaldık. Gece ne bok yiyeceğiz onu düşünün. Pansiyonlar full dolu." dedi sinirle.

Bir diğeri "İster gelin ister gelmeyin ben yarın sabah ilk vapura binip dönüyorum." dedi. Yıldız denilen kız "Sağol ya! Anca beraber kanca berabere ne oldu?" diye diklendi kıza.

"Yahu sen kendinde misin? Adamı buldun diyelim. Kuzu kuzu senin dediklerini yapacağı ne malum? Bence ortada ne pansiyon var ne adam. Uğraşmayalım." dedi.

Kim ne dediyse Yıldız denilen kıza fayda etmedi. Yıldız "Ölürüm de dönmem. Bu benim bekâr olarak çıktığım ilk ve son tatilim. Evleniyorum farkındasın değil mi Dilan?" diye adeta çemkirdi.

"Bak ne güzel söylüyorsun, evleniyorsun. Duyan hayata veda ediyorsun zanneder. Allah'tan belanı mı istiyorsun anlamıyorum ki! Serkan çok iyi huylu, iyi bir ev adamı olacak. Hem doktor. Ayrıca çok yakışıklı." diyen daha kibar daha naif bir sesti de niye damadı pazarlıyordu çözemedim.

Dilan "Yeme de yanında yat anasını satayım! Serkan'ı tanımasam veresim gelirdi. Ya bırak şu kılkuyruğu, bir ben mi sevemedim bu Serkan'ı?" dedi ya kimse yadırgamadı ama benim bile ilgimi çekti şu Doktor Serkan.

Yıldız denilen kız "Konumuz Serkan değil. Konumuz bizim dolandırılmış olmamız. Bu tatil için babamdan üç ay boyunca izin almak için uğraştım ben. Annemi söylememe gerek yok. İzin vermezsen Serkan'la evlenmem diye tehdit ederek geldim bu tatile ben. Serkan'ın attığı tripleri saymıyorum bile. Ne olur bu tatili elimden almayın. Bulacağım ben bir çaresini."

"Yıldız tatil yapalım diye başımıza iş alacağız yeminle." diyen başka bir kızdı. Yıldız gayet sinsi bir sesle "En kötüsü ne olur? Pansiyonun ismi belli. Adamı bulamazsak gider otururuz içeri. Kim ne diyebilir? Siz bana bırakın." dedi azimle.

Kız "Ay yemin ediyorum bu kız kafayı yedi!" dedi ama Yıldız kimseyi dinlememekte kararlıydı.

"Yarın isteyen dönebilir ama dönen zahmet edip düğünüme gelmesin. Ben bu tatili istiyorum, nokta!" dedi ya diğer bütün kızların şoke olmuş şekilde birbirlerine baktıklarına emindim.

Osman "Kızların mevzu derin ama Yıldız denen kızı takdir ettim. Hepsine postayı koydu." dedi keyifle.

"Sakın bulaşma!" dedim ama dolandırılmış kızları merak etmedim değil. Merakıma yenilsem dönüp bakacaktım o kadar yani.

"Kötü çarpılmışlar. Baksana kalacak yerleri yok. Olmadı bu gece kızları yatta misafir edelim." dedi Osman sırıtarak.

"Edelim edelim. Sonra gidip şu adamı öldürelim."

"Valla mı lan?" diye heyecanla Osman baktı bana.

"Osman sen deli misin, divane misin? Lan adam ölünce olay patlamayacak mı? Biz sırra kadem basarken kızların acaba o iki herif mi öldürdü diye düşünüp polise konuşmayacakları ne malum?"

"Sen de haklısın. Hayali bile güzeldi be! Düşünsene yatın içi cıvıl cıvıl. Biri kahveni yapmış biri yemeğini. Şansıma sıçayım! Tam zamanlı çapkınlığa yelken açmış olan bana yapılır mı be! Şu işi ertelesek mi?" dedi ya ben şoklanmış bir şekilde ona bakıyordum.

'Kızlar da senin yemeğini, kahveni yapmak için sıraya girmiş bekliyorlardı. Allahın yarım akıllı Osman'ı!' dedim ama içimden. Hevesini kırmak istemiyordum. Yeni yeni yüzü gülüyordu. *'Lanet olsun Çiçek!'* diye geçti bir kere daha içimden.

Adamın devrelerini yakmış, bu duruma gelmesine sebep olmuştu. Önceden olsa Osman kızlara bırak bakmayı hiç yoklarmış gibi davranırdı.

Ben elimden geleni yapmıştım. Çiçek'e, Osman'la yaptığımız o itiraf dolu konuşmanın kaydını göndermiştim göndermesine de Çiçek bırak beni aramayı tenezzül edip cevap bile göndermemişti. Ben de üzerine gitmedim. Zaten o günden sonra Osman da Çiçek'le ilgili hiç konu açmadı.

"Cihan tamam aşkla işin gücün yok onu biliyorum da lan taraf mı değiştirdin de haberimiz yok?" dedi alayla.

"Kalk ulan hadi! Sen fazla içtin. Merak etme taraf değiştirdiğim an seni kendime alırım söz."

"Canım benim. Ben sana iki beden büyük gelirim." dedi Osman.

"Canın çıksın Osman!" dedim ve hesabı ödemek için içeri geçtim. Ben ona öyle dememişim, döndüğümde kızların masasının başında durmuş sohbet ediyordu. "Ulan ben senin!" diye sinirle masaya doğru yürüdüm. Osman'ın iri cüssesinden kızları göremiyordum ama ne konuşuyorsa merakla onu dinledikleri kesindi.

"Osman!" diye bağırdım zevzeği masadan uzaklaştırmak için. Niye mi? Daha fazla samimiyet kurmasın diye ama beni duyan kim! Osman bana dönüp bakmazken sağa doğru çekilmesiyle gördüm onu. Hızlı adımlarım neden yavaşladı bilmiyorum. İçimde derinlerde bir yerde artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını fısıldayan sese kulak asmadım. Şuursuzluktu derinlerden bana fısıldayan ses. Gerçek olan bakışlarıydı. Bakışları öyle hüzün doluydu ki önce ayaklarımın altından kaydı dünya. İçim boşalır gibi oldu. Sonra onun o güzel yüzü her boşluğumu doldurdu. Bundan öte hayat koca bir hiçti hissediyordum. Dünyadaki vaktimi bitirmiş gibiydim. Ölsem gam yemezdim artık.

Osman ne söylediyse kızın boş bakışları birden can bulur gibi oldu. Gecenin karanlığında uzun siyah saçlarının uzantısı perçemlerin saklayamadığı o gözlerini çekti ya benden üşüyordum. Ne üşümesi lan tir tir titriyordum. Buğulu bakışları Osman'ı bulduğunda bir kıskançlık kapladı içimi. Fırtınalar koptu içimde. Kin, nefret, intikam ne varsa teker teker doldu içime. Dünyayı yakabilirdim o bakışlarını tekrar üzerimde hissetmek için.

Osman'ın söylediklerinden tatmin olmasa gerek o an kafasını bana doğru çevirdiğinde tekrar kesişti bakışlarımız. Ben mi? Hiç bu kadar derin bir nefesi ciğerlerime gönderdiğimi hatırlamıyorum çünkü nefesim kesilmişti. Bitemedi nefes alışım. Ona keza veremedim aldığım nefesi. Bedenimde işlevini yürüten bütün organlarımın gönyesi şaşmıştı. Kalbim büyük ihtimal beynimle yer değiştirirken, midem kalbime ayak uydurmuş içinde bir sürü kelebek halay çekiyordu. Kızın bakışlarının etimi delercesine içimden geçip gitmesini beklerken gözlerini kısarak bana baktı. Sonra aceleyle çantasına uzanıp gözlük kabını çıkardı. İçinden çıkardığı yuvarlak çerçeveli gözlüğü takıp bana tekrar baktı. Kızın az önceki içimi delen bakışlarının miyoptan olduğunu anlamam gerçekten hayal kırıklığıydı... Midemde halay çeken kelebekler uçuşup uzaklaşırken içimden kahkahalarla gülmek geldi. Noldu lan, iki saniyenin içinde yaşadığım duygu fırtınası da neyin nesiydi? Gülmek ne kelime daha bir sertleşti bakışlarım ama nedenini bilmiyorum. İçgüdüseldi sanırım.

Kız benim ona bakan sert bakışlarımla gözlerini benden kaçırıp arkadaşına döndüğünde masanın başına varmıştım ama aklım delirmiş gibi koca gözlü kızdaydı. Ben bakışlarımın kızı bulmasını engelleme çabasındayken Osman açmış çenesini yummuş gözünü, atıyor yalanları...

Masum yakışıklı o temiz yüzünü kullanıp kurmuş tezgâhı "Dediğim gibi yasalar sizin yanınızda. Elinizde dekont var. Avukat olarak

ben size yardıma hazırım. İşte ortağım Cihan, ünlü bir boşanma avukatıdır. Varsa çevrenizde boşanmak isteyen..." diye devam ederken olaydan kopmuş olabilirim. Avukat mı? Ben! Hem de boşanma!

Ne ara dişlerimi sıkarak "İyi geceler hanımlar! Sayın Avukat artık gitsek mi?" dedim bilmiyorum. Osman iki arada bir derede cevap vermeden masada oturan şuh bir hatun "Yok, gitmeyin. Lütfen oturun. Sizi gökte ararken yerde bulduk." diyerek yerinden kalktı ve yan masadan iki sandalyeyi kaptığı gibi oturmamızı dolaylı yoldan emretti.

Osman dünden razı "Yardım etmek bizim işimiz. Biz haklının her zaman yanındayız." diyerek sandalyeye otururken Dilan denilen sert bakışlı kız "Oh! Körün istediği bir göz Allah verdi iki göz. Hadi hayırlısı Şermin!" dediğinde Osman "Oğlum bu sert bakışlı kız senden daha taşaklı ben sana söyleyeyim. Kızları bize yedirmez, azıcık oyalasan ya." diye mırıldanırken ben ensemi kaşımaya başlamıştım. Kızları ne ara yemeye karar vermiştik ki...

"Doğru söyledin Dilancığım. Hissediyorum yanımızda bu kadar nazik, işini bilen avukatlar varken her şey yoluna girecek." diye aklındakini dışa vuran Şermin'e, Dilan "Şermin adamın asabını bozma! Yarın sabah buradan gidiyoruz. Hadi kardeşim avukat mısınız her ne iseniz bizim yardıma ihtiyacımız yok. Hadi! Yolunuz açık olsun!" dedi ya ben zaten oturmamıştım. Hadi kovulmayı geçtim. Olaydan kopup ne ara koca güzel gözlere kitlenmiş hiçlikle ona bakıyordum orası ayrı bir terane. Kız bakışlarımdan rahatsız oldu sanırım. Kaşını gözünü bana doğru oynatıp, '*Ne bakıyorsun?*' imasında bulunduğu an kendime geldim.

Kendimi onun ekseninden sıyırmak istercesine toparlandım ve "Osman bak hanımefendi ne dedi? Hadi canım hadi!" diye çıkıştım ama niye kahkülleri büyük gözlerini örtmeye çalışan kızın bakışlarını üzerimde hissediyordum ve bu beni anlamsız bir heyecana itiyordu?

Nedeni için yorum yok. Solumdan solumdan bana bakıyordu ya solum uyuşmuştu. Niyesi, ötesi, berisi yok.

Şermin'in bizi bırakmaya niyeti yoktu da Dilan harbi bizi parçalara ayıracaktı. Tırsmış olabilirdim çünkü kızdan dayak yiyebileceğimizi hissediyordum. Kızın o korumacı yönü öyle erkeksiydi ki *'Buradaki tek testesteron benim.'* diye bağırıyordu sanki.

Şermin "Kendi adına konuş Dilan. Ben Yıldız'ın düğününe gitmek istiyorum. Hazır yardım da bulduk kalalım diyorum." dediğinde bu sefer Yıldız "Gözlerim yaşardı canım arkadaşım benim. Ne oldu da fikrin değişti Şermin?" dedi imayla.

Başka bir kız "Üç yüz altmış derece dönüş diye ben buna derim." diye ilk defa konuya girdi. Dilan "Bu tatil gerçekten bitmeyecek." diyerek masadan kalkıp gitti. Yıldız, Osman'a dönerken bana o koca siyah gözleriyle şöyle bir baktı. Derin bir nefesle "Osman Bey gerçekten çok teşekkür ederiz ama biz kendi sorunumuzu kendimiz çözebiliriz. Bakın arkadaşınızın da gitmek istediği belli." dedi ya kızın sesi efsun gibi bedenimdeki tüm tüyleri diken diken etti. Bu ne lan?

Şermin denilen kızın bu konuşma üzerine yüzü asıldı. Diğer kız kıs kıs gülerken Dilan ortalarda yoktu. Bu arada şunu es geçmemek lazım, işin en eğlenceli kısmı Osman'ın ömrü hayatında başına gelmeyen olay bu gece aynı masadan iki kere kovulmasıydı. Biri kaba, biri nazikçe...

Osman öz güvenini hiç bozmadan ayağa kalktı, "Tekrar görüşene dek..." derken masada duran Şermin'in telefonunu alıp "Belki lazım olur. Hiç çekinmeyin." diyerek numarasını yazmayı ihmal etmedi.

Şermin'in yüzü aydınlanırken, masadaki diğer kızlar ağızları beş karış açık Osman'a bakıyorlardı. Çaktırmıyor gibiydiler ama Osman hepsini büyülemişti.

Şermin "Mutlaka görüşmeliyiz Osman..." dedi kıkırdayarak. O sıra Yıldız'a kaydı yine bakışlarım. Yüzünde muzip bir intikam

gülümsemesiyle "Bakalım Mahmut amca bu görüşme talebine ne diyecek?" diye şirin haşere çocuklar gibi sordu. Lan bu kız çok güzel gülüyor ya lan! Gülmesin! Ya da beni o gülüşe gömsünler. İmdat diye koşarak kaçabilir miydim acaba?

"Nereden öğrenecek ki?" diye sordu saf Şermin.

"Bizzat ben söyleyeceğim. Zaten söylemezsem Dilan avaz avaz mahalleye yayın yapacak." dedi Yıldız burnunu havaya kaldırarak.

Şermin "Yıldız babamı niye karıştırıyorsun ama ya?" diye hayıflanırken Osman'ın telefonunu yazdığı için pişmanlığı yüzüne yansımıştı.

Osman, Yıldız'a "Konudan kopmuş olabilir miyim? Kime ne söyleyeceksin?" diye sordu.

Yıldız pislik yaparcasına "Şermin'in babası. Kızının izdivaç yolunda ilerlemesini yakinen takip etmek isteyecektir. Şermin'i az biraz tanıyorsam bu işi evliliğe taşımak onun için çocuk oyuncağı olacaktır." dedi ama gülmesin abi ya! Bir of çeksem karşıki dağlar yıkılsa!

Osman'ın bana dönüp "Gitmezsek bu Yıldız beni yakar, Şermin ipi boynuma dolar." diye ağzının içinde gevelerken aniden "Oldu hanımlar size iyi geceler, zaten numaramı yarın değiştirmiş olurum." diyerek dönüp arkasını jet hızıyla gitmesi ayrı bir teraneydi. Yıldız bana doğru başını eğerek "Size de iyi geceler!" diye zafer kazanmış bir edayla baktı.

Sırıtıyordum hem de gözlerinden gözlerimi çekmeden. Kaçmadı bakışlarım. Sanki unutmayayım diye uzun uzun baktım gözlerine ve "Hanımlar!" diye alaylı bir tonda başımı öne eğip Osman'ın peşine takıldım.

Ona yetiştiğimde ellerimi şortumun cebine sokup "Çok merak ediyorum eski Osman'a ne oldu?" diye sordum. Kızsam bir türlü kızmasam iki.

Osman "Öldü... Eski Osman'ı götüne silikonu sokup, selâsını verip toprağın altına gömdüm. Bundan sonra böyle paşam. Vur patlasın çal oynasın. Boşa geçen yıllarımı telafi edeceğim." dedi ya ben salak salak ona bakıyordum.

"Lan sen manyak mısın? Her önüne gelen kıza yürüyemezsin. Bak az daha Şermin'in tuzağına düşecektin. Yıldız'a dua et." dedim ama az kaldı keyiften bayılacağım.

"Vay, ne ara Yıldız'la iş birliği içine girdin sen? Adi satıcı!" dedi.

"İçimden sana şuursuzca vurup kafanı patlatmak geçiyor da bir etkisi olmayacağını biliyorum be Osman." diyerek yürümeye devam ettim.

Devamsız benim adım...

Gece saat bir gibi adamın kaldığı pansiyonun çevresinde işimizi bitirip tekneye döndük. Pansiyonun olduğu sokağı iyice araştırdık. Ön kapısına kilit vurulmuş olan pansiyonun arka bahçe tarafındaki kapının kullanıldığı belliydi. Etrafına küçük kameralar yerleştirdik. Böylelikle Osman ben adamın işini bitirirken arkamı kollayabilecekti. Ne olur ne olmaz diye gündüz çevreyi araştırmaya karar verip saat bir gibi tekneye döndük. Ben teknenin ön tarafına geçerken Osman gözden kayboldu. Sonra elinde rakı şişesiyle karşıma oturdu.

"Hayırdır yetmedi mi ellilik?" dedim sakince.

"Tatildeyiz işte." dedi Osman. Onun yeni hâline alışmak benim için zor olacaktı. "Tatilde miyiz?" diye sordum kaşlarımı havaya kaldırarak.

"Tamam Cihan ya!" diye şişeyi eline tekrar alıp kalkacaktı ki "Tamam ulan aç! Bir şey mi dedim? İyice alıngan oldun."

Osman bardakları doldururken gökyüzünde ayna gibi parlayan aya bakarak "Öyle bir aşka düş ki Cihan sürüm sürüm sürün. Yıllardır övündüğün tuzsuz aşın dertsiz başın kalmasın."

"Tövbe de lan! Düşman mısın sen?" dedim gülerek.

"Yok be Cihan. Bu ateşe düşmeyen bilmez aşkı. Hâlimi anla istedim ama ne olursa olsun aşk güzel şey." dedi ve içmeye devam etti.

Gece, Osman'ın büyük rakıyı bitirip teknenin tepesinde arabesk şarkıları avaz avaz söylemesiyle devam etti. Allah'tan denizin ortasındaydık. Ben mi? Osman sızana dek sabırlara sığındım. Sonra doğanın bana sunmuş olduğu manzaranın keyfini çıkardım. Adanın azalan ışıkları gökyüzünü daha bir belirgin hâle getirmişti. Teknenin ön tarafına geçip yere uzandım. Gökyüzü örtümdü, sessizlik huzurum. İnsan başka ne isterdi?

Sabahına dün gece yaşadığım o huzurun beni hiç bırakmamasını dileyecek durumdaydım. Gözlerimi zorla açıp, sızıp kaldığım yerden belim bıkınım tutulmuş bir şekilde kalktım. Osman sanki onca rakıyı içmemiş gibi elinde hortum tekneyi baştan aşağı yıkarken yaptığı işi ciddiye aldığı hâlinden belliydi. Lan biz gerçekten tatilde olabilir miydik?

Ne mi yaptım? Üzerimdeki tişörtten kurtulup sabahın yedisinde intihar eder gibi kendimi tekneden aşağı soğuk sulara bıraktım. Bırakmaz olaydım. Buz gibiydi. Soğuk suyun şoke eden tesirini birkaç saniyede üzerimden atıp hareket etmeye başladım. Yüzeye çıktığımda dişlerim birbirine vuruyordu da bu şok beni bütün gün ayık tutacaktı. Biraz yüzdükten sonra tekneye çıktım. Osman mı? Ölsem umurunda değil. Başlamış kahvaltı hazırlamaya. Biz ne zamandan beri kahvaltı eder olmuştuk?

Şimdilik sabırlara sığınmaktı amacım. Kamaraya inip duş aldım. Şortumla tişörtümü hızlıca üzerime geçirip yukarı çıktığımda Osman "Günaydın paşam. Şaşırttın beni." dedi mutlu mesut yüz ifadesiyle.

"Şaşırtmak ne demek Osmanım, haşa... Eline su dökemem." diye soktum ya lafımı bir yük kalktı üstümden. Osman önüme iki haşlanmış yumurta koydu. "Bu ne?" diye istemsizce sordum. "Yumurta." dedi ve iki tane de kendi önüne koydu. Ensemi kaşımaya başladım tabii. Cinler gelmiş ziyarete.

"Osman gözünü seveyim söyle eskiye dönmen için ne yapmam gerek? Ne istersen yapmaya hazırım. Yeter ki bana önceki Osman'ı geri ver. Vermezsen ya seni ya kendimi öldüreceğim. Biz ne zaman kahvaltı yaptık da iş üstünde kahvaltı hazırlıyorsun? Bırak kahvaltı hazırlamayı ne zaman yumurtayı sever olduk? Sen iş üzerindeyken nefes bile almazsın." diye kendimi kesecekken o yumurtasını eline alıp uslu uslu soymaya başladı. Pes ettim.

"Hadi ye ye! Kahvaltı günün en önemli öğünü." cümlesinin üzerine konuşacak bir şey yoktu.

Kahvaltıdan sonra yerleştirdiğimiz kameraları kontrol ettik. Hepsi ayna gibi geleni gideni gösteriyordu. Osman oturdu bilgisayarın başına, başladı etrafı seyretmeye. Bir yirmi dakika sonunda "Bence bu işi yarın geceye bırakmalıyız." derken gözü ekrandan bana doğru döndü.

"Neden?" diye sordum merakla.

"İçerisi muamma. Daha ne adamı gördük ne kadını. Bu gece bir gece görüşüyle tarayalım etrafı. Sürprizle karşılaşmayalım. Ayrıca bu kadın yarın o evden çıkacak. Bakarsın gündüz bitiririz işini."

"Nereden biliyorsun?"

"Merkezdeki büyük marketteki kasiyer söyledi."

"Ne alaka?"

"Pansiyon satın almak istediğimi dile getirdim. Pansiyonun ismini verip kapalı herhâlde dedim. Satılık olup olmadığını sorunca kasiyer çözüldü. Kısacası kadın her çarşamba alışverişe geliyormuş. Kocası sakatmış, pek çıkamıyormuş." dediğinde "Kasiyer alık mı? Kadını nasıl tanımamış?" demekten kendimi alamadım. Yalanın daniskası.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Osman.

"Tedbirli olmakta fayda var. Kasiyerin dediğiyle hareket edemeyiz." diyerek ona katıldığımı belirttim. Osman akşamın dokuzuna

kadar bilgisayarın önünden kalkmadı. Pansiyondan ne çıkan oldu ne giren. Saat on gibi biz karaya çıkmıştık. Gezinti yaparcasına pansiyonun olduğu sokağa girdik. Ben etrafı kollarken Osman gece görüşü gözlüğü takıp pansiyonu incelemek adına harekete geçti. Geçen on beş dakikanın sonunda gözlük elinde geri geldi. Bana bıraktığı çantasını elimden alıp bir tablet çıkardı. Hızla tablete bir şeyler yazıp tuşa bastı. Ekranda harita gibi siyah bir şema belirdi. Şemanın içinde dar bir alanda oynaşan iki yeşil ışık vardı.

"Neler oluyor?" diye sordum. Osman "İçeri böcek salmıştım." dedi.

"Ne salmıştın?" dedim.

"Belirlediğin konum içinde yaşayan, belli kütlede canlıları gösteren küçük, metalik böcekler. Her bireye bir böcek."

"Kaç böcek saldın?"

"On adet." dedi Osman ve tableti bana doğru tuttu.

"O zaman şu küçük yeşil ışıklar adam ve kadın olmalı."

"Aynen öyle. En azından artık neyle karşılaşacağımızı biliyoruz."

"Yarın kadın markete çıkar çıkmaz bu işi bitirelim." dediğimde Osman da benimle hemfikirdi. Adada fazla dikkat çekmemek adına tekneye döndük. Osman bilgisayarın başına otururken ben kafamı dağıtmak için televizyonun başına geçtim. Ne izlediğimin bir önemi yoktu. Yarın yine birinin nefesini kesecek, ruhumda bir başka yara açacaktım. Uyku her zamanki gibi benden bir o kadar uzaktı. Osman üç dört saatin sonunda "Ben yatıyorum." diyerek kamarasına çekilirken ben televizyonun başında sızana kadar boş boş ekrana baktım.

Sabah güneş denizin dibinden doğarcasına kendini gösterirken uzandığım koltuktan kendimi kaldırdım. Azrail yine tatile çıkmış, görevini bana devretmişti. Tişörtümden kurtulup teknenin

arkasına geçtim. Soğuk sudan çare arar gibi kendimi suya attım. Ne kadar yüzdüm bilmiyorum ama iyi gelmişti. Tekneye çıktığımda Osman'ı uyandırmak adına içeri geçtiğimde beni karşılayan kızarmış ekmek kokusu yine beni şaşırtmaya yetti. Küçük mutfağa ilerlediğimde Osman arkası dönük, ocağın başındaydı. "Osman?" dedim hayretle.

"Günaydın karıcığım, hadi otur kahvaltı hazır." dedi ya benim ağzım beş karış açıktı.

"Kahvaltı saçmalığına taktın ha, dedim isyanla. Beni duymamış gibi "Hadi kahvaltı edelim ve şu işi bitirip gidelim. Bak tatilde de böyle bıdı bıdı edeceksen bozuşuruz." dedi. Gözlerimi kapatıp derin sakinleştirici bir nefes çektim. Sesimi çıkarmadan kahvaltıya oturdum.

Kahvaltı esnasında Osman "Planda anlaşılmayan, o taş kafanın almadığı bir şey var mı?" diye sordu. Beni deli eden oydu, lafı yiyen bendim. İçimden *'Sabır... Sabır...'* diye diye sustum.

Madem iş konuşuyorduk "Ben hâlâ senin burada kalman gerektiğini düşünüyorum. Sen sahaya inmezsin ki."

"Bu ekstrem bir durum. Farkındaysan burada sıfır teknoloji. İnternet çok yavaş. Bir aksilik olursa yardıma ihtiyacın olacak. Markette kadına göz kulak olurken evi bilgisayarla izleyebilirim."

"Sen ne diyorsan o." dedim. Sonuçta bugüne kadar haksız olduğu hiçbir nokta olmamıştı. Biz sabahın yedisinde görev yerlerindeydik. Osman küçük bir kafede oturmuş, kulağında kulaklık, elinde bilgisayar beklemedeydi. Sabahın ilk saatleri sokaklarda hiç kimseler yoktu. Bekle bekle saat on bir gibi kadın, marketçi çocuğun dediği gibi pansiyonun arka kapısından çıktı. Arkadan kapıyı kapatıp kilitledi. Salına salına yürürken ben kulağımdaki Osman'ın verdiği küçük kulaklığa dokunup "Kadın yola çıktı. On saniyeye eve giriyorum." dedim. Osman "Bekle örümceklere bakalım." dedi. Bir on

saniye sonra "Tamam ev temiz. Adam şu an aşağı katta. Bitir şu işi gidelim artık." dedi stres dolu bir sesle.

Lan gergin olur, her öldüreceğim insan öncesi burnumdan solurdum da Osman hep beni teselli eder, keyfimi yerine getirmek için yapmadığı şaklabanlık kalmazdı. Bu sefer adam benden daha gergindi. Aklımı daha fazla meşgul etmeden arka bahçeye süzüldüm. Kapıyı açmam saniyeler sürdü çünkü kapı bildiğin eski kale kilitlerden. Eski anılar canlandı gözümde. Haytalık dönemimde bu kapıların üzerinde öğrendim ben kapı patlatmayı. Hey gidi hey!

İçeri süzülüp kapıyı kapattım. Loş bir koridor karşıladı beni. Avcı tarzı siyah yeleğimin altına gizlediğim silahlarımdan birini koltuk altımdan çıkarıp susturucuyu taktım. Önünden geçtiğim odaların içini görmek adına kızıl ötesi gözlüğü taktığımda "Teknolojiye şükürler olsun!" diye mırıldandım. Koridoru hızla geçtim. Kulağımın içindeki küçük alete dokunup "Osman ulan hani aşağıdaydı? Nerede bu adam? Alt kat temiz!" dedim soğuk bir sesle.

Anında cevap geldi. "Seni gördüm. Bekle!" dedi ve on saniye sonra "Sen alt katta güney yönündesin. Hedef yukarıda, kuzey batı yönündeki ikinci odada. Bu arada kadın hâlâ markette. Yine de elini çabuk tut!" diye konuşurken ben hızlanmıştım. Üst kata çıkmak için pansiyonun lobi ve müşteri bekleme yeri olarak kullanılan salonundan yukarı kata çıkan merdivenlere yöneldim. Hızlanmamı engelleyen ahşap merdivenlerin her adım atışımda çıkarttığı sesti. Adamın duyup gelmesi an meselesiydi. En kötüsü işimi burada bitirirdim. Basamaklar bitip yukarı kata çıktığımda beni antre harici kapalı yedi oda karşıladı. Kapılardan üçünün üzerinde mutfak, banyo, tuvalet yazan levhalar vardı. Buranın bir öğrenci yurdundan farkı yoktu. Gözlüğü tekrar takıp dört odayı ve diğer ortak kullanım alanlarını taradım. Tuvaletin yanındaki odada aradığımı gördüm.

Derin bir nefes alıp odanın kapısını aralarken ben Cihan değil Azrail'dim. Adam boylu boyunca yatakta yatıyordu. Yaşına göre bedeni bir hayli fit duruyordu, henüz yüzünü görememiştim. Silahımı adama doğru tutarak içeri girip kapıyı gürültülü bir biçimde kapadım. Sevgilisi geldi zannederek "Bebeğim erken mi geldin yoksa ben zamanı fark edemedim mi?" diye memnun bir sesle yatağın içinde bana doğru döndü. Tabii şoke olduğunu ve yüzünün beyaza döndüğünü söylememe gerek yok. Ona bakınca içinin pisliği yüzüne vurmuşçasına ölümü hak ettiğini düşündüm. Kötü biri olduğunu bilmek gerginliğime çare değildi. Kötü iyi fark etmezdi, hepsi Allah'ın verdiği bir candı da işte... *Kötüleri öldürüyorum* diyerek kendimi avutuyordum.

"Se... Se... Sen kimsin? O... O silah!" diye kekelerken yataktan fırlamış, aramızda yarım metre mesafede kalakalmıştı. Benim içimde vatan aşkı mı desem, milliyetçi damarım mı canlandı desem ne desem kabardıkça kabardı!

"Bonjour Michel!" dedim Fransızca. Tabii Fransızca günaydın demem ve ismini söylemem az çok ölüm nedenini söylemiş olmam demekti. Akıllıydı. "Kim olduğumun, ismimin ne önemi var? 'Ne mutlu Türküm diyene!' demiyor mu Ulu Önder Atatürk? Biliyorum işini yapıyorsun ama lütfen yapma." dedi ellerini yavaşça yukarı doğru kaldırarak.

"Söyleyeceklerin bu kadar mı?" diye sordum. İlgisizliğim onu daha bir paniğe sürükledi.

"Bak sana kim ne ödeme yaptıysa üç katı beş katı, istersen senin belirlediğin bir para öderim. Seni istediğin her mevkiye getiririm. Lütfen, ben bu ülkeye çok emek verdim. Ölmeyi hak etmiyorum." dedi ya bana daha bir geldiler.

"Ulan bitmediniz!" diye avucumun içiyle tokadı patlatmamla yere yapıştı. İşin enteresan yanı adam öyle ikna edici bir yapıya

sahipti ki beni buraya gönderen Sedat Kara olmasa acabada kalırdım o kadar yani.

Yediği tokatla yere yapışan Michel ne olduğunu şaşırdı. "Bitti mi?" diye sordum. Gerçi zamanının bittiğine ben karar vermiştim.

"Söyle, beni öldürmekle eline ne geçecek? Bunu söyle bana!"

"Emir büyük yerden!"

Adam "Kimden? Söyle, bu benim hakkım! Söyle!" diye bağırırken bu bana büyük zevk verdiği için konuşmayı olmadık yere uzattım.

"Sedat Kara, onu tanırsın." dedim büyük bir gururla.

Her şeyin bittiğini anladığı andı o an. Tabii pis yüzünü gösterdi. "Beni öldürmen bir işe yaramayacak. Bizi bitiremezsiniz. Yalnız olduğumu mu sanıyorsunuz? O kendini her şeyin üzerinde gören Sedat Kara'nın ipi çekildi." dedi ya benim aklıma kurt düştü.

"Sedat'ı boş ver, sen kendi derdine yan!" dedim ve kullanmaktan nefret ettiğim ama bu adamı konuşturmakta işime yaracak cümleyi kurdum.

"Son duanı et Michel!" dedim alayla.

"Lütfen yapma!" dedi gözlerini kapatarak.

Kulağımdaki küçük alete dokunduğumda Osman'ın bütün konuşulanları duyabileceğini biliyordum. Sakince "Belki bir şansın olabilir, söyle bana Sedat Kara'nın ipini kim çekti?" diye sordum.

"Beni öldürmeyeceğini nereden bileceğim?"

"Bilemezsin."

"O zaman beni rahatlatacak bir şey söyle."

"Eğer anlatacağın hikâye beni tatmin ederse ülkeyi terk etmene izin vereceğim. Terk etmezsen seni gelip bulurum."

"Kendine fazla güveniyorsun."

"Mutlaka beni duymuşsundur. Adım Devamsız!" dediğimde yutkunduğunu hissedebiliyordum.

"Devamsız denilen şahsın rivayet olduğunu sanıyordum." dediğinde konuşmayı dinleyen Osman "Hadi acele et! Çok zaman kaybettin." dedi usulca ama onun da gerildiğini ses tonundan hissedebiliyordum.

"Dinliyorum. Yaşa ya da öl!" dedim. Adam bir iki saniye durdu "Sedat Kara bizim için olduğu gibi birçok kişi için aşılamaz bir tehditti. Kimse ona ulaşamadı. Yıllardır onu indirmenin bir yolunu arıyorlar. İçlerine sızmak zor oldu ama başardılar."

"Buna inanmamı bekleme."

"İnanmayacak bir şey yok. Bana bak. Çok başarılı bir projeyim. Siz Türklerin sorunu bu, kendinizi çok abartıyorsunuz. Gerçekten zır delisiniz."

"Bırak laf kalabalığını, anlat!" dedim dişlerimi sıkarak.

"Yıllardır onların yanında. Bir o kadar sadık bir o kadar zararsız..." dedi büyük bir keyifle.

"Nasıl olacak peki?" dedim ama ruhum daralmıştı. Doğru söylüyor olabilirdi ama ben yalan söylüyor olmasına inanmak istiyordum.

"Detayları bilmiyorum. Maksat sadece Sedat'ı öldürmek değil. Kurduğu düzenle her şeyi yerle bir etmek. Bu da ancak içten yapılabilir düşüncesi içindeler. Benim bildiğim sadece bu."

"Kim? Bana isim ver!"

"Bilmiyorum. Bunu bilen kimsenin olduğunu da düşünmüyorum." dedi. O sırada Osman panikle "Cihan eve biri girdi ön kapıdan! Lanet olsun bu da kim?" dedi ya ben iki adımda adamın yanında soluğu alıp arkasına geçtim. Boynunu kafakola getirip başına silahı dayadım.

"Kadın mı?" diye sordum.

"Hayır! Kadın hâlen alışverişte." dedi Osman panikle. Adam paniklemiş "Lütfen beni öldürme. Bak bildiklerimi anlattım. Lütfen!" derken "Kes sesini!" diye boğazını iyice sıktım.

"Nerede?" diye sordum içimden yukarı kata çıkmamasını dileyerek.

"Lanet olsun Cihan, yukarı geliyor!" dedi ya hüsran sardı yine içimi. Umut dilendim buraya girmemesi için. Kendim için değil onun için. Adamı hızla kapının arkasına doğru sürükledim. "Sakın sesini çıkarma! Sevgilini de seni de öldürürüm." dedim fısıltıyla. Biz iki herif kapının ardındaydık. Gelen kişinin içeri girmemesi için dua eder hâldeydim.

Tabii Osman'ın "Cihan iş sende. İkinci hedef kapının önünde." demesiyle dualaların bir işe yaramadığını anlamış olduk. Gelen kimse eceli buraya kadardı çünkü o kapıyı açtığı anda bana başka seçenek bırakmıyordu.

Açtı da. Kapının tıkırdamasıyla benim kafakola aldığım adama bacaklarının arkasındaki eklem yerlerine yaptığım darbeyle diz çöktürmem bir oldu. Önümde diz çökmüş adamın kafasına silahı dayayıp sağ kolumun altında duran diğer silahımı aldım. Kapı korku filmlerindeki gibi usulca açıldı. Beyaz spor ayakkabının ucu göründü. İçimden *'Girme! Girme!'* diye avaz avazdım ama nafile.

İçeri giren elli kilo var ya da yok, siyah uzun saçlı bir kadındı. Dizlerinin üzerindeki Michel'in kafasına namluyu daha bir sert bastırdım, bu *uslu dur* demekti. Küçük bir adımda diğer elimde duran silahı içeri giren kadının kafasına dayayıp "Yavaşça bana dön! Sakın bir yanlış yapma!" dedim.

O sırada Osman "Üzerinde sadece telefon var." dedi. Tabii bu beni rahatlatmadı. Kadın ellerini iki yana açsın mı açmasın mı diye düşünen hâliyle küçük hareketlerle bana doğru döndü ya ben olduğum yerde bir iki saniye donup kaldım.

Kaşla gözün arasında kahküllerin kıyısında...

"Sen!" dedim elimdeki silahı kavrayıp ona daha bir sert doğrulturken ama hayatımda daha önce bu kadar şaşırmış olamazdım.

Osman "Kim?" diye sordu merakla.

"Yıldız!" dedim ama karşımda nutku tutulmuş gibi görünen kız bir bana, bir diz çökmüş yarı çıplak Michel'e bakıyordu.

Osman "Ne! Yıldız mı? Hani şu balıkçıdaki kız mı? Onun orada ne işi var? Bekle!" dedi bana. Tıkır tıkır tuş seslerinin gelmesiyle Osman saniyeler sonra "Sicil temiz. Yirmi beş yaşında, bekâr. Beylikdüzü ikâmetgah. Üniversite mezunu. Herhangi bir kurumda illegal bir ilişik yok. Annesi ev hanımı, baba asker emeklisi, temiz. Ablası var adı Bihter. Orta hâlli bir aile olarak görünüyor. Kız laborant olarak Özel Tuğra hastanesinde çalışıyor. Bir iki saniye sonra devlete çalışıp çalışmadığını anlarım." dedi ve yine konuşmaya başladı.

"Herhangi bir kamu göreviyle uzaktan yakından alakası yok."

"Yani!" diye bağırdım ya Yıldız denilen kız korkuyla yerinde sıçradı. Bir adım istemsizce geri gitti ya ben "Kıpırdama!" diye daha bir bağırdım. Kendimi mengenenin arasında yavaş yavaş sıkışıyormuş gibi hissediyordum.

Osman olabildiği kadar sakin "Yani ne Cihan? Bitir işini, çık! Seni gördü!" dedi ya benim isyanım gecikmedi. Bütün hıncımı

kızdan alırcasına "Senin burada ne işin var?" diye avaz avaz bağırdım da söyleyeceklerinin ne önemi vardı bilmiyorum.

Yıldız dili tutulmuş gibiydi. Büyük ihtimal şoktaydı çünkü bakışları sanki burada değilmiş gibiydi.

"Konuşsana!" diye bağırdım.

"Ben... Ben... Burası bizi dolandıran pansiyon. Adamı merkezde buldum. Kavga ettik. Polise giderim, dedim. Korktu. Zorla verdi anahtarı. Kızları getirmeden yani yerleşmeden önce ge... Gelip bir bakayım dedim."

Osman "Diğerlerini sor!" dedi mantıklıca.

"Diğer kızlar nerede?"

"Onlar sahildeler. Haberleri yok buraya geldiğimden." dediğinde Osman kulağıma dolan sesiyle "Güzel! Cihan hadi kadın markette işini bitirmek üzere. Ölüleri üçlemeden olayı hallet." dedi.

Çok kolaymış gibi konuşuyordu ya bazen onu da öldüresim geliyordu. Sinirle kulağımın içindeki küçük alete dokunup beni duymasını engelledim. Sesi kulaklarımı tırmalar olmuştu. Sinirim tepemdeydi ve ben ensemi kaşıyamaz hâldeydim. Kıza "Geç şu tarafa!" diyerek kapıdan ve pencereden uzak köşeyi gösterdim. Diz çökmüş sessizlikle ölmemek için bana itaat eden Michel'e "Yatağa uzan çabuk!" diye bağırdım. Adam hızla ayağa kalkıp üzerime doğru gelirken "Beni öldürmeyecektin!" diye bağırdı. O sinirle ağzının ortasına silahın kabzasıyla vurduğumda bu sefer yere değil yatağa yapıştı.

Tabii saniyeler içinde Yıldız eksenimden çıkmıştı. Hızla koordine olup yatağa yapışmış adama "Sakın kıpırdama!" diye bağırırken diğer elimdeki silahı çoktan Yıldız'a doğrultmuştum.

O an Michel'le göz göze geldik. "Sana son bir şans. Söyle, kim?" diye sordum sinirle. Michel "Bilmediğimi söyledim. Yemin ederim

bilmiyorum." dediğinde benim bahanem hazırdı. Hoş bahaneye gerek yoktu. Öyle ya da böyle ölecekti.

"Peki." dedim soğukça. Tabii Michel "Bana yalan söyledin. Vazgeçmeyecektin değil mi?" diye dişlerinin arasından öfke kustu. Ona aşağılayıcı bir bakış gönderdiğim açık ve netti. Silahımı elimde daha bir sabitledim. Kolumu gerip ateş edeceğim yeri belirledim. Derin bir nefes alıp kalbine arka arkaya iki kere ateş ettim. Sonra bir el de kafasına sıktım. O sırada sağ tarafımda duran kızdan çıkan gürültüyle ona döndüm. Yüzü kireç beyazıydı. Üflesem ölecek, vurmaya gerek yok. Yine göz gözeydik ve ben o gözlerde yine hiçlikteydim. Şimdiye bayılması gerekirdi ama o bayılmayı bırak ne duvar dibine sinmiş ne kıpırdamıştı. Taşa dönmüş o koca gözleri daha bir büyümüştü. Gözleri gözlerimden ayrıldığında içim bir tuhaf oldu. Soğuk bir rüzgâr esti beni ürperten. Benden kopardığı bakışları yatakta yatan Michel'in leşini buldu. Dehşet doluydu kocaman, rengini çözemediğim gözleri. Silahın birini kolumun altındaki kılıfa koyarken benden kaçmak ister gibi duvara daha bir yapıştığını görebiliyordum. Eli o ara konsolun üzerindeki vazoya çarptı. Yere düşmesin diye nasıl vazoya uzandı, nasıl tuttu şaşılacak şey. Kendi hareketlerinin farkında değildi bence.

O sırada telefonum çalmaya başladı. Osman arıyordu. Kulağımdaki alete dokundum. Benden cevap beklemeden. "Kadın marketten çıktı. En fazla on dakika! Acele etmezsen üçüncü kurban yolda, haberin olsun." dedi. Hiçbir şey demedim. Dişlerimi sıkıp kıza doğrulttuğum silahı daha bir dik tuttum. Kafasına sıkacaktım. Acı çekmeyecek anında ölüp gidecekti ve ben bu bakışları asla unutmayacaktım. O gözler yaşadığım sürece beni takip edip lanetiyle rahat bırakmayacaktı. Buna rağmen 'Sık!' diye bağırıyordu içimdeki soğuk katil. Adeta aklımla bir olmuştu. Benden bağımsız hareket etmeye çalışan kolumu zorluyordu aklım. Mantıklı olandı bu. Ayak

ucumdan enseme kadar çaresizlik sardı her yanımı. Tetikteki parmağım felç olmuştu. "Lanet olsun!" diye bağırdım sinirle. Silah ağırlaştı, ağırlaştı... Elim silahı taşıyamaz hâle geldi sanki. Kızın perçemlerinin altındaki iri gözlerindeki korku içime işliyordu. Tanıyordum korkuyu. Yıllardır bir tazı misali korkunun kokusuyla beslenmiştim. Bir iki saniyenin sonunda gözlerini kapattı. Bu da yetmezmiş gibi gözünden bir damla yaş aktı. Veda eden bir damla yaştı bu.

O hırsla bir iki adımlık odanın içinde deli dana gibi dönmeye başladım. "Birkaç saniye lan! Birkaç saniye sonra gelsen olmaz mıydı? Ulan hep mi ben!" diye bağırmam Yıldız'a değildi. Kimeydi bilmiyorum. Yıldız "Ben... Ben nereden bileyim?" diye gözlerinden yaş aka aka bağırdı son ses.

İnsanı bitiren hırsı oluyor sanırım. Yıldız'ı bitiren tatil yapma hırsı. Yapmayıver tatil ölür müsün? Al işte öleceksin.

Beni bitiren hırs: merak. O hırsın peşine düştün mü bittiğinin resmidir. Vur geç işte ne konuşuyorsun elin herifiyle? Ah salak Cihan ah! Sedat Kara'yı kurtarmak sana mı kaldı? Adam yıllardır işin piri olmuş. Gencecik suçu günahı olmayan bir kadının hayatını al bakalım şimdi!

Yıldız katili olacak bana korka korka bakarken hırsımı çıkarırcasına "Bakma bana öyle!" diye bağırdım avaz avaz. Çekti koca gözlerini, bıraktı bana bakmayı. O gözlerden yaşlar sel olup akmaya başladı. Elindeki vazo çarptı gözüme. İsyanla "Vazoyu yere bırak!" diye bağırdım. Anında titreye titreye eğilip bıraktı. Elleri terlemişti belli. Üzerine silip duruyordu. Korka korka "Bu olanların şaka olma ihtimali var mı?" diye sordu. Böyle bir cümle beklemediğim bir gerçekti. Umut işte. İnsan beyninde çare tükenmez. Tuhaftı ama bu sorusu beni sakinleştirmişti. Kim normal olduğumu söyleyebilir ki...

"Sence yatakta yatan bu ceset şaka mı?" diye sordum. Kafasını hayır anlamında korkuyla salladı. Gözlüklerinin altından süzülen

yaşlarını acemice sildi. Bakamadı bile yatakta az önce nefesi tükenmiş adama.

"Beni öldüreceksin değil mi?" diye sordu.

"Bok vardı tutturdun tatil diye! Arkadaşını dinleyip dönmedin evine. Öldüreceğim hem de zevkle!" derken telefonum çalıyordu. Hırsla kulağıma vurdum. Osman "Cihan hâlâ oradasın! Lan ne yapıyorsun orada? Kadının sokağa girmesine birkaç dakika kaldı. Çabuk lan!" diye bu sefer bağırdı.

"Bitti çıkıyorum." dedim, başka çarem mi var?

"Acele et!" dedi. Bu son noktaydı. Silahı tekrar Yıldız'a doğrulttuğumda gözlerini kapatıp bir şeyler mırıldanmaya başladı ya benim isyanım gecikmedi. Sanırım şehadet getiriyordu. Yapamazdım. Onu öldüremezdim. "Lanet olası!" diye bağırarak bir adımda onun yanına gelip koluna yapıştım. O daha ne olduğunu algılayamamıştı ki "Yürü, benimle geliyorsun!" diye bağırdım. Kapalı gözleri açılıp gözlerimle buluştu ya zaman durdu sanki. Kaşla gözün arasında, kahkülün kıyısında kalmıştım. O bir iki saniye asır gibi geldi. *Ne oluyor lan?* diye bağırasım geldi. Onun sesiyle geldim kendime.

"Beni öldürmeyecek misin?" diye sordu hayretle. Sesine bir can gelmişti. O güzel eşek gözleri şimdi devasaydı. Tam gözlerinin derininde, bakışlarının renginde kaybolacaktım ki yine ve yine telefonum çalıyordu. Gözlerimi gözlerinden çekmeden kulağıma dokunup "Durum ne?" diye sordum. Osman "Son bir dakika! Ön kapıyı kullan. Kadın arka kapıya yöneldi." dedi.

"Sen limana geç. Zodyak çalışır durumda olsun. Hemen tekneye geçeceğiz. Bir sorunumuz var." dedim. Osman zamanla yarıştığım için sorunun ne olduğunu sormadı. "Tamam." dedi, kapattık. Gözlerime korkuyla bakan kıza "Sakın bir aptallık yapayım deme! Benim için boynunu kırmak ateş etmekten daha kolay olur." dedim.

"Daha başka ne yapabilirim bilmiyorum. Bende aptallık bitmez." dedi titreye titreye. "Konuşma fazla! Yürü!" dedim. Onu hızla odanın dışına, oradan merdivenlere sürüklerken olayı iyice anlaması ve bana koşulsuz itaat etmesi için "Yirmi beş yaşındasın. Baban asker emeklisi. Annen ev hanımı. Bihter adında bir ablan var. Özel Tuğra Hastanesi'nde laborantsın. Beylikdüzü'nde oturuyorsun. Nişanlı olduğunu zaten biliyoruz. Gerekirse onu da bulur ailenden sonra nefesini keserim. Benim için zor olmaz. Umarım beni anlamışsındır." dediğimde ön kapıdaydık.

Onu kendime doğru döndürüp "Anlaşıldığımı umuyorum?" dedim gözlerine bakarak. Hani az önce şoke olmuş hâlini görmüştüm ya, şimdi aklını yitirmiş gibi bakıyordu. Tepki yoktu ama bir şey düşünür gibi bir hâli vardı. Ben daha da gariptim. Bir başkaydım, farkındaydım.

O sırada arka kapının açılma sesiyle "Anladın mı?" diye onun kolunu sıkıp canını yaktım. Bu onu kendine getirdi sanırım "E... Evet, anladım. Nişanlımın adı Serkan Tuna. Bizim mahallede oturuyor. Çalıştığım hastanede doktor." dedi ve titreyen işaret parmağını odanın ortasında duran küçük valize doğru uzatarak "O benim valizim." dedi. Hızla valize uzanıp sinirle yanımıza çektim ama aklım takıldı. Neydi bu şimdi? Nişanlısının soyadını niye vermişti? Merak ettim ama irdeleyecek vaktim yoktu.

Kapıyı açıp "Dışarıyı kontrol et! Unutma, buradayım." diyerek onu hafifçe ittim. Yıldız kapıdan korkuyla bir adım atıp sağa sola baktı ve "Kimse yok." dedi. Hızla dışarı çıkıp kapıyı çektim ama elimde kırmızı, küçük çekçekli valiz... Ulan acıma acınırsın dedikleri bu olsa gerek.

Korkudan yavru köpek gibi titreyen Yıldız'ın eline yapışıp "Sakince yürü. Ağlarsan, bağırırsan olacakları biliyorsun. Arkadaşların ne tarafta? Umarım liman tarafında değildir. Onları öldürmek

istemem." dediğimde "Yok! Değiller gerçekten. İyi ki değiller! Dilan yeminle başını belaya sokar. Geçen gece size rastladığımız taraftalar." dedi sesi titreyerek.

Bu kız çok mu konuşuyordu diye aklımdan geçerken "Göreceğiz." dedim ama çenesi açılmıştı sanırım.

"Beni bırak yalvarırım. Kimseye bir şey demem yemin ederim. Benim ağzım sıkıdır. Öldürseler kimseye bir şey demem. Zaten bak her şeyimi biliyorsun. Bir şey olursa gelir o zaman..." diye sonunu getiremedi.

"Neden nişanlının soyadını bana söyledin?" diye sordum alakasız bir şekilde. Bana doğru dönüp derin derin baktı ve "Zaten bulursun diye." dedi. Akılcı bir cevaptı ama bu asıl cevap değildi.

"Bence bu yüzden değil." dedim.

"Neden söyledim o zaman?"

"Ondan kurtulmak istiyor olabilirsin." dedim.

Yıldız'ın gözleri daha bir büyümüştü. "Ha... Hayır! Hayır! Ben kimsenin ölmesini istemiyorum. Lütfen bırak beni. Serkan da yaşasın! Herkes yaşasın!"

"Bunları söylemek şimdi mi aklına geldi?" dedim yolda hızlı hızlı yürürken. Her yanı, sağı solu kollayıp duruyordum. Kulağımdaki alete dokundum. Osman "Evet?" dedi soğukça.

"Yaklaşık üç dakikaya limandayım. Evi temizleyebilirsin. İskeledeki belediye kameraları ne âlemde?" diye sordum. Osman "Her şey yolunda. Adada şu an elektrik dahil su bile kesik." dediği anda bir bip sesi duyuldu. Bu bip sesi evin içine Osman'ın yerleştirdiği küçük, masum müzik kutusuna aitti. Osman bu müzik kutusunu uzaktan kumanda ile çalıştırdığında müzik kutusu duman salgılamaya başlardı. Bu duman evin içine giren çıkan herkesin dokunduğu her şeyden parmak izini silerdi. Bu, Osman'ın kendi buluşuydu

ve ben onunla her anlamda gurur duyuyordum. Kafama vura vura yıllarını beni eğitmekle geçirirken kendi de boş durmamıştı.

Biz Arnavut kaldırımlı yollarda hızla yürürken iki sevgiliden farksız gibi görünüyorduk. Gerçi dürüst olmak gerekirse kavgalı iki sevgili gibi görünüyor olabilirdik.

"Beni bırak lütfen." dedi Yıldız sesinin titremesine engel olmaya çalışarak.

"Kes sesini ve yürümeye devam et!" diye elini sıktığımda acıyla küçük bir inilti çıktı ağzından.

"Beni nereye götürüyorsun? Yalvarırım bırak. Ben... Ben yemin ederim kimseye bir şey demem."

"Polis kapına dayanana kadar demezsin."

"Niye dayansın ki polis benim kapıma?" dedi, saf kız...

"Sen bu pansiyonun sahibiyle kavga etmedin mi? Zorla anahtarı almadın mı? Bu adamın ölüm saati, otopsi raporunda çıkmayacak mı? Eeee Yıldız Hanım? Bu adamı sen öldürmediğine göre?"

"Tanrım! Beni öyle ya da böyle öldüreceksin değil mi?" diye panikle bana baktı. Yazın kavurucu sıcağında avucumda tuttuğum buz gibi elin gerginliğini hissediyordum. Elimi bırakma isteğiyle doluydu. Anlık olarak bir şeyler düşündüğünü hissettiğim an "Sakın! Düşündüğünü yapma, sonu fena olur. Aileni düşün." dedim de ben ne yapıyordum hiçbir fikrim yoktu.

Limana vardığımızda Yıldız'ın artık kelimeleri tükenmiş, susmuştu. Osman zodyakta oturmuş motor çalışır durumda bekliyordu. Hızla onun olduğu tarafa doğru yürürken Yıldız'ın ayaklarının zor adım attığını anlamak için çok zeki olmaya gerek yoktu. "Yürü!" dedim onu hafif çekiştirerek.

Al başına belayı...

Osman bizi gördüğü gibi ayağa kalktı.

"Ah hayır! Onun burada ne işi var? Şu an ölü olması gerekiyordu!" diye dikkat çekmemek adına dişlerini sıka sıka sordu.

Yıldız "Vay be iki gece önce bana yardım etmek isteyen avukata ne oldu?" diye çemkirirken ben şaşkınca ona bakıyordum. Asıl az önce korkudan tir tir titreyen kıza ne olmuştu?

Osman ağzını burnunu eğerken "Merakını gidermek isterdim ama yerim dar." dedi ve elimdeki valize bakıp "Ulan bu ne? Bavuluyla mı kaçırdın?" diye hayretle sordu.

"He canım. Madem kaçırıyorsun bir valizimi alayım, dedi kıramadım kendilerini. Osman! Sohbet koyulaşmadan gidelim mi?" diyerek Yıldız'ın zodyaka binmesi için onu öne doğru ittim. Osman "Lanet olsun! Bu hiç iyi değil!" diyerek Yıldız'a binmesi için yardım etti. Osman, benim zodyaka atlamamla arkaya doğru geçip motoru limandan ayırdı. Sinirle Yıldız'a "Çantanı ver!" dedi. Yıldız omzunda asılı çantaya daha bir yapışıp "Niye veriyorum?" diye sordu çemkirerek. Lan bu kız Osman'a diş mi gösteriyordu?

"Eksik bir şeyin var mı diye bakacağım. Cımbız, kadın pedi, oje falan. Tatile çıkıyoruz ya yoksa alalım." dedi Osman alayla.

"Eksik olsun senin alacakların. Valizimde her şeyim var." dedi Yıldız. Maşallah kızda dil pabuç kadar da niye şimdi?

Osman "Delirtme lan adamı! Ver." dedi dişlerini sıkarak.

Bende sabır bitmiş "Ver şunu!" diye bağırdığımda Osman hayretle bana bakıyordu çünkü bağırmamış böğürmüştüm. Yıldız benim bağırmamla korkmuştu. Çantasını Osman'a verdi. Osman hızla çantanın içinden telefonu çıkarıp büyük ihtimal kimlerle konuştuğunu kontrol etti.

Telefonu karıştırırken "Serkan kim?" diye sordu. Yıldız "Sana ne ya!" diye ilk çıkıştı. Tabii bana gelenler geldi. Ben "Serkan Tuna, nişanlısı!" diye bağırdım. Yıldız yine benim bağırmamla yerinde sıçradı. Bu Osman'ın hoşuna gitti tabii. "Korktun mu canım? Bu arada siz ne ara bu kadar samimi oldunuz? Nişanlını mı anlattın kız Yıldız?" diye alayla sordu. Yıldız ona öfkeyle bakarken Osman gözüne baka baka telefonunu denize attı.

Yıldız telefonunun suya düşmesiyle "Lanet olası herif daha taksitleri bitmedi o telefonun!" diye bağırdı. Osman sırıtarak "Üzülme seni de göndereceğiz yanına, az sabır." dedi ve valize uzandı.

Yıldız "Sen... Sen! Ne yapıyorsun?" diye dehşetle sordu.

"Ben bayılırım valiz karıştırmaya, lütfen mazur gör." dedi gıcık gıcık. Valizi didik didik edip eşyaları içine tıktı ve fermuarını kapatıp Yıldız'a uzattı. Sonrasında tekneye kadar anlamsız ama ne yapacağımızı bilmez bir sessizlikle ilerledik. Tekneye önce ben çıktım. Sonra Osman, Yıldız'ın çıkması için ona yardım etti ve zodyak motoru iyice bağlayıp yukarı yanımıza çıktı. Tabii hesaplaşma vaktiydi. Osman sinirle "Sakın bana adamı da sağ bıraktım deme!" dedi sinirle.

"Öldü." dedim. Yıldız köşeye sinmiş etrafı inceliyor ara ara kaçamak bakışları bizi buluyordu.

"Peki Yıldız Hanım ne arıyormuş orada? Yoksa sana âşık olup seni takip mi etmiş?"

Yıldız "Ne münasebet!" diye cırladı. Sesi kulağımda yankı bulurken ben sakinleşmek adına gözlerimi kapatıp bir iki saniye öylece durdum. Yıldız korkmuş olacak "Şey yani... Ben nişanlıyım da yanlış anlaşılmasın lütfen." dedi ikna edici bir sesle. Ben sakinleşmeyi bir kenara bırakıp koltuğun köşesinde duran Osman'ın çantasından plastik cırtlardan alıp Yıldız'ın önünde durdum.

Gözlerine baka baka "Âşık mı oldu, eceline mi susadı Yıldız Hanım sana anlatır yol boyunca." dedim ve kolundan tutup aşağı inen merdivenlere doğru yönlendirdim.

Osman "Nereye?" diye sordu.

"Yıldız Hanım'ı kamarasına yerleştirip geliyorum." derken Yıldız "Lütfen yapmayın! Yemin ederim ben iyi yalan söylerim. Sizi unuturum. Aklıma bile getirmem. Lütfen! Babam yok olduğumu anladığında deliye döner. Ölür yeminle." diye ağlamaya başladı. Osman'la göz göze geldik. "Keşke Şermin miydi neydi onu getirseydin!" dedi, benden bir çıkar yol beklercesine yüzüme baktı. Osman'la bir çözüm bulacağımıza emindim.

"Hadi in!" dedim gözlerime yalvararak bakan kıza. Bir adım bile atmadan "Hayır! Bırak beni! Sizinle gelmiyorum. Bu resmen adam kaçırmak!" diye tüm gücüyle bağırdı. Tabii benim de sınırlarım vardı. Boğazına ne ara yapıştım bilmiyorum ama bizden korkmazsa fazla uzun süre hayatta kalamayacaktı. Onu merdivenin başındaki duvara yapıştırıp üzerine iyice abandım. Nefesi nefesime değiyordu. Ellerimin arasındaki narin boğazını biraz daha sıkarak "Bana bak! Benim kurduğum her cümle senin için artık bir emir! Ne dersem ikiletmeden yapacaksın! Yoksa ölmeyi mi tercih edersin?" diye tüm gücümle bağırdım.

Kızın yüzünün rengi beyaza döndüğünde Osman "Cihan yeter!" diye elime yapıştı. Elimi gevşettiğimde Yıldız öksürüyordu. Onu

omuzlarından tutup "Anlaşıldı mı?" diye tekrar bağırdım. Ancak kafasını sallayabildi. Osman elimden cırtları alıp "Bence aşağı inmesine gerek yok. Şimdilik gözümüzün önünde olsun. Ben ona bir yer bulurum. Sen çalıştır şu tekneyi, gidelim bu lanet yerden." dedi ve Yıldız'ı alıp teknenin iç tarafına doğru uzaklaştı.

Ben yukarı çıkıp dümene geçtim. Tekneyi nereye sürdüğümü bilmeden açık denize yönelttim. Hızı sabitleyip aşağı mutfağa indim. Koca bir bardak votkayı ne ara boğazımdan aşağı döktüm bilmiyorum ama iyi gelmişti. Ne zaman sonra Osman elinde bardak, yanıma geldi bilmiyorum.

"Ne tarafa kaptan?" diye sordu. Ne biçim adam lan bu? Ne ara normale dönmüştü? Ona sataşmadan "Hiçbir fikrim yok." dedim dürüstçe.

"Kötü bir karşılaşma olmuş." dedi Osman konuyu açmak istercesine.

"Anlattı demek."

"Tesadüfün bu kadarı! Bu bir işaret." dedi Osman.

"Tesadüf mü, eceline mi geldi orası tartışılır."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Osman. Belli o da işin içinden çıkamamış.

"Bilmiyorum. Nereye bağladın?"

"Salon kısmına."

"Sen yine de bir araştır bakalım. Altından başka bir şey çıkmasın."

"Kızı fena korkuttun. Boğazını sıkman cabası..." dedi. Bu sanki suçumu yüzüme vurmak gibiydi. Kendimi savunacak bir şeyim yoktu.

"Pardon, iş üzerindeyken nezaket kurallarını unutuyorum. Hele ki vicdanımla kurbanım arasına giren bir tesadüfse." dedim.

"Bak ne diyeceğim. Kıza ne yapacağımıza karar verene dek plana sabit kalalım ne dersin?" diye sordu.

"Ne yani, kızla birlikte tatile mi çıkalım?"

"Bence en mantıklısı bu. Karaya ne yapacağımızı bilmeden ayak basmak büyük risk." dedi ve haklıydı.

"Bana uyar. Sahile yanaşmadan güneye doğru inelim o zaman." dedim ve aşağı inen merdivenlere yöneldim. Mutfağa geçip kendime içecek bir şeyler alıp koltuğa oturdum. Çok geçmeden Osman gelip karşıma oturdu.

"Son bir soru!" dedi merakla.

"Sor Osman, sor!" dedim bezmişçe.

"Neden öldürmeyip risk aldın?" diye sordu.

"Bu ne biçim soru?" dedim sinirle, ayağa kalkıp volta atmaya başladım. Bu soru hiç hoşuma gitmemişti. Osman "Hadi ama itiraf et! Biz farklıyız ve ne olursa olsun sen vicdanlı bir adamsın. Hem..." diye devam ederken sinirle tekrar gelip karşısına oturdum.

"Biz farklı mıyız? Kendini kandırma! Ben katilim. O kızın kafasına sıkmalıydım ama yapmadım. Neden biliyor musun? Bu sefer bahanem yoktu. Onu niye yanıma aldım peki? Bahane bulup ilk fırsatta kafasına sıkmak için! O iyi insan rollerini geçeceksin. İlk kurbanımın kafasına sıktığımda öldü o iyilik!" diye avaz avaz bağırırken Osman alıngan bir bakışla "Bahane bulmana gerek yok. Bu sefer de ben sıkarım kafasına olur biter. Atarız denize, bitti gitti. Haklısın, bu ağır bir yük." diyerek mutfak tezgâhının üzerinde duran silahı aldı ve hızla mutfaktan çıktı.

Gözlerimi kapatıp "Osman!" dedim bezgince. Osman beni duymadı bile. Peşinden gitmeli, bir delilik yapmasını engellemeliydim. Katil olan bendim. Osman değil.

Yanına vardığımda Osman cırtla kelepçelediği kızın önünde durmuş kafasına silahı dayamıştı. Yıldız oturduğu yerde yüzünü dizlerine gömmüş ölümü bekliyordu.

"Osman!" dedim sertçe.

"Karışma Cihan!" diye bağırdı.

"Yerleri pisletme diyecektim!" dediğimde Yıldız kafasını kaldırıp korku dolu bir bakışla bana baktı. Ağlamaktan iyice büyümüş koca gözlerine baktım. Gözlerindeki korku içimi acıttı. Bunları hak edecek bir şey yapmamıştı ki, kader işte... Saçı başı dağılmış, ağzı bir kumaş parçasıyla bağlanmıştı. Burnu kıpkırmızıydı ve korkudan titrediğini uzaktan bile olsa görüyordum. O güzel gözlerde korkuyu görmek çok acıydı.

Osman aptalca bana bakıp "Ne?" diye sordu.

"Bu tekne kiralık değil mi lan? O zaman götür teknenin arkasına, orada sık kafasına. Bir saat kan mı temizleyeceğiz? Bu sıcakta leş gibi kokar." dedim. Cevabını beklemeden güverteye geçerken "Sen harbi iyice manyaklaştın!" dediğini duydum ama oralı olmadım. Tabii Osman, Yıldız'ı vurmadı.

Ben biraz uzandım. Biraz uyukladım. Ne yalan söyleyeyim deniz bana iyi gelmişti.

Yarım saat sonra kullan at telefonlardan biriyle yanıma geldi "Ara Sedat'ı." dedi. Ben o kısmı unutmuştum. Telefonu sıkıntıyla elime alıp Osman'ın söylediği numarayı tuşladım.

İkinci çalışta telefon açıldı. Sedat'ın dağları titreten tok sesi doldu kulaklarıma "Evet?"

"Abi benim, Cihan. Nasılsın her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Sesini duydum daha iyi oldum. Haberler sizde." dedi.

"Abi devşirme sizlere ömür. Yalnız bir sorun var." dedim derin bir nefes alarak.

Sedat "Dinliyorum." dedi.

"Bu şerefsiz içinizde bir hain olduğunu söyledi. Dediğine göre uzun zamandır sizin yanınızdaymış. Güveninizi kazanmış. Oldukça

sadık görünüyormuş. Size çok yakınmış. Emirleri bekliyormuş. Yakın zamanda ipin çekilecek ve bu hain emirleri uygulayacakmış."

"Cihan bu söylediğin yenilir yutulur değil. Etrafımdaki herkese canımı verecek kadar güvenirim."

"Abi, doğru söylediğine eminim. Devşirme ülkeye nasıl girdiyse, hain içinize büyük uğraşlar sonucu yerleştirilmiş."

"Ulan bunca şeyi öttürdün de hainin kim olduğunu öğrenemedin mi?" diye sesini iki ton yükselterek sinirle sordu.

"Abi bilmiyordu. Bilse konuşurdu eminim. Kimse bilmiyormuş öyle dedi."

Sedat hiçbir şey söylemedi. Bir iki dakika sessizce bir şey söylemesini bekledim ama ses yoktu. "Abi..." dedim sesini duymak için.

"Söyle koçum." dedi düşünceli bir sesle.

"Biz buradayız." dedim ama yıllardır beni yanına çekmek isteyen adam "Tamam Cihan, haberleşiriz." diyerek telefonu kapattığında öylece kalakaldım. Duygu belirdi aklımda. İçime olmadık fenalıklar doldu. Öfkeyle kaplandı her bir hücrem. O benim için dünyanın en saf sevgisiyle donatılmıştı. Uzun yıllar geçmişti onu gördüğüm ilk anın üzerinden ve ben o günü ömrüm boyunca unutmadım, unutmayacaktım.

O zamanlar tutmuş Talat denilen hıyar beni. Haddinden fazla basmış parayı. Güya Duygu'yu öldürtüp Sedat'ı perişan edecek. Sözüm ona babam Sedat'ın elinde esir. Ne esiri lan! Duygu elleriyle çorba içirip pamuklara sarmış bakıyordu. Başkası dese inanmam ama kendi gözlerimle bahçenin ortasında babama çorap giydirirken onu gördüm ya o gün benim için dönüm noktasıydı. Sorgusuz sualsiz, gelmişini geçmişini öğrenmeden bir daha kimseyi öldürmeyecektim. Öldürmedim de...

Hikâye uzun, her neyse... O gün bugündür ailemin içindeler bu deli sürüsü. İstesinler canımı bile veririm o kadar yani.

Telefonu denize fırlatıp Osman'a baktım. Anladı hâlimden. "Ali giymiş iş adamı rolünü üzerine, hangi biriyle uğraşsın? Bekir Ağa desen hangi deliği kapasın? Sedat tek başına onca kadını, onca çocuğu koruyamaz. Doğuya mı, batıya mı koşsun? Devlete mi yetişsin? İçlerindeki hain kimse bulana dek yanlarında olmamız gerek ama son karar senin." dedi.

"Söyle söyle sonra karar senin. Oh ne âlâ!" dedim yalandan.

"Onlar bizim ailemiz. Hem çiftliği oldum olası sevmişimdir."

"Ulan oraya mı yerleşeceğiz?" diye hayretle sordum.

"Başka türlü olmaz Cihan! Hain büyük ihtimal oradadır. İçlerinde derken adam ne demek istedi sence? Şirkette çaycılık yapacak hâli yok. Başka mantıklı bir yer var mı? Kökünü kazıyacaklar demedi mi o şerefsiz?" diyerek yine kıvrak zekâsını konuşturmuştu ve haklıydı.

"Bir koruma olmak eksikti."

"Kendi adına konuş." dedi Osman.

"Bana bak kaypak herif! Yeminle seni ıslatır ıslatır döverim. Bu olayı çözmemiz lazım deyip, bana kitleyip topuklarsan Allah yarattı demem..." diye işaret parmağımı ona doğru sallarken "Bağırma bak. Kız her şeyi duyuyor." dedi sırıtarak.

"Duysun anasını satayım! Zaten onu ne yapacağız merak konusu. Merhamet edecek zamanı buldum. Kafama sıçsınlar!" diye hayıflanmakta gerçekten samimiydim.

"Karar verene kadar buradayız. Sonrası sonra." dedi Osman.

"İyi, şu teknenin rotasını ayarlayalım ilk." dedim. Osman'ın surat asıldı.

"Noldu lan?" diye sordum.

"O kadar et aldım. Hayaller kurdum. Cihan bana şöyle kallavi bir yemek pişirir, dedim ama nerede? Korkudan söyleyemiyorum." dedi derdine yanar gibi.

Sırıtarak "Bu söyleyememiş hâlin mi? Yaparım ben sana en hasından." dememle Osman'ın da benim de keyfimiz yerine gelmişti. Ben yemek yapacaktım, Osman yiyecekti.

Osman "Vay kardeşim benim, aslansın sen!" diyerek mutlu mesut yukarı çıktı. İşini biliyordu çakal!

Yemeği yapmak için teknenin salon kısmında bulunan mutfağa geçtim. Yıldız Hanım iki eli bağlı, yerde bıraktığımız gibi duruyordu. Beni gördüğünde nefret dolu bakışlarına maruz kaldım ama oralı olmadım. Telefonumu tezgâhın üzerinde duran müzik çalara bağladım. Sinsice sırıttım. Açtım Müslüm Baba'nın en has şarkısını son ses. "Ver coşkuyu babaların babası! Al bakalım Osman Efendi. Bu şarkı benden sana gelsin!" dedim sesli bir keyifle. Çok değil Müslüm Baba'nın sesi ikinci perdeyi tamamlamamıştı ki Osman'ın "Ulan Cihan! Çiçek sıçtı ağzıma yetmedi! Sen de sıva. Bu ne lan? Yapılır mı bu bana? Gün ortasında son ses Müslüm mü açılır?" diye bağırdığını duydum.

Oralı olmayıp şarkıya eşlik ederek buzdolabına gidip etle birlikte diğer malzemeleri çıkardım. Ara ara bakışlarım buldu Yıldız'ı. Ne kocaman gözleri vardı bu kızın... Bakışlarını hiç kaçırmadı benden, izledi durdu. Her baktığımda gözleri benimkiyle buluştu. O koca gözlerde kaybolacağımı bile bile çekmedim bakışlarımı. Çaktırmadım siyahında kaybolduğumu. Sinir kustu gözlerim.

Bildiğin yurdum kızıydı ama kabına sığmaz gözlerinin ardında zeki biri olduğu aşikârdı. Ne zaman sonra sırıtarak "Arkadaşların acaba adada dört dönüp seni arıyor mudur? Yoksa eve dönüş yoluna geçmişler midir? Belki de ada polisine gitmişlerdir. Ne dersin?" diye sordum alayla.

Ağzı bağlı konuşamaz ki... Bu benim daha bir hoşuma gitti. Kaşlarımı kaldırıp baktım yüzüne. Meydan okudum güzel gözlerine gözlerimle. Bakışlarını kaçırdığında yüzümde daha bir sırıtık ifade vardı. Gayet memnundum yalan yok bu zaferden.

"Polis hemen senin kızları ciddiye almaz. Yirmi dört saati bekleyecektir. Sonuçta tatile gelmiş genç, güzel bir kadın. Tabii senin kızlar İstanbul'a dönmeden beklerler mi? Bak bunu çok merak ettim şimdi." derken inkâr etmeye gerek yok sakinleşmiş, sinirim yatışmıştı. Gerçi yemek yaparken ne keder kalırdı bende ne tasa. Sanki hayatın yükünü atardım. Hoş Çiçek ve Osman alay edip dururdu da benim umurumda olmazdı. Dünyadan soyutlanmış gibi olurdum yemek yaparken.

Benim kafa düşünceleri evirip çevirirken etleri kenara koyup başladım domatesleri, salatalıkları yıkamaya. İşe odaklandıkça bedenim gevşemeye başlamıştı. Aklım netleştikçe daha bir akılcı düşünür olmuştum. Hızla salatayı yaptım. Eti pişirip işimi bitirdiğimde bir saati biraz geçmişti. Telefonu elime alıp müziği kapattım ve Osman'ı aradım.

Sinirle "Ne lan ne?" diye açtı telefonu. Sinir dolmuş her yanı.

"Sana rakı koydum aşkım." dedim alayla.

"Aşkını siktiler lan Cihan! Bu Çiçek kulağımın arkasına kadar ulaştı."

"Allah o Çiçek'i sana bağışlasın da ben de kurtulayım sen de kurtul lan Osman! Ama önce aşağı gel, yemek hazır."

"Zor lan! Artık bir cacık olmaz bizden." dedi ya içim acıdı. En iyisiydi lafı değiştirmek.

"Neredeyiz bu arada? Bir limana uğrayıp eksiklerimizi alalım. İzmir'e de uğrar mıyız?" dedim konuyu dağıtmak için.

"Uğrarız da bana İzmir'den bir kız alır mıyız?" diye sordu.

"Marketten domates mi alıyoruz lan?" dedim ya gülmeye başladık.

"Kara bahtım kör talihim!" dedi Osman gülerek.

"Hadi oyalanma da gel. O kadar pişirdim." dedim ve telefonu kapattım. Piçlik değil mi? Masanın tam ortasına çekmecede gördüğüm mumu yakıp koyduğumda her şey hazırdı. Osman mutfağa

girdiğinde bir muma bir Yıldız'a baktı. Tabii gelip mumu iki parmağıyla söndürmesi neyse de hızla Yıldız'ın karşısında durması bombaydı. Ben elimde maşa, öylece ne yaptığına bakıyordum.

Osman "Düşündüğün gibi değil yeminle. Biz yani onunla öyle böyle erkeklerden değiliz valla! Bu hırt densiz işte. Ben Çiçek'e aşığım. Yani artık değilim. Manyağın tekidir Çiçek ama delikanlıdır. Yani lafın gelişi delikanlı dedim. Ama bak gerçekten öyle değiliz yani." dedi ama bana dönüp "Ne diyorum lan ben?" diye sordu.

"Bir bilsem..." dedim onunla aynı mallıkla. Osman "Masaya mum koy, telefonda aşkımlı falanlı konuş sonra bir bilsem diye karşımda dikil!" diyerek Yıldız'ın ağzındaki bağı çözdü. Yıldız sakin bir sesle "Benim geylerle bir zorum olmadı hiç. Rahat olun. Yeter ki beni öldürmeyin." dedi bir nefeste.

Osman "Gey mi? Lan yok ben yani biz gey değiliz." diye açıklıyordu hâlâ.

Yıldız "Özeliniz sizi ilgilendirir ben onu anlatmaya çalışıyorum." dedi korkuyla.

Osman delirdi tabii "Özelimiz mi? Lan yok öyle bir şey diyorum sana. Ben gey falan değilim. Cihan hiç değil!" dedi sinirle.

Yıldız "Yahu tamam. Neyseniz nesiniz niye açıklıyorsun, anlamadım ki." dedi. Osman iyice ayar olmuştu "Lan Cihan senin yüzünden bizi ne sanıyor bak gördün mü yaptığını!" dedi sinirle.

"Yuvarlak bile olsak adam öldürebiliyoruz tatlım." dedim elimdeki kepçeyi feminen bir şekilde sallayarak.

Osman "Allah seni nasıl biliyorsa öyle yapsın! Rezil ettin bizi." dedi ve Yıldız'ı unutup masaya geçti.

Yıldız'ın önünde dikilip "Aç mısın?" diye sordum.

"Son yemeğim mi olacak?" diye sordu ama gözlerinin siyahı kocaman olmuş, kurbanlık koyun gibi bakıyor. Hani masallarda

prensesleri kurtaran beyaz atlı prensler olur, birden *'Bana beyaz at getirin! Bu Yıldız'ı katil Cihan'ın elinden kurtaracağım!'* diye bağırasım geldi. Yine deliriyordum. Kalbime bir bıçak saplasaydı daha iyiydi. Kız haklı. Ölüm sarmış dört bir yanını, yemeği mi düşünür?

"Hah güzel soru! Osman Bey bu senin uzmanlık alanın. Cevap ver." diyerek mutfağa doğru yürüdüm. Osman yerinden kalkma cüreti göstermeden "Buranın delisi Cihan. Eğer akıllı uslu durursan seni ondan koruyabilirim. Yok, ben size zorluk çıkarırım diyorsan vay hâline! Cihan sen ölene dek her gün başka bir tarafını kopartır çünkü başımıza gelen her şeyin suçlusunun sen olduğunu düşünüyor." dedi.

Yıldız ağlamaklı bir sesle "Benim ne suçum var? Ben kurbanım, kurban! Suçlu değil!" diye isyan ederken korku dolu bakışları beni buldu. Osman'ın başlattığı bu oyunu devam ettirmek gerekti. "Uğraşma Osman, baksana gözlere fıldır fıldır. Çene desen iki metre. Bu bize tatili zehir eder. Gel biz bu kızı her gittiğimiz koyda parçalara ayırıp suya atalım." dedim elimdeki bıçağı tezgâha vura vura.

Bıçağı tezgâha her vuruşumda Yıldız yerinde on santim havaya zıpladı. Osman gülmemek adına ağzını kapatıp arkasını dönerken Yıldız "Zaten bağlıyım, kaçamam ki..." dedi titreyen bir sesle. Osman "Ha çözsem kaçacaksın yani?" dedi sertçe.

"Nereye kaçayım bu ıssız denizde? Yemin ederim kaçmam. Hem ben denize bayılırım. Tatil yaparız işte." dedi ama gözünden yaşlar akıyor. Lan yatacak yerimiz yoktu yeminle.

Osman bana baktı, ben ona. Kızı aç susuz bağladığımız demirde günlerce tutamayız da. İstemeye istemeye tekrar Yıldız'ın başında dikildim. Elden ne gelir mecbur gözünü korkutacağız ki başımıza iş açmasın. Bıçağın kör tarafını boynuna dayadım hafif sürte sürte "Hadi kazara kaçtın, polise gittin... Sana başına gelecekleri şöyle özetlemek isterim. Seni bir süre rahat bırakırım. Her şeyin bir sırası

var. Sen tam geçti gitti, bitti dediğinde önce ablanı kaldırırım. Altı ay sürecek bir öldürme ritüeline tabii tutarım. Sonra sıra babana ve annene gelir. Baktım kesmedi nişanlını alırım. Bu arada şu adadaki arkadaşların da çerezlik, benden nasiplerini alırlar. Anlatabildim mi?"

Gözlerinden süzülen yaşlara tezat "Senin cezaevine kapatılman gerek. Hatta seni orada asmalılar." dedi dişlerini sıkarak. Pis bir sırıtmayla "Yapma ya! Akıl veren çok, icraat yok." dedim ve ondan uzaklaşıp mutfağa geçtim.

Osman oturduğu masadan kalkıp Yıldız'ın önünde dikildi yine.

"Kızım biz sana çeneni kapalı tut diyoruz, senin dediğin şeye bak. Hayatta kalmak istiyorsan onu kızdırma." diyerek onu bileklerindeki cırtlardan kurtardı.

"Ben... Ama ne diyor ya baksana! Neredeyse bütün mahalleyi öldüreceğini söylüyor. Ne demeliydim? Harikasın mı?" diye yine nefes almadan konuşurken Osman "Oha ya! Kaşınma kızım ya!" dedi.

Yıldız "Tamam susacağım ve ne derseniz yapacağım." dedi korkuyla. Osman "Umarım. Yoksa Cihan seni konuşurken öldürür, haberin olmaz ona göre." dedi.

"Tuvalete gidebilir miyim?" diye sordu. Osman bir şey demeden yol göstererek onunla gitti. Tuvaletin kapısında beklediğine eminim. Geri geldiklerinde Yıldız saçını toplamış, üzerini başını düzeltmişti ama yüzü korkudan hâlâ bembeyazdı. Tabii ağlamaktan kırmızılaşmış burnuna, gözlerinin şişliği eşlik ediyordu. Galiba burnu da tıkalıydı. Niye takılıyorsam!

Osman sanırım kızın bizimle masada oturup oturmayacağına karar veremiyordu. "Otur Yıldız." dedi en sonunda. Yıldız bir o kadar korkak, gözümün içine bakarak sandalyeye oturdu ama "Ben galiba acıkmadım." dedi. Osman "Galiba mı?" diye sordu ona bakarak. Yıldız bilmiş bilmiş ve Osman'ın aptallığını yüzüne vururca

"Katillerimle oturduğum masada iştahla yemek yememi beklemiyorsun herhâlde? Emin olamamam gayet normal." dedi. Osman sanırım beyin felci geçiriyordu. Sinirle "Lan bu senin susmuş hâlin mi? Bitmez lan bu tatil!" dedi.

Ben elimde tencere, masanın başına geldiğimde "İyi, kalk o zaman!" dedim sertçe. Yıldız alınmış gibiydi. Bana çekinik bir bakış attı. İkilemde kaldığı her hâlinden belliydi.

Osman "Sonra acıktım diye tutturma. Ye bence." dedi. Bu Osman harbi yufka yürekliydi. Kızın düşük çenesini es geçersek bizden ödü patlamış, ne tutturacak? *Açım, bana yemek verin yoksa kaçarım* diye mi bağıracak?

Kabul, kıza nasıl davranacağımızı bilmiyorduk. Daha önce esirimiz olmamıştı. İyi davransak olmaz, kötü davranmak bize ters gibiydi. Ben Osman'ın tabağına yahniyi koyarken Yıldız'ın midesinden gök gürültüsüne benzer bir ses yükseldi.

Osman "Çüş!" dedi. Yıldız "Sana çüş! Heyecan bende hep gaz yapar." dedi. Ağlasam mı gülsem mi bilemedim. Bu kızı tanımlamaya kelimeler yetmez. Sanki hiçbir şey olmamış gibi "Çok güzel görünüyor. Biraz alabilirim." diye uzattı tabağını.

Osman'la yine göz gözeydik. Tabağını alırken bileklerindeki plastik cırtların izlerini gördüm. İçim burkuldu. Almıştık başımıza belayı. Osman "Müthiş görünüyor yeme de yanında yat! Harikasın Cihan! Ulan bırakalım her şeyi, açalım bizim mahalleye bir lokanta. Sen yap yemekleri, ben garsonluk yaparım. Semra anne kasada durur. Celil baba otursun dükkanın önünde ha lan!" diye coşkuyla bütün her şeyi ortaya dökerken bir elimde tabak bir elimde kepçe donmuş ona bakıyordum. Yıldız "Semti iyi seçmeli. Mahalle arasında iş yapar mı? Fizibilite yapmalı. Bizim Mert var. Yemek yapmaya bayılır. Maşallah bir elli boy var, yüz kilo. Her neyse. Bu tutturdu fast food dükkanı açacağım diye. Babasını kandırdı anasının

bileziklerini bozdu. Bizim mahalleye açtı dükkanı. Yahu dibimizde alışveriş merkezi var. Senin bit kadar dükkan Mc Donalds ile aşık atabilir mi? İki ayda kapattı." diye bizim devreleri yakarken ekmeği almış eline tam tabağa bandıracak, durdu. Yine çok konuştuğunun farkına vardı.

Osman kaptırmış gitmiş hayallere "Yok bizim Samatya güzel yer! Ne açsan gider." dedi ama sonra o da dediğinin farkına varıp bir durdu.

"Bir de adres verdin mi olay tamam Osman." dedim, ne diyeyim? Osman "Hay ben ağzıma sıçayım! Lan Yıldız çenenden uyuştum kızım ben senin! Yeminle ne dediğimi bilmiyorum." dedi ama geçmiş ola. İkimiz de Yıldız'a bakıyorduk.

Yıldız "Yok! Siz rahat olun. Ben annenizin adının Semra, babanızın adının Celil olduğunu duymadım. Küçük bir mahallede ikamet ettiğinizi hele hiç duymadım. Samatya Tazmanya'da değil miydi? Ha bir de sol kulağım hiç duymaz." dedi ballandıra ballandıra. Bu arada solunda Osman oturuyordu, söylememe gerek var mı? Biz yine Osman'la göz gözeydik. Dayanamadım artık gülmeye başladım. Tabii Osman da. Sinirlerimiz iyice bozulmuştu sanırım. Bıraktık yemeği, Yıldız'ın neden burada olduğunu, kahkahalarla gülmeye başladık. Gözümden yaş geldi, o kadar!

Tabii Yıldız daha bir korktu. Elinde çatal nefes bile almıyordu ve bana bir garip bakıyordu. Sesi titreyerek "A... Annem başıma ne gelirse çenemden geleceğini söyler dururdu. Si... Siz şimdi mi öldüreceksiniz be... Beni?" diye sordu ya daha bir gülmeye başladık.

Cihan'da aşk...

Yıldız karşımda korkudan kekelerken yine bakışlarım takılı kaldı onda. Gülüyordum ama aklım bırakmış her şeyi yüzünün kıvrımlarını inceliyordu. Çok güzel kavramına uymuyordu bu kız. Yüzünün sivriliğine tezat kocaman yuvarlak gözleri çizgi film karakterlerini andırıyordu. Elmacık kemikleri sivri yüzüne karşı çıkarcasına kendini belli ederken siyah gözleri beyaz teninde büyük düğmeleri çağrıştırıyordu. Kirpikleri perde gibi sık ve uzundu. Gözlerini kırptıkça içim gıcıklandı da anlamazdan geldim içimdeki dürtüyü.

Beni olmadık duygulara iten kirpiklerden bakışlarımı çekip burnuna odaklandım. Kalkıktı burnu. Sivriydi ruhunu yansıtır gibi ama büyük denilemezdi. Dudakları gençliğin getirisi kırmızıyla pembe arasına sıkışmış bir renkti. Ne çok dolgundu ne çok ince. Tam ağzıma layık diye düşünen aklımla bir olmuş kasıklarım niye sızlamaya başlamıştı bilmiyorum. *'Noluyo lan!'* diyen aklım onu incelerken ben hâlâ gevrek gevrek gülüyordum. Ey zekâma can veren Allahım talihime biraz dokunup şans versen olmaz mı? Bir öldürmekle öldürmemek arasında kaldığım güzel vasfını bile çok gördüğüm kızı arzulamam eksikti! Ulan daha yüzünü bile incelemeyi bitirememiştim. Bedenine insem kesin kıvama gelecek belki de gerek kalmadan muradıma erecektim. Yok ben olmuştum. Acıyan Allah kime acırsa acısın, beni salın çayıra belki kayırır...

O kadar çok gülmüştük ki Yıldız artık bırakmış korkmayı yemeğini yemeye başlamıştı. Hem de ne başlamak! Almış eline koca ekmeği, tabaktan sıyırıp sıyırıp bebek patiği gibi ağzına sokuyor. Sen tokum diyenden korkacaksın, diye boşuna söylememişler. Osman'a işaret ettim. Bir kal geldi bize. İzledik yemesini. Sonra yine gülmeye başladık. Osman gülmekten yaşaran gözlerini peçeteyle silerken "Çiçek varken gülerdik böyle..." dedi ama anında pişman oldu. Bıçak gibi kesti gülmeyi. Kendi kendini öldürmüş gibi yerinden kalktı "Rakı koymamışsın sofraya." dedi hiç gülmemiş, hiç Çiçek'in adını ağzına almamış gibi. Ses etmedim, içsin. Oturdu masaya, döndü Yıldız'a "İçer misin?" diye sordu. Yıldız ağzı dolu dolu "Yok... Yok... Ben içmem." dedi ama ağzına kocaman bir lokmayı sokmayı ihmal etmedi.

Bana sormadı tabii. Direkt doldurdu ve "Cihan lan et harika olmuş. On numara beş yıldız." dedi memnuniyetle ve masadan aldığı çatalı Yıldız'a uzatıp "Belki salata yemek istersin." dedi. Yıldız yemek yemeye kendini öyle kaptırmış ki, nerede olduğunu unutmuş bir tavırla baş parmağını yalarken çatalı aldı ve salataya daldırması bir oldu. "Gerçekten harika olmuş. Hiç böyle lezzetli bir et yememiştim. Ben nefret ederim yemek yapmaktan ama yemek benim işim. Hâlimden de bellidir zaten. Ben takmıyorum ama annem yılın on iki ayı rejim yaptırıyor. Yok dana gibi olmuşum, yok kilodan bacaklarım çarpıklaşmış, yok Serkan beni beğenmeyecekmiş... Onun inadına yemek yerken gözüm döner benim." derken salatayı ağzına attı ve "Hımm süper! İçine ne koydun bunun? Çoban salatasından öte bir şey. Efsane resmen! Sumak mı şu kırmızı kırmızı görünen?" diye nefes almadan yorum yaparken "Sanırım korkudan tırlattı." dedi Osman. O an Yıldız sanki özüne döndü. Bir silah gibi çatalı elinden masaya usulca bıraktı. Peçeteyi alıp ağzını sildi ve yine o kurban hâline geri döndü.

Osman "Tam gaz masayı süpürüyordun. Hem de bunu nefes almadan, üstüne üstlük konuşarak yapıyordun. Ne oldu birden? Afrikalı aç çocuklar mı aklına geldi?" diye alay etti.

Yıldız "Ben... Doydum. Elinize sağlık." dedi soğukça.

"Afiyet olsun." dedim, ne diyeyim? Yıldız masadan kalkıyordu ki Osman "Nereye?" diye sordu.

"Yerime." dedi Yıldız. Yeri neresiydi lan kızın?

Osman "Yok öyle yiyip kaçmak! Hadi sen bulaşıkları hallet, ben masayı toplarım." dedi. Ben mi? Masada rakı içmeye devam. Yıldız bir bana baktı, bir Osman'a. Tam bir şey diyecek vazgeçti. Başladı masadaki tabakları toplamaya. Mutfak tezgâhının önünde durup "Bu ne ya? Sabaha kadar ancak temizlenir." diye ağzının içinde mırıldandı. Duyduk. Osman bana bakıp sessizce sırıttı. Ben resmiyeti bozmamak adına bir şey demedim. Tabii aklım iradem dışında başladı Yıldız'ı kaldığı yerden incelemeye. Haklıydı. Balık etli bir kızdı ama ne yalan söyleyeyim vücudu biçimliydi. İncecik beli üzerindeki bol tişörtün içinden belli oluyordu da o narin bedenine tezat kocaman kalçaları vardı. Ne demiş büyükler, yemeğin salçalısı kadının kalçalısı...

Yok ben oldum! *Alsınlar beni cehenneme*, diye içimden geçirirken süt beyazı bacaklarının sütun gibi olduğunu düşünüyordum. Kendi kendime kızmama rağmen erkek yanıma hak vermiyor değildim. Kadın bedeniydi cazip olan. Tabii erkek nefsi yenikti her zaman hazzına ama ahlaksızlığa gerek yoktu. Sinirle çektim bakışlarımı.

Osman masayı toplamayı bitirip daha doğrusu mutfak tezgâhının üzerine her şeyi yığıp "Ben biraz uzanacağım." diyerek masada duran rakı şişesini ve bardağı alıp merdivenlere yöneldi.

"Lan nereye?" diye sordum sinirle.

"Bana bak Cihan, seninle anlaşalım. Kendi kamaranın temizliği haricinde teknenin temizliği bende. Kaptanlık görevi de bende.

Sonra eksik gedik bende. Yemek yapmak sende. Ayrıca ona bakıcılık sende, çünkü onu başımıza saran sensin. Benden bu konuda ara ara yardım alabilirsin ama hepsi bu. Bence yeterince adil." dedi ve merdivenlerden yukarı çıkıp bana söz hakkı vermedi. Her şeyi geç erkekliğim bu kıza karşı beni zorlayıp fanteziler kurdururken bakıcılık bana tam kazık olmuştu. Lan ben ne zaman bu kadar isterik olmuştum? Yok yok başıma vurmuştu! Kaç zamandır aşkı bulmak adına uzaktım kadın teninden. Kesin ondandı bu hâlim. Üçüncü rakı kadehimi bitirmiştim ki Yıldız ellerini kuruladı. "Nihayet!" diyerek bana doğru döndü ya bakışlarımız yine birleşti. Duruşunu dikleştirdi çünkü yine ürkek hâline geri dönmüştü. "Şim... Şimdi ne yapayım?" diye sordu.

"Otur, yapılacak bir şey yok." dedim. Yıldız "Benim lavaboya gitmem gerek." dedi. İlk "İyi, git!" dedim. Arkasını dönerken "Lütfettin!" diye mırıldandı ya ayağa kalkıp "Dur!" dedim. Tabii korkak Yıldız anında durup kazık yutmuş gibi kaldı. İki adımda arkasındaydım. Niyetim onunla gitmekti ama hatun hızla bana dönüp "Yemin ederim ağzımdan kaçtı. Canımı yakma, lütfen!" diye panikle yalvarmaya başladı. Bu kız bu kadar kısa boylu muydu? Boyunu bırak bu kadar güzel mi korkardı bir insan? *Yuh!* dedim aklımdaki sapık Cihan'a. Her şey bir anda toz bulutu gibi aklımdan uçup gitti. Yıldız kimdi? Niye buradaydı? Onu bedenimde bu kadar cazip hâle getiren neydi? Stockholm sendromu kurbanlar için değil miydi?

"Seni parçalara ayırmak için geceyi bekleyeceğim ve inan bundan çok zevk alacağım." derken aklımda onu altımda zevkten parçalara ayırmak vardı. Tabii onun böyle anlamadığına eminim.

Yıldız bir adım geri attı ama gözleri dönmüş, elleri yumruk olmuştu. Avaz avaz "Yeter artık! Yeter! Öldüreceksen öldür! Kaderimin ta içine edeyim! Bu ne ya? Ne yaptım bilmiyorum. Cami duvarına mı işedim? Şeytanın sol bacağıyım da benim mi haberim yok?

Ya ben karıncayı bile incitmem. Bir insan bu kadar mı bahtsız olur. Yıllardır evin üvey evladı gibi yedim azarı, yetmedi. Çalıştım çabaladım, üniversiteye girmek için dişimi tırnağıma taktım. Sınav günü hasta oldum. Doktorluğu hayal ederken laborant oldum. Ulan lisede çocuk aklı Serkan'la bir iki kıkırdadım. Adam üzerime yapıştı bir aya kalmaz evleniyorum. Hadi bunlar yetmedi! Hayatımda ilk kez tek başıma tatile geldim şu hâle bak! Öldür valla sen beni, öldür! Yap bu iyiliği bana!" diye ağlamaya başladı.

Benim bu isyanın üzerine şoklanmış gibi yerime çivilenmem hatta ona hak vermem gerekiyordu ama yemezler. Ben yıllardır Çiçek'in isyanlarıyla master yapmış adamım.

"Peki, sen bilirsin." diyerek belime takılı silahı çıkardım. Doğrulttum buna. Korksun biraz.

Silahı görür görmez rengi kireç beyazına döndü. Güleceğim gülemedim. "Hayır beni öldüremezsin!" diye bağırarak arkasını dönüp hangi ara salondan teknenin arkasına doğru koşmaya başladı bilmiyorum. Hay Allah beni kahretsin! Ulan bunun gözü korkacaktı, kaçmayacaktı ki!

Yıldız bildiğin ışınlanmıştı. O önde ben arkada, söyleseler inanmam. Yıldız teknenin arkasında bir sağa koştu bir sola. Uçsuz bucaksız denizi görünce hüsrana uğradı, belli.

"Nereye kaçacaksın? Çok merak ettim." diye kollarımı göğsümde birleştirip manyakça sırıttım. Yıldız beni görünce olduğu yere mıhlandı ama "Beni öldürmene izin vereceğimi sanıyorsan çok beklersin! Kendim ölürüm daha iyi!" diye bağırdı. Osman neredeydi? Şimdiye bu gürültüye gelmesi gerekmiyor muydu?

"Senden izin almayacağım Yıldız. Seninle işim bittiğinde inan bana kimse cesedini tanıyamayacak." diye onu daha bir korkutmak bana zevk verdi.

"Rüyanda görürsün!" diye teknenin kıç kısmına ilerleyip korkuluğa çıkması ve kendini aşağı bırakması bir oldu. Ben mi? Anlık bir şok yaşadığım kesin. "Lanet olsun seni manyak!" diye bağırarak koşup aşağı baktım. Hiçbir şey görünmüyordu.

"Osman!" diye bağırdım ama kimse yok. Kesin koca rakı şişesini bitirip sızmıştı. Atlasam bir türlü atlamasam bir türlü... Ben kızı bulana kadar tekne uzaklaşır biz sap gibi denizin ortasında kalırdık. Hızla solda duran tekneye bağlı halatı alıp belime doladım ve suya atladım. Deli gibi suyun içinde nefesim yettiği kadar baktım etrafıma. Kimse yoktu. İçimi bir karanlık kapladı. Nefesim yetmez olduğunda hızla çıktım su yüzeyine. Yıldız bir umut yüzeye çıkmıştır diye sağa sola baktım. Tam yok diyerek tekrar dibe dalacaktım ki ne göreyim! Yıldız zodyakın tepesinde motoru çalıştırmaya uğraşıyor. Rahatladım yalan yok ama sinir tepeme çıkmış ensem kaşınmaya başlamıştı. Bu kız göründüğü kadar aptal değildi ve iyi yüzüyordu. Allah'tan akıllı Osman zodyakın motor kablosunu sökmüştü yoksa şimdiye Yıldız çoktan uzaklaşmıştı.

Ağır ağır ve büyük bir keyifle zodyaka doğru yüzdüm. Ellerimden kuvvet alıp bir çırpıda kendimi yukarı ittim. Yıldız motoru çalıştırmak için uğraşırken "Çalışmaz." dedim sapıkça. Yıldız korkuyla bir çığlık attı ki kulaklarım çınladı. Ayağa kalkmış, zombi görmüş gibi bana bakıyordu. Panikle sağa sola baktı. Eğildi, doğrulduğunda elinde bir çekiç vardı. Gözlerimi devirdim ensemi kaşırken.

"Bütün kredini kullandın. Şansını zorlama bence." dedim.

"Senden korkmuyorum! Belki kafana bir delik açmayı başarabilirim." diye bağırdı ama titriyordu. "Üçe kadar sayıyorum ya o çekici elinden bırakıp uslu uslu benimle tekneye gelirsin ya da ben sana yapacağımı bilirim." dedim sakin kalmaya çalışarak.

Yıldız bir bana baktı bir çekice. Akıllıydı da ah Yıldız ah! Kiminle dans etmeye çalıştığını bir bilsen... Çekici bana fırlatıp kendini

suya bırakmasıyla benim onu havada yakalamam ve ikimizin denize düşmesi aynı anda gerçekleşti. Yüzeye çıkana dek direndi bana. Ona biraz su yutturup hareketsiz kalmasını sağlamam saniyeler sürdü.

"Yeter mi?" diye bağırdım kollarımdaki kadını daha bir sıkarak. Yıldız öksürürken bana sarılmış tek derdi nefes alabilmekti. Saçları yüzünü örtmüş onları çekecek hâli bile yoktu. "Cevap ver!" dedim sinirle. "Tamam. Yeter!" dedi kollarını bana daha bir sıkı dolayıp. Ona nefes alması için zaman tanırken saçlarını usul usul çektim yüzünden. Gözleri gözlerime baktı ne yapıyor bu adam der gibi. Su, ateş oldu sanki. Yüzmüyor onun ekseninde dönüp duruyordum. Dudakları esir aldı gözlerimi. Saklarcasına dişlerinin arasına sıkıştırdı dudaklarını, kaçırdı bakışlarını. Utanmış mıydı? Yoksa korkmuş muydu? Ne yapıyordum lan ben? Kaçıncı soruydu bu kendime? Kız boğulmamak için uğraşıyor ne utanması? O an eşekten düşen karpuza döndüm yalan yok. Kendime gelip "İyi misin?" diye sordum. "Bilmiyorum." dedi dürüstçe. Onu bırakmadan belime bağladığım halatı tutup çekiştirmeye başladım. Tekneye yaklaşınca onu bedenimden uzaklaştırıp yalancı bir sinirle iterek "Yüz şimdi!" dedim. Dinledi hayret! Gerçekten iyi yüzüyordu. Tekneye çıkacak merdivenlere tırmanacakken "Bekle!" dedim. Ne olur ne olmaz. Çıkar şimdi yukarı alıp bir şey vurur kafama. O çıkarken ben bir adım arkasında merdivendeydim. Sırtı göğsüme dayanıyordu. Rahatsız olduğu her hâlinden belliydi de yapacak bir şey yok. Aynı anda çıktık tekneye. Çıkar çıkmaz yapıştım koluna "Yürü!" dedim onu kolundan sarsarak. "Canımı yaktın!" diye çemkirdi. "Dur daha neler yapacağım ben sana!" dedim.

"Hatırım kalır yapmazsan!" dedi ya benim sakinleşmiş sinirim hortladı. Kolundan onu kendime doğru çekmemle göğsüme yapışması bir oldu. Diğer kolunu diğer elimle tutmamla bana hapsoldu. Yukarı doğru kaldırıp ayaklarını yerden kestim. Yüzü yüzüme,

dudakları dudaklarıma bir o kadar yakındı. Tabii o korkak kız geri geldi. "Tamam, dersimi aldım ben." dedi, yüzü acıdan buruşurken gözleri kapanmıştı ama geri adım atmadım.

"Bana bak! Seni sağ bıraktığım için beni pişman etme! İnan bana beni öldür diye yalvartırım seni! Kızım senin aklından zorun mu var? Yatağın içinde kanlar içinde yatan adamı hatırla. Oyun oynamıyorum ben, yeminle gebertirim seni!" diye sapık bir sesle kurdum cümleyi de gel bana sor aklımdan geçen pişman etme fantezilerini.

Karaya çıkar çıkmaz bu abazan düşüncelerin bir çaresine bakmalıydım. Sesi çıkmadı. Umarım bu sefer korkmuştur.

Kolundan tuttuğum gibi aşağı merdivenlere doğru iterken "Osman acıdı sana kapatmadı seni sıcağın bağrında kamaranın birine! Ama hak ettin sen bunu!" diye bağırırken Yıldız çoktan aşağı inmişti. Arkasından inip "Yürü!" diye onu ittiğimde yere kapaklanması bir oldu. Umursamadan onu kuş gibi havaya kaldırıp tekrar ittirmem sanırım benim sinirden kendimi kaybetmiş olduğumdandı. Aşağıda iki kamara vardı. Biri büyük biri küçük. Osman'la büyük kamara için yazı tura atmıştık ve ben kazanmıştım. Benim kamaranın kapısını açıp kapının arkasından anahtarını aldım. Yıldız'ı içeri ittim. Gözleri korkuyla bana bakarken kapıyı hızla kapatıp kilitledim yoksa elimden bir kaza çıkacaktı. Artık sıcaktan bayılır mıydı, havale mi geçirirdi umurumda değildi. Pes etmiştim. Yukarı çıktığımda teknenin kıç kısmındaki salona geçip kendimi üçlü koltuğa atmam bir oldu. Uyumuşum.

Osman'ın sesiyle gözlerimi açtım "Cihan lan kızı ne yaptın? Öldürdün mü?" diye sordu merakla. Yattığım yerde nasıl uyuduysam her yanım tutulmuş. Ter içindeydim ve üzerimdeki ıslak kıyafetler kurumakla kurumamak arasında kalmış beni rahatsız ediyordu.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Beşe geliyor." dedi gerine gerine ve "Nerede Yıldız?" diye sordu merakla.

"Asıl sen neredesin? O manyak kendini denize attı yemek sonrası. Zor zapt ettim. Kilitledim aşağı kamaraya. İşimiz var lan bizim onunla. İkimizi gebertmezse iyi!" dedim uyku sersemi.

"Abartma Cihan! Lan benim kamaraya musallat olmadın inşallah?"

"Yok benimkinde."

"Ölür lan sıcaktan orada."

"Bize bu iyiliği yapar mı?" dedim sinirle gülerken.

"Sen bayağı sinirlenmişsin. Gidip bakayım kıza, günahtır."

"Dur sen, ben bakarım. Üzerimi değiştireceğim zaten." dedim ve kalktım ama aklımda hâlâ uyumak vardı. Sersem gibi indim aşağı. Cebime koyduğum kamaranın anahtarını çıkarıp kapıyı açtım.

Hatun oturmuş yatağın ucuna taş kesilmiş, üzerinde ıslak kıyafetleri, saçı başı bir yerde... Kapıdan girmemle yataktan kalkıp korkuyla bana bakması bir oldu. Onun perişan hâline aldırmadan içeri girip kapıyı ardımdan kapatıp kilitledim.

Yıldız kapıyı kilitlememle "Ka... Kapıyı niye kilitledin?" diye sordu ama bir adım geri gidip yatağa çarptı. Neye çarptığına bakmak için arkasına baktı ve dehşetle yataktan uzaklaşıp banyonun olduğu kapıya çarptı. Tilt gibi oradan oraya çarparken "Kaçma diye, neden olacak?" dedim ve küçük dolabı açıp bir tişört aldım. Banyonun kapısının önüne barikat kurmuş gibi duran Yıldız'ın önünde durdum. Tam çekil diyecektim ki Yıldız "Bana dokunursan önce seni, sonra kendimi öldürürüm." dedi. Elleri yumruk olmuş, gözleri bir panter gibi açılmıştı.

Bu kızla gerçekten işim vardı ve ben gerçekten yorgundum. Üzerimdeki tuzlu suyu akıtmak, ıslak kıyafetlerden kurtulmak istiyordum. Son bir sabırla onu elinden tuttum ve çekmesine izin vermeden "Otur şuraya!" dedim. Niyetim onunla konuşmaktı.

Yıldız "Hayır!" diye bağırdığında kapıya doğru hamle yapmaya çalıştı. Tabii onu duvara dayamam ve kollarıma hapsetmem zor olmadı. "Bırak beni! Asla bana bunu yapmana izin vermeyeceğim! Beni öldürmen gerek." diye çırpınırken benim "Neyi lan? Neyi?" diye onu sarsmamla canının yanması ve aptalca suratıma bakması bir oldu. "Bana tecavüz etmeyecek misin?" diye sordu salak salak. Kollarımda sanki kor ateş var gibi onu bırakmamla "Kızım ben katilim! Sapık değil!" demem bir oldu.

"Ama kapıyı kilitledin?" dedi yine aynı salaklıkla.

"Yıldız sen küçükken kilitli kapılar ardında tacize mi uğradın?" dedim. Artık tükenmiştim ve yatağa oturan bendim. Hayır anlamında kafasını salladı.

"O zaman sana son kez konuşacağım. Gerisi sana kalmış. Ölmek istiyor musun?" diye sordum. Bu soruyu beklemediği kesindi.

"Tabii ki hayır!" dedi hemen.

"Ailenden birinin başına kötü bir şey gelsin ister misin?" diye ikinci sorduğum bana bile fazla geldi ama çaresizlik kötü...

Gözünden bir damla yaş süzülürken "Lütfen yapma..." dedi.

"O zaman bana bahane verme. Bak açık denizdeyiz. Tut ki kendini suya attın. Karaya ulaşana dek seni köpek balıkları yer bitirir. Hadi karaya ulaştın bir şekilde kurtuldun diyelim. Benden kurtulamazsın." dedim net bir şekilde.

"Peki bana ne yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok. Sonuçta seni planlayarak kaçırmadım."

"O adam... O adam kimdi?"

"Hayırdır sorguda mıyım?" dedim.

"Yok... Şey o... O bir insandı. Ailesi vardı belki. Belki bir çocuğu..." dedi ağlamaklı bir sesle.

"Belki bir canavardı. Belki de bir sapık. Ya da katildi. Babamı öldürmüştü belki." dedim alayla. Tabii Yıldız zokayı yuttu. Osman'a saf diyorum ama bu kız ondan iki beden daha saftı.

"Onu tanıyorum. O adam şu parti lideriydi ve sen onu öldürdün!" dediği anda ben pis pis sırıtıyordum. Ben bir şey söylemeden "Allah'ım! Lanet olsun!" dedi ne söylediğinin farkına vararak. O ara yerimden kalkıp "Lan sen az çakal değilsin!" diye kapıya yani ona doğru istemsizce bir adım attım. Tam kapıya ulaşıp kapıyı açmak için anahtarı sokup çevirdim, Yıldız'ın odanın içinde dört dönüp yatağın üzerine çıkması bir oldu.

"Vallahi de billahi de tillahi de konuşmam! Yemin ederim konuşmam. Küllü'nün üzerine yemin ederim kimseye bir şey anlatmam. Nolur beni öldürme!" diye bağırmaya başladı.

"Küllü de kim?" diye sordum.

"Kedim."

"Tövbe tövbe! Sen aklıma mukayyet ol! Hadi uğraştırma beni, in yatağın tepesinden."

"Söz ver öldürmeyeceğine."

"Ben tutamayacağım sözler vermiyorum Yıldız Hanım, dedim ya sana bağlı."

"İnmem o zaman."

"Kızım insene! Delirtme beni!" diye kükrememle yatağın üzerinde daha bir geriledi. Tabii kafasını tavan avizesine vurmasıyla yatağın üzerine, dizlerinin üstüne çöktü. Bu sefer yanına ışınlanan bendim. Ellerini kafasından çekip "Bana gerek yok sen iki güne kendini öldürürsün." dedim.

"Ay çok acıyor! Delindi galiba! Nedir çektiğim elinden!"

"Dur Allah'ın belası, dur bir bakalım. Bela oldun yeminle!" diye bir dizimin üzerine yatağa abandım. Ellerini çekeyim ne olduğuna

bakayım derken beni itmesiyle dengemi kaybettim. Niyeti kaçmak belli. Allah'ın sopası yok gözüne soksun. Arkaya doğru düşerken ne ara koluna yapıştım anlamadım. Yıldız bir kuştu, gelip üzerime konmuştu. Tek hatırladığım havada uçarak sırtımın yere acıyla vurması. Tabii gülle olup beni ezen Yıldız'ı saymazsak yaşıyordum. Bırak sırtımın ikiye bölünmüş gibi acımasını; benim çanak kırılmış olabilir miydi? Ensemden yükselen baş ağrısını kenara koy, iyiydim. Buruşan yüzümle bir olmuş kapanan gözlerimi araladım acıyla.

Yine zaman durdu ve ben başka bir dünyaya uyandım sanki. Bu kızla arama en az bir metre mesafe şarttı. Yine gözlerini mesken tutmuştum, yine nefesim nefesine değiyordu. Dudaklarından aldığı sık nefes ateş olmuş yüreğimi dağlarken ben, ben değildim. Ellerim ne ara sarmıştı ince belini, ne ara o bana hayran hayran bakar olmuştu? Yoksa benim hayalim miydi gözlerinde gördüğüm bakış? Utangaç bir o kadar umut dolu... Elleri izini çıkarırcasına göğsüme siper olmuşken hissettiğim onca şey doğru olabilir miydi? Hani ben yıllardır aşkı arıyordum ya? Umarım bu aşk değildi. Yoksa aşkı değil papazı bulmuştum.

Tamam öpmek istedim. O da istesin istedim. Onun da benim gibi boğulduğum anlık duygularda nefessiz kalmasını istedim. Dudaklarına sokuldu dudaklarım. Ürkektim acabalarımla. Korkaktım olmazlarımla. İsyanlardaydım imkânsızlıklara ama umurumda değildi. Bir kere değecektim onun gül dudaklarına.

"İyi misin?" diye sordu bana esen nefesiyle. Milim kalmış, dudağına kavuşacak dudağım. Mırıltıyla döküldü aklımdaki, "Daha iyi olamazdım." dedim ve murada erdim derken kapı açıldı ardına dek. Cehennem kapısı olsa bu kadar olur.

Yangınım çok büyük arkadaş...

Muradına erecek olmanın heyecanıyla taş kesen yanımın kapının açılmasıyla bütün işlevini kaybetmesi bir oldu. Kapıda görünen Osman'la hüsranla Yıldız'a baktım ve "Sana hak verdim Yıldız. Sen gerçekten bahtsız bir kızsın." dedim ellerimi iki yana açıp yerle bir olmaya çalışarak. Yıldız'ın rahatı yerindeydi.

Üzerimden kalkmaya niyeti yoktu da Osman şaşkınlığını atıp "Cihan kolay gelsin ağa! Yıldız sen Şermin'den hızlı çıktın ya kız!" diye kapının önünde durmuş, olayın içine etmesi yetmemiş bir de alay ediyordu. Yıldız bir bana baktı bir Osman'a...

"Şermin mi?" diye o panikle bir kalkışı var, bende takım taklavat ne varsa ezdi geçti. Bıraktım hüsranı, acıyla kıvrandım yerde.

Yıldız "Ne alaka Şermin falan?" dedi saçını başını düzeltirken.

Osman "Cihan'ın üzerinde ne işin vardı?" diye sorarken ben hâlâ yerdeydim. Milim kıpırdamaya niyetim yoktu. Kalkmak için uğraşacak bir amaç mı bıraktılar? Yıldız utancından bana dönemedi bile "Ona sor!" dedi.

Bende ne ar kalmış ne namus "Öpüşecektik." dedim bodoslama.

Yıldız "Daha neler!" diye bir ciyakladı, kulaklarım çınladı.

"Yalan mı? Bu salak Osman içeri dalmasaydı... Of ki ne of!" dedim hayallere dalıp.

"Yalan, yeminle yalan. Biz düştük. Yani o düştü beni de çekince üzerine düştüm." derken sabır çeken bu sefer Osman'dı.

Ben mi? Oyuncağı elinden alınmış huysuz bir çocuktum. "Tamam Yıldız üzülme, ben yine bir fırsat yaratır öperim seni." dudaklarımı uzatıp gerisini getireceğimi belirtip göz kırptım.

Yıldız ağzı beş karış açık, yerin dibine girmiş bir hâlde "Rüyanda görürsün!" dedi ama yüzü kıpkırmızı.

Osman bıraktı dalgayı "Kalksana Cihan! Babanın çiftliği gibi yayılmışsın, hadi benim karnım acıktı." dedi sırıtarak.

Döndü Yıldız'a "Yenge hadi salata ellerinden öper. Bu arada sen yemek yapmayı biliyor musun?" dedi kahkahalarla. Ben diyorum Osman'a bu ciddiyet fazla diye...

Yıldız benden nasıl kaçacağını bilemedi. "Ben... Ben biliyorum. Harika yemek yaparım." diyerek yan yan çıktı kamaradan. Yerden kalkmadan "Osman gözünü açık tut. Seni ayakta uyutur alır ona göre." dedim.

"Seni uyutmuş belli! Merak etme bilirim ben ona yapacağımı." dedi sırıtarak.

"Seni öldürmesine izin verme de." dedim.

"Yok artık!" dedi ve kamaranın kapısını çekip gitti. Üzerimdekilerden kurtulup duşa girmem ve bir yirmi dakika suyun altında kalmam gerçekten beni kendime getirdi. Tabii duştan çıkıp yatağa yapışmam ve uykuya dalmam tatilin bir parçasıydı.

Gözümü açtığımda hava kararmıştı. Bunda bir sorun yoktu da beni endişelendiren tekne motorunun gürültüsünün kesilmiş olmasıydı. "Ulan kesin Yıldız Osman'ı öldürdü." diye yerimden fırladığım gibi kendimi üst katta buldum.

Teknenin kıç kısmından gelen ışığa doğru koşmam ve donup kalmam bir oldu. Yıldız elinde maşa, yüzünde memnuniyetsiz bir

tavır, mangal yapıyordu. "Osman nerede? Seni yalnız mı bıraktı?" diye sordum.

"Onu kestim, parçalara ayırdım. Şimdi pişiriyorum." dedi. Bir iki saniye acabada kaldım, yalan yok.

Sonra "Bak dikkatli konuş bence. Bana yol gösterme." dedim alayla.

"Tamam ya..." diyerek zincirlenmiş ayağını gösterip "Bunu takınca yalnız bırakmasında hiçbir sakınca olmadığını söyledi. Ne dediysem inanmadı. Kaçmam dedim. Ben karşı kıyıya yüzemem, korkarım dedim. Cihan'a söz verdim dedim ama inandıramadım." dedi masum masum. O konuşurken ben gülmemek için kendimi tutuyordum. Öyle güzel mağduru oynuyordu ki... Şirindi lan bu kız ve benim gerçekten hoşuma gidiyordu.

"Etler yandı yandı! Çene yetiştireceğine işini düzgün yap." dedim ve yukarı çıkmak için merdivenlere yöneldim. Osman yukarıda dümenin önüne oturmuş, bir elinde birası bir elinde telefonu keyfindeydi diye düşünürken telefonunda baktığı Çiçek'in fotoğrafını görünce bir tuhaf oldum. Ah Çiçek ah! Şimdi neden motor sesi yoktu anlamıştım. Çok güzel bir koya demirlemiştik ve manzara mükemmeldi.

"Ulan sen ağzının tadını biliyorsun. Tam yerine demir atmışsın." dedim yanına otururak.

"Yeni miçomuzu nasıl buldun?" diye sordu gülerek.

"Zincir iyi fikir." dedim kahkahalarla.

"İstanbul'da bir sürü sorun var. İyi ettik dönmedik." dedi.

"Sen iyi ol da gerisinin bir önemi yok." dedim omzunu sıkıp bira şişesini elinden aldım, kafama diktim.

Osman "Hadi ben acıktım. Etler pişmiştir. Bir de salata yaptırayım Yıldız'a." dedi ve biz aşağı indik.

Yıldız bitirmiş etleri pişirmeyi, tabağa yerleştiriyordu. Acıdım hâline yalan yok. Islak elbisesi üzerinde kurumuş, saçı başı bir yanda... Gerçekten perişan hâldeydi.

"İyi misin Yıldız?" dedim sofraya yaklaşırken.

"Midem bulanıyor, çok kötü." dedi yüzünü buruşturarak.

"Acıktın herhâlde." dedim ve mutfağa geçtim. Osman Yıldız'ın ayağındaki zinciri çıkarıp "Hadi masayı kurmaya yardım et. Salatayı hazırla." dedi.

Yıldız "Biraz su içsem..." dedi yüzünü ekşiterek. Osman "Sormana gerek yok abartma. Suyu izinsiz içebilirsin." dedi.

Yıldız bir iki yudum su içip "Ben bir duş alsam, üzerimi değişsem? Belki kendimi daha iyi hissederim." dedi. Gerçekten yüzünün rengi gitmişti.

Osman "Bana bak işlerden kaytarmak için numara mı yapıyorsun?" diye sordu.

"Yeminle yapmıyorum. Sabahtan beri midem kötü. Kustum kusacağım." dedi.

Osman "Cihan al götür şu kızı ya! Bu nedir ya!" diye söyleniyordu.

"Yıldız bana söz verdi, uslu duracak. Kendi iner." dedim Yıldız'a bakarak ama yüzü bembeyazdı.

Yıldız aşağı indiğinde Osman "Emin misin lan? Kaçarsa biteriz. Karaya yüzmesi zor olmaz." dedi.

"Osman bazen hiç kafan çalışmıyor. Şu örümceklerden benim kamaraya sal iki tane. İzleyelim." dedim. Osman "Aferin lan!" diyerek hızla aşağı indi. On dakika sonra gelmesi bir oldu. "İşlem tamam. Kamaradan çıktığı an bana sinyal gelecek." dedi.

Neyse ben etlerin yanına güzel bir salata yaptım. Bir de pilav, yeme de yanında yat! Tam yemeğe oturacağız "Git çağır kızı da yiyelim. Kırklandı mı, ne yaptı?" dedi Osman. "Lan ben niye çağırıyorum?"

"Yenge dedim ben bir kere. Ayıp olur şimdi." dedi alayla. "Ne yengesi lan? Hem biz onsuz yiyemiyor muyuz?" diye sordum.

"Çok ayıp! Seni Semra anneye söylerim bak. Hadi lan!" dedi ya, sinirle kalkıp aşağı indim. Kamaranın kapısını çaldım ama içeriden gelen ses seda yok. "Ulan kaçtı mı acaba?" diye daldım içeri.

Bizimki çıkmış banyodan. Giymiş üzerine bir tişört, girmiş yatağın içine bebekler gibi uyuyor. Kapıyı çekip çıktım yukarı "Uyumuş." dedim, oturdum yerime. Yedik içtik. Oturduk. Osman "Burada kalalım. Limana çok yakınız zaten. Sabah gider eksiklerimizi alır, yola devam ederiz." dedi. "Eyvallah!" dedim ve oturduğum koltuğa uzandım. Osman "Sen ne yapıyorsun?" dedi.

"Uyuyorum." dedim.

"Lan kalk aşağı in! Kızı yalnız bırakma. Kaçar maçar..."

"Ulan elin kızıyla aynı kamarada mı yatacağım?"

"Elin kızı bir iki saat önce üzerinde uzanıyordu canım benim."

"Vallaha uzanıyordu." diye gülerken "Osman olmaz lan! Korkarım ben. Uykumda öldürür o manyak beni." dedim alayla.

Osman "Saçmalama, hadi ben kaçtım. Sen de aşağı in." dedi ve gitti. Ben mi? Kendime küfür ede ede indim aşağı. Nasıl bir işkenceydi bu? Uyumak ne kelime, onun yanında ben, ben değildim. O yörüngeme girdiği an nadasa bıraktığım ne varsa uyanıyordu. Bir de kalkmış onunla küçücük odada yalnız kalacaktım. Kamaranın kapısını açmamla boş yatakla karşılaştım. Tam yine "Lan nerede bu?" diye mırıltıyla kendi kendime konuşurken banyodan gelen seslerle irkildim. Öksürdü diye düşündüm ilk. Neyse çıkmasını bekle Allah bekle, çıkmadı.

Kapıyı tıklatıp "Yıldız ne zaman çıkacaksın?" diye sordum ama cevap gelmedi. Bir iki dakika daha bekledim ama dayanamadım. Kapıyı açmamla tuvaletin önünde iki büklüm olmuş kusan Yıldız'ı görmem bir oldu.

İstemsizce yanında diz çöküp saçlarını toparladım ve "Yıldız neyin var?" diye sordum. Titremekten elindeki peçeteyle ağzını silmeyi bırak konuşamadı bile. Zorla "Ben... Ben halledebilirim." dedi çıkmamı ister gibi.

"Neyin var? İçki mi içtin gizli gizli?" dedim ama niye telaş duyuyordum bilmiyorum.

"Yok içmedim. Uyumadan önce..." diye konuşamadan öğürerek tuvalete eğilmesi bir oldu. Ben yine saçlarını tuttum çaresizce. Kusması bittiğinde yerinden kalkarken benden destek aldı. Yüzünü yıkayıp ağzını çalkaladı. Yüzü gözü bembeyaz olmuştu. Banyodan çıkıp yatağın üzerine adeta çöktü ve "Bütün gün midem bulandı. Sanırım zehirlendim." dedi.

"Aynı şeyleri yedik, bizde bir şey yok." dedim.

"Bilmiyorum. Biraz uzansam geçer dedim ama uyandığımda kendimi banyoya zor attım."

"Mideni üşüttün sanırım. Sana nane limon yapayım." dedim çözüm üretmeye kanalize olmuş bir şekilde.

Yıldız hayretle bana baktı "Sen bana nane limon mu yapacaksın?" diye sordu.

"Niye bu kadar şaşırdın?"

"Beni öldürme diye yalvarıyorum ben sana farkında mısın?"

"O başka bu başka. Dur bir bakalım ateşin var mı?" diye alnına elimi koydum. Elimi koymamla Yıldız gözlerini kapattı. O an dudaklarına kaydı gözlerim. Of ki ne of! *'Gel beni öp! Gel beni öp!'* diye beni çağırıyordu.

"Ateşin yok. Sen büyük ihtimal mideni üşüttün. Hadi uzan ben çayı yapıp geleyim." dedim teşhis koyar gibi. Yukarı çıkıp nane limonu kaynatıp getirdiğimde Yıldız yine tuvalette kusuyordu. Elimdeki fincanı bir kenara koyup yardımına gittim. Kusması bitince yine

elini yüzünü yıkadı. Ayakta duracak hâli yoktu, ben destek verdim. Banyodan çıktığında "Uzan hadi." dedim.

"Uzanınca daha kötü oluyor." dedi ve oturdu. Nane limonu eline verecektim ama titriyordu. "Sırtını yastığa ver." dedim. Zar zor geriye yaslandı. Yamacına oturup kaşığı ağzına uzattığımda Yıldız yine şaşkınca bakıyordu. "Hadi iç, bakma öyle!" dedim.

Neyse nane limonu içti. Biraz olsun bulantısı geçti gibi oldu. Yatağa uzanıp gözlerini kapatmasıyla kusmak için banyoya koşması arasında on dakika var tabii...

Sabahı da sabah ettik. Ne yaptıysam kusmasını engelleyemedim. Sabahın beşinde Osman'ı uyandırıp olanı biteni anlattım. Osman gayet rahat bir hâlde "Deniz tutuyor onu. Bir arkadaşım da aynı onun gibiydi. İlacı var eczanede. Limana geçelim, alır gelirim ben." dedi.

Ben aşağı indiğimde Yıldız yatağın ortasında oturmuş gözleri kapalı öylece duruyordu.

"Yıldız neden yatağın ortasında oturuyorsun?" diye sordum usulca.

"Uykum var ama..." dedi ve dudaklarını büzüştürüp öyle kaldı.

"Uyuyamıyorsun çünkü uzanınca miden bulanıyor. Titremen yüzünden kusuyorsun bence." dedim. Yıldız gözlerinden süzülen yaşla "Ben... Ben ablamı istiyorum. Babamı özledim. Onları göremeden ölüp gideceğim." dedi hıçkıra hıçkıra.

Öyle şirindi ki yatağa yanına oturup "Sana uyumanda yardım edebilirim." dedim merhamet dolu bir tebessümle.

"Nasıl? Kafama vurup bayıltacak mısın?" diye sordu gözlerini avuçlarıyla silerek. Yatağa uzanırken onu bileğinden tuttum ve yanıma doğru çektim. Yıldız gerilmiş benden uzaklaşırken "Sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Uyumana yardım ediyorum. Titremen ısınınca azalacaktır. Bu kusmanı engeller diye umuyorum. Hem kollarımda dik uyuyabilirsin."

"Seni çakal! Yemezler. Aklın sıra benim bu hâlimden faydalanıp bana yanaşacaksın değil mi?" dedi sinirle ama öğürerek banyoya koşması bir oldu. Allah'ın sopası yok gözüne soksun. Sabırla yine ona yardım ettim. Banyodan neredeyse kucağımda çıktı. "Ben iğrenç biriyim değil mi?" dedi yine ağladı ağlayacak.

"Yıldız ağlama artık bak daha çok kötüleşiyorsun." diye onu yatağa oturttum.

"Hadi beni uyut. Belki işe yarar." dedi pes eder gibi.

Gözleri gözlerimle buluştu. "Sonra bana fırsatçı diyeceksen hiç bulaşma." dedim.

"Demem, söz. Yeter ki kusmam geçsin." dedi. Yatağa yarı oturur şekilde uzanıp "Gel hadi." dedim. Yıldız gözüme baktı. Çekinerek bana doğru geldi. Uzanıp onu usulca kendime çektim. "Merak etme ben adam yemiyorum. Sadece öldürüyorum." dedim. Yıldız mırıltıyla "Hiç komik değil." dedi. Beş dakika sonra ayaklarını ayaklarıma dayadı. "Buz gibisin." dedim gülerek. Yıldız "Sen de sıcacıksın." dedi. İçim eridi hâline, yalan yok. On dakika sonunda titremesi seğirmeye döndü. Uykuya dalmasıyla gevşemesi bir oldu. Derin derin solurken uyanmasın diye hiç kıpırdamadım. Bir ara boşluğa düşer gibi irkildi. Onu daha bir kollarıma alıp rahat ettireyim derken beni ahtapot gibi sarmasıyla ne olduğumu şaşırdım. O an aklımda şimşekler çaktı. '*Lan sen ne yapıyorsun?*' diye sordum içimden. Bütün bedenim gerilmiş, tüylerim diken dikendi. Onun için öyle endişelenmiştim ki bütün duygularım silinmişti bir süre. Şimdi sıcağımda uyurken ben on saniyenin içinde yontma taş gibi dimdiktim. İnkâr etmeye gerek yok. Erkektim sonuçta. Tamam kendimle gurur duymuyordum ama Yıldız çok güzeldi. Teni yumuşacıktı. Kokusu bir erkeği hele ki ondan etkilenmiş beni kendinden geçirtecek kadar büyülüydü.

Ulan Semra annem doğru söylermiş, erkeklerin eşikteki beşikteki aynı bokun soyu diye.

Onu seyredip tenini parmak ucumla okşarken uyuyakalmışım ya lanet olsun bana. Osman'ın sesiyle gözlerimi açtım. Yıldız kollarımda hâlâ deliksiz uyuyordu. Kapı girişinde duran Osman sinsi sinsi sırıtıyor, sessizce elindeki ilacı sallıyordu. "Gülme lan! Hangi ara gittin aldın?" diye sorarken "Kaç saattir yukarıda bekliyorum. Gelmediniz. Ben alışveriş yapmaya gidiyorum. Sen bak keyfine. Bir şey olursa ararsın." dedi ve sırıta sırıta kapıyı kapattı hayvan. O ara Yıldız kollarımda keyifle gerinip kendini daha bir bana yaklaştırdı. Sonra eliyle bedenimi yoklayıp kafasını ne göreceğini merak eder gibi yukarı, bana doğru kaldırdı. Kaldırmaz olaydı. Hani taşa dönmüştüm ya, artık hep öyle kalacaktım. Onun o rengini çözemediğim dudakları bana bir o kadar yakındı. Dudaklarımın o güzel rengine değmesini hayal ederken Yıldız "Aha şaka!" dedi. Ben genzimi temizler gibi kendime gelip "Şaka olan ne?" diye sordum.

"Ben... Ben uyuyabilmişim." dedi ama yüzü kırmızılaşmış, gözlerini benden kaçırırken bedenini geri çekmişti. Gülümseyerek "İlaç gibiyimdir övünmek gibi olmasın." dedim. Yıldız daha iyiydi ve sesi daha gür çıkıyordu. "Ter içinde kalmışız. Omzun ağrımadı mı senin?" diye sordu ama gözleri gözlerime değmiyor.

"Sıska bedenini hissetmedim bile." dedim ama asıl hissetmediğim kolumdu. Uyuşmuş.

"Sıska mı? Hayatımda ilk kez bana biri sıska dedi. Senin gözlerinde bir problem olabilir mi?"

"Kuzguna yavrusu güzel görünürmüş." diye aklımdaki düşünceyi pat diye söyledim. Yıldız aptalca bana baktı. Bir hışımla yerimden kalkıp tişörtümü çıkardım ve "İyisin işte." diyerek Osman'ın bıraktığı ilaca ulaşıp "Al burada mide bulantısı için hap var. Osman iki güne bir şeyin kalmayacağını söyledi." dedim. Yıldız şoke olmuş şekilde bana

bakarken "Oha senin sekiz kasın var! Adonis bir efsane değil miydi?" dedi ve hemen "Ay yani şey..." diyerek gözlerini kapattı.

Oha benden etkilenmiş miydi? Utanmış mıydı? Bunu anlamalıydım.

"Ne oldu yine mi kötü oldun?" diye sorarken yanına oturmuş rolümü iyi oynuyordum. Ne yapayım? Fırsat ayağıma geliyor. Tepeyim mi?

"Yıldız iyi misin? Yine mi kötüleştin. Gözlerini aç." dedim sinsice. Yıldız korkarak gözlerini açtığında ben üzerim çıplak, daha bir kendimi şişirerek yanında oturmuş onunla ilgileniyormuş gibi yapıyordum. Yıldız "Sen... Sen giyinsene ya!" diye bağırdı tekrar gözlerini kapatırken.

"Alt tarafı tişörtümü çıkardım." dedim sırıtarak. Ama beğenilmek güzeldi be!

"Daha ne çıkarabilirsin, sormaya korkuyorum." dedi gözlerini açmadan.

"Yıldız abartma. Sen hiç denize gitmedin mi?"

"Gittim gittim de senin gibi Yunan heykelleriyle değil. Hem... Hem denizde miyiz? Senin kamarandayım ve sen çıplaksın. Bu sence uygunsuz değil mi?"

"Yok artık! Tamam hadi rahat et, üzerimi giyiyorum" diyerek yataktan kalkıp dolaptan aldığım tişörtümü giydim.

Bana Yunan heykeli demişti ya bu yeterdi. Yıldız korkarak gözlerini açtı. Tişörtü üzerimde gördüğünde "Çok şükür!" diyerek derin bir nefes aldı.

"Hadi çıkalım yukarı. Bir şeyler ye ve ilacını iç." dedim.

"Ben duş almak istiyorum." dedi.

"Ayakta duramıyorsun. Bir elini yüzünü yıka sonra duşa girersin."

"En azından üzerimi değiştireyim." dedi.

"Tamam ben kapının ardındayım. Şimdi düşersin falan uğraştırma beni." dedim. Kapıyı kapattım ve beklemeye başladım. Yahu bir insan kaç saatte giyinebilir? Bekle bekle Yıldız çıkmak bilmedi. "Yıldız iyi misin?" diye kapıyı tıklattım ama ensem kaşınmaya başlamıştı.

"Kıyafet bulamıyorum."

"Kızım senin valizin yanında değil mi?"

"Hepsi tatil içindi. İçinde giyebileceğim hiçbir şey yok." dedi sıkıntıyla ve ben sinirle "Giriyorum." dedim ve odaya girdim. Yıldız üzerinde askılı, göbeği açık bir kumaş parçası; altında her yanını belli eden bir şortla karşımda duruyordu. Gördüğüm manzara karşısında şuurumu yitirmiş olabilirim. "Gi... Giyinmişsin işte." dedim ama yalan. Üzerinde sanki bir şey yoktu. Abi bir kadının bedeni bu kadar mı kıvrımlı olur? Bildiğin virajlı ana yol! Ne diyorum lan ben? Bu arada ben balık etli kızlardan hoşlanıyormuşum, anlamış oldum. Bu yaşıma kadar âşık olayım yeter diye düşünmüşüm anlaşılan, detaylarla ilgilenmemişim.

"Benim yine midem bulanmaya başladı." dedi Yıldız ama yüzü kırmızının elli tonu. Midesi bulanıyor mu, orası muamma...

"Hadi yukarı çıkalım kötüleşmeden. Bir şeyler ye, ilacını iç." dedim. Ona karşı dürüst davranamıyordum. Ne kendim gibiydim ne dilediğim gibi. Kendim gibi davransam ilgili olmak istiyordum yalan yok. Mesela o hep gülebilirdi. Hep konuşabilirdi ve hep bana derin derin bakabilirdi. Ama dilediğim gibi davransam of ki ne of! Altımdan çıkarmam. Sabah akşam koynumda uyuturdum. Yani iki tarafı boklu değnek.

Yıldız bir tedirgin, bir ürkek; tişörtünü çekiştirip, şortunu düzeltip duruyor. Sinirle "Yıldız! Sana benim tişörtlerimden vereyim mi? Hem sen rahat edersin hem ben." dedim sinirle.

"Ben rahat ederim de sen niye rahat ediyorsun onu anlamadım?" dedi. Akıllı kız. Tabii ona senin yüzünden etrafta taş gibi geziyorum diyemezdim.

"Sen rahat edersen bana tecavüzcü muamelesi yapmazsın. İstiyor musun?" diye sordum.

"Çok sevinirim." dedi ve ben dolaptan ona en küçüklerinden bir tişörtümü verdim. Yıldız hızla üzerine geçirdi ama yalanım yok daha seksi oldu. Benim tişörtümü giydi diye mi, yoksa altındaki şort, tişörtü giymesiyle görünmez oldu diye mi? Karar vermek çok zor.

Neyse biz çıktık yukarı. Osman sağ olsun kahvaltıyı hazırlamış, ekmek bile kızartmış. Yıldız "Burası İzmir mi?" diye sorduğunda ancak farkına vardım. Gerçekten İzmir yat limanındaydık ve biz demir almış uzaklaşıyorduk. "Evet, İzmir." dedim. O sırada Osman yukarıdan aşağı "Cihan! Çay hazır, siz başlayın on dakikaya iniyorum. Şu dümeni sabitleyeyim." diye bağırdı. Yıldız "Bizim burada olduğumuzu nereden biliyor?" diye sordu.

"Üzerimizde çip var. Nereye gidersek ona haber veriyor. Seni niye bu kadar rahat bıraktığını sanıyorsun?" dedim sırıtarak.

Yıldız "Şaka değil mi?" diye sordu. "Hayır çok ciddiyim. Hadi otur." dedim ve çaydanlığı ocaktan alıp masaya getirdim. Yıldız elinde ekmek "Çok acıkmışım." diyerek yemeye başladı. Bir insanı her türlü seyretmek bu kadar mı eğlenceli olur? İçimdeki mutluluğa ayak uydurup onu seyretmeye bıraktım kendimi.

Yıldız "Yumurta yiyor musun?" diye sordu. "Hayır devam et." dedim mutlulukla. "Kahvaltı mı çok güzel yoksa ben mi çok acıkmışım bilemedim ama Osman'ın ellerine sağlık." derken ağzı dolu doluydu. İştahla yemek yiyişini seyretmek harikaydı da mide fesadı geçirecekti. "Yıldız hadi hapını iç." dedim, yekten çok yedin demek istemedim. "Hemen içeyim." dedi ve cebine koyduğu ilacı kabından

çıkarıp içti. "İyiyim ya, geçti zaten." dedi elinde tuttuğu ekmeğe beyaz peyniri sokuşturup ağzına atarken.

"İnşallah iyi kalırsın. Çok yedin." dedim artık çünkü hâlâ yemeye devam ediyordu. Yıldız "İki gündür yemek yemiyorum ama ben." dedi.

"Yani miden tekrar bozulmasın. Hazır düzelmişken onun için söyledim." dedim ama gülmemek için fırsat kolluyorum. Neyse Osman'ın aşağı inmesiyle "Lan bu masanın hâli ne? Allah'tan örtüyü yememişsiniz." dedi ya Yıldız "Ben fazla yemedim. Zaten midem kötü." dedi ağzındakini yutmaya çalışırken. Osman "Senin bünye almaz bu masayı. Bu hayvan yemiştir hepsini." dedi. Ben mi? Hayatımın şokunu yaşıyorum desem doğrudur. Ağzım beş karış açık beni diri diri gömmelerini seyrettim.

Osman söylenerek mutfağa doğru gidecekti ki "Sen otur, ben sana hazırlarım bebişim." dedim yine. Osman "Yahu deme bana öyle bebişim falan! Yıldız yanlış anlayacak."

"Yok anlamam. Zaten bütün yakışıklı erkekler gey oluyor." dedi ya Osman "Lan! Kaç kere daha söylemem gerek biz ibne falan değiliz!" diye avaz avazdı.

"Ay ne kötü bir söylem! Ben öyle mi dedim?" dedi Yıldız aptala yatarak.

"Peki Yıldız senin istediğin gibi söyleyeyim. Biz gey mey değiliz. Ben kadınlardan hoşlanıyorum. Cihan da senden." dedi ve masaya oturdu.

Allah seni nasıl biliyorsa öyle yapsın Osman!

Yıldız "Benden mi?" diye sordu bana bakarak ama yüzünün rengi yine kırmızı.

"Osman saçmalamaya başladın." dedim. Bozulmuştum yalan yok. Tabii Osman çark etti sinirimi anlayıp.

"Tamam canım şaka da yapılmıyor size." dedi.

Yıldız hüsrana uğramış gibi "Şaka mı yaptın?" diye sordu.

"Tabii canım. Bizim oğlanın o tarakta bezi yoktur." dedi. Yıldız aptala dönmüş gibi "Ay yoksa gerçekten erkeklerden mi hoşlanıyor? Bende şans yok gerçekten. Anlamalıydım. Ben hastalanınca öyle şefkatliydi ki... Baht yok bende baht! Olsa annem hamileyken beni aldırmaya uğraşmazdı." diye nefes almadan konuştu.

Osman bana dönüp "Ne diyor?" diye devreleri yanmış gibi sordu.

"Yıldız!" diye sinirle soludum. Yıldız susup bana baktı ama gözlerinde bir boşvermişlik var. "Ben gey değilim. Kadınlardan hoşlanıyorum. Nokta! Bahtına tükürmene gerek yok!" dedim. Son cümleyi söylemeyeydim iyiydi.

Osman "Yıldız hadi yine iyisin. Sana açık kapı bıraktı." dedi pis pis sırıtmayla.

"Osman!" diye bağırdım yine.

"Tamam lan! Ben yukarıdayım. Beni rahatsız etmeyin. Sonraki durağımız Muğla. Durmak yok, yola devam." dedi masadan kalkarken.

Becerebilirsen sabret...

O sırada Yıldız'ın yüzünün rengi sarıya döndü. Midesini tutmasıyla "Midem!" diyerek teknenin korkuluklarına koşması ve yediği ne varsa denize boşaltması bir oldu.

Ben mi? Yerimden bile kalkmadım. Abi görünen köy işte... Sadece "Hap erimedi bile." dedim bezmişçe.

Yıldız "Ay... Çok kötü kustum o neydi ya?" dedi ve olduğu yere adeta çöktü. Gülümsemeye hâli yoktu ama "Olsun çok güzel yedim ama değil mi?" dedi, orası ayrı. Kıyamadım ona. Masada duran ilaçtan bir tane daha alıp su dolu bardakla yanına gidip çömeldim.

"Hadi iç şunu, seni gölgeye alalım." dedim.

"Biraz sonra içsem?" dedi ama gözler yine kaymış. Hapı ağzına doğru uzattım. İstemeyerek ağzına aldı, bardağı eline tutuşturdum. Hapı yutabilecek kadar su içti ve "Kusmak istiyorum." dedi ama "Hayır!" dedim sertçe. Elindeki bardağı alıp yere bıraktım. "Gel hadi!" diyerek onu kucaklamam bir oldu.

Yıldız "Dur belin tutulacak. Ben ağırımdır." dediğinde kucağımdaydı. Bakışları bakışlarımda, nefesi nefesimdeydi. Keşke dudakları dudaklarımda olsa diye geçti içimden yalan yok.

"Beni hafife alıyorsunuz Yıldız Hanım." dedim alayla. "Nerede dinleneceksin? Aşağısı mı? Burası mı?" diye sordum.

"Sen nerede duracaksın?" diye sormasıyla cevabını vermiş oldu.

Sırıtarak onu salona götürdüm. Üçlü koltuğun düğmesine basıp yatak olmasını sağladım. Yıldız hâlâ kollarımdaydı ve benim onu bırakmaya niyetim yoktu. Gözlerimiz birleşmiş, öylece ayakta zaman durmuşken ne düşünmeliydim bilmiyorum.

"Sakın kusma bak hapı yeni yuttun." dedim onu koltuğa bırakacakken.

"Ben hapı çoktan yutmuşum, senin haberin yok." dedi mırıl mırıl.

"Ne dedin sen?" diye sordum.

"Bir şey demedim. Tamam bırak hadi beni." dedi.

Onu bırakıp "Sakın kusma!" dedim ve salonla bir olan mutfağa geçtim. Tamam Osman kahvaltıyı hazırlamıştı da mutfağın içine etmişti. Başladım toplamaya. Masayla mutfak arasında gidip gelirken ara ara gözüm Yıldız'a kayıyordu. Sağa dönüyor, sola dönüyor hâlâ midesinin bulandığına eminim. Tam bulaşıkları hallettim, elimi kuruladım Yıldız'a baktım. Kıpırdamıyordu.

Yanına gidip "Yıldız?" diye usulca seslendim. Yüzü pembeleşmişti. Elini tuttum uyandırmak adına. Buz gibiydi. "Yıldız!" dedim telaşla. Uyanmadı. Elimi alnına koydum. Yanıyordu. "Lanet olsun Yıldız!" dedim ve kucakladığım gibi "Osman! Osman!" diye bağırdım ama beni kim duyar? Açmış müziği kendi çalıp kendi dinliyor.

İlk elim ayağıma dolandı yalan yok. "Yıldız!" dedim ama tepki yok. Hızla aşağı indim. Kamaraya girip Yıldız'ı banyoya soktum. Suyu açıp ılıklaşmasını beklediğim anlar yıl gibiydi.

"Yıldız hadi!" dedim uyanmasını dileyerek. Suyun altına onunla birlikte girerken ona bir şey olacak diye ödüm patlamıştı. Yıldız suyu hissetmesiyle bana sıkı sıkı sarılıp "Cihan soğuk!" diye bana yapışarak uyandı.

"Tanrım, iyisin!" dedim onun ağzından duymak istediğimi belli ederek.

"Donuyorum." dedi Yıldız.

"Az kaldı biraz daha. Havale geçirecektin. Ne ara o kadar ateşin yükseldi, anlamadım." derken ellerim yüzüne yapışan saçları toparlıyordu. Yıldız "Cihan..." dedi. Ben onun derdine düşmüş bakışları gözlerime değene kadar "Yarın Muğla'da bir doktora gidelim." dedim ve sustum.

İçime işleyen bakışlarıyla "Neden?" diye sordu.

"Ne neden?" dedim.

"Cihan ben... Ben anlamıyorum o kadar iyisin ki..." dedi Yıldız.

"Kötü mü davranmalıyım?" diye sorduğumda "Hayır." dedi gülümseyerek.

Usul usul eğildim ona doğru. Elim hangi ara onu belinden kavrayıp kendime doğru çekmeye başladı bilmiyorum. Bir kadının bel kıvrımını bu kadar hissettiğim bir anı hatırlamıyorum. Sihir gibiydi. Diğer elim bilinçliydi artık. Parmaklarımın ucu buldu kıvrımlı çenesini. Yukarı doğru kaldırdım o güzel yüzünü. Elim mi titriyordu? Hadi canım! Sonra yanağına doğru uzandım. Avucum yaslandı şakağına. Saçlarının arasına daldı parmaklarım. Bana doğru mu geliyordu teni? Yanağını mı sürtüyordu avucuma? Baş parmağım yanağında sağa sola gidip geldi usulca. Bedeninin aksine bir o kadar sabitti bana. Usulca eğildim dudaklarına. Vazgeçmesi, beni itmesi, kaçıp gitmesi için zaman tanırcasına yavaştım. Ne itti. Ne gitti. Beni arzularcasına bekledi. O an örttüm dudaklarını dudaklarımla. Gözlerim mi kapanmıştı? Bu bir ilk...

Teninin yumuşak dokusu, sıcaklığıyla bana bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını haber veriyordu. Heyecandan kurumuştu belli dudakları. Ondan farksızdım ben de. Dudaklarım değildi

sadece kuruyan. Kavruluyordum onun ateşinde. Yutkunamıyordum boğazımın kuruluğundan. Susuzluğumu gidermek istercesine yaladım alt dudağını. Bu bana daha bir cesaret verdi. Sıkıca ama onu ürkütmeden bastırdım dudaklarına dudaklarımı. İki dudağımın arasında kaybolurken dudakları, tadı benliğimi ele geçiriyordu. Elim kolum ne ara onu sarıp sarmalamış bedenime bastırıyordu ve Yıldız buna nasıl izin veriyordu? Peki ya ben?

Güvensizdim kadınlara. Ne öpüşürken kapanırdı gözlerim ne uyurken. Zaten bir kadının yatağında sabahladığım görülmüş şey değil, ne uyuması? Öpüşürken gözünü kapatmayan ben mi uyanacağım başka bir kadının yatağında. Âşık olduğumu zannettiğim zamanlar taş çatlasın bir ay sürerdi birliktelik. Tendi kadınlarda bulduğum. Güzellikti kadınlar. Karşı değildim bu hisse, hiçbir şeyle zorum yoktu. İhanete de uğramadım. Terk edilmedim. Doğaya tersti birine bağlanmak. Peki ya şimdi bu neydi? Bedenim yerle birdi. Gökyüzüne fırlatılmış, amacına ulaşamamış gibi düşüyordum boşluğa.

Ağzıma layık dudaklarındaydı dudaklarım. Nefes almıyordu biliyorum. Ben alıyor muydum? Son nefeslerimi onu öpüp tadını aklıma kazırcasına harcadım. Yetmedi lanet olası nefes! Alnımı alnına dayadım. Kendime gelmeliydim. Çok fazlaydı bu yaşadığım. "Bunu seni gördüğüm ilk andan beri yapmak istiyordum." dedim mutlulukla. Sesini çıkarmadı. "Çıkalım mı?" dediğimde tamam anlamında başını salladı. "Ayakta durabilecek misin?" diye sordum.

"İyiyim, hadi çıkalım." dedi ama yüzüme bakamıyor. İlk ben çıktım. Kapının arkasında asılı olan bornozu ona uzatıp "Bunu giy." dedim ve banyodan çıkıp kapıyı kapattım. Kurulanıp hızla giyinmem saniyelerimi aldı sanırım. "Yıldız iyi misin?" diye seslendim. Yine ses yok. Hızla içeri girdim tabii. Yine tuvaletin önünde, bornoz üzerinde eğilmiş kusuyordu. "Bu böyle olmayacak, yarın kesin doktora gidiyoruz." dedim.

"Bir daha bırak tekneyi vapura dahi binmeyeceğim."

"Vapurda böyle oluyor muydu?"

"Midem hafif bulanıyordu ama hiç kusmadım." dedi ve öğürmeye başladı. On beş dakika sonunda "Dizlerim acıdı." dedi yerden kalkmaya çalışırken. Tabii onu kucaklamam bir oldu.

"Ya kusarsam?" diye sordu korkuyla. "Bir şey olmaz kus." dedim sinirle. Yatağa uzanıp "Hadi gel, böyle rahat etmiştin." dedim. Yıldız usulca bana yanaştı ama temkinliydi.

"Hadi ama!" dedim yüzünü elimle yüzüme doğru çevirip. "Tamam, sorun yok." dedi ve daha bir sokuldu. Yine zangır zangır titriyordu. "Ateşin düştü." dedim.

"Bu çok..." dedi Yıldız.

"Ne?" dedim merakla.

"Bu çok ayıp ama. Baksana ne hâldeyiz!"

"Ne hâldeyiz?" dedim sırıtarak. Yıldız "Hiç." dedi ama gülümsediğini biliyordum. Bir an kendimi olmadığım kadar mutlu hissettim. Yıldız'ın titremesi geçmiş, midem bulanıyor demiyordu ve hâlâ uyumamış hareket edip duruyordu. Elimi alnına koydum ateşi var mı diye. O an bana doğru yüzünü çevirdi ve tebessümle "Kendine has bir kokun var." dedi. "Yok, parfüm o." dedim. "Hayır, parfüm dışında." dedi gözlerini kaçırarak.

"Söylediğine göre kötü sanırım." dedim.

"Hayır. Aksine çok güzel kokuyorsun." dediğinde gözleri gözlerimdeydi. Dudakları dudaklarımda olsun istedim ve ona doğru eğildim. Yıldız kendini çekip "Cihan..." dedi.

Gözlerine baktım cevap vermeden. "Ben... Ben seni tanımıyorum bile." dedi çıkmazda gibi. "Tanışırız." dedim, usulca dudaklarına uzandım. Daha cesurdum dudaklarında, daha tutkuluydum. Saçlarından havlu çıkmış, ben Yıldızlı gecede kaybolmuş gibiydim.

Yıldız bana cevap verirken elleri beni sarıp kendine doğru çekiyordu da o bunun farkında mıydı bilmiyorum ama onun üzerindeki bornozu çekip çıkarmak tek isteğimdi. "Çok güzelsin." dedim nefes nefese. "Senin kadar değil." dedi Yıldız. O an bornozun kemerine gitti elim ama Yıldız "Dur!" dedi nefes nefese ve yataktan hızla kalkıp kendini banyoya attı. Niye mi? Kusmak için...

Osman'ın aldığı ilaçları midesinde tutabilseydi belki iyi gelebilirdi. Geceyi yine ateş ve kusmayla geçirdik. Duşa girmemek için elinden ne gelirse yaptı. Bütün bedenini ıslak bezlerle sabaha kadar soğuttum durdum.

Sabah erkenden Osman'la onu doktora götürmek için plan yaptık. Yıldız kusmaktan içi dışına çıkmış baygın gibiydi. Kusmasını geçtim ateşi beni endişelendirmeye başlamıştı.

Uzandığı yatakta gözleri kapalı öylece yatarken "Yıldız!" dedim ama cevap bile vermedi. O panikle onu kucakladığım gibi yukarı çıkardım. "Osman!" diye bağırdım.

Osman "Hop! Zodyaktayım." diye seslendi. Yıldız'ı ona uzatıp hızla arkasından indim. Kıyıya çıkmamız ve özel bir hastaneye acilden girmemiz bir oldu.

Hemşire "Hasta neyiniz oluyor?" diye sordu. "Eşim." dedim. Allah mı söyletti ne? Yıldız ağır bir boğaz enfeksiyonu geçiriyormuş. Deniz tutması da cabası. İki şişe serumdan sonra kendine geldi. Aldığı ilaçlardan pek gözü açılmasa da bir torba ilaçla akşamın sekizinde tekrar teknedeydik.

İki gün boyunca gece gündüz başından hiç ayrılmadım. Kollarımda uyuttum. İyileşsin diye tavuk suyuna çorba, patates haşlama, pilav yaptım. En sonunda nihayet ilaçlar etkisini gösterdi. Yıldız iyiydi; hiç kusmuyor, ateşi yükselmiyordu.

Muğla açıklarında demir attığımız akşam, yemek masasında Osman "Ben bu gece yokum. Yıldız'la tek başına idare edebilecek misin?" diye sordu Yıldız'ın gözüne baka baka.

"Çok komik!" dedi Yıldız.

"Hayırdır nereye?" dedim.

"Bir arkadaşım var burada. Onu ziyaret edeceğim. Gece gelmezsem merak etme." dedi Osman.

Yıldız "Sizin aşkınız bu kadar işte. Yazıklar olsun! Cihan hani bu Çiçek'in aşkıyla ölüp bitiyordu?" diye bana çemkirdi.

Osman "Cihan! Sen Çiçek'i mi anlattın bu şişkoya!" diye ayağa kalktı.

"Ne anlatacağım lan! Sen Çiçek diye böğürüyorsun ya. Duymuştur." dedim.

"Yemişim Çiçek'i! Öldü o öldü!" dedi ve o sinirle zodyaka atladığı gibi çalıştırıp gecenin karanlığında yok oldu.

"Çiçek senin kız kardeşin değil mi? Nasıl böyle konuşmasına izin veriyorsun?" diye sordu Yıldız.

"Osman da kardeşim." dedim. Yıldız "Mantıklı." diyerek düşünmeye başladığında ikimiz de gülüyorduk. Mutfağı beraber topladık. Bulaşıkları beraber yıkadık. Onu öpmekle öpmemek arasında kaldığım ama kendimi tuttuğum çok anlar oldu. Onun utangaçlığı beni daha bir zevke sürüklerken bu anların bitmesini hiç istemedim.

Yıldız güvertenin yerinde uzanmış yıldızları seyrederken "Uyuyalım mı?" diye sordu.

"Beraber mi?" diye sordum çünkü artık iyileşmişti.

Yıldız "Sanırım hayır." dedi.

"O zaman sen aşağı in. Ben buradayım." dedim. Yıldız yattığı yerden bana doğru uzanıp yanağıma küçük utangaç bir buse kondurdu ve iyi geceler dileyerek kalktı gitti.

Ben mi? Sırıta sırıta salondaki koltuğa yerleştim. Güzel duyguların beni sarıp sarmalamasına izin vererek uyuyakaldım. Gece bir ara yanımda hareket eden bir şey hissetmemle gözümü açıp hızla

doğrulmam bir oldu. Yıldız yanıma uzanmış o koca gözleriyle bana bakıyordu. "Uyandırdım mı? Şey ben aşağıda tek başıma uyuyamadım da..." dedi.

Uyku sersemi derin bir nefes alıp üzerime örttüğüm çarşafı açıp "Gel." dedim. Yıldız yuvasını bulmuş gibi hızla çarşafın içine girdi. Çarşafı kapatmadan kollarımı içeri sokup ona sarılmam bir oldu.

"Cihan ama ya!" derken bana kollarını dolamayı ihmal etmedi. Tabii uyku sersemliği tenime değmesiyle yerini nelere bıraktı nelere... Acı bana Ya Rab! Uyu uyuyabilirsen. Hatun iyileşmişti ya Cihan tekrar sahalara dönmüştü.

Bir on dakika sonra "Yıldız uyudun mu?" diye sordum. "Burası çok soğuk." dedi.

"İyi hadi aşağı in." dedim böylelikle ben de onun beni kışkırtıp olmadık duygulara sürükleyen bedeninden kurtulurdum.

"Sen de gel." dedi ya bana gelenler geldi. Çarşafı üzerimden tekmeleyerek "Yıldız bilerek mi yapıyorsun?" diye bağırdım.

Yıldız "Ben... Neyi?" diye ne diyeceğini bilemedi.

"Yıldız bak fena olacak ve hiç yardım etmiyorsun!" dedim ama derdimi anlatamadığım kesindi.

"Neye yardım etmeliyim?" diye sordu saf.

"Benden uzak dur yoksa senin beni benden alan her yerini benim yapacağım." dedim. Yıldız şaşkınca bana bakıp "Deme öyle!" dedi.

"Dedim bile Yıldız!" derken dudaklarını dudaklarımla örtmüştüm ve bu sefer gözüm kararmış olabilirdi. Dudaklarından boynuna inip teninin o güzel dokusunda dolanırken avuçlarımı dolduran kalçaları beni benden alıyordu. Yıldız "Cihan!" dedi nefes nefese. Öyle meşguldüm ki cevap bile verecek hâlim yoktu.

Yıldız kendini benden kurtarıp ayağa fırladığında her yanım öksüzdü.

"Bu... Bu senin yaptığın adil değil! Ben... Bu koca teknede yalnız uyuyamıyorum. Ama bu öpüşüp koklaşma işleri bana bir o kadar yabancı. Tıpkı senin gibi. Hem... Ayıp. Ne yapacağımı bilmiyorum. Senden uzak durmak da istemiyorum ama henüz bu samimiyete hazır değilim. Lütfen biraz ağırdan alsak?" dedi yine nefes almadan. Koltuğun ortasında oturmuş öylece onu seyrediyordum. "Cihan bir şey desene!" diye bağırdı. Çarşafı üzerime örtüp, yan tarafta duran çarşafı alıp ona attım "Yanıma uzan ve bana dokunma." dedim ve koltuğa yerleşip onu bekledim. Yıldız bir iki saniye sonra koltuğa uzanıp üzerini örttü. Yüzü yüzümde, bana gülümseyerek "Teşekkür ederim." dedi. O uyuyana kadar onun güzel yüzünü seyrettim.

Aşkı bulmuş olabilir miydim?

Feryat...

Beş gün sonra...

Hani günler önce *"Aşkı bulmuş olabilir miydim?"* diye kendime sormuştum ya... Ben aşkı değil papazı bulmuştum. Babayı da olabilir. İstanbul'a dönüş yolunda gece yediğimiz son yemekti. Yıldız mutlulukla "Artık sık sık görüşürüz değil mi?" diye sordu. Osman'la aptalca birbirimize baktık.

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu Osman.

"Artık sizin iyi insanlar olduğunuzu biliyorum. Sizi tanıyorum. Siz de beni tanıyorsunuz. Sizi ele vermeyeceğimi anlamış olmalısınız. Evime gidebilirim yani." dedi mutlulukla.

"Bu... Şimdilik mümkün değil." dedim.

Yıldız bir yerine bir şey batmış gibi "Ne demek mümkün değil? Ne yani beni öldürecek misin?" diye sordu.

Osman alayla "Ortada henüz net bir şey yok." dedi.

Yıldız "Cihan bu doğru mu?" diye sordu sinirle ama gözlerinde yaşlar birikmiş akmamak için yer arıyordu.

"Seni hemen salamayız ama..." diye lafımı bitirmemi beklemeden masadan bir hışımla kalkıp "Ben... Ben size güvendim. Beni salacağınızı düşündüm!" diye ağlaya ağlaya aşağı indi.

Osman "Papazı buldun lan sen Cihan." dedi. Gece gözüme uyku girmedi. Nereden bilebilirim yemekte yaşadıklarımız filmin fragmanıymış...

Sabaha karşı İstanbul'a varmamıza üç dört saat kala ben aşağı kamarada uyurken Yıldız bunu fırsat bilip kaçmak için plan yapmış.

Zodyakı çalıştıran motor anahtarını Osman'ın cebinde sanıyor. Anahtarı cebinden almak için Osman'ın vur kafasına bayılt adamı. Tabii anahtar Osman'da ne gezer? Zodyak anahtarla çalışmıyordu ki... Tabii bizim deli kız ara ara anahtar yok. Allah'tan cesaret edememiş kendini suya atmaya. Velhasıl anahtarı ararken ben uyandım. Osman'ın kamarasında bunu suç üzeri yakaladım.

"Ne arıyorsun Yıldız?" diye sormamla bu korkuyla sıçradı. Yürek yemiş "Zodyakın anahtarını. Gideceğim buradan." dedi sinirle.

"O anahtarı bulmana imkân yok Yıldız." dedim ellerimi göğsümde birleştirmiş sırtımı duvara yaslamıştım.

"Bulurum ben, merak etme sen." dedi ama burnundan soluyor. Aradı aradı ve "Nerede anahtar?" diye ağlayarak bağırmaya başladı. Sinir krizi geçiriyor olabilir miydi diye düşünürken benim ensem kaşınmaya başlamıştı. Sakince "Zodyak anahtarla çalışmıyor. Osman kablosunu söküyor." dememle hatun iyice delirdi. "Siz benimle günlerdir dalga mı geçiyorsunuz?" diye eline ne geçtiyse fırlatmaya başladı. En son Osman'ın parfüm şişesi kafama isabet etti. Tabii benim sabır buraya kadar. Onu sinirle ne ara duvara yapıştırıp "Suç benim değil mi Yıldız?" diye onun canını yaktığımda ipler kopmuştu. "Canın cehenneme!" diye bağırdı.

"Cehennem mi? Bebeğim ben oradan geliyorum." dedim en manyak sesimle. Yıldız dişlerini sıkarak "Aslında ilk senin kafana vurmalıydım." dediğinde "Osman..." dedim ama içim endişeyle doldu. Onu kolundan tutup "Yürü!" diye iterek bağırdım. Hızla yukarı dümenin olduğu kata çıktık. Osman yerde boylu boyunca

yatıyor. Hızla nabzını kontrol ettim. Şükür yaşıyordu. O sırada dikkatimi etraf çekti. Neden hâlâ etrafta kara görünmüyordu? İstanbul neredeydi? Onu geç, biz neredeydik, diye düşünmemle dümenin yanındaki haritanın başına geçtim. Yıldız'a "Uyandır onu!" diye bağırdım.

Yıldız "Ben senin uşağın değilim!" diye bağırdı. Bu son noktaydı ve ipleri onun elinden almanın vakti gelmişti. Ona doğru ışınlandım sanırım. Koluna yapışmamla "Duyamadım, ne dedin sen?" diye sordum. Canının yanmasına aldırmadan "Güneş, alkol ve kafasına aldığı darbeyle kesin gebermiştir." dedi. Bu birkaç gün önceki uysal, gülüşünde kaybolduğum Yıldız olamazdı.

"Dua et ona bir şey olmasın." dediğimde Yıldız kolunu tuttuğum elimi ittirip kendini benden kurtardı. Kenarda duran su dolu kovayı alıp Osman'ın üzerine boca etti. Osman bırak uyanmayı zıpkın gibi ayağa kalktı.

"Lan ne oluyor?" diye bağırdı ama sağını solunu anlayana kadar bir iki dakika geçti.

Bu sırada ben rotaydı, pusulaydı bakınıp duruyordum. Osman kafasının arkasını eliyle yoklayıp "Lan kafam şişmiş, neler oluyor?" diye sordu acıyla.

Az çok rotadan saptığımız belliydi de neredeydik hiçbir fikrim yoktu. "Bırak şimdi kafanı! Neredeyiz?" diye bağırdım. Osman sersem sepelek saatine baktı ve "İstanbul." dedi. Kollarımı kaldırıp "Hani! Ben niye göremiyorum?" diye bağırdım. Osman hızla yanıma gelip bakmaya başladığı sırada Yıldız kahkahalarla gülerek "Hani şu meşhur Salak ile Avanak filmini ikinizden esinlenmiş olabilirler mi?" diye sordu. "O avanak ve salak sana neler yapacak bekle sen! Sıra sana gelecek." dedim ama kız balataları yakmış. Sinirle bana bakıyor, adeta meydan okuyordu.

Osman "Bu Yıldız benim kafama vurdu lan!" dedi ve biraz düşünüp "Büyük ihtimal düşerken dümenin yönü değişti." diye sinirle Yıldız'a baktı.

Yıldız "Tüh!" dedi alayla. Osman "Lan! Sen kaşınıyorsun ha! Ne oldu sana içine şeytan mı kaçtı?" diye bağırdı.

"Osman!" diye bağırdım. Osman sinirle yanıma gelip haritaya baktı. Ölçtü, biçti ve dümene yapışıp gerisin geriye tekneyi döndürüverdi.

"Neredeyiz?" diye sordum merakla.

"Bulgaristan'a girdik gireceğiz." dedi. Allahım sen soktun sen çıkar! "Osman ne alaka?"

"Ne bileyim lan, ben rotayı ayarladım. Tavşan Adası'nı gördüm oraya kadar bir sorun yoktu. Çanakkale Boğazı'na girmek yerine düz devam etmiş gibiyiz. İstersen hesabını senin hatuna sor." dedi.

"Ne zamana İstanbul'a gireriz?"

"Öğlene doğru İstanbul'dayız." dedi ya benim artık sinirden çenem kilitlenmişti.

"O dümenin başından kalkma Osman!" diye bağırdım. Yıldız'ın önünde durup "Senin derdin ne?" diye sordum. Yıldız kahkahayla "Bir de soruyor musun?" diye sinirle soludu.

"Bana bak beni pişman ettin zaten. Daha fazla zorlama!"

"O zaman beni bırak!" diye bağırmasıyla onu kolundan tuttuğum gibi aşağı sürükleyerek kamaraya kapatıp üzerini kilitlemem bir oldu. Başa dönmek bu olsa gerek...

Aşktan kaçılmıyor...

İki hafta sonra...

Ölseydim ya ben. Böyle serin serin üzerime toprak atsaydılar. Gömseydiler beni. Derin derin şöyle yayılarak toprağın huzurunda, İsrafil sur borusunu çalana dek uyusaydım.

Bekir'in düşünceli hâli iki haftadır silinmemişti. Sedat karşımda mantıklı bir açıklama yaparken ben ölmeyi bir kenara bırakıp bu ofisin dışına çıkar çıkmaz solumda oturan Osman'ı nasıl işkencelerle parçalara ayıracağımı düşünür olmuştum. Çünkü, Ali karşımda oturmuş pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

Sedat "Lan ne zamandır senin derdin, benim derdim yaptık biz? İş büyüdü. O kızı yedirtmem ben bu şerefsizlere. Getir kızı çiftliğe. Bir hâl çaresini bulacağız."

"Abi Osman abartmış, sorun morun yok. Hem ne gerek var çiftlik falan..." dedim dişlerimi sıkarak ama Osman'ın susacağı yoktu.

Osman "Neyi abarttım lan? Ben olayı anlattım. Kızı sağ bırakan ben miyim?" dedi gayet rahat bir şekilde. Yok ben bu Osman'ı ellerimle parçalara ayıracaktım!

"Osmancığım artık sus istersen. Yüz verip tepemize çıkaran sensin. Bak daha önemli sorunlarımız var." dedim, derin derin nefesler aldım.

"Ben mi yüz verdim? Ben mi? Ulan kıza yürüyen, gözünün içine bakarak hülyalara dalan kim? Tatil yaptınız lan kumrular gibi!" dedi ya bu benim bittiğimin resmiydi. Yüz ifademin bir o kadar çaresiz, bir o kadar kurban gibi göründüğünü ben bile hissettim. Bırak Bekir'e bakmayı, Ali'nin olduğu taraftan esen soğuk rüzgârda donup gidebilirdim.

'Winter is coming!' o kadar.

Ali'nin bir "Cihan!" deyişi var cevap bile veremedim. Gardımı alıp Ali'yi duymazdan gelmek en iyisiydi.

"Ya bırak abi şu zevzeği. Kızla baş edemedi bana bok atıyor. Yok öyle hülyalar falan. Ben hallederim." dedim üzerini örterek. Sedat delikanlı adamdı. İnsan gibi adamdı da gülmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. Gamzeler ortada yani.

Bekir "Kız görmedi mi adamın kafasına sıktığını? Sen öldürme diye kızı alıp gelmedin mi? Halledilir de ne zaman? Al gel işte çiftliğe. Bakarız bir çaresine." dedi.

"Abi çiftlikte bir gün bile tutamayız onu. Onu kendime musallat ettiğimden beri canımdan bezdim. Öldürüp bir çukura atmamak için zor duruyorum. Böyle şirretini görmedim." dedim ama yalanın daniskası! Evet canımdan bezmiştim. Şirretti kabul... Ama istemiyordum onu çiftliğe getirmek. İtirafsa itiraf onun evde oluşunu sevmiştim. Evet tuhaf bir şekilde bir bağlılık problemim vardı ama iyiydim. Ara ara onu korkutup gözdağı veriyordum. Ama... Aması var işte, Allah verdi cezamı! Ben kendi derdime düşmüşken Ali'nin sırıtarak "Bizim kızları tanımıyormuş gibi konuşma Cihan. Aslı muma çevirir onu. Duygu ve Selma'yı hiç saymıyorum bile." demesiyle geldim kendime.

Sedat "Başlayacağım şimdi kızına da mumuna da. Senin derdin kızı korumak değil mi Cihan?" diye sordu. Haklıydı ve ona bir şey olma ihtimalini düşünmek bile beni deli ediyordu. Sesimi ayarlayıp "Kız tanıkken zanlı oldu abi. Mecbur koruyacağım." dedim duygularımı saklayarak.

Osman "Ortada adamın ne cinayete kurban gittiği var ne Bozcaada'da kaldığıyla ilgili bir haber. Sevgilisi adam öldüğü gün yurt dışına kaçmış. Bir iki gün sonra kaza diye gazeteler manşet atmazsa iyi. Hadi onu anladım da devlet kızdan ne istiyor? Yıldız'ın evini basmış polisler. Kızı terörist diye arıyorlar. Babasını iki gün içeride tutmuşlar. Bence bulandırmak istemiyorlar. Üstünü kapatıp kızı kurban edip bitirecekler olayı ama niye?" diye açıklarken Bekir hayata dönmüş gibi "Adam bugüne bugün başkanlığa yürüyordu. Bu büyük bir olay Osman. Sedat'ı eğer ortadan kaldırmak istiyorlarsa bu olayı örtbas etmeleri gayet doğal. Açığa çıkıp riske giremezler." dedi.

"Bu sözde hain saldırıdan çok iş çıkardı herkese. Olayın üzerini kapatmak istemeleri gerçekten tuhaf." dedi Ali.

Derin sıkıntılı bir solukla "Bence akılcı bir çözüm. Örtbas edecekler çünkü kimsenin bu şerefsizin geçmişini araştırmasını istemezler. Kaldı ki içimizdeki hain bu olayla açığa çıkabilir. Bunu göze alamazlar." dedi Osman.

Ali "Tabii Sedat'ın adamı öldürttüğünü bilmiyorlar." dedi pis pis sırıtarak.

"Bırakın ölüyle uğraşmayı, eğer içimizde bir hain varsa onu bulmalıyız. Önemli olan bu." dedi Bekir sıkıntıyla.

Ali "Ben inanmıyorum. Varsa bile çok yakın çevremizden olması imkânsız. Kim olacak abi? Levent mi? Müjde mi? Durmuş mu? Dursun mu? Bu insanlar ölümüne bizimle. Bırakın Allah aşkına! O şerefsiz kurtulsun diye uydurmuştur. Sedat Kara'nın ismini duymuş

anlamıştır öleceğini, gider ayak bir fitne sokayım demiştir." dediğinde hepimiz sessizdik.

O sırada telefonuma mesaj geldi. Evin alarmı ötüyordu. Canımdan bezmiştim yeminle ama yanına gitmek için can attığım kesindi. Telefonu cebime sokup "Abi benim az işim var. Hemen halledip gelirim." diye kalktım ayağa ama acabada kaldım. Emin miydim onunla yalnız kalmaya? Yine içim sıkılıp süt dökmüş kedi gibi mi olacaktım? Lan biri bana yumruk atabilir miydi? Belki kendime gelirdim. Bu kızın yanında sanki ben, ben değildim.

Osman benim duraklamamla ayaklanıp yanıma geldi. "Mesaj mı geldi sana da?" dedi, gülecek gülemedi.

"Seni ve Yıldız'ı aynı çukura gömeceğim, gül sen gül! Ulan ne çabuk unuttun kafana yediğin sopayı!" dedim.

"Aman kızın hayatının içine ettik. Sopanın lafı mı olur? Bırak ben gideyim. Hırpalama kızı." dedi ya bu Osman tam bir dönekti. "Ulan ben seni!" diye tam girişeceğim, durdum. Sedat yan yan bize bakıyor. Ali yanaştı yanımıza. Yüzünde o hain muzurluk.

"Cihan, koçum sen yengeyle bak dalgana. Buralar bizde di mi lan Osman?" dedi sırıtarak.

"Ne yengesi ya! Bu salağın dediğine inanmayacaksın değil mi? Kişi kendinden bilir işi." dedim Çiçek'i ima ederek. Osman'ın şekli şemali değişti.

Ali "Tamam tamam sizi aşk böcekleri şimdi iş, sonra ben alacağım ifadenizi." dedi.

Osman bozuldu ama "Kabul et Cihan, o kıza karşı boş değilsin." dedi. Derin bir nefes alıp "Sen şu çiftliğin kamera işini bitir bir an önce. Ama şifre bu odanın dışına çıkmasın. Ben gelirim bir iki saate." dedim.

Çıkarken Bekir "Ne olmuş yine?" diye Osman'a soruyordu.

Osman yine son golü attı bana "Yengeyi özlemiş. Günde üç öğün görmese yapamıyor." dedi ya bu pezevenk aklımı okuyor olabilir miydi?

Ayıkla pirincin taşını ama ortada pirinç yok, orası ayrı bir terane. Yeminle bezmiştim. Bir aya yakın süredir hayatım cennet miydi, cehennem mi, karar veremedim. Evin ne düzeni ne hijyeni kalmıştı. Tamam normal insanlara göre biraz fazla detaycı ve temiz olabilirdim ama bu kızı anlatacak kelimeler yoktu. Pis desem değil. Temiz desem değil. İnadıma yapar bir hâli vardı da nedenini çözemedim. Zaten ayran budalasına dönmüştüm. Çözememekte haklıydım.

Geçtim düzeni, kaçma girişimleri bitmek tükenmek bilmiyordu. Evin çatısına çıkıp yardım edin mi yazılır? Neydi günahım? Onu vurmadığım güne lanet okuttu.

Onu eve getirdiğimiz ilk günlerde üst kattaki terasta avaz avaz *"İmdat!"* diye bağırırken onu hangi ara sırtıma atıp aşağı indirdim hatırlamıyorum. Sen oraya nasıl çıktın? Onca kilidi nasıl açtın?

Hatun sırtımda, çatıdan inip evin içine girdik ama susmak bilmiyor. "Bırak beni hayvan herif! Boğuluyorum ben bu evde! Evime gitmek istiyorum! İmdat! Bırakın beni! Yok mu beni duyan? Biri beni kurtarsın!" diye baş aşağı sırtımı yumruklarken böbreğimin hizasını ısırdığında ne olduğumu şaşırdım. Canımın acısıyla ne ara onu yere fırlattım ne ara üzerine yürüdüm, hatırlamıyorum. Duvarla benim aramda sıkışıp kaldı yine vazgeçmedi cadılığından.

"Senin yine ayarın kaçtı Yıldız!" dedim acıyla ama hayran hayran bakarak. O ara ısırdığı yer sızladı. İstemsizce elim gitti yan tarafıma. Yıldız "Acıdı mı?" diye sordu sakince.

"Ne o üfleyecek misin?" diye sordum dudaklarını düşlerken. Öyle utangaçtı ki bu hâlini seviyordum. Eli ayağına dolaşıyor, kaçmak için abuk sabuk hareketler yapıp bütün karizmayı çizdiriyordu.

"Yok acımadıysa yine ısıracağım!" dedi sinirle.

"Cazip bir teklif ama kalsın." dedim pis pis. Tabii hatun çırpınmaya başladı. "Ya bırak beni pis sapık!"

"Sapık mı?" diyerek ondan uzaklaştım. Ağır olmuştu. "Ulan ne sapığı? Sen isterken bile ben senden uzak durdum kızım. Onu geç, kendi evimde mülteci gibi yaşıyorum. Sen rahat et diye ne yapacağımızı şaşırdık. Sen yokken huzur vardı huzur! Ben külotla geziyordum, şimdi eşofman giyiyorum. Tişörtsüz bırak dolaşmayı, yüzümü yıkamadan saçımı taramadan aşağı inmiyorum." dedim ama bana bir kal geldi. Bu itiraf gibi oldu galiba. Lan ne dedim ben? Yıldız gülmeye başladı ama ne gülmek! O sinirle yine üzerine yürümüşüm yalan yok. Bağırışlarıma Osman teşrif etti. Tabii aramıza girmesi bir oldu.

"Çekil Osman!" dedim.

"Abi dur! Kuş kadar kız! Tamam hadi sen aşağı in."

"Ulan ne kuşu? Bu olsa olsa... Hâlime bak!" diye tişörtümü kaldırdım.

Osman "Oha! Oranı nasıl ısırdı? Of! Kan oturmuş ya lan!" diye Yıldız'a doğru baktı. Yıldız yüzü gözü kıpkırmızı perişan hâline tezat "Beter olun! Bırakın beni! Yoksa daha fenasını yaparım!" diye avaz avaz bağırırken bende film koptu. Ona doğru yaptığım hamleyle kıç üstü yere düştü. Canı yandı diye içim cız etti ama çaktırmadım.

"Osman sakın karışma, bu baş belası her şeyi hak ediyor." derken Yıldız'ın bileklerinden tutup hırsla kaldırdım. O hızla kokusu burun deliklerimden ciğerlerime dolup aklımı ele geçirdi ya her yanımı ısıra ısıra koparabilirdi. Hiç kızmazdım. Ne diyordum yine ben ya! Onu sürüklerken aklıma mukayyet olmaya çalıştığım kesindi.

"Bırak beni! Nereye götürüyorsun? Osman! Yardım et! Kurtar beni! Daha çok gencim ölmek istemiyorum." diye arkasına dönüp bağırdı. Osman ellerini havaya kaldırmış "Beni karıştırma Yıldız! Adamın etini koparmışsın. Neme lazım beni de ısırırsın falan.

Kuduz olmak istemiyorum." derken Yıldız bileğini benden kurtarmaya çalışarak "Ya bırak! Ne kıymetli canın varmış! Tam ısırmadım bile." diye kendini yere attı. Gelmiş bana yedi deliler! Yıldız'ı yerden sökerce kucağıma aldım. Kollarımla bedenime doğru sertçe bastırdım. Acıdan inledi.

"Canım acıdı." dedi ağlamaklı bir sesle.

"Sakın çırpınma! Bu sefer seni gebertirim!" dedim tüm sinirimle. Gözleri korku ve acıyla iyice büyüdü ve hareketsiz kaldı. Girişte kiler olarak kullandığım merdiven altına yapılmış, penceresi olmayan küçük alan geldi aklıma. Bu ona iyi bir ceza olabilirdi. Hızla aşağı indim. Merdiven altına gelip onu kucağımdan sertçe bıraktım. Kilerin kapısını açıp "Gir içeri!" dedim sinirle.

"Ne? Burası neresi? Ben karanlıktan korkarım. Bu... Buraya mı?" diye korkuyla kekeledi. O sinirle başını eğip onu içeri ittim ve kapıyı kapattım. Kapıyı kilitlerken aklıma üşüyüp üşümeyeceği geldi. Nasıl bir salaksam! Kız etimi koparmış ben neyi düşünüyorum! Neyse ev yerden ısıtmalı üşümezdi zaten. Osman bu gerilime daha fazla dayanamadı evden sıvıştı tabii. Ben de elimde buz torbası acımın geçmesi için böbreğimi üşütüyordum. Velhasıl o gece Yıldız sessiz durdu ya ben kızı orada unuttum. Unuttum denilemez gerçi. Duş alıp bir şeyler yedim. Giydim eşofmanlarımı indim aşağı. Yarım şişe viskiyi içerken aklımda burnuma dolan güzel kokunun sahibi Yıldız'dan başka bir şey yoktu. Sızmışım.

Sabahına bir şeylerin devrilme sesiyle gözlerimi açtım. Ama ne gürültü! Ben salon koltuğunun altındaki silaha uzanıp gürültüye doğru koşarken bile devam etti. O an aklıma geldi "Lanet olsun Yıldız!" diye kilere koştum. Bütün gece kızı orada bırakmıştım. Merdivenin altına gelip kilidi hızla açtım. İçerisi karanlıktı. Hiçbir şey göremiyordum. Işığa uzanmak için sağa doğru uzandığımda kafamın arkasındaki acıyla gözlerim kilerin karanlığına ayak

uydurucasına karardı. Yalan yok yere yığılmakla yığılmamak arasında bir iki saniye gittim geldim. Sonra tabii sinir beni ele geçirdi. Işığı bulup yaktım.

Yıldız elinde demir bir çubuk, karşımda durmuş bir bana bir elindeki demir çubuğa bakıyordu. Muhtemelen vurup vurmadığını ve tabii niye hâlâ ayakta olduğumu düşünüyordu. "Vurdum di mi?" dedi aptalca. Kafamı evet anlamında bunun acısını çıkartacağım der gibi salladım. Tabii aniden fırlayıp kaçması bir oldu. Alışmıştım artık. Gayet rahattım. Boynumu sağa sola kıvırıp aldığım darbenin acısını hafifletmek adına esniyordum. Gözlerimi kapatıp bir iki saniye sakinleşmek için kendime izin verdim. Yıldız ile sonra ilgilenecektim. Sinir bozucu bir yavaşlıkta alt kattaki banyoya gidip çeşmede ıslattığım bir havluyu kafama bastırdım. Ağır hareketlerle salona geçip oturdum.

Sağa sola koşturup kaçacak bir yer arayan Yıldız pes edip, gelip karşıma oturdu ve ağlamaya başladı. O an ağlamasın istedim ama çok şirindi. Burnunu çekerek ağladı durdu.

"Öldür bitsin! Bak yoksa ben seni öldürürüm! Bir iyi davranıyorsun tamam diyorum, beni bırakacak. Sonra psikopata bağlıyorsun. Bu nedir arkadaşım, benim günahım ne?" diye ağlarken "Arkadaşım ha!" dedim. Yıldız beni duymazlığa gelip ağlamaya devam etti. Yerimden kalkıp yanına oturdum. Alnını kapatan saçlarını çekip "Demiri ilk kendinde mi denedin?" diye sordum. Yıldız ilk aptalca yüzüme baktı. Sonra kahkahayla gülmeye başladı. Tabii ben de...

Ne kadar güldük emin değilim. Ona daha bir sokulup kafamdaki havluyu usulca onun kaşına bastırdım. Nefesi nefesime değdi ya yer çekimi kayboldu sanki. Gözleri gözlerimde kaldı bir süre. Neler geçti aklımdan neler... Utandı. Çekti bakışlarını ve "Offf çok acıdı." dedi, yüzünü buruşturarak havluyu elimden alıp kalktı yanımdan. Kaçtı yani. Daha bir hoşuma gitti bu hâli.

"Dikiş atılması gerek." dedim konuyu dağıtmak için ama doğruydu. Öyleydi böyleydi Yıldız, elinde çantası Ali'nin gönderdiği doktoru görünce içinden şeytan çıktı. Allah beni yanına alsın yeminle. Bütün sabah üç dikiş için ikna et edebilirsen. Meğer onu öldüreceğimizi düşünmüş. "Ulan kendi işimi niye başkasına yaptırayım? Delirtme beni Yıldız!" diye bağırdığımda ancak duruldu. Bütün gün kafam zonkladı durdu. Artık Yıldız'ın ciyaklamasından mı yoksa kafama yediğim demirden mi, irdelemedim.

Başıma gelen en güzel şey...

Sonraki günler daha bir yüz aldı hatun. Bu yaşına kadar şansa yaşamış diyeceğim ama beni bezdirmek için yapıyor biliyorum. Oyalansın diye yemek yap dedik. Lan tost makinası tost! Tost yaparken yangın nasıl çıkardı hiçbir fikrim yok. Kafama sıçsınlar ben bu kızın gözlerinde kayıp mı oluyorum? Ulan bu inadından beni de öldürür kendini de. Tövbeler olsun, gönül aka da konar boka da olayı tam tanım!

Yetmedi beni bezdirdiği Osman'la kanka oldu. Ev, evlikten çıktı ahıra döndü. İkisi de aynı bok, onlar kanka olmasın da kim olsun? Cıvık Osman kızı çıkardı tepemize. Sonuç dün evden kovdum Osman'ı ama ben yalnız Yıldız ile kalabilecek miydim? Orası dipsiz kuyu.

Derin bir nefes alıp gazı kökledim vardım eve, Çamlıca'ya. Saat olmuş akşamın sekizi. İşin gücün peşinde koşmaktan ağzıma bir lokma girmemiş. Güya bugün gelmeyiz dedik. Yıldız Hanım fırsat bildi tabii kaçmak için elinden geleni yapması lazım. O sakarlıkla kaçarken kendini öldürmezse iyi. Almadı onun o küçük aklı o evden kaçamayacağını.

Kapıya parmağımı okutup içeri girdim. Alarm sessiz tabii. Ön paneli açıp, alarmın şifresini girip kapattım. Salona doğru yürüdükçe hafif klasik müziğin tınısı doldu kulaklarıma. Salon, masanın

üzerinde yanan üç beş mumla loşluğa teslim olmuştu. *'Noluyor lan?'* diye aklımdan geçirirken merdivenlerin başına geldiğimde mutfaktan gelen gürültüye doğru yürüdüm. Mutfak kapısında öylece kalakaldım. Böyle bir manzara beklemiyordum. Yıldız üzerinde benim iki haftadır aradığım bornozum, kafasında Eyfel Kulesi gibi sardığı havlu, oturmuş her santimi yemek dolu masanın başına, elinde kola şişesi bildiğin parti veriyordu.

Yıldız kendini yemek yemeye öyle kaptırmıştı ki beni ne zaman sonra, bebek patiği büyüklüğünde ekmeğin ardına koca kaşık yoğurdu tıkarken fark etti. Tabii boğazına takılan yutamadığı ekmekle gözleri fal taşı gibi açıldı. Ayağa kalkıp bir yerine bir şey batmış gibi sağa sola doğru çırpınmaya başladı.

Aheste aheste masada duran bardağa su koyup eline tutuşturdum. Bir yudum su içmesiyle derin bir nefes alması bir oldu. Nefes aldı ya başladı konuşmaya.

"Korkudan boğazıma takıldı. İnsan bir ses çıkarır eve gelince. Hani siz bugün ve yarın gelmeyecektiniz? Ödüm koptu ya!" diye vitesi beşe taktı. Hatun nefes almadan konuşabiliyor.

Olayın komik yanı Yıldız konuşurken ben durağan hâle geçiyordum. Ve film izler gibi onun sesinin tınısında kayboluyordum. Ne anlattığı, ne söylediğinin bir önemi yoktu. Bir o kadar uysaldım. Bunun sebebini sorgulamaya gerek yok. O kadar çok konuşuyordu ki ben uyuşuyordum. Açıklama net. Ona kapılmışlık değil yani.

Baktı bende tepki yok, korku dolu gözlerini benim üzerimden çekip bornozunun yakasını düzelterek bardağı elinden bıraktı. Benden iki adım mesafede temkinli bir şekilde durdu. Osman'dan yüz bulmuş olsa da aramızda gittikçe büyüyen negatif elektrik onu dik tutuyordu, biliyorum. Bir yanım onu korkutmayı hiç sevmezken bir yanımın zevk aldığı kesindi.

Bir adım daha masaya yaklaşıp "Yıldız." dedim sakince. Kollarım göğsümde birleşmiş, yemekleri inceliyordum.

"E... Evet?" dedi ama gel bir de ona sor ne düşündüğünü. Kesin yemekleri nasıl açıklayacak onu düşünüyor.

Sakin sapık rolüme bürünüp "O üzerindeki benim bornozum mu? Hani nerede olduğunu bulamadığım?" dedim. Yıldız "Yaa bu senin bornozun mu? Benim odadaydı. Senin olduğunu bilsem asla giymezdim." dedi ama yalan söylediği gözlerinden belli, titreşimde kalmış telefon gibi kırpıyordu.

"Yıldız..." dedim yine aynı tonda.

Bu sefer kekelemeden "Sen niye geldin ki?" dedi ama üflesem kaçacak.

"Şu cam çanakta gördüğüm musakka mı?" diye sordum ona cevap vermeden.

"E... Evet." dedi.

"Peki ya şu pirinç pilavı mı? Yanında duran kavanoz neyin nesi?" diye sordum ya hatun köşeye sıkıştığını anladı. "Ben bir giyineyim." diye yengeç misali kaçacak da yemezler. Bir adımda önüne geçtim. Yıldız bir adım geriledi tabii. "Cevap ver!" diye kükredim.

"Ev yoğurdu." dedi Yıldız suratı bir o kadar panik.

"Evden kaçmadan önce dur bir yemek yapayım mı dedin?" diye sordum cevabını bildiğim hâlde.

"Yoo..." dedi gözlerini kocaman açarak.

"Alarm niye çalıyor o zaman Yıldız?" diye filozof gibi sordum.

"Bilmem, valla kaçmaya çalışmadım. Bak ne güzel söyledin. Kaçmaya çalışsam neden yemek yapayım, değil mi?" diye mantık yürüttü.

"Peki Yıldız sen itiraf mı edersin yoksa ben mi itiraf ettireyim?"

"Hep tehdit hep korkutma! Ben üşüdüm giyineyim sonra konuşalım." dedi yine kaçma havasına bürünüp yanımdan geçip gitmeye

çalıştı. Önüne geçtiğimde bana çarptı. Yine geri çekilip hiçbir şey olmamış gibi "Neyi itiraf etmem gerek onu bile bilmiyorum. Yemek yaptığımı mı? Alarmın neden çalıştığını mı? Bornozu nereden bulduğumu mu?" diye bıdır bıdır konuşurken ona doğru bir adım atma isteğimi geri çevirmedim. Tabii benim adım atmamla Yıldız'da bir iki adım geriledi.

"Yemek yapabildiğini kabul ediyorsun yani? Bir dediğin bir dediğini tutmuyor. Teknede yapıyorum dedin. Eve geldin yumurta kıramam dedin. Şimdi hâl ortada." dedim ona doğru bir adım daha atıp.

"Yalan söylemem bir işe yarar mı?" diye sordu, sağa sola baktı ama kaçacak yeri yoktu.

"Seni benim elimden kim kurtaracak şimdi?" dedim ama Yıldız'ın beti benzi atmış, suratında renk yok. "Yine tehdit, hep tehdit." dedi mırıltıyla. Baktı kaçacak yeri yok yutkunarak "İki kap yemek yaptım diye beni öldürmeyeceksin değil mi?" diye sordu ya her şey buraya kadarmış. O kuzu kuzu pörtlettiği bakışları bitirdi beni. Niye yer gök bir oluyordu o böyle bakınca? Bu kız koca kara gözlü bir cadı olabilir miydi? Sadece bakışları mı? Her göz kırpması duvardan duvara vuruyordu beni. Katlanmak çok zordu bu bilinmezliğe. Gözlerimi kaçıran bendim bu sefer. Ya büyülüydü ya büyücü... Onu tanıdığımdan beri kendimle savaştaydım. Hayatımın neresine dokunduysa canlanmıştım. Onunlayken ben, benlikten çıkıyordum. Aklım nereme kaçıyorsa, fikrim neyse onun peşine düşüyordu.

"Belki..." dedim onun güzel bedenini benim ile tezgâh arasına sıkıştırarak. Boyu benden bir hayli kısaydı. Gözleri meraklı, bir o kadar heyecanla bana bakıyordu. Kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyordum. Yanakları pembeleşmiş, ateşinin yükseldiği belliydi. Bu hâlinden kaçmak için gözlerini kapattı.

"Aç gözlerini Yıldız." dedim tekrar onun dudaklarında can bulma isteğiyle. Savruldukça savruldum ama umurumda değildi. Tek arzumdu dudakları.

İki eli tezgâhı kavramış sıktığı kanı çekilmiş parmaklarının beyazlığından belliydi. Sağa sola hızlıca hayır anlamında kafasını salladı. Bu gözlerimi açmayacağım demekti. Bırak gözlerini açmayı nefes alıyor muydu acaba?

Lades oyununa yenileceğini bilen bir çocuktan farkım yoktu. Mantığım çekil kızın üzerinden diye bağırırken isteğim amacına doğru yola çıkmıştı bile. O an yine zaman bizim etrafımızda dönmeye başladı. Ne geçmiş kaldı ne gelecek! Dudaklarına kaydı bakışlarım. Elim alnına dökülen perçemlerini geriye doğru şefkatle iterken Yıldız bana daha bir sokuldu. "Yıldız!" dedim arzuyla. "Evet?" dedi gözlerime yine istekle bakarak. Ne diyecektim ki? Kavga etmeyelim, bir daha kaçma mı? Demedim ama dudakları dudaklarıma değerken zaman tanıdım ona. Kaçmadı. Daha bir değdi dudakları dudaklarıma. Dudağını dudağımın arasına aldığımda zevkten dört köşeydim. Derin bir nefesle sızdım dudaklarından içeri. Tadını tekrar bulmuştum. Usulca dolandım tadında. Aklıma kazırcasına usulca dolandım altında üstünde. Kollarım onu bedenime bastırıp hazzını yaşama heveslisi daha fazlasını isterken çektim kendimi.

"Bakalım bu öpücüğün sonrasında nasıl bir plan gelecek... Heyecanla bekliyoruz Yıldız Hanım." dedim alayla.

Yıldız "Sen gerçekten öküzün tekisin!" diye gözlerimin içine bakarken ben sırıtıyordum. Tabii hangi ara yedim tekmeyi kasığıma sormayın.

Yıldız'ın öfkeden deliye dönen sesinin kulaklarımda uğuldaması acıdandı. "Ben de seni adam zannettim. Ah Yıldız ah! Sende şans olsa! Seni öldürmek isteyen adamdan hoşlanmazsın!" diye bağırırken

ben gülüyordum ama iki büklümdüm. Al işte! Kasıklarımda başlayan güvenme hissi bende bu kadar olur.

Yıldız kendince bana ders verip gece aşağı inmemek üzere yukarı çıktı. Ben mi? Sabahlar zor olur bana... Aklımda Yıldız, fikrimde Yıldız...

Sabah birkaç işimi halletmek için Yıldız uyanmadan evden çıktım. Niyetim öğleden sonra Osman'ın yanına geçmekti. Tabii yine aklımı kandıran fikrime uyup eve dönmeseydim.

Bir baktım ki hatun gizli gizli mutfağa sızıp yaptığı yemeklerden tırtıklıyor. Mutfak kapısının önünde durup "Bundan sonra yemekleri sen yapacaksın. Bunda anlaştığımızı umuyorum." dedim.

Hatun buzdolabına sığdırdığı o güzel bedenini sesimi duyar duymaz hızla çekip, kapıyı kapatmasıyla bana döndü. Elinde musakkaya batırılmış ekmek... Kendine çeki düzen vermeye çalışıp, çaktırmamaya çalışması öyle şirindi ki onunla vakit geçirirken ne kadar mutlu olduğumu düşündüm.

"O nereden çıktı?" diye sordu merakla.

"Boş boş oturup kaçma planları yapmaktan iyidir. Hem bir işe yararsın. Bakarsın sırf bu yüzden seni öldürmeyebilirim." dedim.

"Seni zehirleyebilirim."

"İlk sana yediririm." dediğimde Yıldız derin bir nefes aldı ve pes etmiş gibi cevap verdi.

"Başka bir seçeneğim yok mu?" diyen karşımda duran kıza ne söylemeliydim bilmiyorum. İçim karmakarışık duygularla doluydu. Onun adına üzülürken, kendi adıma mutlu mesuttum.

"İtiraz hakkın var ama kilerde uyumak istemiyorsan yemek yapacaksın Yıldız Hanım."

"Bu çok acımasızca!" dedi gözlerini kısıp sinirle bana bakarken.

"Hadi çıkar şu yemekleri de yiyelim. Yerken yarın bana ne yemekler pişireceksin onu anlatırsın." dedim.

"Başka işimiz kalmadı yarın ne pişireceğiz onu mu düşüneceğim? Hem ben aç değilim, sen ye." diye kapris yaparken yine kendi gibiydi ve farkında değildi. Baktı ben ciddi ve soğuk bir şekilde ona bakıyorum buzdolabını açıp yemekleri çıkarmaya başladı. Hâlinden gayet memnuniyetsiz olmasına rağmen bir iki dakika sonra kendini yaptığı işe kaptırması gerçekten alkışlıktı.

O çalışırken onu incelemek öyle güzeldi ki tam tabirle şiir gibiydi. Gözlerimi ondan alamazken, yüzüme yayılan gülümsememi saklamaya çalışmak ayrı bir teraneydi. Yemekleri tek tek ocağın üzerine koyup altlarını yaktıktan sonra dolaptan çıkardığı domates ve salatalıkları ustalıkla doğrarken "Çay da koyayım yemekten sonra içeriz." dedi ya ben bittim. En sevdiğim filmi izler gibi onu seyre dalmışken duyduğum bu cümleyle sanırım cennet kapısına varmıştım. "Sen ne dedin?" diye sordum.

"Ne dedim?" diye sordu yaptığı salatayı masaya koyup yüzüme bakarak. O an farkına vardı kurduğu cümlenin samimiyetinin. Neresinden tutsan toparlanmaz "Aman canım yemeği hazmet diye çay yaparım dedim." dedi. Hiçbir şey demedim. Zaten Yıldız o cümleden sonra daha bir ciddileşti ama nereye kadar! Kızın içi samimiyet kaynıyor.

Sofra hazırlandı. Yemekler tabaklara kondu. Masada bir mum eksikti. Biz karşılıklı oturmuş yemek yiyorduk. Öyle bir zevkle yemek yiyordu ki yine onu seyretmekten yemek yiyemedim. Sanki senelerdir aç "Off çok iyi yapmışım ya!" diye bir ara kendini kaybetti. Bu hâlini aklıma kazımam gerektiğini düşünürken kafamı kaldırıp mutfağı kaydeden kameraya gözüm kaydı. Yeşil ışık yanıyordu. Kamera kayıttaydı. Bu benim için öyle bir ödül oldu ki yeniden doğsam bu kadar olur! Gün geçtikçe ona hayranlığımın artması beni

korkutuyordu. Bunu bastırmak için konuşmak bana iyi geliyordu sanırım.

"Sen hani toktun?" diye sordum ya sormasaydım keşke. Yıldız elindeki kaşığı masaya bırakıp "Yine yemek yerken kendimi kaybettim değil mi?" dedi bir suçlu gibi.

"Sildin, süpürdün." dedim sırıtarak.

"Çok kabasın!" dedi alıngan bir sesle.

"Allah'a şükür!" dedim aynı pişkinlikle. Yıldız bozulmuş, ağzında kalan lokmasını yutamamıştı.

Öyle zevk almıştım ki çenemi tutamıyordum "Lütfen devam edin Yıldız Hanım, yiyin yiyin!" demekten kendimi alamadım.

"Yok, doydum." dedi Yıldız ve masadan kalktı. Tabağını kaldırıp "Sizin de bittiyse..." dedi imalı bir şekilde ama bana sökmez.

"Evet, çok bile yedim. Dikkat etmem gerek." diyerek göbeğime elimi koydum. Yıldız dayanamadı "Ay tamam ya ne varmış? Şişkoyum işte. Yemek yemeyi seviyorum. Ben mutsuz olunca hep yemek yerim. Şurada ölüme beş kalmış zayıf ölsem ne olacak? Şişko ölsem ne olacak? Hem... Hem sen biraz cimri misin? Gözün mü kaldı yediklerimde? Bari elimde kalan bu mutluluğu da sen alma! Bırak yiyerek öleyim." diye nefes almadan devam ettiği isyanı, sandalyeye bitik vaziyette çöküp ellerini yüzüne kapatmasıyla bitti.

"Böyle bir isyan beklemiyordum açıkçası." dedim.

"Beni öldür ve bitsin!" dedi bezgince. Saniyeler içinde değişen ruh hâli beni şaşırtıyordu. Üzüleyim mi? Şirin mi bulayım? Sarıp sarmalayım mı, bilemiyordum.

"Neden?" diye sordum merakla.

"Çok korkuyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Hiç belli etmiyorsun."

"Gerçekten mi?" dedi Yıldız. Yüzünü kapattığı ellerini indirip bir o kadar şaşkınca bana baktı. Gözlerinden süzülen meraklı bakışları beni bitirdi, yalan yok.

"Gözlerin olmasa gayet iyi idare ediyorsun."

"Anlamadım?"

"Bakışların ürkek ve titriyor." dediğimde Yıldız haklı olduğumu biliyordu.

"Öldürmesen olmaz mı? Beni önemsediğini biliyorum. Önemsiyorsun değil mi?" diye sordu ikilemde kalır gibi.

"Sen benim yerimde olsan?" diye sordum. O kömür karası gözleriyle derin derin baktı ilk. Dürüstlükle hayatı arasında kaldığı bir o kadar açıktı.

Önce "Öldürmezdim." dedi demesine ama içindeki dürüst kızı bu sefer susturmak istemedi galiba. Cesurca "Öldürürdüm. Riske girmezdim ama sen öldürmesen olmaz mı? Zaten istemiyorsun beni öldürmek. İstesen burada olmazdım değil mi?" dedi kedi gibi masum, bir kurbanlık keçi kadar inat bir hâlde.

"Seni bırakamam çünkü olayla bağlantın öyle ya da böyle ortaya çıkacak." dedim dürüstçe.

"O yüzden beni öldürmelisin." dedi Yıldız gözünden süzülen yaşlarla.

"Seninle bir anlaşma yapalım." dedim o an. Ağlamasın diye avutmaktı içimden gelen onu da, kendimi de. Yıldız umudu bulmuş gibi baktı gözlerime.

"Ben ne yapacağıma karar verene kadar uslu durup kararımı bekleyecek, bana zorluk çıkarmayacaksın. Ne dersin?" diye sordum. Ulan bir iki saniye önce ağlayıp zırlayan, hayattan umudunu kesen kız anında yok oldu.

"Benim kârım ne olacak?" diye sorduğu soruyu beklemiyordum.

"Kararımı verdiğimde sana söyleyeceğim, yetmez mi?"

"Öldürmeyeceğinin garantisi olsa yemin ederim gıkım çıkmaz."

"Bunun için söz veremem." dedim. Desem *'Bırak seni öldürmeyi, saçının bir teline zarar vermek istemiyorum diye yemin ederim!'* bu kız beni maymun eder.

"Başka şansım var mı?"

"Yok sanırım." dedim omuzlarımı bükerek. Bir beş dakika onu seyrettim herhâlde. O mu? Öylece oturdu. Ara ara bakışları buldu beni. İçim üşüdü sonra. İmkânsızlıklar karamsarlıkla yarenlik edip sardı her yanımı. Yerimden kalkıp salona geçtim. Bir iki dakika deli danalar gibi duvardan duvara yürüdüm durdum. İçim katıldı bir ara. Televizyonun yan tarafında duran içki şişeleri gözüme çarptı. Çare olur diye şişenin birini elime alıp oturdum televizyonun karşısına... Sızmışım...

Bermuda şeytan üçgeni...

Uykumun arasında kendini belli eden uğultular, beni memnuniyetsizliğe iten kıkırtılar çok tanıdık geldi ama anlam veremedim. En son hatırladığım televizyonun karşısında koltuğa uzanmış boş boş uzanıyordum. Gürültü büyük ihtimal televizyondan geliyordu da evin zili mi çalıyordu? Bu imkânsızdı çünkü güvenlik önce beni arardı. Ayılmam, gözümü açmam ve telefona bakmam bir oldu. Ben telefonu ne ara sessize almıştım? Hâlâ çalıyordu. Yerimden fırladığımda Yıldız merdivenlerden iniyordu. "Kapı çalıyor." dedi merakla. Telefona "Alo?" dememle kapıya gitmem bir oldu. Güvenlik "Misafirleriniz var. Duygu Hanımlar. Osman Bey arayıp onay verdi." demesiyle kapıya elimi okuttum. Hızla açıldı kapı.

Allah'ım bermuda şeytan üçgeni almış çoluğu çocuğu; ellerinde bir sürü çanta, poşet karşımda sırıtıyorlardı.

"Duygu!" diye şoklanmışım.

Duygu "Cihan!" dedi aynı tonda. O sırada en son doğan bebeği kucağıma veriverdi.

Selma bakıcıydı, çalışandı hepsine evimi istila etmeleri için taktik vermeye başlamış bir general gibiydi. "Mücella abla sen geç çocuklarla yukarı. Yerleştir çocukların eşyalarını. Nimet sen al Sıla'yı, mama saatini geçirme, başlamasın boru sesiyle şimdi. Leyla Hanım siz geçin

yukarı, Halil uyumazsa zorlamayın. Selim ile Oğuzalp'in eşyalarını ayarlayın. Okuldan gelince zor olur bulması. Ayla, kızım sen de poşetleri götür mutfağa. Cihan bakma öyle bön bön! Al şu çantayı elimden. Bekir haber vermedi mi geleceğimizi? Bir kal geldi sana."

"Telefonum sessizdeydi." dedim ama kendim bile inanamadım.

Aslı "Senin telefonun sessizde ha? Ben geçen getirdiğim terliklerimi buraya koymuştum. Cihan nerede terliklerim?" diye ayakkabı dolabını kurcalamaya başlamıştı.

Ben ayılmış "Neler oluyor? Gece bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Yok. Sedat böyle uygun gördü. Hazırlanın gidin, dedi geldik." dedi Duygu.

Selma "Duygu çarpıtma istersen."

"Tamam ya! Sedat, ya yurt dışına gidersiniz ya Cihan'ın evine yerleşirsiniz, dedi. Biz de buraya geldik." dedi.

"Yerleşmek mi?" diye sordum. O sırada Mücella abla gelip Sıla'yı kucağımdan aldı. Tabii Defne önümde durup uzattı kollarını "Beni kucağına al." dedi gamzelerini göstere göstere.

"Kız gamzeli sen de mi geldin?" diye aldım kucağıma.

"Geldim tabii bebişim! Senin için geldim. Okula bile gitmedim." diye bir sarılışı var ki dünyalara bedel... O sırada Yıldız geldi aklıma. Unutmuştum ben onu da her şey için çok geçti. Duygu, Selma ve Aslı durmuş kızın önünde, fizibilite yapıyorlardı.

Duygu aynı Duygu, direkt sarıldı ve "Ailemize hoş geldin Yıldız!" dedi ama ne sarılmak! Kesin kemikleri yer değiştirdi kızın. Selma "Duygu kızı boğma. Biraz resmî olsana. Belki hoşlanmıyordur."

Yıldız "Şey ben..." dedi ama şoke olmuş belli.

Aslı elini uzattı "Selam Yıldız. Ben Aslı. Ali'yi tanıyor musun bilmiyorum ama ben onun eşiyim." dedi. Yıldız bana baktı aptal aptal ve "Tanımıyorum." dedi.

Selma "Tanırsın tanırsın. Pişman bile olursun. Merhaba, bu delilerin çobanı benim." dedi. Duygu "Ay bu kız çok güzelmiş, değil mi Selma? Hadi gidip kahve yapalım. Yıldız şaşırman bitince sen de gel." diye birlikte mutfağa giderken biz Yıldız'la neye uğradığımızı bilmez hâlde, öylece kapının önünde duruyorduk.

Defne'nin "Cihan bu kız kim? Hani sen benimle evlenecektin?" diye sormasıyla Yıldız'ın "Tanımıyor gibi şoktasın. Kim bu insanlar?" diye sorması aynı andaydı.

Defne benden önce "Tabii ki tanıyor. Duygu benim annem. Selma ve Aslı teyzem. Selim ve Oğuz okulda. Biliyor musun, o uysal dedikleri Selim okulda hep birilerini dövüyor! Aslında Oğuzalp yüzünden. Yoksa dövmez. Bekir amcam, Ali amcamı suçluyor ama babam bıyık altından 'Aferin lan Selim!' diyor. Cihan benim nişanlım. Ben kocaman olunca evleneceğiz. Asıl sen kimsin?" diye nefes almadan konuşup bitirince Yıldız "Düğmesi varsa bas, kapat Cihan. Yoksa konuşmaktan ölen ilk çocuk olacak." dedi.

"Sen ölmediysen o da ölmez." dedim ama Defne'nin "Anne! Bu kız bana düğmeli dedi. Benim ölmemi istiyor sanırım!" diye ciyaklamasıyla camlar çatlamış olabilir. Yıldız "Ay ispitçi de bu ya!" dedi kaşlarını çatıp elini beline koyarak.

"Hanımlar benim için düşman olmanıza gerek yok, ben ikinize de yeterim." diye Defne'yi gıdıklamaya başladım. O ara tabii istemsizce mutfağa ilerledik. Hatunların eli hızlı, yerleştirmişler her şeyi. Aslı kahve yapıyor. Duygu "Bu gördüğüm musakka mı?" diye dolabı karıştırıyordu.

"Yıldız yapmış." dedim intikam alırcasına.

Aslı "Yaşasın! Yemek yapmayı bilen biri daha." dedi sırıtarak.

Selma "Kendi elini sürmez de." dedi.

"Ay ne yapayım öğretmediler zamanında! Maşallah yenge hanım pek marifetli çıktı." dedi Aslı.

Ben nereye düşmüştüm ya? Bir an önce aralarından sıyrılmak lazımdı. Tabii Yıldız'ın yanlarında kalmaması gerekti. Ben söyleyecek bir şey ararken kucağımda paket kıvamında hareketsiz duran Defne "Cihan, hani benimle evlenecektin sen! Yenge niye diyorlar o zaman?" diye ağlayarak boynuma sarıldı.

Yıldız "Evet ya! Yenge derken?" diye söylendi.

Duygu "Al işte açtı yine muslukları, sustur şimdi Aslı." dedi.

Selma ters ters Aslı'ya baktı ve "Defne yok kuzum. Cihan senin nişanlın. Baban demedi mi sana kocaman olunca evleneceksiniz diye?" dedi.

"Ben senin üzerine gamzeli tanımam bebişim. Bu şişko Yıldız'la işim olmaz." dedim babasını taklit eder gibi. Defne'nin gözünden dökülen yaşlar anında kurudu. Birden yüzünde güneş açtı sanki.

Yıldız "Defne, dikkat et geceleri horluyor. Pişman olma sonra." dedi ya hepimiz anlık şokla dönüp ona baktık.

Selma gözlerini patlatıp havalara bakmakla kalırken Aslı "Hadi hayırlısı!" diye bıyık altından kıkırdadı. Duygu gelip Defne'yi kucağımdan alırken Yıldız "Ben bir yukarı çıkıp üzerimi değiştireyim." diyerek kaçtı.

O gider gitmez Aslı yanımda bitti. "Kızı beğendim. Hadi iyisin! Turnayı gözünden vurdun. Ali gibi ayılık etme, Bekir gibi ruhsuz olma, Sedat gibi bezdirme."

Selma "Kız senin gözün kör olsun! Bekir ruhsuz değil bir kere. Herkesin içinde şey etmiyor sadece." dedi.

Aslı kahveleri masaya koyarken "Dur ablam ya. Bir kadın da dört dörtlük mutlu olsun." dedi.

Konuyu değiştirmenin tam sırasıydı. "Bu arada hani annem ve babam sizde kalacaktı? Ne çabuk buraya gelme kararı alıp onları sepetlediniz!" dedim.

Defne'yi bırakıp gelen Duygu, merdivenden inip mutfağa girmesiyle "Ne sepetlemesi bebe? Celil amca gece tutturdu ben evime gideceğim diye. O yüzden. Yoksa onları da alır gelirdik." dedi.

Selma "Cihan!" dedi. Ben merakla ne yumurtlayacak diye ona baktım. "Söyle ablam, söyle..." dedim. Bir de sen vur der gibi.

"Yıldız'a bayıldım. Hanım hanımcık belli. Maşallah kaşı gözü yerinde."

"Gözünüzü seveyim Osman'ın dedikleriyle hareket edip benim kafamı şişirmeyin. Ben bir üzerimi değişip geleyim." dedim ve üçer beşer merdivenleri çıktım. Ne hazırlanmak ama jet hızıyla duş alıp, giyindim. Neme lazım bu Yıldız'la onları fazla bir arada tutmak iyi olmazdı demeye kalmadı! Aşağı salona bir indim ki bizim Yıldız "Ben onun kız arkadaşı falan değilim. Hatta onu tanımıyorum bile. Hayatımda ilk kez adada gördüm. O da üç beş dakika." diye ballandıra ballandıra öyle bir mazlumu oynuyordu ki sorma! Takdir ettim.

Aslı "Ben hiçbir şey anlamadım. Peki niye buradasın?" diye sordu. Çakal sanki bilmiyor. Konuşturacak Yıldız'ı ya! Anlayacak duygularını. Yılların avukatı. Onu bırak nur içinde yatsın Arnavut Ethem'in kızı...

"Şey... " diyip ne desem diye kıvranıp durdu umutla. Olayı fazla uzatmaya gerek yoktu. Salona girip karşılarında durdum. "Yıldız uyma şunlara. Tek dertleri seninle arkadaş olmak. Her şeyimi bilir onlar benim."

Duygu "Aşk olsun Cihan! Ne o öyle Yıldız'ı kandırıyormuşuz gibi konuşuyorsun. Bir de onun ağzından dinleyelim dedik." diye gücenirken hüsran kaplı isyan Yıldız'dan geldi "Ne demek her şeyi biliyorlar? Her şeyi bilmek nedir ya? Bilemezler! Bilmemeliler! Ben

onlara gizli mesaj yazıp verecektim. Onlar da beni kurtaracaktı ama ya!" diye fırladı ayağa. Derin bir nefes alıp "Al işte yine döndü fabrika ayarlarına." dedim sinirle.

Aslı ayağa kalkıp Yıldız'ın yanına yürüdü. Omzuna elini koyup "Neyi biliyor muyuz?" diye sordu ama Duygu "Aslı bırak kızla dalga geçmeyi, yazık baksana zaten hüsranları oynuyor." dedi.

Selma "Gel, otur tatlım." dedi ya beni sardı bir panik.

"Oturmasın!" diye bağırmamla Yıldız inadıma gidip Selma'nın yanına oturdu. Çare yoktu ve konuyu dağıtmak en iyisiydi.

"Akşam ne yiyeceğiz?" diye sordum şirin şirin.

Selma "Ayarlarız biz. Eksik varsa söyleriz çocuklara, alırlar. Celil amca ve Semra teyzeyi al, gel. Bizimkiler direkt buraya gelecek." dedi her şeyi organize ederek. Çaresiz bıraktım onları baş başa. Geçtim mutfağa. Şu işleri halledip, çıkıp gidecektim buradan. Aradım manavı, kasabı verdim siparişi.

Osman'ı aradım sonra. İlk çalışta açtı paşa.

"Söyle canım." dedi. Belli Ali'nin yanında.

"Ne durumdasınız? Kamerayı takabildin mi? Birazdan çıkacağım. Şirkette buluşalım." diye sorunca Osman bir gerildi.

"Cihan, Duygular gelmedi mi?"

"İçerideler. Kurdular tezgâhı sayende, aldılar Yıldız'ı aralarına, sorup duruyorlar." dedim memnuniyetsizce.

"Sedat ipin ucunu yakalayana kadar kızların sende kalmalarını uygun gördü. Çiftliği boşaltıyor." dedi ama kıs kıs gülüyor.

"Sorun yok. Akıllıca. Kimlerin haberi var?" dedim.

"Levent'ten başka kimsenin haberi yok." dedi Osman. Zaten olup biten beş kişinin arasında kalıyordu: Sedat, Bekir, Ali, Osman ve ben. Bu benim ricamdı. Sedat yıllardır herkesle duygusal bağ kurmuş, etrafında güvenmediği kimse yoktu ama bu iş başkaydı.

Osman dayanamadı, kuduruyor meraktan "Eeee Yıldız için ne dedi Duygu?" diye sordu.

"Ulan başıma ne geliyorsa senin o gevşek çenen yüzünden geliyor. Kapat lan telefonu!" dedim sinirle.

Osman "Akşama şenlik var desene..." dedi kahkahayla.

"Bu hesap bir gün dönecek Osman. O zaman o sap sana girecek ve ben kılımı kıpırdatmayacağım. Gün gelecek bekle sen!" dedim. Tabii bozuldu. "Hadi kapatıyorum." dedi.

"Bir saate ben şirkete geçerim, şu özlük dosyalarına bakalım beraber. Belki bir şey yakalarız." dedim ama Ali'nin sesi duyuldu. "Koçum kızlar sana emanet. Biz Ankara'ya geçiyoruz."

"Lan hoparlör mü açık?" diye bağırdığım soru Osman'aydı.

Osman'dan çıt yok ama Ali formunda "Ne o, zoruna mı gitti Cihan bey?" diye bastı kahkahayı. "Buldunuz makara yapacak birini, sarın bakalım." dedim sinirle. Telefonu kapatırken kahkahaları kulaklarımı çınlatıyordu. İşin özü kızları bana kitlemişlerdi. Telefonu kapatıp tezgâha fırlatırken "Ulan ben size ne diyeyim? Geçmez lan bugün!" diye soluma döndüğümde Yıldız kapının ağzında elinde tepsi meraklı, bir o kadar beyni bulanmış gibi bana bakıyordu.

"Ne? Ne bakıyorsun uzaylı görmüş gibi?" diye bağırdım sinirle.

"Kafam çok karıştı." dedi elindeki tepsiyi getirip tezgâhın üzerine bırakırken. Düşünceli hâli gözümden kaçmadı. Lavaboya uzanmak için "Azıcık kenara çekilebilir misin?" diye beni ittirdi ama pek etkili olmadı. Ona bir o kadar yakın kaldım. Yavaş bir şekilde kahve bardaklarını çalkalamaya başladı.

"İçerideki kızlar, bebekler kitaplardan fırlamış gibiler. Hepsi öyle harika görünüyor ki! İlk gerçek ablanlar sandım." dedi.

"Demek beni harika buluyorsun?" dedim sırıtarak.

"Hemen kendine pay çıkarma." dedi yüzünü buruştururken.

"Öz olmayabilir ama hepsi özden ötedir." dedim dürüstçe. Yıldız gözünü patlata patlata "O kara kuru Duygu'nun üç çocuğu varmış. Ben kendi derdime yanayım." dedi. Kendini kaptırmış onların büyüsüne, belli.

"Dert ettiğin şeye bak! Yaparız biz de. Ayrıca kara kuru dediğini Sedat duymasın." dedim.

Yıldız ilk cümleyi es geçerek "Sedat kim?" diye sordu.

"Ne meraklı bir şey çıktın sen!" dedim onu hayran bakışlarla seyrederken. Yıldız düşmüş kendi derdine "Aslı bir avukatmış. Üçü aynı evde yaşıyorlarmış. Senin kim olduğunu ne iş yaptığını biliyorlar ve hiç oralı değiller. Bir şakanın içindeyim sanki." dedi.

"Ben kimim Yıldız, merak ettim?" derken ona doğru sokulup onu tezgâhla kendi arama sıkıştırdım.

"Sen... Sen n'apıyorsun yine?" dedi, panik olmuş yine yüzü kızarmıştı.

"Cevap ver, ben kimim?" diye tekrarladım. Yıldız o koca gözlerini kırpıştırıp, perçemlerini gözünden çekti ve "Bildiğimden fazlası olduğun kesin. Tek gerçek var, beni öldürmek istemediğini biliyorum. Bir de..." dediğinde sustu. Gözleri gözlerimi buldu ama suskundu. "Bir de ne?" diye sorarken dudakları dudaklarıma değmişti. O ara aldım o mis gibi tarçın kokusunu. Efsun gibiydi.

"Bu yanlış ama..." dediğinde benim aklım burnuma dolan kokuda... Ufak küçük bir buseyle buldum dudaklarını "Söyle Yıldız." dedim usulca.

"Neyi?" dedi. Aklı gitmiş, bedeni titriyor; elini kolunu koyacak yer bulamıyordu. "Ne istersen..." diye küçük, geleceği gösteren bir buse daha koydum dudaklarına. "Cihan!" dedi nefes nefese. "Hım?" dedim dudaklarımı dudaklarına dokundurup. "Neden beni öpüyorsun?" diye sorarken nefes almıyordu.

"Dudakların harika." dedim, yalan değildi. Bu son noktaydı. Onu ne ara sarıp sarmalayıp tadını ala ala ağzıma layık dudaklarında gezdim, muamma. Cennet bu olsa gerekti. Yine acabalardaydı. Geri çekilmekle dudaklarımda kalmak arasında arafı yaşıyordu. O sırada Defne "Cihan! Cihan!" diye bağıra bağıra koşarak mutfağa geldiğini belli etti. Allah'tan etti! Yıldız mı? Jet hızında "Ben içeri gitsem iyi olur." dedi ve gitti.

Biliyordum bunun bedeli ağır olacaktı. Yıldız yine bana bu öpücüğün bedelini ağır ödetecekti. Umurumda mıydı? Tabii ki değildi. Ağzımdaki tarçın tadını daha bir özümserken *'Yapma!'* diyordum gönlüme. Düşme bu kızın peşine! Ama gel de beni dinlemeyen aklıma, kalbime bunu anlat.

Yıldız bir daha yanıma uğramadı. Manav gelmiş güvenlik telefonla haber verdi. Ben kapıyı açana kadar Duygu açtı ağzını yumdu gözünü. "Cihan bu ne ya! Hapishane gibi! Pencereler bile parmak iziyle mi açılır bir evde! Daral geldi." dedi ben kapıya parmak basarken.

Yıldız ağzının içinde "Uyurken o parmağını kesmeyi düşündüm ama yapamadım." diye gözlerini patlata patlata konuşurken hepimiz donmuş ona bakıyorduk.

Aslı "Burada kim katil? Bende ipin ucu kaçtı." dedi hâliyle.

Bana gün doğdu tabii! "Hayatım tehlikede, işte duyun." dedim.

"Konuyu dağıtmayalım. Aç lütfen şu pencereleri hava alalım, bana geldiler!" dedi Selma.

"Ben size havalandırmayı açayım. Pencereleri açamam." dedim.

"Niye Cihan ya?" dedi Duygu.

Yıldız "Ben kaçmayayım diye." dedi. Ses etmedim. Biraz doğru, biraz değil...

Aslı "Günah kıza ya!"

Selma "El kadar kız! Burası dağ başında bir ev, nereye kaçsın?"

Duygu "Kaç gündür kapalısın sen bu evde Yıldız?"

Yıldız ağlamaklı gözlerini belerte belerte "Saymayı bıraktım, yıllar geçti gibi..." demesin mi?

Kapıyı açıp adama parasını vererek poşetleri elinden aldım. En iyisi onlardan uzaklaşmaktı. Ben yürürken hepsi ördek gibi peşimde. Mutfak kapısına gelince bir hışımla onlara dönüp "Hadi ablalarım, yemekler ellerinizden öper." dedim sussunlar diye ama yok. Yemin etmişler beni delirtmeye!

Aslı "Yıldız, kız sen kafayı mı yedin? Böyle yakışıklı bir adamdan kaçılır mı?" diye sordu.

O sordu da Yıldız "Ben ondan kaçmıyorum ki." dedi saf saf.

"Ulan teknede bir haftada yapmadığın kalmadı. Osman'ın kafası hâlâ şiş. Senin bu kaçmaya çalışmamış hâlin mi? Çatıya *'İmdat! Beni kurtarın!'* diye yazan kimdi? Koca demiri kafama vuran sen değil miydin? Daha sayayım mı?" diye bağırıvermişim.

"Beni burada zorla tutuyorsun. Ne bekliyorsun ki? Babam kahrolmuştur. Hem ne zamana kadar kalacağım burada? Hiçbir şey söylediğin yok. Beni ümitlendirip ümitlendirip serbest bırakmıyorsunuz. İnsan sevdiği kıza böyle mi yapar?" diye bombayı ortaya bıraktı.

"Sevdiği mi?" diye bön bön bakarken Duygu ve diğerlerinin kıkırtılarının ön gösterim olduğunu biliyordum.

Yıldız "Yani öyle demek istemedim. Dostça yani, hani sevgili anlamında değil." diye kıvırmaya başladı.

"Yemezler, boşuna uğraşma Yıldız." derken sırıtan bermuda şeytan üçgenine baktım. Yakaladık, bittiniz siz diye anlamlı anlamlı bize bakıyorlardı. Nasıl olduysa Selma girdi araya "Aman sizin aşkınız meşkiniz bitmez. Hadi, akşama yemek yok. Duygu çağır şu Hülya'yı, yardım etsin bana." dedi konuyu kapatmak için.

Yıldız "Ben çağırırım." diyerek kaçtı, çakal.

Adım Cihan soyadım Bahtsız lan!

Ben de arkasından "Size kolay gelsin." diyerek salona geçip televizyonu açtım. Defne elinde renkli kâğıtları ve boya kalemleriyle yanıma gelip bıdır bıdır "Ben sıkıldım. Selim'le Oğuzalp gelse artık..." dedi.

"Ben seni yerim gamzeli! Gel hadi onlar gelene kadar çizgi film izleyelim." dedim ve kanallarda çizgi film ararken ekranda büyük boy Yıldız'ın resmi belirdi. Yanında benim öldürdüğüm şerefsiz!

Spiker "Gelecek vadeden politikacı evinde uğradığı hain saldırı sonucu öldürüldü. Türkiye şokta. Yas tutan halk, terörü lanetliyor. Bunun yanında terör örgütüne ait militanlar tarafından evi basılarak öldürülen CAM parti liderinin, ekranda resmi görülen 'Asya' kod adlı militan kadınla ilişkisi olduğu ileri sürüldü. Asıl ismi Yıldız Moralıoğlu olan militan, yirmi altı yaşında. Şu an her yerde aranmakta. Görenlerin yetkili mercilere bildirmesi önemle duyurulur!" derken ben duyduklarıma inanamıyordum.

"Bu kadarına da pes!" dedim, ayağa kalktığımda Duygu ile göz göze geldik.

Duygu "Cihan..." dedi çare bulmamı isterce. "Sen kimseye bir şey söyleme." diye konuşurken telefonum çalmaya başladı.

Arayan Sedat'tı. "Buyur abi! Sanırım televizyondaki haberleri izledin." dedim kızlardan uzaklaşıp. "Cihan, Osman akşam geliyor.

O ve Levent kalacak bizimkilerin yanında. Sen Yıldız'ı al, Ankara'ya gel. Biz buradayız. Sana yol güzergâhını atarım. Size eşlik edecek birkaç kişi gönderiyorum. Araba plakan bütün birimlere verildi. Yolda herhangi bir şey olursa beni ara."

"Abi neler oluyor?" diye sordum hâliyle.

"Bu belayı başınıza ben açtım. İyi de oldu ama o kızın kılına zarar gelmeyecek. Bundan sonra bak bakalım onların kökünü kazımayacak mıyım? Yıldız bizim için önemli. O kurulan tezgâhı meydana çıkarmamızda en büyük koz ama onu orada korumak zor. Burada daha güvende olur. Ayrıca burada temizlik için bana lazımsın." dedi ya biraz olsun içim rahatlamıştı.

"Abi buradaki hain ne olacak?"

"Kızların senin evde olduğunu bilen bir tek Levent var. Sıkı sıkı tembihledim. Merak etme korumalar Diyarbakır'dan yeni geldi. Hepsi Şehmuz'un aşiretinden."

"Tamam abi, gece görüşürüz." dedim ve yukarı çalışma odasına çıktım. Hızla Ali'yi aradım.

Açar açmaz "Lan beni mi özledin?" diye sordu kenafir.

"Geyiği bırak şimdi. Aklıma ne geldi. Ne olur ne olmaz Yıldız'a sahte kimlik hazırlatabilir misin? Yol hâli uğraşmayalım." dedim. Ali "Olur bak iyi akıl ettin lan Cihan! Hazır elimiz değmişken pasaport da hazırlatırım. Akşam Osman'la gönderirim. Sen bana fotoğrafını gönder acil." dedi.

"Yarım saate gönderirim. Eyvallah!" dedim ama huzurla telefonu kapattım.

Benim yüzüme yayılan tebessümün bir sürü tanımı vardı. Bu insanlarla kan bağım yoktu ama bana hem kan hem candılar. Yaraları yaram, dertleri derdim olurken mutlulukları mutluluğumdu. Tamam çok içlerinde olma taraftarı değildim. Bu bendim ama her

sorunda her mutlulukta bir alo yeterdi, hem onlara hem bana. Bu bile yeterdi benim minnettarlığıma.

Oturduğum çalışma masasından kalkmadan önce üçüncü çekmeceden profesyonel fotoğraf makinesini çıkardım. Ayarlarını yapıp Yıldız'ın kapısının önünde durup derin bir nefes aldım. Kapıyı bir centilmen gibi tıklatıp açıklama yapmak için kendimi hazırladım ama içeriden ses gelmedi.

"Ulan bu yine kaçmaya mı çalışıyor?" diye hızla kapıyı açtığımda kimsenin olmadığını fark etmemle hemen aşağı indim. Etrafta bir ölüm sessizliği vardı. Ve bu olacak şey değildi. Kapının kenarındaki gizli bölme geldi aklıma. Duvarın kıyısına dokunmamla kapağı bana doğru açıldı. Silahı alıp temkinli adımlarla ilerledim. Ellerim titriyordu, yalan yok. Üzerime öyle bir ağırlık çökmüştü ki sevdiklerimi kaybetme korkusuyla ilk kez yüzleşiyordum. Adımlarım hızlanmaya çalıştıkça bedenim buz gibi olmuştu. O ara dışarıdan gelen

"Ay ne öyle sinsi sinsi yaklaşıyorsun? Ödümü patlattın!" dedi suçunu bastırmak için. "Elinde ne var?" diye sordum bilmezlikten gelerek.

"Hiç, pasta yapacaktım da." dedi Yıldız ama yüzünün rengi gitmiş, titriyordu ve yine kaçmaya çalışırken yakalanmıştı.

Mutfak masasına otururken "Neli?" diye sordum gayet tarz bir şekilde. Lan ben bu kıza kendimi beğendirmeye çalışıyor olabilir miydim?

Yıldız "Ne neli?" diye sordu ya gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Pasta..." dedim.

"Ne olmuş pastaya?" diye sordu ya bu sefer gülmekten kendimi alamadım. Yıldız bana niye uzaylı gibi bakıyordu onu bilmiyorum ama bakışlarında hayranlık mı sezmiştim? Yoksa böyle düşünmesini mi istiyordum? Yorum yok.

"Yıldız, sen benden bir şey mi saklıyorsun?" diye sordum aptala yatarak. Yıldız becerebildiği kadar sesini düzeltti ve yengeç misali yan yan mutfak tezgâhına doğru ilerleyip elindekini bana çaktırmadan bıraktı ve "Yoo!" dedi.

"İyi o zaman, söylesene pastayı neli yapacaksın?"

"Yapacaktım ama vazgeçtim." dedi kıvırarak.

"Niye?"

"Çünkü malzeme yok." dedi Yıldız bahane bulduğuna sevinen bir edayla.

"Var!" dedim. Büyük bir zevk alarak yerimden kalktım. Buzdolabının yanında duran uzun dolabı açıp "İşte!" dedim. O kadar eğleniyordum ki Ali'ye göndereceğim fotoğraf bile umurumda değildi. Yıldız ağzı beş karış açık dolaba bakarak "Burası senin evin olamaz! Kesin burada başka birileri yaşıyor. Yoksa sen aşçı falan olmalısın!" dedi sinirle.

"Niye?"

"Hangi bekâr erkek..." dedi ve susup ciyaklar gibi "Ay! Yoksa evli misin?" diye bağırdı.

"Bunu nereden çıkardın? Daha evlenmeyi düşünecek kadar kafayı yemedim."

"Niyeymiş?" diye boş bulunarak sordu Yıldız ve sol eliyle sağ elinde bulunan yüzüğü döndürmeye başladı. Cevabımı merak ettiğini yüzünden anlayabiliyordum.

"Evlilik bana göre değil." dedim. Bu doğruydu. Evlilik bırak beni, insan doğasına aykırıydı da aşk laftan anlamayıp zavallı insanları tuzağına düşürüyordu.

Yıldız "Eh tabii böyle adam öldürüp, gelip çocuklarına sarılmak zor olsa gerek." dediğinde bu yorumu beklediğim kesindi. Ne diyebilirdim? Haklıydı. Köşeye sıkışmış bir cevap ararken kara bulutlara teslim olduğum kesindi. Yıldız panikle "Yani şey... Özür dilerim. Amacım seni kırmak değildi." dedi. Dürüst olduğu her hâlinden belliydi.

İçimde parçalara ayrılmış, canımı yakan cam kırıklarını bir kenara koyup güldüm ve "O kadar kırıldım ki senin elinden yapılmış bir pasta yemezsem gerisini sen düşün..." dedim ve ona doğru bir adım attım. Yıldız bir adım geri atarken "Ya... Yaparım tamam ya!" dedi panikle. "İyi tamam, bana bir pasta borcun var. Şimdi gel benimle." diyerek ona uzanıp elini tuttum. Mutfak kapısına yönlendirmeye çalıştığımda Yıldız'ın ayakları sanki yere yapışmıştı. "Ne oldu? Yürüsene!" dememle "Yaa... Yaparım dedim ya! Nereye götürüyorsun beni?" diye kekelemeye başladı.

"Kekeliyorsun." dedim keyifle ama Yıldız "Korkuyorum çünkü!" diye isyan etti. Bu oyunu sürdürmek için sanırım şeytan beni dürttü.

"Biraz eğlenelim seninle!" dedim tuttuğum elinden çekiştirirken. Ben çekiştirdikçe direnen ayakları parkenin üzerinde patinaj çekercesine kaymaya başlarken bir yandan yalvarıyordu.

"Lütfen! Söz ne istersen yaparım hatta pastanın yanında sana yemek bile yaparım. Söyle ne yemek seversin? Bak ben manyak dolma sararım. Ha bir de iç pilav yaparım parmaklarını yersin! Ne eğlenmesi? Bırak beni! Kime diyorum?" diye nefes almadan konuşarak kendini kurtarmaya çalışırken durmuş onu seyrediyordum.

"Gerçekten dolma sarabiliyor musun?" diye sordum merakla. Yıldız boşta kalan elini havaya kaldırıp serçe parmağını göstererek "Yeminle bu kadar bu kadar!" dedi ya ben onun o serçe parmağını yerdim, dolma da neymiş!

"Anlaştık ama ilk önce..." dedim ve onu hızla kucağıma aldığımda Yıldız'dan bir çığlık geldi. "İmdat! Adam öldürüyorlar! Duygu! Aslı!" dedi ve bağıran sesini normalleştirip "Ay diğerinin adı neydi?" diye bana sordu. Yahu bir insanın ruh hâli hızla değişebilir mi? "Selma." dedim aptallaşmış bir hâlde.

Yıldız kaldığı yerden "Duygu! Selma! Aslı!" diye yine bağırmaya başladı. Oralı olmadım çünkü duyamayacaklarını biliyordum. Bu ev ses yalıtımlıydı. Hızla onu yukarı çıkarıp odasının kapısından içeri soktum ve yere bıraktım.

Yıldız'ın meraklı, korkak tavırları gözleriyle bir olmuş etrafı inceledi bir süre. Sonra "Hayır! Asla! Çıplak fotoğraflarımı çekemezsin! Çektirmem! Beni öldürmen gerek. İmdat!" diye kapıya koştu ya ben hâlâ kurduğu cümleye takılı kalmıştım. Yıldız kilitli kapının önünde Türk filmi çevirirken sakince yanına gittim.

"Ya sen nasıl bir manyaksın? Ne çıplağı? Vesikalık çekeceğiz. Geç fon perdenin önüne! Ayarlarımla oynama benim. Tövbe tövbe... Bela mıdır nedir?" diyerek makineyi ayarlamaya koyuldum.

Yıldız'ın benim atarımla rezil olmuş gibi hissettiğine bire on bahse girerim. O suçluluk dolu bakışlarıyla saçını başını düzeltmeye başladı ve "Niye vesikalık çekiyoruz?" diye sormayı ihmal etmedi.

"Kimlik için."

"Benim kimliğim var ki..."

"Tabii var ve o kimlikteki kız terörist olarak aranıyor olabilir." dedim.

"Sen ne dedin?" diye sordu.

"Ne dedim?" Hay dilimi eşekler ısırsın!

"Kim terörist olarak aranıyor? Ben mi?" diye sordu aptal aptal bana bakarak.

"Ne alaka? Sen terörist misin?" diye sormam zekiceydi. "Hadi geç şuraya." dedim. Yıldız garibim anlamadı Allah'tan.

O benden kurtulma derdinde "Galiba beni öldürmekten vazgeçtin. Yeni kimlik verip yaşamama izin mi vereceksin?" diye sordu bir ümit. Gülmemek için çok direndiğim doğrudur. "Sen çok film seyrediyorsun galiba." dedim alayla.

Fotoğraf çekmem için her şey hazırdı. En son daha çok ışık için lambaderi açtım. Yıldız yüzüne yansıyan ışık yüzünden gözlerini kısmıştı.

"Evin içinde kimlik çok lazım sanırım." dedi meraklı bir alayla. Azimli, öğrenmeden bırakmaz.

"Akşam Ankara'ya gidiyoruz, yolda ne olur ne olmaz..." dediğimde Yıldız belki de gerçeklerle yüzleşiyordu. Suratını eğmiş, gözleri yaşla dolmuştu.

"Düzgün dur, çekiyorum." dedim biraz olsun ağlamasın diye.

"Karşında fotomodel yok senin. Çek işte ve bana bu fotoğrafın sebebini söyle." dedi ama daha bir yamuldu. Kasten bastım iki üç kere flaşa. Yıldız ışık görmüş tavşan gibi rahatsız oldu.

"Ay gözüm yandı gibi oldu."

"Doğru durmazsan seni bağlayıp çekerim. İster misin?" diye sordum sinirle.

"Ne için olduğunu söyle, söz." dedi inatla.

"Kimlik için dedim ya!"

"Ya dedin mi? Detay vermedin ama atlamışım." dedi ya elimdeki makineyi bırakıp ona doğru hamle yaptığımda "Tamam durdum. Hadi çek, hadi." dedi ama yüzü sirke satıyor. Bir sürü fotoğrafını çektim. Niye bilmiyorum. Yıldız en son dayanamadı ve "Acemisin galiba, bu kadar uzun vesikalık mı çekilir?" diye sorduğunda ancak kendime geldim. Onun her karesini aynı da olsa birçok kez ölümsüzleştirmiştim. Ve kuytularımda yeşermiş mutluluğun sebebinin ne olduğunu ben çok iyi biliyordum. Yıldız...

"Tamam, bitti. Aferin, iyi poz verdin." dedim alayla. Yıldız oturduğu sandalyeden kalkmadan "Bu işten kurtulmak için bir umut yok değil mi?" diye sordu gözünden bir damla yaş kayarken.

Yıldız bir açıklamayı hak ediyordu da ilk önce neden gideceğimizi ona açıklamalıydım. O sırada ailem yani kabilemin bahçeden eve girmesiyle gürültülerin bize kadar sirayet etmesi bir oldu.

"Yıldız bunu sana yolda açıklarım olmaz mı?" diye sordum nezaketle.

"Yahu ne diye gidiyoruz Ankara'ya? Bir onu söylesen ya."

"Yıldız hazırlan. Hava kararınca çıkacağız." dedim, ne diyeyim... Onu ağlarken görünce aklımdaki bütün açıklama silindi. Yolda anlatacaktım her şeyi. Yıldız gücü tükenmiş bir şekilde "Beni evime götüreceğini söyle Cihan." dedi ya, kendimden nefret ettim.

"Yıldız seni oraya götüremem. Orası senin..." diye cümlemi bitiremeden "Ne demek götüremem? Annem, babam herkes perişandır." dedi.

"Yıldız açıklayacağım ama sabırlı olup beni dinlemelisin."

"Sabırlı falan olmak istemiyorum. Ben bir an önce ailemin yanına gitmek istiyorum. Babama olanları anlatmalıyım. Beni anlayacaktır. Lütfen bırak beni. Söz, sonra nereye istersen gideriz."

"Ne açıklayacaksın Yıldız? Ne biliyorsun da açıklayacaksın?" diye sinirle bağırdım. Yıldız'ın sabrı bitmişti ve haklıydı. Bağıra bağıra "Neyi mi açıklayacağım? Beni kaçırdığını, o adamı senin öldürdüğünü anlatacağım. Lanet olası, hayatımı mahvettin! Sadece beni değil, ailemi bitirdin! Keşke öldürseydin beni!" diye haykırırken ne diyecek bir şeyim vardı ne yapacak...

"Hazırlan, yolda sorun istemiyorum." diyerek kapıdan çıkacakken önüme geçti.

"N'aparsın? Öldürür müsün? Hayatımı mı mahvedersin?"

"Yıldız beni zorlama!"

"Zorluyorum! Seni cani katil!" diye karşıma dikilip sesinin çıktığı kadar bağırdı ya ellerim yumruk olmuş ensem deli gibi kaşınıyordu da kız haklıydı. Duvarlar üzerime üzerime geldi. Sığamadım odaya. Onu ittirip kaçtım adeta yanından. Ne ara odama girdim, hangi zamanda yumruklarım duvarları buldu bir önemi yok...

Dokunsam gökteki Yıldız'a...

Saat sekiz gibi Sedat'ın ayarladığı adamlarla birlikte Osman ve Levent geldi. Duygu ve diğerlerinin benle Yıldız yüzünden neşesi kaçmış, salon koltuklarında otururken Yıldız ortalarda görünmüyordu. Osman "Vay hani masa? Ben bütün gün yemeğin hayalini kurdum." dedi hiçbir şey olmamış gibi.

Duygu "Biz de yemedik zaten. Kurarız şimdi. Yemekler hazır." dedi.

Levent "Cihan, oğlum kim bu bahçedekiler? Sana eskortluk yapacakları da tanımıyorum. Osman da bir şey söylemedi. Yenge televizyona çıkmış bu arada hayırdır?" dedi sırıta sırıta. Belli Sedat sözünü tutmuş, kimseye bir şey dememiş.

Osman "Bizim işler, ince işler. Boşver Levent. Gece uzun." dedi ve mutfağa geçerken bana göz kırptı. Mutfakta Osman masada duran küçük çantayla birlikte elindeki zarfı bana uzattı "Senin için gerekli olan her şey burada. Bu arada Ali bir zarf gönderdi. Haberin varmış." dedi sırıtarak. Zarfı alıp açtım. Kimlikler, pasaportlar ve evlilik cüzdanı vardı. Ben bir cüzdana bir Osman'a baktım. Sırıtıyor hayvan.

"Ulan bu ne?" diye bağırdım hem de avaz avaz.

Osman "Ne ne lan?" diye elimdekilere baktı. "Ne bileyim? Ali al götür, dedi ben de getirdim." dedi.

"Ulan Ali! Sedat'ın dediği kadar var bu şerefsiz." diyerek telefona sarıldım. Ali gevrek gevrek gülerek açtı telefonu.

"Vur dedik öldürdün lan yine! Evlilik cüzdanına gerek var mıydı Ali? Harbi tam dayaklıksın. Lan kız görürse beni parçalara ayırır." dedim gülerek ama doğruydu.

"Ulan evleneceğin yok, bırak hevesimi alayım." demesin mi?

"Pes ediyorum Ali. Gerçekten pes!" dedim. Ali almış sazı eline, bırakır mı?

Ali "Çocuk ne zaman lan Cihan? Evlendin, sıra bebekte." diye geyik çevirirken onunla uğraşacak yanlarım ağrıyordu.

"Bekle geliyor, seninle yapacağım ben o çocuğu." dedim telefonu kapatırken. Sonuçta sahtecilik ilk defa yaptığımız şey değildi. Evlilik cüzdanı ve nüfus kâğıtlarını çantanın içine koyup "Çuvalladık galiba." dedim kederle çünkü ortada iç açıcı bir görüntü yoktu. Osman "Hallederiz bebişim." dedi ya hele onunla uğraşacak hâlim hiç yoktu!

Yolculanmamız trajikomikti. Arkamızdan sular mı dökülmedi, dualar mı okunmadı... Hangi ara Duygu, Yıldız'la bu kadar samimi olmuştu? Sarılıp sarılıp fısırdaşıp durdular. Arabaya bindiğimizde ben konuşup her şeyi anlatmayı planlarken Yıldız yola çıkmamızın ilk yarım saatinde uyudu. Ama ne uyumak! Otele varana kadar gözlerini açmadı. Ara ara horladı. Ara ara uyanıp "Geldik mi?" diye sordu. Kafamdaki yolculuk bu değildi ama araba tutuyordur diye ses etmedim. Ulan araba tutar, deniz tutar... Bu bendeki de şans ya!

Otelin önünde durduğumuzda kucağıma alıp mı çıkarsam diye düşünürken hatun yol başından bu yana tekrarladığı "Geldik mi?" cümlesini kurdu.

"Geldik." dedim somurtarak. Arabadan indim, bekliyorum ama yok! Hatun koordine olup inemedi. Kapıyı açtım hâliyle. "Uykudan uyanınca ayılamam ben." dedi.

"Fark ettim." dedim. Saçı başı bir tarafta, indi arabadan sersem sepelek. Ben sağa gidiyorum o sola. Çaresiz tuttum elini. Tamam hoşuma da gitti, yalan yok. Yıldız oralı olmadı elini tutmama.

Belli, otel Sedatlar tarafından tembihli. Gece malum kimseler yok, herkes uyumuştu sanırım. Lobiye bile gitmemize gerek kalmadı. Takım elbiseli bir adam yanıma gelip "Cihan Bey hoş geldiniz! Buyurun anahtarınız. Eşiniz ve sizin için en güzel odamızı hazırladık. Bir ihtiyacınız olursa direkt arayın." dedi ve saygıyla yanımızdan ayrıldı. Yıldız o an bence yeni uyandı. Adam bizden uzaklaşınca "Aynı odada mı kalacağız?" diye dehşetle sordu.

"Sen niye bu ara tarçın kokmaya başladın?" diye sordum alakasızca.

"Ne?" diye şaşkınca sordu Yıldız. Koca gözleri büyümüş, utançtan gözlerini kaçırıyordu.

"Konuyu değiştirme, aynı odada mı kalacağız?" diye sordu üzerine basa basa.

"Ne var? Koynumda uyumuşluğun var. Şimdi buna mı takıldın?" diye dudaklarımı gösterip ona öpücük atarak sırıttım. Ağzı beş karış açıldı. Ne uyku kaldı ne sersemlik. Asansöre bindiğimizde kurbanlık koyun gibi sindi köşeye. Bir şekilde horul horul uyumasının ondan hıncını çıkarmalıydım.

Onu belinden tutup kendime çektim. "Şu tarçın kokusu neyin nesi?" diye sordum.

"Seni uzaklaştırır diye düşünmüştüm." dedi Yıldız kollarımdan çıkmaya çalışırken. Tabii bırakmadım. "Tarçın kokusuna bayılırım." dedim onu daha bir kendime çekerken.

"Cihan beni utandırıyorsun." dedi gözleri yine başka yerlere bakarken.

"Söyle o zaman." dedim merakla.

"Yine kilo aldım. Tarçınlı su içiyorum. İştahımı kessin diye..." dedi ama söylediğinden bir o kadar memnun değil.

"Bence endişe edecek bir durum yok." dedim piç bir sırıtmayla. Hatun saf, "Neden?" diye sordu.

"Ben balık etli severim. Bence her yerin kıvamında." dedim. Tabii kollarımda bırak çırpınmayı artık elektrik çarpmış gibi dalgalanmaya başladı. Bıraktım hâliyle.

"Sen nasıl bir adamsın ya? Bir daha sakın beni öpme! Sanki senin için kilo veriyorum!" diye çığrındı ama yalandan. Asıl mevzu derin yani.

Odaya girdiğimizde Yıldız "Tanrı'ya şükür!" dedi derin bir nefes alarak. "Hayırdır?" dedim, onu kendime çekip sarılırken sırıtıyordum.

"Oda küçüktür diye telaşlanmıştım."

"Neden?"

"Neden olacak! Seninle aynı yatakta uyumak istemiyorum." dedi o koca gözlerini patlata patlata. Onunla biraz eğlenmekte zarar yoktu. Aslında koynumda kokusunu duya duya uyumak harika olurdu da işte...

"Tamam uyumayız biz de. Yatakta yapacak bir sürü şey bulabilirim." dedim ama Yıldız'ın cin çarpmış gibi benden uzaklaşıp "Ya sen ne kadar terbiyesiz bir adamsın! Ben... Ben seni hiç tanımıyorum." diye kurduğu cümle yüzündeki kırmızının bin bir rengine karıştı.

"Tanısan olur yani?" dedim kahkahayla.

"Cihan... Ben nişanlıyım." dedi Yıldız. Bu niye benim bütün bedenimin kaskatı kesilip her yanıma bıçaklar batmasını sağladı, açıklamaya gerek yoktu.

"Bu saatten sonra onunla nişanlı kalmazsın herhâlde." dedim sakin kalmaya çalışarak.

"Neden kalamaz mışım?" dedi Yıldız bana meydan okurca. Bendeki sakinlik buraya kadarmış. "Neden diye soruyor musun bir de?" diye bağırmışım.

"Bana bağırma Cihan! Ne dememi istiyorsun? Ne o yoksa benimle sen mi evleneceksin?" diye sordu ama sorduğuna pişman oldu.

"Evlenmek mi?" diye ağzımdan çıkan kelime sanki dilimi yaktı. Daha bırak evlenmeyi ne istediğimi bile bilmiyordum. Bir iki dakikanın içinde aşk dünyamdan gerçek dünyaya geçiş yaptım. İçime dolan evlilik düşüncesi, bir karanlık gibi ruhuma çöktü. Kendi iç kavgamdan beni çıkaran Yıldız oldu.

"Ben öyle demek istemedim. Gerçekten unut söylediğimi. Düşünmeden, aniden söyledim. Unut! Sadece benim yanımda uyumanı istemiyorum hepsi bu. Hem bu saçma salak konuya biz nasıl geldik? Delireceğim ya!" dedi. Yanlış anlaşılmanın paniğini yaşıyordu.

Gerçekler acıtır derler ya... Tamam ben de istemiyordum evliliği düşünmeyi ama reddedilmek canımı yakmıştı. Bunun getirisi dişlerimi bilemiş saldırıya geçmiştim. "Yıldız hayırdır? Bulunmaz Hint kumaşısın da benim mi haberim yok? Oradan sapığa mı benziyorum? Ayrıca ben kimsenin yanında uyuyamam. Telaş edeceğin bir konu yok yani." dedim.

Dişlerini mi sıktı? Sevindi mi, alındı mı, anlayamadım. Yatak odasına girip sinirle kapıyı yüzüme kapattı. İçki şişelerinin durduğu bara yöneldim. Bir kadeh doldurup duyması için sesimi yükselterek "Sen keyfine bak. Ben birazdan çıkacağım." derken Yıldız hızla yatak odasından çıktı. İşte bunu beklemiyordum. Ulan ben bu hatunla tanıştıktan sonra hiçbir şey beklemez olmuştum ya.

"Nereye?" diye sordu merakla.

"Söylesem ne olacak?" diye sırıttım.

"Doğru, benim salaklığım!" dedi ama üzerime atladı atlayacak. İçim içimi yerken ben doldurduğum kadehi kafama dikip ona doğru dönmeye tenezzül etmeden "Yalnız korkmazsın değil mi?" diye sordum.

Yıldız "Yok... Korkmam." dedi tutuk bir şekilde.

"Güzel, sabaha görüşürüz. Ha! Kaçmaya kalkma. Kapıda adamlar bekliyor." dedim alayla. Tam kapıya yöneldim "Sen... Gece gelmeyecek misin?" diye sordu.

"Hayır neden sordun?"

"Hiç! Daha iyi ben de huzurla uyurum." dedi mutsuzca. "Tatlı rüyalar o zaman." dedim sahte bir sırıtmayla ve kendimi odanın dışına attım. Kapıyı kapattığımda sahte gülümsemem yüzümde soldu. Keşke ölsem...

Telefonumu çıkarıp Ali'yi aradım. "Buyur amcamın oğlu!" diyerek açtı keyifle.

"Neredesiniz?" diye sordum.

"İkinci kattayız." dedi Ali ve kapattı. Oda numarasını bile sormama fırsat vermedi. Asansöre binmektense yangın merdivenlerine yöneldim. Biraz hareket bana sıkıntılı zamanlarımda hep iyi gelirdi. İkinci kata indiğimde koridora yayılmış tanıdık yüzleri gördüm.

Tarık, Cengiz, Yusuf, Cemşit, Apo, Kemal... Hepsini az çok tanıyordum. İşin üzüntü veren tarafı hepsine artık şüpheyle bakıyordum. Bu gerçekten sinir bozucu bir histi. Bir baktım spor salonlarını işleten iri yarı protein kafa Kaan... Burada ne işi vardı merak ettim. O sırada Tarık'la selamlaşıyordum ama aklım Kaan'da...

Tarık "Cihan hoş geldin!" diyerek sırıttı.

"Lan naber çakma James Bond?" dedim sırtına vururken.

"İyidir bro! Çakma makma biz her zaman hazırız." dedi gururla. Hepsiyle selamlaşıp Kaan'ın önünde durdum. "Kaan seni spor salonunun dışında görmek şaşırttı beni." dedim gülerek.

"Oho! Kaçırmışsın. Uzun zaman oldu. Abinin yamacındayım artık." dedi sırıtarak.

"Vay, terfi ettin yani? Tebrik ederim."

"Yıllar geçti yılmadım, sabrettim. Abinin gözüne girebildim nihayet!" dedi. Madalyanı çıkışta al, diyecektim ama gerek yok. Hevesle sarılmış işine. Utanç duydum bu insanlardan şüphe duyduğum için.

"Hadi kolay gelsin. Neredeler?" diyerek gösterdikleri odaya girdim.

Girmez olaydım! Yine rakı masası kurulmuştu ve bizim üç silahşor yayılmıştılar masaya. Bekir masaya yapıştı yapışacak. Sedat aynı, sanki su içiyor. Bu adam ne yaşlanır ne modu düşer ne de sarhoş olur! Her an aynı mı olur bir insan? Acaba ölümsüz falan mı? Ali mi? Beni görür görmez "Damat! Hoş geldin! Seni bu gece beklemiyorduk." dedi de ben salak, anlamadım.

"Niye Aliciğim? Daha önemli kim gelebilir?" dedim sırıtarak.

"Ulan taze evlisin sen. Kızı yalnız bırakmak olur mu?" dedi ya bende jeton düştü.

Sedat "Ulan yine ne saçmalıyorsun? Gel Cihan gel! Al kendine bir bardak."

"İyi geceler abi!" dedim bardak alarak. Oturdum masaya. Bekir "Hoş geldin bizim oğlan!" dedi.

"Eyvallah abi!" dedim. Bastım rakıyı bardağıma. Bir iki kadehten sonra her yanım gevşemiş, uçuşa bir iki bardak kalmış.

Sedat "Bir iki iş var. Senin halledeceğin..."

"Bunun için Yıldız'ın gelmesine gerek var mıydı?" diye sordum.

Ali "Kız hedef hâline geldi. Onu gözümüzün önünden ayırmamız sakat. Ankara onun için en güvenli yer." dedi.

"Peki öldüreceğim şahısların olayla ilgisi var mı?"

Sedat "Etrafa başkan adayını Devamsız öldürdü diye yaydık. Tabii kendi içlerinde dengeler, kurdukları planlar altüst oldu. Sen kimseyi öldürmeyecek, birkaç kişiye kendini göstereceksin o kadar."

"Bunun bize ne yararı olacak?"

"Böylelikle bana koz geçecek. Ayrıca terör militanı damgası Yıldız'ın üzerinden silinecek. Gerekli yerlere gerekli mesajları verirken yüzümüz olsun. Sonra bu olayı kim planladıysa açık verecek ve ben tepelerine binip şu hain kimmiş öğreneceğim."

"Uzun uzadıya buradayız yani?" dedim.

"Bekir yarın İstanbul'a, kızların yanına dönüyor. Osman gelsin. Halledin."

"Abi ben tek başıma hallederim."

"Yok, sen onsuz yapamazsın bilirim. Bu arada kızı otel odasında bunaltma. Çok göz önüne de çıkarma ama gezdir, yedir, içir." dedi Sedat.

"Balayındasın lan Cihan, hakkındır!" diye kahkaha atan Ali, kadehini havaya kaldırdı ve "Yengeye!" dedi. Bekir "Hadi hayırlısı!" derken Sedat sırıtıp yine karizmayı gamzelerle çizdiriyordu.

Sabahın onunda ben önümü göremez hâlde yani zil zurna başka bir otel odasına geçtim. Niye mi? Meğerse otel boşmuş. Yani otel Sedatlarınmış. Gözümü telefonun cayır cayır çalmasıyla açtım. Uykumu almakla almamak arasında uyanmaya çalışırken niye hava karanlıktı onu çözemedim. Ben sabah kafamı yastığa koymamış mıydım? Aklımda gece gündüz meftunu yok olmuştu.

Arayan Osman "Lan Cihan neredesin? Ben geldim lan Ankara'dayım. Sedat bırak uyusun, dedi ama yeter lan. Kalk hadi! Aşağıda yemekteyim. Al Yıldız'ı, gel." diyerek kapattı.

Kim? Ne? Saat kaç? Gece mi? Yemek mi? Diye diye kalktım ayağa. Saate baktım, akşamın yedisi olmuş. Seslice "Yuh!" dedim. Hızla ayakkabılarımı giyip, üzerimi düzeltip yan odaya, Yıldız'ın odasına geçtim.

'Bir ömür beklerim...

Kız sıkıntıdan kendini öldürmüş olabilirdi. İçeri girmeden önce kapıda bekleyen çocuklara "Var mı bir durum?" diye sordum. *Hayır* anlamında başları sallandı, rahatladım.

Usulca girdim içeri. Salon, abajur ışığının loşluğunda bomboş beni bekliyordu. Yatak odasının kapısını tıklatıp kafamı uzattım. Ne sıkılması? Bu kızın dünya yansa umurunda olmaz. Yatağın üzerine yaymış abur cuburları, açmış televizyonu, seyrediyordu. Beni görünce bir toparlanmaya çalıştı. Baktı olmuyor, bıraktı.

"Afiyet olsun Yıldız Hanım! Keyifler yerinde bakıyorum." dedim. Üste çıkmak bu olsa gerek!

"Gel beraber olsun Cihan Bey!" dedi ama gözler ferfecir, beni baştan aşağı süzüyor. Yatağın üzerine atlamamla yiyeceklerin havaya fırlayıp yatağa yayılması bir oldu. Yıldız çığlık çığlığa "Ama ya! Hepsi döküldü. Yağlı yağlı, bitleneceğim valla!" diye ciyaklarken yatağın üzerine yayılmış cipslerden ağzıma atıp katur kutur yemeye başladım. "Azıcık kolandan versene." dedim keyifle.

"Ya başka yok. Bitirirsin şimdi." dedi şımarıkça.

"Yıldız sen o sabahları içtiğin tarçınlı suyu bırak bence." dedim sırıtarak.

"Niye?"

"Akşam ye, sabah tarçınlı su iç. Kendini kandırma bence." dedim ama kahkaha atmamak için zor durdum. Yıldız hüsrana uğrar gibi "Şişko öleceğim değil mi?" diye sordu.

"Yahu niye bu kadar şekilcisin? Herkes zayıf olmak zorunda değil ki!"

"Tabii tabii senin için bunu söylemesi kolay. Şu hâline bak!" dedi. O ara Yıldız'ın yan tarafında duran kolayı, onun üzerine doğru eğilip almaya niyetlendim. Yıldız "Ya bırak kolamı!" diye kolayı kaçırayım derken ne ara altıma girdi, bak sen şu Allah'ın işine!

"Yıldız!" dedim aşk dilencisi gibi. "Cihan hayır bak... Ben..." dedi ve birden gözlerinden iliklerime ışınlanan öfkeyi hissettim. Bedeni bir panter gibi kasıldı ve "Çabuk in üzerimden! Feleği nerede söndürdüysen oraya git ve beni rahat bırak!"

"Ne feleği? Neyi söndürmüşüm yine?" diye sordum üzerinden inmeden.

"Gömlek düğmelerini doğru ilikleseydiniz bari." diyerek gömleğimi işaret etti. Harbi düğmelerin biri yukarı biri aşağı iliklenmiş. Şimdi ben bu kıza ne açıklama yapayım?

"Bak ya, sen beni mi inceliyorsun?" dedim karşı atak.

"Üzerine alınma, sadece çok dikkatliyimdir. Detaylar benim için hep önemli oldu." dedi.

"Hadi düğmelerimi aç." dedim seksi bir sesle, kaşlarımı yukarı aşağı hareket ettirdim.

"Ya senin hiç utanman yok. Ayıp ama ya!"

"Kabul et, benden hoşlanıyorsun." dedim gözlerinin ta en derinine bakarak.

"Bunu nereden çıkardın? İn üzerimden lütfen." dedi ama panikledi.

"Yıldız inkâr etme."

"Bu... Bunu nereden çıkardın bilmiyorum. Hem seninle biz ayrı dünyalardanız. Beni düşürdüğün durum ortada." dedi ama zorlanıyordu.

"Yüzüme vurarak rahatlayacaksan eyvallah! Zaman alacak ama düzelteceğim."

"Nasıl?" diye sordu sinirle.

"Anlatmam bir işe yaramayacak. Sabırlı olmanı istiyorum." dediğimde Yıldız "Ben burada çürümeden olur umarım." diyerek akan gözyaşlarını sildi. Üzerinden yan tarafa doğru kendimi atıp sırtımı yatağa verdim. Bir süre sonra akan gözyaşlarına dayanamadım tabii. Güya televizyon seyrediyordu! Hızla televizyonla onun arasına kendimi yerleştirdim. Televizyona bakan hatun şimdi beni seyrediyordu.

"Çekil önümden!" dedi huysuzca.

"Surat asmanı hiç sevmiyorum."

"Bu senin problemin."

"Sen de benim problemimsin." derken onun yüzünün o güzel hatlarını arşınladı bakışlarım.

"Ben bu yaşıma kadar kimseye problem olmadıysam sana hiç olmam." dedi burnunu dik tutarak. Sırıtarak ona doğru eğildiğimde Yıldız bir gerildi ama benden kaçmadı. Kulağına eğildim "Benim her şeyim olsana." dedim kokusunu içime çeke çeke. Yıldız yine taşa döndü. Kendimi, gözlerini görecek kadar uzaklaştırdım. Nefesi kısık kısık yüzüme eserken, gözleri utangaç ama merakla benim bakışlarımdaydı.

"Cihan bak... Ben... Böyle şeylere alışık değilim... Sen..." diye devam ederken yüzüme yayıldı istek dolu gülüşüm. Yıldız sustu o an. Aramızdaki mesafeyi iyice kapatıp dudaklarına kilitledim bakışlarımı. Boğazım yine istekle kurudu.

"Alıştırmama izin veriyorsun ama." dedim ve küçük bir buse koydum o güzel dudaklarına. "Hep teknede kalsaydık... Senin hep miden bulansaydı... Hep koynumda uyusaydın..." dedim fısıltıyla. Yıldız bir iki santim de olsa benden uzaklaşmayı başardı ve "Kafamı karıştırıyorsun ve ben... Ben böyle olunca sana güvenmek istiyorum ama korkuyorum." dedi.

"Zamanla bana güveneceksin." diye dudaklarına uzanıp küçük bir buse daha koydum. "Cihan öpme nolur..."

"İstemiyor musun?" diye sordum. Büyülenmiştim. Aklım, bedenim, her yanım onu arzuluyordu.

"Dün gece başka bir kadınla mıydın?" diye sorarken sesinin tonu sertleşti.

"Evet." dedim, bakışlarım dudaklarında.

Yıldız kendini olabildiğince benden uzaklaştırıp hayal kırıklığına uğramış bir sesle "Evet mi?" diye sordu.

"Senin hayalin koynumdaydı." diyerek onu usulca kendime çektim.

"Ben mi?" diye sordu hafif bir tebessümle.

"Harikaydı." dedim ve dudaklarım yüzünün her bir köşesine dokunurken "Tenin tenimdeydi. Dudaklarım her yerinde. Parmak uçlarım saç diplerinden ayak ucuna kadar her yanını karış karış arşınladı. O kıvrımlı kalçaların avuçlarımı doldururken inlemelerin bana ayrı bir heyecan sundu ve..."

"Yeter Cihan!" diye dudaklarımı dudaklarıyla kapatan bu sefer Yıldız'dı ve beni titreyen bedenine rağmen cesurca öpüyordu. Nefesi yetmez olup benden koptuğunda "Hoşuna gitti." diye muzip ama mutlu mesut gülümseyen bendim.

"Sen utanmazın tekisin!" derken kollarımdan öyle bir çıktı ki sihirle kaybolup arkamda belirdi diyebiliriz. Bir iki saniye gözlerimi

kapatıp hayal kırıklığımın geçmesini bekledim. Ayağa kalkıp ona doğru döndüm. Yıldız ürkek bir ceylan gibi ha kaçtı ha kaçacak karşımda duruyordu.

"Cihan yapamam... Beni zorlama." dedi. Derin bir nefes alıp "Ben duşa girsem iyi olacak. Sonra yemeğe ineriz." dedim. Sabırlıydım, hem de çok. Niye mi? Galiba ben bu kızı gerçekten seviyordum.

Banyo bana iyi gelse de Yıldız dünden beri odanın içinde kapalıydı. Sıkıldığı her hâlinden belliydi. Fazla oyalanmadan çıktım. Yatağın üzerinde elinde cips, televizyon seyreden Yıldız banyodan belimde havluyla çıkmamla öksürmeye başladı. Hızla ayağa kalkıp bir sağa bir sola adım attı ama sanırım boğuluyordu. Bir gün bir şeyler yerken ölüp gidecekti, orası kesin. Sehpanın üzerindeki su dolu bardağı alıp hızla yanına geçtim. "Çırpınma!" dedim ve bardağı ağzına tutup içmesini sağlarken gözleri niye kapalıydı bir fikrim yok. Sakinleşip nefes almaya başlayınca "Yıldız gözüne cips mi kaçtı? Açsana." diye sinirle çıkıştım.

"Ya yine yarı çıplak karşımdasın. Açamam gözümü, ayıp ya! Giyin hadi!"

"Yok artık hâlâ mı?" dedim aptalca. Yıldız hâlâ lafıyla "Hâlâ mı derken?" dedi. Gözlerini açtı açmasına da gözleri dört dönüyor. Bana bakmamak adına direniyor. Tabii göz bu bakmadan olur mu? Baktı gözlerini benden alamıyor, arkasını döndü. "Cihan sen kasıtlı yapıyorsun. Otel odasındayız ve senin hâline bak.... Taş heykeller gibi karşımdasın. Giyinir misin lütfen?" dedi kendi çıkmazlarında.

"Aha sen... Beni çok mu beğendin? Valla ben de kendimi beğeniyorum. Maşallahım var!" dedim gururlu bir alayla. Yıldız sinirle bana doğru döndü. Gözleri bedenime kaya kaya "Ay bizim bakkal Remzi abi de böyle kaslı. Bir tek sende yok yani."

"Bakkal Remzi abi mi? Kas mı?" diye kaşımı kaldırıp yüzüne baktım.

Yıldız yenilgiyi kabul eder gibi "Olamadı değil mi?" dediğinde gülmeye başlamamız bir oldu. Yıldız gülümserken arkasını dönüp "Hadi giyin." dedi. Dayanamadım. Lanet olsun ki ona karşı koyamıyordum. Arkasından ona usulca sarıldım. Yıldız önce yay gibi gerildi. "Cihan..." dedi ama "Lütfen itiraz etme, bırak doya doya sarılayım." dedim. Yıldız kollarımda bana doğru döndü.

"Ben çok korkuyorum." dedi. Gözleri gözlerime bakarken bir damla yaş kaydı o karasında kaybolduğum güzel gözlerinden.

"Korkma..." diyerek uzandım dudaklarına. Tarçın kokusu ağzımın içine yayılırken onun aşkı ruhumu sarıyordu. Nefesim yetmez olduğunda dudaklarımı ancak ayırabildim. Bedeni çıplak bedenimle bir, kolları beni sarmış cennette olabilirdim de gözlerinden yaşlar bir bir süzülüyordu.

"Ağlamanı hiç sevmiyorum. Ne oldu yine?" dedim yüzünü avucumun içine alarak.

"Ya öpme beni diyorum, dinlemiyorsun. Daha ne olsun? Hadi bırak beni." dedi ama onu duymazlığa gelmek bir o kadar kolaydı.

"O koca eşek gözlerine ağlamak hiç yakışmıyor."

"Bana eşek mi dedin?"

"Dedim mi?" diye baktım gözlerine.

"Seni çözemiyorum." dedi.

"Neyimi çözmeye çalışıyorsun? Ne olduğumu senden iyi bilen yok." dedim içim soğuyarak.

"Allah her şeyi vermiş sana. Boylu poslu, yakışıklı adamsın. Bir şekilde kötü de olsa yürü de demiş. Ama akıldan biraz kısıtlamış." dediği anla onu sıkıca sarıp kendime hapsetmem bir oldu. "Ne dedin? Bir daha söyle!" dedim elini kolunu tutarak. "Hiç, gerçekten beni yanlış anladın." dedi ama kalbinin deli gibi çarpan sesini du-

yabiliyordum. Nefesi hızlanmış yine panikteydi ve onu öpeceğimi biliyordu.

"Benden etkileniyorsun." dedim gururla.

"Ne?" diye ciyaklaması benden kurtulma çabalarıyla son buldu.

"Hadi Yıldız! İtiraf et. Bak çok rahatlayacaksın."

"Neyi itiraf edeyim? Saçmalama! Bırak beni!"

"Öptüğümde bana hayır diyemiyorsun. Cazibeme kapıldığını kabul et. Bak ben itiraf ediyorum. Senin o kocaman gözlerini seviyorum. O mimiklerin beni benden alıyor, saatlerce seni seyredebilirim. Hele dudakların, off diyeyim sen anla!"

"Ya sen ne arlanmaz bir adamsın! İnsan bu kadar açık sözlü olur mu? Bırak beni! Benim senden hoşlandığım, bir yerini sevdiğim falan yok ayrıca. Ben nişanlıyım ve o senden bin kat yakışıklı." dedi ama inanarak söylemediği o kadar belliydi ki...

"Hadi Yıldız! Onunla aranda ne duygusal ne fiziksel bir şey olmadığı belli."

"İleri gidiyorsun. Bu seni hiç ilgilendirmez. Bırak hadi!" diye sesini yükseltti.

"İleri gitmek istiyorum." dedim usulca dudaklarına uzanarak.

Yıldız "Hayır! Hayır, bunu yapma lütfen." diye yalvarmaya başladı. Ağladı ağlayacak. "Neden?" diye sordum ama cevabı duymak istemediğimi biliyordum.

Yelkenleri suya inmiş gibi "Beni.... Öpünce bütün her şey siliniyor. Lütfen öpme." dedi bütün samimiyetiyle. Bin bir şükür geçti içimden. Öyle mutluydum ki! Bencildim. Ricası bile umurumda olmadı. Usulca dudaklarımla dokundum dudaklarına. Onu öperkenki hâllerini hiçbir şeye değişmem.

Son bir çabayla "Ama hayır dedim ya..." dedi sesi alçalmış, nefesi hızlanmış sanki büyülenmiş gibiydi. *Öp!* der gibi dudakları aralanmış,

beni çağırıyordu. Rengi pembenin hangi tonuydu bilmiyorum ama o kadar cazipti ki ölüyordum.

"Hayır mı?" dedim, bir kere daha küçük bir buse koydum dudaklarına.

"Cihan yapma!" dediği anda aralık dudaklarının arasına kendi dudaklarımı yerleştirdim ve usulca, tadına vara vara öptüm. Arzularımı anlattım onun dudaklarına. Dilim onu kandırmak için bütün marifetlerini sundu tüm sinsiliğiyle. Yıldız kaçmakla kalmak arasında kaldı kollarımda. Ne ara aklımda onun bedeninde var olma isteği belirdi bilmiyorum ama ben dudaklarından boynuna yerleşmiş, isteğimi belirtiyordum.

Beni sarıp sarmalayan kollarına tezat "Cihan..." dedi ihtiyaçla. Öyle derin soluyordu ki bu beni iyice çıkmaza sürüklüyordu. Ahenkle onun içinde gidip gelişlerimi hayal eder olmuştum ve bu hiç iyi değildi.

"Cihan..." dedi bir kez daha. O güzel ağzıyla ismimi nefes nefese heceliyordu ya, daha bir coşuyordum. O adımı her söylediğinde ben adıyla ona cevap veriyordum. "Yıldız çok güzelsin ve ben gerçekten senin için deliriyorum." derken yatağa oturmuş, onu kucağıma almıştım. Dudaklarını ufak buselerle süslerken onu kandırmaya çalıştığımı inkâr etmeyeceğim. "Cihan..." dedi yapma der gibi ama dudaklarım bu itirazı karşılayıp onu susturmakta ustaydı.

Bütün değerlerim, olmazlarım, bugüne kadar biriktirdiğim her şeye aklım isyan ediyor; tek isteğine yönlenmiş, Yıldız'ı benim yapmak için çabalıyordu.

"Cihan..." diye tekrarladığı ismim "Bırak seni seveyim. Olmaz mı?" derken gözlerine bakıp eşofmanına elimin gitmesiyle son buldu. Yıldız'ın öpülmekten kırmızılaşmış dudakları dilimle buluşurken eşofmanını çekiştiren elimi, elleri cansız bir istekle engelledi. "Yıldız ölüyorum..." dedim gözlerine bakarak. Ellerini çekti

kabullenişle. O ellerini çekti ya ben belimdeki havluyu alıp kenara atarken daha bir cesurdum.

Yıldız "Bunu yapmamalıyız. Ben... Ben daha önce kimseyle..." diye kurduğu cümleyi bitiremedi. Yüzünü boynuma gömüp bana sıkıca sarıldı.

"Biliyorum..." dedim, sevgiyle yüzünü yüzüme çevirdim ve dudaklarını buldum. "Biliyor musun?" diye nefes nefese baktı yüzüme. Tedirgindi bakışları. "Öyle belli ediyorsun ki... Çok masumsun." dedim saçlarını okşarken.

"Cihan yapma..." dedi ama *'Yap!'* der gibiydi dudakları. Gözleri benim olmak için can atıyordu.

"İzin ver..." dedim arzuyla ve ellerim tekrar eşofmanına kaydı. Hafifçe çektim aşağı doğru. Yıldız kalçasını kaldırmasıyla cevabını vermişti. Bacaklarından sıyrılan eşofman, belimden çıkan havlunun yanında yerini alırken ellerim kalçalarında dolanmaya başlamıştı bile. Sıcacık, bir o kadar buz gibi...

"Yıldız of diyorum ben sana! Of!" diye çıktı ağzımdan. Ben bile bu isteğime şaşırıyordum. Bacaklarında dolanan ellerim tişörtünün içine sinsice sızıp ilerlerken içimdeki istek beni korkutur olmuştu. Ellerim incecik belini kavrayıp kendime bastırdı yavaş yavaş. Erkekliğim sızım sızım sızlıyordu ve ben onun sıcağında olmak için her şeyimi verirdim. Dudaklarım yüzünü arşınlayıp, çenesini istekle ısırıp göğüs aralığına inmişti. İç çamaşırının içinde sıkışıp kalmış, *'Beni kurtar!'* der gibi dudaklarıma sürttüğüm göğüsleri beni benden aldı. O güzel göğüsleri benim olmalıydı ve ben onlara gereken ilgiyi göstermeliydim. Belinden iki elimle kavrayıp onu üzerime uzanacak gibi hızla döndürdüm. Artık sırtımı yatağa vermiş uzanıyordum. Ellerim iç çamaşırının kilidine uzandığında Yıldız "Cihan yapma!" diye üzerimden kalkmaya çalıştı ama izin vermedim. Hızla ona doğru kalkıp "Korkma! İnan istemediğin hiçbir şey olmayacak." dedim.

"Utanıyorum." dedi nefes nefese.

"Tamam. Tişörtün kalsın olur mu?" dedim sırıtarak. Gözünü kaçırarak evet anlamında başını salladığı an ben çoktan iç çamaşırının kilidini açmış, tişörtünün içinden sıyırmıştım. Yıldız "Ben... Ben sana göre değilim." dedi sesi titreyerek. Ellerim ateş olmuş, kalçalarında dolanırken ben yine gözlerinin içine bakıyordum.

"Sana göre derken?" diye sordum merakla.

"Seninki bir heves." dedi yüzünü boynuma gömüp saklamaya çalışarak. Erkekliğimi onun sıcağına usulca yaklaştırdım. Kucağımdaki kadın kasılıp kalmıştı. O panikle bana iyice sarıldı. "Şşş, korkma! İç çamaşırın var." dedim.

"Bu hiç adil değil..." dedi, heyecandan bedeni titriyor kollarımda yavru bir ceylan gibiydi.

"Kendini hafife alıyorsun." dedim, dudaklarına kaydı bakışlarım.

"Bakma öyle. Ben... Ben senin dünyana ait değilim."

"Senin dünyan ikimize de yeter o zaman." dediğimde Yıldız isyan ederce kollarımdan kaçmaya çalıştı ama yine izin vermedim.

"Cihan bize bir bak. Kendine bir bak. Bana bir bak. Ben vasatım. Hayattan çok bir şey beklemedim hiç. Hayal kurma lüksüm bile olmadı. Annem ne dediyse onu yaptım. Babam üzülmesin diye hiç ses etmedim. Bir de sana bak. Bu dünyada yapamayacağın bir şey yok. Onu geç, elde edemeyeceğin bir kadın yok. Lütfen oynama benimle. Anlık heveslerin için kullanma beni." diye nefes nefese kendini anlatırken ben sırıtıyordum. Yıldız iyice sinirlendi.

"Gülmesene!" diye omzuma bir tokat vurdu yalandan.

"Bitti mi?" diye sordum.

"Bitti, hadi bırak beni." dedi ağlamamak için kendini zor tutarak.

"Bu söylediğin saçma sapan bahaneler beni senden uzaklaştırmayacak." diye dudaklarım belki de ondan ayrılmayacak şekilde

dudaklarını buldu. Hoyrattım şimdi. Aşkımı anlamasını ister gibi tutkuluydum. Alevdi dudakları. Dilim diliyle birleştiğinde Yıldız'ın kolları boynuma dolanmış, bana teslim olduğunu belli ediyordu. Erkekliğim ince kumaşı zorlarken Yıldız'ın sıcağı beni delirtiyordu. Hızla onu tekrar altıma aldım. Tişörtüne gitti elim ama Yıldız çıkarmama izin vermedi.

"Cihan hayır!" dedi ben zorlarken. Bende çareler tükenmez. "Beni mahrum bırakmana izin vermeyeceğim." dedim muzipçe.

Yıldız ne yapacağıma meraklı, bir o kadar hevesli bir şekilde bakarken kafamı alt kısmından tişörtün içine sokuştururken Yıldız'ın "Tanrım senin hiç utanman..." diye cümlesini bitirememesi, ağzımın içini dolduran göğsünün artık benim olmasındandı. Dolgun göğüsleri beni iyice kendimden geçirmiş, aklım erkekliğimin kölesi olmuşken Yıldız benim yörüngeme çoktan girmişti bile. Göğüslerinden usulca karnına indi dudaklarım. Kasıklarında dolandım bir süre, kokusunu soludum derin derin. Yıldız'ın parmakları saçlarımın arasında dolanıp duruyor, bana teslim olduğunu belli ediyordu.

Kalçasını saran küçük iç çamaşırını iki yanından tutup aşağı kaydırmamla Yıldız panikle bana doğru kalktığında "Korkma. İnan bana bir şey yapmayacağım." dedim ama söylediğime kendim bile inanamamıştım.

Bacaklarından çıkan iç çamaşırını diğer kıyafetlerin yanına gönderip üzerinde yerimi aldığımda ben, ben değildim. Parmaklarıma katılan erkekliğimin her dokunuşu Yıldız için utanç dolu bir zevkti. Cennet kapısında dolanıp durmaktı benimki. Tişörtü göğüslerini örtüyordu ya bu da bana cezaydı. Gözleri ara ara utançla gözlerimi buldu. Dudaklarımız gözlerimizde birikenleri dile getirdi.

"Yıldız izin ver..." dedim elim, ayağım titrer durumda, onun için ölüyordum. Yıldız kendini, benden uzaklaştırmak adına yana kaydırdığında titriyordu. "Yapma lütfen!" dedi ve hıçkırıklarla

bana sarılıp ağlamaya başladı. Ter içindeydim ve terinin tadı dudaklarımdaydı. Nefes nefese Yıldız'ı görecek şekilde doğrulup gözlerine baktım. Yavru ceylan gibi bana bakıyor, gözyaşları sel olmuş akıyordu. Yüzü kırmızının bütün renklerine bürünmüş, dudakları hâlâ ısrarcı *'Beni öp!'* diye bağırırken "Ben bekleyebilirim." dedim tebessümle. Yıldız teşekkür eder gibi yüzünü boynuma gömüp bana sıkı sıkı sarıldı. O sırada telefon çalmaya başladı. Tam sırası! Çalmasa olmaz! Yıldız'ın üzerinden konsola uzanıp telefonu elime aldım. Sırtımı yatağa vermemle Yıldız bunu fırsat bilip yataktan fırladı. Eşyalarını jet hızıyla toplayıp kendini banyoya kapatması bir saniyeydi.

Osman arıyordu. Sırıtırken açtım telefonu. Osman "Lan öldüm açlıktan." diye bağırdı. "Geliyorum. Malum, kadınlar bir türlü hazırlanamıyor." dedim suçu Yıldız'a atarak.

Yıldız giyinmiş, saçını başını taramış, banyodan çıkmıştı. Yatağın içinde kendimi soğuturken "Aşağı inmek ister misin?" diye sordum. Sanki on dakika önce kollarımda değilmiş gibi "Hazırım." dedi. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Güç gösterisi yapar gibi çıplaklığıma aldırmadan yataktan kalktığımda Yıldız elektrik çarpmış gibi arkasını döndü. Hiç ses etmedim, aheste aheste hazırlandım. Giyindikten sonra "Hadi dön bana." diye onu elinden tutup kendime çektim. Yıldız kollarımda yuvasını bulur gibi sarılıp yerini aldı. O sarılıp bana gülümsedi ya "Gitmesek..." dedim ve sustum. Her şey gözlerimden okunuyordu. Yıldız "Acıktım ben." dedi alelacele. Elini tutup parmaklarını parmaklarıma kenetledim. Odadan çıkıp asansöre ilerlerken ikimizin de yüzünde tebessüm dolu bir mutluluk vardı. Asansöre binerken Yıldız tatlı bir sinirle "Ne? Neden gülüyorsun?" diye sordu ama bıyık altından sırıtıyor.

"Gülmeye yasak mı geldi?" diye sordum ve gelen asansöre onunla bindim.

"Yooo sadece beni öpmeye geldi yasak." dedi. Yüzü ciddileşmiş, kendini gülmemek için zorladığı belliydi. Zorlandığı bir şey söyleyeceği zaman burnunu havaya kaldırıp konuşuyordu ya onun için deliriyordum. Onu ne ara kollarıma hapsettim anlamadı. "Yasaklar gibi seni de çiğnesem... Altıma alıp ağırlığımla ezsem..." dememle dudaklarına uzanmam bir oldu. Su gibi kana kana içiyordum onu. Tadı bana karışıp beni mest ederken Yıldız nefes nefese çekti dudaklarını. Kolları beni sarmış, gözleri utanç doluydu.

"Bu çok..." dedi ama gerisi yok.

Ellerim yanaklarını bulup "Yanlış falan değil Yıldız. Senin için deliriyorum, görmüyor musun?" dedim o güzel gözlerine bakarak. O sırada asansör açıldı.

Yıldız yanımda uysal uysal yürürken "Güzeldi diyecektim." dedi. Ben mi? Oscar almış kadar mutluydum.

Kapris bin beş yüz...

Restorana girdiğimizde gördüğüm manzaraya hiç şaşırmadım. Alışmış, artık yalama olmuştum. Ali ve Osman oturmuşlar bir masaya, gelsin tabaklar gitsin kaseler yiyip duruyorlardı. Osman "Aha geldi bizim kumrular!" dedi. İkisi de ayağa kalkmış, Yıldız'a sözde kibar davranacaklar. Nereye kadar?

"Yıldız, bu dostum Ali. Osman'ı boşver." dedim sandalyesini çekip oturmasına yardım ederken.

Ali "Hoş geldin Ankara'ya!" dedi ama kızın röntgenini çekiyor ayaküstü, belli.

"Teşekkür ederim." dedi Yıldız ve oturdu. Osman "Valla ben dayanamadım hacı. Ali de geldi, başladım yemeye. Siz ne yiyeceksiniz?" diyerek garsona işaret etti. Garson "İyi akşamlar efendim! Siz siparişinizi vermeden önce, bugün Ali Bey'in özel menüsünü hazırladığımızı belirtmek isterim."

Yıldız menüyü sormadan "Olur." dedi ama o öpülesi kırmızı dudakları adeta beni çağırıyordu. Göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırıp kıpkırmızı kesilmesi doğaldı çünkü çok değil bir on beş dakika önce kollarımdaydı.

Garson "Siz Cihan Bey?" diye sorunca ancak gözlerimi Yıldız'dan çekebildim. "Sen getir ne varsa." dedim ama mutluluktan sırıtmamak adına elim ağzımı kapatmıştı. O ara Osman "Ali baksana, ne

kadar uyumlular değil mi?" dedi alayla. Bir şey anladı desem anlasa daha fazlasını yapardı. Ali sesini tuhaflaştırıp "Elleme çocukları, onlar yeni evli." dedi. Tabii Yıldız'ın bakışları bana döndü açıklama istercesine. İçimden *'Ah keşke...'* diye geçen cümleden mesul değilim çünkü bu cümleye keşke diyerek dua etmek için kafayı yemiş olmam gerekiyor. Yıldız'ın cevap isteyen meraklı bakışlarına "Sağolsun Ali rahat dolanalım diye sahte evlilik cüzdanı, kimlik falan ayarlamış. Onu söylüyor." dedim önemsizce.

Yıldız yüzünü ekşiterek "Harika! Bir sahteciliğe karışmamıştım o da oldu." dedi ya, Ali rahatsız oldu tabii.

"Sen canını sıkma, hallolacak o iş. Bu olaylar hiç yaşanmamış gibi evine döneceksin."

"Nasıl olacak o iş? Olayın içinde olduğumu sanıyorlar. Cihan saklıyor ama gerçek bu."

Ali gayet rahat bir şekilde "Biz sanmıyoruz. Önemli olan bu. Düşünsene ya biz seni kötü kız sansaydık?" dedi ya Osman "Şu an Karacaahmet'te iki seksen yatıyor olurdu." dedi keyifle. Yıldız kim bu manyak der gibi bana baktı. "Yabancı değil. Aslı'nın eşi." dedim sorusunu duymuş gibi. Yıldız daha bir şaşırdı.

Ali, Aslı'nın ismini duyunca keyiflendi tabii. "Benim sarı cadıyla tanıştınız demek. Aman uzak dur, benden söylemesi. Onların kurduğu üçlü tarikat insana aklını kaybettirir. Hele o başları Selma yok mu? Şeytan onu görünce sopasını saklar." dedi ama ciddiydi. Yıldız ayak uydurur gibi "Peki ya Duygu?" diye sordu. Vay, çabuk alışmıştı onlara.

Ali, Duygu'nun ismini duyunca "Vay! Dugyu ha! Oy çirkinim o benim. Onlara uyar o. Her daim herkese iyi gelir benim Duygu'm." dedi ama kadehi kafasına dikip kederle tekrar doldurdu. Yıldız başlamış sorulara, merakını giderecek "Ben sizi bir yerden tanıyorum ama nereden?" diye gözlerini kıstı, başladı Ali'yi incelemeye. O sırada Ali'nin telefonu çaldı. Açtı en hızlısından.

Osman "Nereden olacak Yıldız, adam televizyon ekranlarında hep." dedi.

"O da mı aranıyor?" diye masum masum sordu. Osman kahkahayla "Yok. O ünlü bir iş adamı rolünde." dedi.

"Rolünde ne demek?" diye merakla sordu Yıldız.

"Osman sıçtığın boku da anlatacak mısın?" diye sordum. Tabii anında yedim azarı. "Sen karışmasana aramıza!" diye diklendi Yıldız Hanım.

"Yıldız beni delirtme, sorup durma her şeyi. Osman kalk lan masadan! Her şeyi tıkır tıkır anlatıyorsun." derken Ali telefonu kapatıp sırıtarak "Aslı'yla biz de böyleydik. Çok çekti garibim benden çok..." dedi keyifle.

Osman "Ali din kardeşiyiz. Levent'in anlattıklarına göre Cihan senin eline su dökemez. O çok kibar bir bey." dedi.

"Ah o at ağızlı Levent! Keseceğim o dilini de dur bakalım ne zaman..." dedi çakma bir sinirle.

O sırada restorana arkasında adamlarıyla Sedat girdi. Ulan bu kadar mı olur? Adam girdiği yerin havasını değiştiriyor. Masanın başına geldiğinde biz ayaklandık hâliyle. Yıldız merakla bakıyor korksa mı, hayran mı kalsa... İfadesinde öyle bir bakış vardı ki gülesim geldi.

Sedat elini uzatıp "Şu meşhur Yıldız sensin demek!" dedi. Hiç yapmaz.

Yıldız'ın iki arada bir derede bana bakması ve elini uzatması bir oldu ama lafı yapıştırdı.

"Meşhur derken şu suçlu ilan edilen günah keçisini kastediyorsanız evet, o benim."

Sedat lafın altında kalır mı? Sırıtarak "Bu ülkede herkes her şeyi kasteder. Mühim olan senin gerçekte ne olduğundur." dedi ve sandalyeyi çekip oturdu. Anında servis açılıp garson masaya geldi. "Sedat Bey var mı bir isteğiniz?" diye sordu.

"Allah ne verdiyse getir ama benim büyüğü unutma." dedi. Sedat bir iki saat ya oturdu ya oturmadı. Yemekle birlikte bir büyüğü devirdi. Yıldız sessizdi. Ara ara gözlerimiz kesiştiğinde yüzünün renk değiştirmesi çok güzeldi.

Osman ve Ali ortamı toparladı. Sohbete ara ara Sedat da katıldı. Yıldız tabii ki rakı içmedi, sessizliği masadakileri analiz edişindendi. Bir ara Sedat'a "Siz Duygu'nun eşi olmalısınız." dedi bodoslama.

"Nereden anladın?" diye sordu Sedat.

"Gamzeleriniz... Kızlarınızda da var."

Sedat'ın bam teline bastı Yıldız. "Oy yerim ben onların gamzelerini!" dedi.

Ali keyifle "Abi Sıla'nın gamzeler belli olmadı daha değil mi?" dedi sevgiyle.

"O anasına çekmiş Ali. Baksana cadılığından belli. Gamzesi olmayacak galiba."

Osman "Darısı oğlana abi!" dedi ya Ali ve Sedat uzaylı gibi baktılar. Osman'ın gülüşü yüzünde soldu.

Osman "Abi... Sakın bana Duygu'nun hamile olduğunu bilmediğini söyleme. Bak burada kendimi keser, parça parça yaparım. Yeminle biliyorsun sanıyordum. Abi affet..." dedi ama yüzünde renk menk atmıştı.

Ali eliyle ağzını kapatıp gülmeye başladı.

"Senin kafana sıçayım ben Osman." dedim yalandan. Yine çamı devirmişti.

Osman "Abi özür dilerim yeminle..." diye kıvranıyordu.

Sedat gamzelerini göstere göstere "Tamam lan! Yapmayın çocuğa. Hepimiz biliyoruz da Duygu biz bilmiyoruz sanıyor. Belki Selma ve Aslı biliyordur. Zaten bugün yarın naklen yayına başlar."

Osman "Ben rutin veri taramasında bilgisayardan raporlarını gördüm abi de, Duygu söylemediyse sen nereden biliyorsun?" dedi.

"Ulan o benim gözümün nuru. Ben onun nefes alışından her şeyini bilirim. Hamile olup olmadığını mı anlamayacağım?"

"Pes abi, başka bir şey demiyorum! Bu arada raporlar temiz. Bebek bir aylık bile değil. Şu an için bir sorun yok." dedi Osman.

Yıldız bana doğru eğilerek "Osman doktor mu?" diye sordu.

Kahkahayla gülemezdim tabii. "Onda her şeyden azıcık var." dedim aynı fısıltıyla.

Sedat "Canom bu sefer iyi dayandı. Herkese yaymakta gecikti." dedi keyifle.

Ali "Abi usandı kız bizden, o yüzden saklıyor bence." dedi.

Sedat "Yok dayanamaz o, bugün yarın yayar herkese." dedi mutlulukla.

"Herkese yayması belki de bir tepkidir." dedi Yıldız pat diye.

Sedat merakla "Ne tepkisi?" diye sordu. Bu adam herkese söz vermeye bayılıyor yeminle.

"Eşinize erkek çocuk isteğinizi devamlı belirttiğiniz için olabilir. Sizi çok sevdiği belli. Bebek istemediğini size söyleyemediği için etrafa karşı konuşup duruyor olabilir mi?" diye yorum yaptı ya kelimeler kifayetsiz.

Biz hepimiz Sedat ne tepki verecek diye nefes almadan ona bakarken "Ah keşke istemese! Canom sırf bana kalsa." dedi gülerek. Yıldız eminim anlamadı.

Ali rakıdan uçuşa geçmek üzere "Yıldız kız, söyle Duygu'ya doğurmasın artık. Ailecek bezdik. Şu senin kocan bile kaç gece bakıcılık yaptı bebelere. Allah seni inandırsın bir ara tatillere giderken Cihan ve Çiçek'i alıyorduk yanımıza. Osman zaten Çiçek nereye giderse yanında bonus gibi. Çiçek çocuklara bakıyordu, Osman ona." dedi ya benim karizma yerlerde. Osman, Çiçek'in ismini duydu ya yüzü yine asıldı.

Ah Yıldız ah! Anan doğru söylemiş ne gelirse başına çenenden gelecek.

Sedat bir büyüğü devirdi ya Ali ve Osman ona yetişemedi. Ben mi? Dün gecenin alkol oranı hâlâ kanımda, içemedim fazla.

Sedat ayaklandı ve bombayı patlattı. "Bak Yıldız bu olay çözülene dek misafirimizsin. Şimdilik ailenle görüşme derim ama çok ısrar edersen getirtiriz buraya. Özlem giderirsin. Ha olan biteni babana anana nasıl anlatırsın bilemem. Bunu bir düşün, Cihan'a kararını söyle ama kendini riske atma. Hadi size iyi geceler!" dedi.

Bana baktı ve döndü arkasını, adamlarıyla çekip giderken Ali "Ben de kaçar. Abi eve gidiyor muyuz? Ona göre ayarlamaları yapayım." dedi. Sedat "Gidiyoruz Alim, gidiyoruz. Senin Çirkin bekler şimdi." dedi.

Osman onlar çıktıktan sonra "Aşk başka bir şey. Hiç üşenmiyorlar." dedi.

"Neden öyle söyledin?" diye sordu Yıldız.

"İstanbul'a gidiyorlar. Yarın sabah dönecekler." diyince Yıldız "Ben gerçekten anlamıyorum. Siz in misiniz, cin misiniz? Daha mı çok korkmalıyım yoksa güvenmeli miyim?" derken daha bir durgunlaştı.

Osman "Zaman Yıldız, zaman" dedi ve "Hadi size iyi geceler!" diyerek yerinden kalktı.

"Kalkalım mı?" diye sordum. Yıldız cevap vermeden yerinden kalktı. Restorandan çıktığımızda "Biraz yürüyelim istersen." dedim.

"İyi olur, yediklerimizi eritiriz." dedi ya ben senin kilolarına kurban olayım diyemedim tabii. Sırıtarak elimi uzattım. Gözümün içine bakıp bir şey demeden tuttu. Ankara bildiğin memur şehri. Bir sahil kenarı yok yürüyecek. Zaten göze batmamak lazım. Otelin sağından başladık yürümeye.

Yıldız "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Neden sordun?" dedim.

"Merak ediyorum, bu normal değil mi?"

"Otuz iki." dedim.

"Askerliğini yaptın mı?" diye sordu ya gülesim geldi.

"Yaptım." dedim sırıtarak.

"Peki hiç evlendin mi?" diye sordu ama nefesini tutarak bekliyor. "Evliyim ve üç çocuğum var." dedim ya Yıldız'ın elimi bir bırakışı var ki şaka yaptığıma pişman oldum.

"Ne? Sen evliyim mi dedin? Üç çocuğun mu var? Sen... Sen benimle dalga mı geçiyorsun! Sen..." dedi ama beni gözleriyle kıtır kıtır kesecek. Sağa sola bakmaya başladı. Kaçacak yer arıyor.

"Yıldız dur tamam, şaka yaptım. Evli falan değilim, hemen celallenme. Daha önce evlilik ile ilgili düşüncelerimi söylemiştim ya."

"Peki ya çocuk?" dedi sinirli.

"Yok çocuk mocuk! Tamam, şaka bitti." dedim ama yetmedi ona. İşaret parmağını bana sallaya sallaya "Bak eğer evliysen yemin ederim seni kendi ellerimle öldürürüm, bana doğruyu söyle. Şimdi söyle bak, ses çıkarmayacağım." dedi ama yalan. Evliyim dediğim an beni gebertir.

"Ya değilim dedim ya! Diyene bak elinde nişan yüzüğü var! Hem sen çıkarsana artık o yüzüğü." diye sinirle elini tutup, usulca yüzüğü çıkarıp fırlattığım gibi attım. Yıldız "Yüzük... Attın." dedi ama donup kalmıştı.

"Ben sana yenisini alırım." dedim. Yıldız "Nişan yüzüğü mü alacaksın?" diye sordu şaşkınca.

"Güzel soru." dedim ama ne diyeceğimi bilemedim. Yıldız benim cevap veremeyişime sinirlendi. Haklı kız. Gerisin geri otelin yoluna döndü.

"Nereye?" diye sinirle gittim peşinden.

"Yürümek istemiyorum, dönelim. Keyfim kaçtı." dedi ama yine burun havada.

"Ne oldu şimdi? Aklıma sahip çık Allah'ım!" derken elini tuttum ama paralayacak gibi bakıp "Bırak elimi!" diye bağırdı.

Önüne geçip "Yıldız delirtme beni!" diye sinirle soludum.

"Yap, et, delir. Oh ne âlâ! Yüzüğümü at, kendi başına bir şeyler söyle, Yıldız tepki verince delirtme beni olsun! Yahu sen hangi hakla nişan yüzüğümü atıyorsun?" diye bağırırken "Bazı haklar verilmez, alınır Yıldız Hanım. Zamanı gelince hepsini teker teker alacağım." dedim.

Yıldız "Benim laf ebeliğine karnım tok!" diyerek sağımdan geçip yürümeye devam etti. Kahretsin ki yine haklıydı. Önce başımızdaki şu derdi halledecektim. Sonra laf ebeliğini gösterecektim ben bu Yıldız'a. Otele kadar konuşmadık. Asansörde surat beş karış. Odaya geldiğimizde kendini yatak odasına kapattı. İyi ki bir iki kadeh içmiştim. Koltuğa kıvrılıp uyumuşum.

Kanım Şehmuz...

İki ay sonra...

Karışıktı her şey, arapsaçıydı aklım ve ben neyi neresinden tutacağımı bilmiyordum. Üç günün sonunda üç kişinin daha celladı olup otele geldiğimde bitik vaziyetteydim. Odaya girdiğimde Yıldız yine kendini kilitlemiş yatak odasına...

Derin bir nefes alıp "Ben geldim." diye uzattım kafamı ama uyuyor numarasında. Hiç uğraşacak hâl yok bende. Kelimeler tükenmiş artık, işi arsızlığa vurmaya başlamışım. Ya da susup duymazlığa geliyordum da bugün gücüm yoktu.

Çabalıyordum ve her şeyden önemlisi Sedat kendini paralıyordu. Bu zoruma da gidiyordu ama adama minnet duyacağıma bir de sitem edemezdim.

Garip geliyordu aşırı davranışları. Sanki Yıldız'ı kurtarmak onun için başka bir şeydi. Canı gibi, kanı gibi onu kurtarmak için kendini paralar durumdaydı. Bir gece yine elimiz boş döndük.

Osman bezmiş "Abi boş ver! Her şey olacağına varır." diye kazara bir cümle kurdu.

Sedat "Bu sefer olacağına varmayacak. O kız kazasız belasız anasının babasının yanına dönecek." diye bir kükredi ki sormayın.

Bekir ve Ali lâl kesildi de Osman susmadı "Abi o biraz zor." dedi sırıtarak.

Sedat sinirli, ateş çıkıyor gözlerinden. Ali ve Bekir donmuş kalmış. Neden bilmem.

"Niye lan?" diye sordum ama sormaz olaydım.

Osman "Aşktan bebek surat, aşktan. Bu, kızı bırakmaz artık." dedi ya hay ben onun ağzına tüküreyim! Onu nasıl parçalara ayırsam diye düşünürken diğerlerinin sessiz kalması gerçekten şaşılacak şeydi.

Sedat o gecenin sonrası bir iki gün ortadan kayboldu.

Sedat'ı göremeyince "Ali bilmem gereken bir şey var mı? Niye o gece Sedat..." derken bitirmeme izin vermedi. "Ne sen sor, ne ben söyleyeyim... Tek diyeceğim Yıldız artık onun için geçmişle hesaplaşmasından başka bir şey değil. Gerisinin bir önemi yok." dedi kederle. Merak da etmedim zaten.

Bir baktım Sedat Diyarbakır'dan yanında Şehmuz'la dönmüş. Çok lazım! Yahu ben bu adamdan Sedat'tan korkmadığım kadar tırsıyordum. Hoş Sedat'a saygıydı boynumuzu eğdiren de bu Şehmuz başka bir cumhuriyetti.

Çok rivayet duydum hakkında. Duyduğumda *'Yok artık!'* diye gözlerimin beş karış açıldığını bilirim. Bence hepsi doğruydu. Bir Sedat'la konuşuyordu uzun uzun. Başkasına gerekmedikçe ne selam verir ne sabah... Ses tonunu hatırlamıyorum bile diyeceğim ama hakkını yersem çarpılırım. Hayatımı kurtarmışlığı var.

Eski zamanlar...

O günü unutmam için hafızamı silmeleri gerek. Diyarbakır'ın Kulp'a bağlı Andok Dağı'nın tepesinde, kuş uçmaz kervan geçmez yerde uzanmışım toprağa. Sıcak bir taraftan, elimde sniper,

kolluyorum biri gelsin sıkayım beynine diye. Neden mi? Ali manyağı öldürmüş baş düşmanı Haşim diye birini, düşmüş onun adamlarının peşine. Olay büyümüş. Meğerse teröristlerle iş birliği yapıyormuş bu Haşim ve adamları. Kaçan sığınmış dağda teröristlerin inine. Bir güzel yatmışlar pusuya, yakalamışlar Ali'yi. Biz de duyduk ya koştuk arkasından. Gitmesem aklım kalır, gitsem biliyorum başıma gelecekleri.

Neyse Sedat, Bekir, Dursun, Durmuş vurduk kendimizi dağlara. Osman bize uydudan destek verecek. Şehmuz mu? Benim diyen rehber halt etmiş yanında. Adam bildiğin iz sürücü. Osman'ın verdiği talimatlara göre üç gün üç gece iz sürdü. Toprak yedi. Havayı kokladı. Yeminle buldu şerefsizlerin inini. İn dediysek kalleşler kendilerine ayrı bir hayat kurmuşlar, ekmek elden su gölden yaşıyorlar.

Mağaraya giren çıkan belli değil. İşin acı yanı, dağa kaldırılanların çoğunluğu gencecik kızlar ve çocuk denilecek yaşta erkeklerdi. Yalan yok, işin rengi değişmişti. Ali'yi kurtarmamız yetmeyecek, buranın kökünü kazıyacaktık. Sedat'ın Ali'den farkı yoktu. Zor tuttuk. Plan dedik, program dedik, yedik küfürü ama dinledi. Bir gün boyunca keşif yap, geleni gideni izle. Zor durdu.

Bir baktık Şehmuz kayboldu. Güneş geçmiş beynimize, Durmuş "Kaçti ula o suskun hamsi. Uşak yaşli ne etsun! Hallederuk biz!" dedi.

Sedat sinirle "Deli deli konuşma Durmuş! Şehmuz kaçmaz. Vardır bir bildiği." diye kükredi ya araya girdim.

"Abi ben size uzaktan daha iyi destek veririm." diyerek sırt çantasını çıkarıp benim yoldaşı birleştirmeye başladım.

Hepsi bir süre sessizce beni izledi. Dursun "Ula küçücük keseden ne çikti öyla! Ula Cihan sen hokkabaz misun?"

"Sizin yanınızda lafı mı olur abilerim?" dedim sırıta sırıta.

Sedat "Dur bakalım. Geceyi bekleyelim. Şehmuz gelmezse ona göre bir şey düşünürüz." dedi.

Bekir "Ali ne hâlde bilmiyoruz. Ya geç kalırsak?" diye sorunca hepimiz bir gerildik. Sedat "Dayanır o hayvan. Bu kadar bekledik. Yapacak bir şey yok." dedi ama dişlerini sıkıyor, belli.

Durmuş "Ula Dursun ara ara gelelim la biz buralara." dedi.

"Ne edecez ula buralarda hamsi kafali?" dedi Dursun.

"Ata siporu Allah'ın lazı. Ula bu şerefsizleri avlaruk. Bunlar durirken hayvanlara yazık da!" dedi ya *'Ben de ben de!'* diye bağırasım geldi. Yalan yok.

Öyleydi böyleydi. Sedat artık dayanamadı psiko bir plan yaptı.

Amaç, öncesi onları pazarlığa zorlamak. Bütün gece çalıştırdı bizi. Ama ne çalışmak! Gören şenlik ateşine hazırlanıyoruz sanacak. İşin ilginç yanı o ateş hiç sönmeyecek gibi hazırlandık. Benzinci Bekir ve saz arkadaşları ateşin sönmemesi için uğraşıp duracaklar. Bekir'e niye benzinci dediler bilmiyorum ama Durmuş ve Dursun'un çok eğlendiği belliydi. Gecenin dördünde ben mağaranın diğer çıkışında konumlanıp beklemeye başladım. Çok eğleneceğe benziyordum da sonu iyi biterdi umarım.

Sedat mı? Adam manyak, siz beni boşverin işinizi yapın dedi, yok oldu. Geçen yarım saat sonunda gecenin yanan ateşle aydınlanması ve dumanların yükselmesiyle etrafta bir uğultu baş gösterdi. Sedat'ın yaptığı plan işe yaramıştı. Dumandan boğulmamak adına kaçan kalleşlerin benim konumlandığım çıkıştan kendilerini dışarı atmalarıyla hepsini teker teker indirmem bir oldu. Tabii işe uyananlar ve kendilerine küçük çocukları siper edenler oldu mu? Oldu. Benden kaçar mı? Kaçmaz. Kendimle gurur duyduğum nadir anlardan biriydi. Alınlarının çatından beyinlerini patlattım yalan yok. Saatler sonra amacımıza ulaşmıştık.

Kulağımdaki kulaklığa "Sedat bunlar teslim oluyor. Ne yapalım?" dedim.

"Bizim çocuklar gelene kadar yerinde kal." dedi. Bizim çocuklar kim diye hiç soramadım. Hepi topu kaç kişiyiz? Küfür eder biliyorum. Adam zaten gergin. Bekleyeyim dedim. Gözüm dürbünde, mağarayı gözlüyorum.

O sırada baktım Şehmuz ve arkasında on kadar adam çıkageldi. Demek destek getirmek için yok olmuş sessiz adam. Şehmuz'un sanki kabız olmuş gibi "Abi seni bekler." demesiyle benim ayaklanmam bir oldu.

"Eyvallah! Nişancı var mı aranızda?" diye sordum. Adamlar hayır anlamında kafa sallarken Şehmuz "Hadi! Sedat bekler." dedi kendinden bir o kadar emin. Ağzımın ucuna kadar gelen her şeyi yuttum. Tam o sırada arkamda bir kıpırdanma hissettim ama çok geçti. "Dikkat edin!" diye bağırmamla Şehmuz'un beni omuzlaması ve silahların patlamaya başlaması bir oldu. Her şey o kadar ani gelişti ki biz yere düşene kadar olup bitti. Kafamı kaldırdığımda bir şerefsizin daha eşek cennetine gittiğini gördüm. Doğruldum ve "Herkes iyi mi?" diye sorarken Şehmuz'un omzundan yaralandığını gördüm. Adam bildiğin benim yerime ölüme gitmişti. Hızla yanına gelip yarasına baktım. "Kurşun sıyırmış ama dikiş gerek." dedim hızla. Şehmuz fermuarlı askeri montunu açtı. Elini montun sol iç yukarısına soktu ve beyaz bir mendil çıkardı. Yaraya bastırıp gayet net bir şekilde "Sarın." dedi. Bu, hastaneye kadar idare eder demekti.

Yarasını sararken "Sağ ol, sen olmasan şimdiye geberip gitmiştim." dedim. Sanki ben teşekkür etmedim. "Gidelim." dedi ve biz hızla mağaranın diğer tarafına geçtik ama kimse yoktu. Şehmuz "Ulan it oğlu! Beklesen geberirdin." diye mağaraya doğru koşmaya başladı. İt oğlu diye kast ettiği sanırım Sedat'tı. Ben durur muyum?

Hızla koştum ardından. Elimde silah bir o kadar temkinli, arkasını kollayarak Şehmuz'u takipteydim.

Mağaranın girişinde sönmekte olan ateşin üzerinden atlarken göz gözü görmüyordu. Yoğun duman boğazımdan içeri girerken öksürmemek için kendimi zor tuttum. Mağaranın iç taraflarına girdikçe karanlık bizi karşıladı. Belimden çıkardığım fenerin düğmesine dokunup silahımla bir hareket etmesini sağlarken Şehmuz "Kapat ulan şunu!" diye bağırınca gel de kapatma! Kapattım ama önümü göremiyorum, o kadar. Velhasıl biz körden hâllice aşağı doğru uzanan mağarada ilerledik. Geçen bir iki dakikanın ardından mağaranın akustiği ile birleşmiş konuşmalar kulağımıza geldi. Gerçi konuşmadan öte bu bağırmaydı ve ses çok tanıdıktı.

"Ali neredeyse onu bana sapasağlam getireceksin. Ben de senin ve bu itlerin canını şimdilik bağışlayacağım." dedi ama sesindeki tondan tüylerim ürperdi. Adamın yerinde olmak istemezdim. Adamın sesi tereddütlü, korktuğunu belli etmemek için zorlanıyordu. "Ali'yi bırakır bırakmaz peşimize düşmeyeceğini nereden bileyim?"

"Ya bu dağları terk edip kendi ülkenize dönersiniz ya da ben sizin nefesinizi kesene kadar izinizi sürerim." diyen Sedat'tan başkası değildi. Karşısındaki çaresiz kaldı sanırım.

Adam yanında duran adamına Kürtçe bir şeyler söyledi, tam gidecek Sedat "Senin yedi sülaleni gebertirim lan! Sen kiminle oynuyorsun?" diye adamın üzerine atıldığında bizim karanlığın içinden çıkıp itlerin arkalarından silahları sırtlarına dayamamız bir oldu. Korkak itler, Sedat adamın üzerinde tepinirken kıpırdamaya bile cesaret edemediler.

Bende Kürtçe yok. Meğerse adam "Ali'yi alın gelin, diğerlerini gebertin" demiş. Tabii Sedat delirmiş. Kimse Sedat'ı adamın üzerinden alamadı. Adam kendinden geçince Sedat kendi kalktı ve biraz önce Ali'yi alıp gelecek olan adama Kürtçe bir şeyler söyledi. Kendi

adamlarından birini adamla gönderdi. Bekledik bekledik, sinirler bozulmaya yüz tuttu. Bir baktık Ali geldi. Sırıtıyor hayvan! Sedat'tan öyle bir yumruk yedi ki kıçının üzerine oturdu.

Tabii Sedat attığı yumrukla kalmadı. Avaz avaz "Haşim'i öldürdün yetmedi mi sana Ali? Hadi yetmedi! Niye haber vermiyorsun? Bu kadar mı gözün döndü? Sana bir şey olsa ben hesabını nasıl vereceğim?" diye bağırıyordu.

"Kime hesap vereceksin abi?" dedi.

Sedat "Ulan siktir git! Elimden bir kaza çıkmadan al babamı da dön İstanbul'a. Kime diyor ya! Kime! Ulan Duygu'ya! Hadi onu avuturum diyelim. Aslı'ya ben ne derim sana bir şey olursa?" dedi.

"Ha onlar..." dedi Ali kıç üstü oturduğu yerden. Sedat "Ulan ben senin!" diye Ali'ye girişecekti de Şehmuz "Abi yeri değil." dedi.

Bu arada nereden geldiği belli olmayan Bekir belirdi. "Yahu kaç saat oldu çıkamadınız! Neredesiniz?" dedi ama sırıtarak Ali'ye "Aha bensiz yemiş yumruğu!" demeyi unutmadı.

Sedat "Hadi gidelim." dediğinde Şehmuz "Buradakileri ne yapacağız?" diye sordu. "Hepsini getirin. Sorgulayıp polise teslim ederiz." dedi.

Saatler sonra tam bitti, Diyarbakır'a vardık dedik ama bizim kalacağımız evin önünde Şehmuz sen kan kaybından yere yığıl, kal! Yumruk yemedim ama bir ton laf yedim. Sedat etrafım salak dolu, diye diye bana verdi veriştirdi. Şehmuz'a kim kan verdi bilin bakalım? Tabii ki ben...

O gün bugündür biz, şerefsizin bol olduğu doğunun sarplarında, kış aylarında ava çıkarız. Bu gelenek hâlini aldı. Nereden nereye, aklım geçmişe takılmış düşünüp dururken yorgunluğa yenik düştüm. Keşke beni biri yıkasa, giydirip yatağıma yatırsa diye hayal kurarken koltukta uyuyakalmışım.

Sukutuhayal...

Rüya mıydı gördüğüm? Yok, ben ölmüştüm ve cennetteydim. O kokuyordu her yer. Derin derin soludukça huzur getiriyordu bana. Ne kahır dolu bir şeydi bu aşk! Ne sevmekten vazgeçiyordun ne vuslata erebiliyordun... Bir kıpırtı beni ayırdı odaklandığım cennet kokusundan. Aklım uyanmıştı da niye o güzel kokunun sahibinin sıcaklığını duyuyordum, onu çözemedim. Merakla gözlerimi açtım.

Yıldız eğilmiş üzerime doğru, elinde bir ayna, burnuma tutuyor. Yaşıyor muyum diye kontrol ediyor, belli. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum ama biraz sonra kahkahayı basacaktım. Basmadan açtım gözlerimi. Gözleri gözlerimle birleşince suçlu suçlu baktı bana. Sadist bir sesle "Sen ne yapıyorsun?" diye sordum. Yıldız doğrulup saçlarını kulaklarının arasına aldı.

"Saat öğlen iki oldu. Bu neyin uykusu? Ben de bir şey mi oldu diye kontrol edeyim dedim."

"Sen ne biçim hemşiresin? Aynayla mı anlaşılır insanın ölüp ölmediği?"

"Ben laborantım. Hemşire değilim." diye sinirle soluyan Yıldız yatak odasına girdi ve kapıyı kırarcasına çarparak kapattı.

Bebek gibi uyumuşum ama her yanım tutulmuş. Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup duşa girmem gerekti. Yerimden kalkıp oda

servisini aradım. Bir şeyler yemeliydim. En son dün sabah bir çorba içmiştim. Yemek gelene kadar duş işini halleder, bir şeyler yer sonrasında Yıldız'la dolaşmaya çıkabiliriz, diye düşündüm.

Yatak odasına girmemle "Kapıyı çalmadın yine. Soyunuk olabilirdim. Kaç kere söylemem gerekiyor?" diye çemkirdi.

"Görmediğim yerin mi kaldı?" diye kaşlarımı kaldırıp ona doğru bir iki adım attım. Yıldız bir ceylan misali kaçmak için sağını solunu kollamaya başlarken "Cihan bak... Bak sakın! Anlaşmıştık." dedi ama onu çoktan kollarıma almıştım bile. "Tamam söz verdim bir şey yapmayacağım." dedim. Yıldız acabada kalmış gibi "Son söz verdiğinde..." diye başladı lafa ama ben "Az daha benim olacaktın." dedim büyük bir zevkle.

"Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum." dedi Yıldız ama diken üzerinde belli, o güzel bedeni gerim gerim gerilmiş. Onu hâlâ rahatsız eden bir şeyler vardı ve bu çok doğaldı.

"Keşke tekrar açsak..." dedim istekle ve kokusunu derince içime çektim. "Cihan lütfen! Acabaları çözene dek..." diyen dudakları dudaklarımla susturmak bende alışkanlık olmuştu. Dudaklarını eze eze isteğimi gidermek için tutkuyla ağzının içinde dolandım durdum.

"Cihan..." dedi dudaklarını benden kopartıp.

Adımın o güzel dudaklarından dökülmesi benim için yeterliydi. Gerisini duymaya gerek yok.

"Beni yıkasana." dedim istekle.

"An... Anlamadım?" dedi gözlerime bakarak.

"Çok yorgunum."

"Daha neler!" diye kollarımdan çıkmaya bahane aradı ama yemezler.

"Yıldız..." dedim kızgın bir sesle.

"Tamam ya bırak hadi."

"Öp bir kere..."

"Ya beni utandırıp durma!" dediğinde çoktan dudaklarına uzanmış onu özümsüyordum. Nefes nefese dudaklarımdan ayrılıp "Cihan..." dedi.

"Söyle... Yıldız'ım... Söyle başımın belası..." diyerek dudaklarını bulmama bahanem hazırdı. O bana hayır diyemiyor, kaçamak da olsa cevap veriyordu ya dünyalar benim oluyordu. Nefesim yettiği kadar dolandım onda. Gözleri kapalı, kirpikleri yanaklarını örtmüş neredeyse. Parmakları tişörtümden destek alırmışçasına asılmış bana.

"Cihan ama konuşmuştuk." dedi istekli, bir o kadar nefes nefese.

"Şu anın içine etmesen olmaz." dedim aynı istekle. "Etmiyorum." dedi, ağladı ağlayacak. Kulağına doğru sokuldum. "O gece..." dedim izin istercesine. O gece dediğim iki gün önceydi. Niye mi durdum? Kıyamadım ona.

"Cihan... N'olur sus!" dedi nefes nefese.

"Yıldız'ım..." dedim usulca. İsteklerim yine aklımın önüne geçmiş onun tenini tenimle birleştirmek için akla hayale gelmeyecek şeyler düşünür olmuştu. Gazozuna ilaç atabilir miyim, diye sordu vicdanıma aklım o kadar yani.

Ben mantığım, erkekliğim ve Yıldız'ın cazibesi arasında sıkışıp kalmışken dudaklarım boynuna inmiş onu kendime bastırıp duruyordum. Yıldız'ın gözleri kapanmış, beni düşlediğini bilmek bir o kadar gurur meselesiydi.

"Hadi çıkar." dedim tişörtünü çekiştirerek. Yıldız olur derse diye aklım mutlu mesut atağa kalkacakken "Olmaz! Beni kandırmana izin veremem. Ay anlamıyorum ki! Sen... Sen kör müsün acaba? Senin gibi sekizinci kası böbreklerine geçmiş biri bende ne buldu?

Bırak ama ya. Sal beni valla. Ben sana iki beden küçüğüm." diye panik bir hâlde başladı yine deli gibi konuşmaya. Sadece konuşsa iyi. Yılan gibi sıyrılıp çıkıverdi kollarımın arasından. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Açtığımda Yıldız bir yukarı bir aşağı dolanıp duruyordu. Hem gülmek istiyordum hem bağırmak. Hem onu kollarıma alıp dudaklarımla susturmak istiyordum hem dönüp gitmek. Bana nasıl bir arafı yaşattığını bir bilse... Neler düşünürdü çok merak ediyorum. Acaba manyak yanımı gösterip onu korkutsam, şöyle kedi gibi tırssa... Daha mı iyi olurdu? Ismarlanmazdı ki bu. Hem ben onun yüzünün asılmasına bile kıyamıyordum ki korkutayım.

Acaba yapmalı mıydım? Yeter ya valla yıldım. Beynimde kendimle savaşmaktan balataları yakacaktım yakında.

Yıldız konuşup durdu ama ne dediğini anlamadım. Sesi artık beynimde uğuldamaya başlamış, kulaklarım ona kapanmıştı.

En son durdu bir iki saniye, bana baktı ve "Bir dakika bir dakika... Sen niye bu kadar sakinsin?" diye sordu. Normalinde o tam gaz konuşurken ben isyan edip ya onu öpüyordum ya bağırıp onu susturuyordum ya, beklediği olmayınca şaşırdı tabii.

"Yıldız sen benim keyfimin kâhyası mısın?" diye sordum.

"Anlamadım." dedi merakla.

"Ya belki ben koca popolu, ince belli kadınlardan hoşlanıyorum. Belki de senin o kocaman gözlerine âşık olmuşumdur. Belki insanları senin gibi beden olarak sınıflara ayırmayı reddediyorumdur. Belki senin o hiç susmayan çeneni susturmak hoşuma gidiyordur." diye açıklama yaparken Yıldız "Sen benim balık etli bir kız olduğumu mu ima ediyorsun?" dediğinde benim pil bitmişti.

"Yıldız ben en iyisi duşa gireyim. Senden ancak böyle kurtulurum. Sonra çıkıp biraz dolaşalım olur mu? Ben sana kendimi anlatmaktan çok sıkıldım. Ama söz sana olan duygularımı anlatmak için başka bir yol bulacağım. Artık işaret dili mi olur ya da ne bileyim

beden dili mi olur bilemem. Deneriz olmaz mı?" dedim anlayışlı bir şekilde.

Yıldız masum ama bir o kadar gözlerimin içine temkinli temkinli bakarak "Olur..." dedi.

Duşa girdiğimde daha iyiydim de aklımda hâlâ Yıldız... Niye salmıyordu kendini? Biliyordum, istiyordu. Seviyordu beni, diye kendimi avutan aklıma karşı çıkan iç sesim *'Ulan kız kaçırılmış. Aylardır hapis hayatı yaşıyor. İyi alıştı yine de. Bu kadar da acabaları olsun. Katilsin istemiyorum demiyor ki. Şişkoyum bende ne buluyorsun diye soruyor.'* diyordu. İşte bu beni rahatlatıyordu.

Duştan çıkıp hızla üzerimi giyindim. Salondan sesler geliyordu. Bir baktım Osman yayılmış koltuğa, elinde bira, maç seyrediyor. Yıldız tepesinde, ağzından laf almaya çalıştığı belli.

"Yenge az dur, içine ettin maçın ya!" diye gözü televizyonda gol olması için totem yapıp duruyordu.

"Bana yenge diyip durmasana sen!"

"Ne diyeyim enişte mi? Çekilsene önümden." diyerek onu başından savmaya çalışıyordu Osman.

"Osman başlayacağım senin maçına da televizyonuna da! Lütfen söyle, niye buradayız?"

"Yıldız, Cihan seninle nasıl baş ediyor? Sana da böyle bir kumanda lazım. Başını şişirdin mi kapatacaksın." diyerek ayaklandığında içeri girdim.

Osman "Şükür kavuşturana! Yoksa Yıldız çenesiyle beni hakkın rahmetine kavuşturacaktı." dedi.

Yıldız yüzünü buruşturup "Ay iyi ki bir soru sorduk! Abart abart." dedi ve yatak odasına geçti.

O odaya girer girmez "Hayırdır Osman? Sen bu gece Ali ile gecelere akmayacak mıydın?" dedim.

"Sedat aradı. Ali'yle yanına geçeceğiz. Sana haber vereyim dedim. Büyük balığı kıstırmışlar. Onay alınmış. Ali'nin dediğine göre yarın bu iş bitermiş."

"Valla mı lan?" diye çıkmış ağzımdan.

"Sedat bizi bekliyormuş. Bekir yanında."

"Çıkalım." dedim ama Osman kolumdan tuttu ve "Cihan..." dedi.

"Hadi lan! Ne bekliyoruz?" dedim.

"Bak tamam, adamı yakaladık. Her şey resmî kanallarda çözüldü ama kamunun gözünde aydınlanmazsa işimiz zor. Yıldız..."

"Ne olmuş Yıldız'a?"

"Onu daha fazla burada saklayamayız. Bırak saklamayı, ne zamana kadar burada hapis kalacak?" dedi Osman.

Tam kapıdan çıkarken "Ne yapacağız, öldürecek miyiz?" diye sordum sırıtarak. Otel odası kapısı kapanıp biz koridorda yürürken Osman "Kıyamam lan ben ona. Hem sen ona âşıkken zor. Demem o ki Türkiye'de zor. Her şey unutulana kadar ona başka bir ülkede bir şeyler ayarlarız." dedi.

"Belki Çiçek'in yanına Amerika'ya gideriz." dedim ya bizim oğlan delirdi.

"Ya sen bana kendini öldürtecek misin?" diye kükredi.

"Ulan o benim kardeşim sayılır. Eeee Yıldız'ı kime güvenip yeri gelince emanet edeyim? Ona güveneceğim tabii." dedim sırıtarak. Yedim enseme tokadı da bu bile keyfimi kaçırmadı. Lobiye inince heyecandan ancak aklıma geldi. Hızla resepsiyona uğrayıp odayı aradım. Yıldız açtı telefonu ama sesi bir tuhaftı. Kesin bana kızdı.

"Yıldız sen ağlıyor musun? Sana haber vermeden çıktım o heyecanla."

"Neden heyecanlandın?" diye sordu.

"Belki yarın seninle bu kapıdan elimizi kolumuzu sallayarak çıkıp yeni hayatımıza yelken açacağız." dedim mutlu mesut.

Yıldız sessiz kaldı ama ben heyecanıma yenilip "Sana yemek söylüyorum. Ben ne zamana gelirim bilmiyorum." dedim.

"Tamam sorun yok Cihan, ben de yemek yer uyurum." dedi mutsuz bir sesle. Ama bu beni çok etkilemedi. Sonuçta en geç yarın sabah ona müjdeli haberi verecektim. Tam bir şey diyecektim ki baktım telefon kapanmış.

O sırada Osman yanıma geldi "Ali bizi almadan gitmiş ama gittiği yerin konumunu atmış." dedi suratı sinirden kaymış bir şekilde.

"Bırak tribi, gidelim yanına." dedim. Mutlu mesut çıktık yola. Bir saati bulmadan durduk cumhurbaşkanlığı konutunun önünde.

"Ulan iyi bak attığı konuma. Yanlış geldik bence. Ne işimiz var bizim burada?"

"Cihan salak salak konuşma. Ali niye yanlış atsın?"

"Belki sen beceremedin şu navigasyonu?"

"Gerçekten böyle bir cümle kurdun mu?" diye bana öldürürcesine baktı. O sırada elinde fener, bizim camı bir polis tıklattı.

"Burada bekleme yapmak yasak beyler." dedi sertçe.

Osman "Acaba Sedat Kara'nın içeride olması ihtimaller dâhilinde mi memur bey?" diye sordu. Sorarken bir sempatik bir sempatik... Haberi yok bir iki dakikaya ters kelepçeyle alacaklar bizi. İçerden çık çıkabilirsen! Memur ikimizin yüzüne feneri tuttuktan sonra telefonunda neye baktıysa baktı.

"Cihan Bey ve Osman Bey!" dedi kendinden emin bir ses tonuyla. Osman gururla "Tam isabet!" dedi.

Polis bize elindeki fenerle "Kapıdan girip soldan devam edin. Sizi karşılarlar. Tam kimlik kontrolünden sonra Sedat Bey'in yanına alınacaksınız." diyerek yol gösterdi.

Sırıtıyordum. Osman "Gülme lan! Ne yapayım polislere karşı ayrı bir zaafım var. Nazik davranmadan olmuyor." dedi ama kendi de gülüyor.

"Bence sen polislerden korkuyorsun. N'oldu küçükken jop mu girdi Osmanım?" diye bastım kahkahayı.

"Ulan ne şerefsiz adamsın sen!" diye sinirle bastı gaza.

Velhasıl biz her zaman alışık olduğumuz bir mekâna gitmeyi beklerken cumhurbaşkanlığı konutunda sağa sola bakarak ilerliyorduk.

Kapı açılıp görevli bizi içeri aldığında hayatta tahmin edemeyeceğim bir manzarayla karşılaştım. Sen koskoca Cumhurbaşkanı, Sedat'la karşılıklı oturmuş tavla oynuyordu. İşin en komik tarafı Şehmuz elinde kahve bardağı, oturmuş ortalarına seyrediyor. Osman'la istemsizce birbirimize baktık. Sedat bizi görünce "Sizinle tanıştırmak istediğim gençler nihayet teşrif ettiler!" diyerek ayağa kalktı. Cumhurbaşkanı asil gülümsemesini bize bahşederek "Sizinle tanışmak bir onurdur gençler. Buyurun lütfen, rahatınıza bakın!" diyerek bizimle tokalaştı.

Osman "O onur bize ait." dedi ama koltuğun ucuna oturdu.

Cumhurbaşkanı "Sen Osman olmalısın. Hani şu teknoloji dehası! Kırmızı bültenle INTERPOL'de aranan?" dedi. Cevap versen kabahat vermesen kabahat. Sedat gamzelerini hafifçe göstererek "Rahat olun." dedi. Demesi kolay...

Osman akıllı bir cevapla "Teknolojiden biraz anlarım." dedi.

"Sen de bizi o pislikten kurtaran kahraman olmalısın. Sizlere gönülden müteşekkirim. Gerçi benim yolum politikadan geçiyor ama Sedat'ın yolunu tasvip ettiğim çok zaman oldu." dedi.

Sedat ciddi bir şekilde "Her zaman bizim yolumuz, sizin yolunuz." dedi. Bu cümleyi istediğin yere çek. Bizim yolumuzda olduğun sürece yanındayız demek miydi? Ya da sizin yolunuzdayız mı

demekti? Gerçi ikileme gerek yoktu. Sedat Kara kendi yolundan başka yol bilmezdi. Gerisi onu izlerdi, nokta.

"Sedat Bey olmasaydı bizim olanlardan bir haberimiz yoktu. Yardımımız olduysa ne mutlu bize. Teşekkürü hak eden biri varsa kendisidir." dedim.

"Ona yıllardır teşekkür edip duruyorum zaten. Bu vatan ona çok şey borçlu." diyerek keyifle gülümserken biz de kibar kibar gülüyorduk.

O sırada Bekir ve Ali içeri girdi. Sanki babalarının çiftliğine giriyorlar da Ali ne ara takım elbise giymişti? Ulan insan bizi uyandırmaz mı? Ayağımızda asker botları. Kıçımızda otuz beş cepli dağ pantolonu, olduğumuz yere bak! Neyse Ali elindeki dosyayı Cumhurbaşkanı'na uzattı ve "Başkanım her şey istediğiniz gibi düzenlendi. Yarın Anadolu Ajansı'yla birlikte bütün televizyonlar bu haberi ilk manşetten duyuracaklar." dedi.

Cumhurbaşkanı Ali'nin bıraktığı dosyayı aldı ve bir iki sayfa inceleyip "Böyle olması gerekiyordu. Bir kötünün yüzünden bir masumun canı yanmamalı." dedi.

Sedat "O masum bizi yılanın başına götürdü. Yoksa işimiz zordu." dedi. Masum dediği Yıldız'dan başkası değildi.

Bekir "Yarın rahatça evine dönebilecek mi?" diye sordu.

Cumhurbaşkanı'nın yanında yer alan yaveri "Haber yankı bulduktan hemen sonra ifade vermesi gerekecektir. Gerekli birim ifadeyi alacak. Tutuklu yargılanacak ve ilk mahkemede salıverilecek. Sonuçta prosedürler gerçekleşmek zorunda." dedi.

Osman "Buna da şükür!" dedi ağzından kaçırarak. Cumhurbaşkanı gülümserken Ali bana dönüp "Hadi Cihan, gözün aydın! Yenge ipten kurtuldu." dedi ya al satırı eline, böl bin parçaya. Tabii bununla bitmedi.

Bekir "Hepimizi düğüne çağırırsın artık." dedi ya Cumhurbaşkanı merakla "Hayırlı olsun!" dedi. El mecbur "Sizi de aramızda

görmekten gurur duyarız." dedim. Ne düğünü ya? Daha evlenme bile teklif etmedim. Acaba istemeye gitmemiz gerekir miydi?

Cumhurbaşkanı "Mutlaka orada olacağım." dedi. Artık düğün şart oldu. Yoksa istediğimden değil.

Sedat konuyu değişsin diye "Size yardımlarınızdan dolayı çok teşekkür ederiz." dedi minnet dolu bir sesle. Cumhurbaşkan'ı "Teşekkür edecek bir şey yok. Sonuçta deliller ortada. Bu ülkenin isimsiz kahramanları olan sizlere küçük bir yardım yapabildiysem bu gece rahat uyumayı hak ettim demektir." dedi ve gülümseyerek "Hadi bakalım Sedat, yenildiğini örtmeye çalışma da salla zarları." dediğinde ilk sessizliğin ardı bol kahkahaydı.

Kahkahalarım gerçekti gerçek olmasına ama en önemlisi neşe ve sevinç doluydu. Yıldız artık özgürdü. Her şeyden öte onunla bir başlangıcımız olabilirdi. Tabii kabul ederse... Ulan ben ne ara onunla plan yapar olmuştum? Gülümsemek ne demek! Her tarafımdan ışık saçıyordum.

Sohbet doğuydu, batıydı, vatandı, komşulardı, Amerika'ydı derken telefonum titremeye başladığında ben sessizce yerimden kalkıp salonun dışına çıktım. Arayan korumalardan Cemşit "Cihan..." dedi ama sesinde ayrı bir ton.

"Söyle Cemşit." dedim.

"Cihan..." dedi tekrar.

"Söyle Cemşit ne var?" dedim merakla.

"Eşin... Ortalarda yok. Her yeri aradık ama yok. Otelin kamera odasındayım. Baktırıyorum ama gelsen iyi olur." dediği an başımdan aşağı ne döküldü bilmiyorum. Üşüyor muydum yoksa aklımda başlayan yangın her yanımı sarmış mıydı?

"Ne demek yok Cemşit?" dedim yanlış duyduğumu umut ederek.

"Abi oda servisine yemek siparişini sen vermişsin. Garson kapıyı çalmış, açan olmamış. Kapıda bekleyen bizim çocuklar telaşlanmış.

Beni aradılar. Otel çalışanı bir kadını yanıma alıp girdim içeri. Kimse yoktu. Masanın üzerinde bir not vardı. Açmadım. Şu an not elimde."

"Oku." dedim ama ellerim yumruk olmuştu.

Cemşit "Neredeysen yanına getireyim." dedi tereddütle.

"Oku Cemşit!" diye bağırdım.

Cemşit bir iki saniye sonra "Ne beni ne başka birini artık öldüremeyeceksin. En güzeli senin o sahte yüzünü görmemek olacak." dedi.

Annem bana hamileyken ekmeğe falan bastı sanırım. Bütün Ankara üzerime çöktü sanki. İlk algılayamadım. Cemşit'in okuduğunu kabullenmem mi, hazmetmem mi, inanmam mı uzun sürdü anlamaya gerek yok.

"Cemşit sen o notu sakla, alırım senden. Kimseye bir şey deme!" diyerek telefonu kapattım. Kendimi cumhurbaşkanlığı konutundan nasıl dışarı attım, ne ara yürümeye başladım, bilmiyorum. Aklım sıfırlanmış, boş fıçıya dönmüş; kafamın içinde *'Neden?'* sorusu oradan oraya çarpıyordu. Ayaklarım yürümekten sızım sızım sızlar hâle gelene dek ayamadım. Durup nefes nefese bir duvar dibine çöktüğümde kelimeler ağzımdan kusarmışçasına çıktı.

"O gülüş, aşk dolu bakış... Peki ya daha erken demeler... O samimiyet, anlayışlı merhametli hâller neydi? Bu kadar mı basitti?" diye gülmeye başladım. Bir iki dakika sonra gülmelerim kahkahaya döndü. Ağlamanın kardeşi değil miydi gülmek?

Duvar dibinden bir enkaz kaldırır gibi bedenimi kaldırdım. Bu da gelip gidecekti. Yine nefes alacak, yine yaşayacaktım. Yıldız tarihin tozlu sayfalarında bir tebessüm, belki de yarım kalan bir anıya dönüşecekti.

Ve ben bundan sonra hiçbir şekilde hayal kurmayacaktım...

Bir garip seher...

İki ay sonra Los Angeles...

Ali "Cihan verdiğimiz işi bitirdin. Daha ne bok yemeye oradasın?"

"Tatil bebişim." dedim umursamaz bir sesle.

"Heee oldu Cihan Bey. Sedat'a böyle söylerim. Artık onunla halledersin bu bitmeyen

tatil muhabbetini."

"Lan sen beni tehdit mi ediyorsun? Buraya gelmem için bir önümde diz çökmediğiniz kaldı. Şimdi niye dön diyorsunuz?"

"İt oğlu it! Biz sana kardeşinin oraya yerleş mi dedik? İşini bitirip en fazla bir aya dön, dedik. İki ay oldu hayvan herif! Ama ben sana yapacağımı bilirim." diyerek telefonu yüzüme kapattı.

Ali'de bir hâller vardı, farkındaydım. Sesi gergin, bir o kadar temkinliydi. Beni her gün araması döneyim diye değil, nasıl olduğumu öğrenmek içindi. Bir şey söylemek istiyordu da söylememek için elinden geleni yapar gibiydi.

Hoş umurumda mıydı? Hayır. Elbet kokusu çıkardı. Elbet öğrenirdim. Yani kaderde varsa düzülmek neye yarar üzülmek cümlesi tam bana göreydi. Ben değil miydim onca hayali üzerine yıkılan?

Ben değil miydim Osman'ın aşk hüznüyle dalga geçip ona Müslüm Baba'nın şarkılarını alay edercesine ithaf eden? Ki yine ben değil miydim ondan daha beter olan? Gülme komşuna gelir başına. Ulan atasözleri ile yaşamaya başlamak bu olsa gerek!

O yüzdendi belki de bu rahatlığım. İnsanoğlunun başına her şey gelebilirdi. Benim de gelmişti. Sevmiş, belki de sevilmiş ya da sevilmemiş, ihanete uğramış; aynı gün terk edilmiştim. Vay be başıma gelmeyen kalmamıştı! Abartıyor muydum acaba? Kendi açımdan hayır. Ama Yıldız açısından evet. Ona hak vermek gün geçtikçe bana yetmez oldu. İçimdeki kırgınlık gün geçtikçe büyüdü. Hırs ve intikam, özlemle ve en kötüsü içimdeki sevgiyle yer değiştirdi. Onunla hesaplaşamadığım için geçmiş geçmişte kalmadı. Kalamayacaktı da. Kaçarken bana bıraktığı nota yazdıkları hâlâ aklımda. Ve ben hâlâ kızamıyorum ona. Ne kendini affediyor insan ne karşısındakini...

Hayatımın en çıkmazlara düştüğüm anıydı o gece. Öfkelenmeliydim ama gram öfke yoktu içimde. Peşine düşmeliydim ama istemiyordum. Osman'a bir telefon etmem yeterliydi. Bir saate kalmaz yanımda olurdu Yıldız. Ya sonra? Çaresizliği hiç bu denli hissetmemiştim. Kendimi yollara vurup deli gibi yürümüş, bitik bir şekilde otele dönmüştüm. Kendimle yüzleşmek gibiydi Yıldız'la kaldığımız otel odasına girmek. Oda kapısını açar açmaz burnuma dolan tarçın kokusu beni üzmüştü ama canımı yakan, odadan kaçarcasına gitmiş olduğunu anlamam oldu.

Odayı dağıtacak, kırıp dökecek, belki de izlerini silmek için ruhumu saran kahrı dışa vurup odayı yakacaktım ama gücüm yoktu. Pes etmiş gibi uyuduğumuz odaya girdim. Yatak karman çorman karşımdaydı ve o koktuğuna emindim. Ayakkabılarımı bile çıkarmaya çalışmadım. Annesinin kollarına sığınan bir çocuk gibi yatağa uzandım. Gözlerimin kapanması zor olmadı.

Bir iki saat sonra şeytan dürttü herhâlde. Gece sabahı bulmak üzereyken uyandım. Tabii bir daha uyu uyuyabilirsen. Yıldız'ın odaya sinmiş kokusu darladı beni. Kaçıp gitmek istedim, yalan yok. Her zamanki gibi kaçmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı.

Sedatlar geldi aklıma. Osman'ıydı, Ali'siydi... Şimdi uğraşılmazdı bunlarla. Burada işimiz bitmişti. En iyisi sessiz sedasız İstanbul'a dönmekti. Belki Duygu ve ekürileri bana iyi bile gelebilirdi. Hızla üzerimi değiştirip odadan çıktım. Arabalardan birini alıp düştüm İstanbul yollarına. Düşmez olaydım. Ankara çıkışında polis sanki hudutları koruyor. Barikatla kapatmış yolları, tek tek araçları kontrol ediyor.

Mecbur girdik sıraya. Bekle bekle yarım saatin sonunda sıra bana geldi. Kimlik, ehliyet, ruhsat derken memurun kimliğe bakmasıyla silahını çıkarıp kafama doğru nişan alması bir oldu. O an bende jeton düştü. Ah benim âşık kafam, ah benim salak kafam! Yıldız ben sana ne diyeyim? *'Bunu da mı yapacaktın?'* diye ahlayıp vahlamaya gerek yok. Nota yazmış işte, gerisi yok.

Bunca sene sinekten nem kapan, ince eleyip sık dokuyan ben aşk uğruna boka saplanmıştım. Saplanmak ne kelime! Sıçıp sıvamış, üzerine tüy dikmiştim.

Memur o gür ama heyecanlı sesiyle "Ellerini başının üzerine koyup arabadan in Cihan Adalı!" diye kükredi.

Kaderden kaçılmaz. "Teknik olarak ellerimi başımın üzerine almadan önce kapıyı açmam gerekiyor." dedim alayla.

Memur benim rahatlığım karşısında bir şaşırdı sanırım. Onun bağırmasıyla bir sürü polisin etrafımı sarması bir oldu. Ellerinde fener ve silahlar, bir yanlışımda beni eşek cennetine göndermeyi hedefliyorlardı. Kapıyı açıp dışarı çıkmam ve ellerimi yukarı kaldırmam sanki bir film sahnesiydi.

Sonuç yere yapışan suratımın ardından, ters kelepçeyle polis arabasına bindirilip götürülmemden ibaret. Bu hâlime hiç şaşırmadım.

Sanki polisleri ben çağırdım, o kadar sakindim diyeyim. Meğerse ben yıllardır bu sahnenin yıldızı olmak için hazırmışım.

Polisler bile benim uysallığım karşısında şaşkındı. Araba son sürat ilerlerken saçı başı bir yana kaymış görev aşkıyla yanan bir komiser "Altı yıldır peşindeyim! Altı yıl! Sonunda yakaladım seni Devamsız!" dedi ya o zaman ona doğru dönüp gülümsedim.

Atarlı, bir o kadar da heyecanlı komiser "Ne gülüyorsun lan?" diye uyuz uyuz bana söylendi. Ne cevap vereyim ben bu görev aşkıyla yanan yurdum polisine? Sustum. Ömür boyu hapis cezası almadan önce tesbih alabileceğim bir yer var mıydı acaba? Bundan sonra çok vaktim olacak ya, sallar sallar dururdum.

Hey gidi Osman hey! Polisin bizi yakalaması için kırk fırın ekmek yemesi lazım derdi. Demek bu komiser ekmeği seviyormuş, diye düşünmeden edemedim. İnşallah Yıldız onun ismini vermemiştir. Garibim yapamaz dört duvar arasında. Hadi yakalandı diyelim, inşallah bizi aynı koğuşa vermezler. Yemin ederim Çiçek diye başımın etini yer durur. İşte o zaman yandığımın resmidir.

Neyse yol bittiğinde kendimi Sincan Emniyet Şube'de buldum. Etrafta bir bayram havası. Baktım herkes beni getiren polisleri tebrik ediyor. Sanki ülkeyi son anda elimden kurtardılar. Ulan ben neymişim de haberim yokmuş! Bırak *"Avukat ister misin?"* diye sormayı, yasal haklarımı bile bir kenara bırakıp aldılar sorguya. Komiser altı sene peşimden koşmuş, adam haklı bekleyemez. Yalnız aklıma takılan tek soru şu oldu: Lan Ankara'nın komiseri ne alaka? İstanbul'da polis mi kalmadı peşime düşecek? Neyse sorarız olmadı.

Heyecanla apar topar alındım sorguya. Karanlık küçük bir oda. Odanın içinde bir masa. Masada plastik şişe su. Beni masaya oturtup arkadan kelepçeli ellerimi açtılar. Sivillerden bir polis karşıma dikilip gevrek gevrek gülmeye başladı.

"Vay be!" dedi büyük bir zevkle. Ses çıkarmadım. Sabrımı zorluyorlar belli ama benim boyun onlara kıldan ince. Adamlara saygım sonsuz. Benim gibi değerlerini yitirmemişler.

Oy ben kıyamam! Gurur duydum lan ben bu zamanın bebeleriyle. Hoş biraz Amerikan filmleri heveslisi gibi göründüler gözüme de, olacak o kadar. Etrafa göz gezdirdim gözüm karanlığa alıştıkça. Hani şu filmlerde gördüğümüz kocaman ayna var ya, arka tarafında suçlunun ifadesi alınırken dinleyen bir sürü polisin durduğu. Vallahi benim bulunduğum yerde de vardı. Ben aynayla yeni tanışıyor gibi incelerken içeri iki kişi daha girdi. Birisi yan tarafımdaki sandalyeye oturdu.

"Cihan Adalı. Yaş otuz iki, hiçbir adli sicil kaydı yok. Bırak suç işlemeyi, trafik cezası bile yok. Tabii bugüne kadar." dedi sakince ama patlamaya yüz tutmuş bir bomba. Saniyeleri var o kadar yani.

Benden bir tepki beklediler ama dilimi yutmuş olabilirdim.

"Sus tabii. Ben de olsam susardım. Ağzımı hiç açmaz, ne söylüyorlarsa başımı sallar geçerdim." dedi komiser. Ya güleceğim gülemedim. Şimdi saygısızlık diye anlarlar, üzülürüm.

Yahu bu kadar faili meçhul dosya mı olur? Bir sürü kişinin türlü türlü ölme hikâyesini saatler boyu anlata anlata bitiremediler.

Yeminle çoğunu tanımam etmem. Yani ben öldürmedim. Bunu şurada öldürmüşsün, yok bunu şuradan denize atmışsın, falanca falan seni tutmuş... Masanın başında, karanlığın altında saatler geçmişti. Ben mi? Ağzımdan bir kelime dahi çıkmadı. Ne diyeyim?

Komiser artık sinirden yaktı bir sigara, derin derin içine çekti. Bana uzattı bir tane almadım. "Al lan, al!" dedi samimi bir sinirle.

"Teşekkür ederim, kullanmıyorum." dedim. Ay bunlar sesimi duydular ya bir mutlu oldular ki sorma.

"Aha! Konuştu komiserim." dedi tıfıl polislerden biri. Yeni olduğu öyle belli ki...

Komiser bombayı sona koymuş, çıkardı Yıldız'ın resmini koydu önüme. "Bu kızı tanıyor musun?" diye sordu.

"Yıldız Moralıoğlu. Yaşı yirmi altı. Balık etli. Boy bir yetmiş civarı. Saçları siyah. Omuz hizasında perçemli. Kocaman iri siyah gözleri var. İçinizi deler. Gülüşü dünyalara bedel. Çenesi bir o kadar kuvvetli, beynini siker. Ha bir de tarçınlı su sever. Garip bir şekilde tarçınlı suyun onu kilolarından kurtaracağına inanıyor." dedim sinirle.

Polisler birbirlerine baktılar şaşkın şaşkın. Komiser "Yani onu tanıyorsun?" dedi, benden bir ümit cevap bekliyor. Cevap vermedim tabii.

"Yıldız senin karıştığın bir cinayetin görgü tanığı olduğunu söylüyor. Hatta onu kaçırıp kendi rızası dışında aylarca yanında tutmuşsun. Eğer bu doğruysa sen Devamsız'ın ta kendisisin. Bu konuda bir şey söyleyecek misin?" diye sordu umutla komiser.

O an her şeyin burada bitebileceğini düşündüm. Onca karmaşa, onca kan, onca yaşanmışlık ve istemediğim, hayatımdan çıkarmaya çalıştığım ama üzerime yapışmış her şey...

"Yıldız ne söylediyse doğrudur." dedim. Vallahi de dedim billahi de dedim. Tabii komiser şaşırdı.

"İtiraf ediyorsun yani?" dedi ama benden bu kadar. Komiserin yanında bekleyen tıfıl yeni polis "Amirim etti işte. Kayıt altına alındı. Çözdünüz bu işi. Tebrik ederim!" diye heyecanla neredeyse ellerini çırpacak. Komiser aynaya doğru bakıp "İtiraf etti." dedi. Etmemiştim ama neyse, heveslerini kırmaya gerek yok.

Komiser "Şevket al bu arkadaşı, koy kodese. Yarın sabah adliyeye savcının yanına sevk edelim." dedi ve bana dönüp "Bu kadar kolay olabileceğini düşünmemiştim." dedi ve odadan çıkıp gitti.

Sonraki günler mi?

Beni sabah ne savcının yanına çıkardılar ne bir yere götürdüler. Öğlene doğru bulunduğum demir parmaklıkların kapısı açıldı. "Cihan Adalı! Serbestsin." diyen tıfıl yeni polis memnuniyetsizce bana bakıyordu.

"Ya bir huzur vermediniz! Iyiyim ben böyle, kapat kapıyı kardeş. Rahatım yerinde." dedim. Şaşırdı polis "Hadi bırak dalga geçmeyi, çık. Emir büyük yerden!" dedi.

"Hayda! Sabahına bırakacaktınız da ne aldınız beni buraya?"

"Bana kalsa seni bir ömür burada tutarım. Ulan emir bırak yukarısını en tepeden indi. Serbestsin! Siktir git yoluna!"

"Çıkmıyorum diyorum kardeşim. Zorla mı?" diye bağırmamla tıfıl polis kapıyı sinirle kapattı.

Bir baktım ki Osman geldi on dakikaya. Yanında tıfıl polis merakla bana bakıyor. "Cihan'ım! Nasıl bir yanlış anlaşılmadır bu? Bak sen şu Yıldız'ın sana yaptığı şakaya! Şaka değil tam bir densizlik. Bak ya! Hadi gidelim yanlış anlaşılma düzeldi. Hadi canım benim!" diyerek gözlerini patlatıyor. Kaş göz oynuyor. Hâli tam gülmelik. Polislere zaafı var ya bunun. O yarma gibi adam polislerin önünde bir nazik, bir narin... Tam bir komedi.

Niye beni rahat bırakmıyordu ki bu Osman? Polise döndüm ve "Amirim ben bu adamı tanımıyorum. Bakın hareketleri hiç normal değil. Bu sizin hani o faili meçhullerin şüphelisi olabilir mi? Gözüm tutmadı. Arkadaşı bir soruştursan ha!" dedim ya Osman kazık yutmuş gibi polise baktı. Polis bunun yarısı kadar ama Osman üflesen kaçacak.

"Memur Bey, siz bakmayın bunun dediğine. Aşk sarhoşu bu Cihan! Yediği kazık götüne kaçtı anlaşılan. Ne diyeceğini bilmiyor." diye bir dişlerini sıkışı var ki yutkundum. Osman ile bu aralar yalnız kalmamaya özen göstermeliydim.

Polis "Çattık ha! Gidiyorum ben! Gelince burada ikinizi de görmeyeyim!" dedi ve çıkıp gitti. Tabii o gider gitmez benim hayati tehlikem başladı. Osman tutmuş demir parmaklıkları açmaya çalışıyor, ben arkadan ittiriyorum açmasın diye. Dayamışım demirin arkasına dizimi, açtırmıyorum.

"Ulan aç bak ben sana kim faili meçhul şüphelisi göstereyim! Seni gebertip bu kodese gömmezsem şerefsizim. Sen iyice kafayı yedin. Suç bende ağzını yüzünü dağıtmadım senin. Şerefsizsin lan sen! Bırak lan demiri! Aç lan!" diye bana demirlerden yetişebildiğince saldırıp durdu.

"Bela mısın oğlum sen başıma? Bi' siktir git! Çıkmayacağım buradan! Rahatım burada ben! Küfür etme bak seni de alırlar içeri." diyorum ama kim dinliyor...

Biz kendi içimizde debelenirken kapıdan girenleri görmedik. Ta ki gürleyen sesini duyup, donup kalana kadar.

"Noluyor lan burada?" dedi Ulu Sedat.

Osman "Abi bu manyak tutturdu dışarı çıkmak istemiyorum diye. İkna etmeye çalışıyorum." dedi ama nefes nefese.

Ali "Aşk başına vurdu bunun." dedi ama gülmüyor. Üstelik burnundan soluyor.

Bekir "Çocuk kafa dinlemek istiyor belli." dedi ama o gülüyor.

Sedat "Başlatma lan kafa dinlemeye! Çık hadi git evinde dinle kafanı. Nedir lan bu çektiğim? Bir akıllısı bulmuyor beni." diye söylene söylene Bekir'le çıktı dışarı.

Osman sinirden "Hadi şimdi de çıkmasana lan! Ama seninle işim bitmedi. Ağzını yüzünü dağıtmazsam bana da Osman demesinler." dedi ve sinirle çıktı. Ali yanaştı yan yan.

"Cihan gözüm..." dedi sustu. Derin bir nefes aldı.

"He Ali he!" dedim bezgince ama hâlâ bende demirlerin arkasından çıkmak için bir atak yok.

"Üzülme be! Vardır bir açıklaması. İstersen çıkınca bir görelim Yıldız'ı, konuşalım anlayalım."

"Ulan ne üzüleceğim? Kaç günlük hikâye ki üzüleyim? Siktir et ne görmesi, o defter kapandı." dedim ama gel sen onu benim içime sor.

"Yıldız tutuklu yargılanacak. Beklenmeyen olaylar olunca Sedat haberi medyaya vermedi. Biraz burnu sürtsün, dedi. Artık o çıkınca sen ne yapacağını bilirsin. Git bir konuş, dinle derim ben." dedi ama yüzünde şimdiye kadar görmediğim bir suçluluk mu vardı?

Derin bir nefes alıp demir kapıyı açtım. Dışarı çıkıp Ali'nin karşısında durdum "Konuşacak bir şey yok. Yıldız konusunu bir daha açmazsan sevinirim. Sedat beni gebertmeden çıkalım." dedim.

Ali ağzının içinde bir şeyler geveledi ama anlamadım. Zaten anlayacak yerlerim ağrıyordu. Sonra mı? Günler benim için terapi gibiydi. Bermuda şeytan üçgenini oluşturan Duygu ve tayfası, Charlie'nin Melekleri'ne dönmüş, önümde arkamda dolanıp duruyorlardı.

Eve geldiğimin üçüncü günü benim o huzur dolu saatlerimin sonuydu. Ancak dayanabildiler. Duygu gözlerime bakıp bana sezdirmeden yaklaşıp dururken Selma bir anne edasında kişisel bakımımın yanında yiyebileceğimden fazla yemeği yemem için konuşup duruyordu. Aslı mı? Bu kız bir tuhaftı. Erkekvari hareketleri vardı. "Boş ver lan Cihan! Sana kız mı yok? Gammaz lan o karı! Ah bana bırakacaktınız da onu bir pataklayacaktım..." diye kükrüyor. Akşam olup da Ali eve gelince bir değişiyordu ki sormayın. O argo konuşan erkek hâlleri "Ay Cihan bir konuşsan o güzel gözlü kızla. Ben onu çok sevdim." derken leydi kıvamına geliyordu.

Bir aile saadetinin yaşandığı akşam yemeğinde yine konumuz bendim. Duygu "Ay içim şişti Sedat. Sus sus nereye kadar? İyi ya da kötü ben Yıldız'ı sevmiştim. Bak yarın serbest kalıyormuş. Gidip onu alalım, getirelim buraya. Şunlar bir konuşsun. Belki yanlış bir anlaşılma falan vardır. Ne dersin bebişim?" diye Sedat'ın gözüne baka baka eteğindeki taşları döktü.

Ali'nin o ara masadan kalkıp salondan çıkmasıyla Aslı "Yahu Duygu kızı bir gün bile görmedin. Neyini sevdin acaba?" diye sordu Sedat'tan önce.

Duygu, Aslı'ya "Aslı bir sus ya! Şunun şurasında bir aşkın hüsranla bitmesini engelliyoruz. Hem senin yine ayarların kaçtı. Valla söylerim Alim'e baktığın davaları, görürsün kim kimi nasıl engelliyor!" diye gözdağını verdi.

Sedat "Oy canom! Engelle sen. Her şeye engel ol. Sana kurban olayım ben. Bırak Aslı'yı, Ali'yi sen beni engelle bebişim!" diye mest olmuşken Selma "Bak ben size diyeyim, Duygu bunun üzerine dördüncüyü doğurur." dedi ya konu benden çoktan sapmıştı. Duygu ve Selma birbirlerine göz kırptılar. Demek hamileliğini söylemek için ortam hazırlıyorlardı. Ali'nin gelmesiyle Aslı narin narin "Alim, Duygu bebek istiyormuş." dedi kibarca.

Ali gülmemek için kendini zor tutuyor. Yalandan "Aslı bak ben onu bunu bilmem. Duygu hamile kalırsa inan eve gelmem, sen de hiç kızma." dedi.

Aslı bozuldu ama Duygu'nun gözüne bakıp "Yok canım ne hamile kalması, şakadır o!" dedi.

Sedat şeytan görmüş gibi Duygu'ya bakıp böğürdü ama ne böğürmek!

"Lan Duygu'm hamile misin yoksa?" dedi ama hakkını yememek lazım iyi rol yapıyordu.

Duygu "Ay Sedat ne güzel olurdu di mi? Belki bu sefer oğlumuz olur. Yapsak mı?" diye sordu ama Sedat daha cevap vermeden masada bulunan Osman dahil herkes "Hayır!" diye bir bağırdı ki masa hopladı.

Ben mi? Hangi şakanın içerisindeydim?

Sedat "Yurttan sesler korosunu duydun canom. Bence bunun üzerine konuşmaya gerek yok. Üç kızımız bize yeter. Oğlumuz da olmayıversin." dedi ama surat betonarme.

Yemin ederim Duygu'nun suratında öyle bir ifade vardı ki *'Siz istediğiniz kadar konuşun, ben hamileyim!'* diye ortaya çıkacaktı. Yüzüne sahte bir gülüş yerleştirip "Konu bize nasıl döndü? Ben anlamadım. Konu Cihan ve Yıldız, sevgili ailem! Ne diyorsun Cihan?" diye sorup topu bana attı. Yemedi *ben hamileyim* demek. Sedat ağzını peçeteyle silerken gamzelerini sakladığı bir o kadar belliydi.

Duygu konuyu nasıl böyle çevirmişti pes ettim. Ailemin bütün tayfası çatalı bıçağı bırakıp benim ne söyleyeceğime kilitlendi.

"Size kim ne anlattı? Nereden bu Yıldız meselesi bu kadar önemli hâle geldi bilmiyorum ama inanın göründüğü kadar beni etkilemedi. Evet bir şeyler olabilirdi ama olmadı. Açık ve net, ben karşımda savaşmaya değer birini göremedim. Umarım bu açıklama sizin için yeterli olur ve bu konuyu bir daha açmazsınız." diye yaptığım basın açıklamasının ardından kimse bir şey söyleyemedi.

Osman "Lan bir iki iş var alabileceğin, ne dersin?" diye ortamın kasvetini dağıttı. Ben cevap vermeden Bekir "Bırak çocuğu biraz kafasını dinlesin." dedi.

Osman "Otur otur kafa mı dinlenir? Çalışırken kafa dağıtır işte." dedi.

Ali sessizdi ama sadece bana karşı ve hâlâ ağzındaki baklayı çıkarmamıştı. "Ali sen çok bir sessizsin." dedim dalga geçerce.

Ali yüzünden düşen bin parçayla "Madem kafa dağıtacaksın Amerika'da bir iş var. Bizimle bağlantılı. Git onu hallet, gel." dedi.

İşte bu mantıklıydı. Belki de ilk kez yurt dışına gitmek bu kadar cazip bir fikirdi...

İki günün sonunda yola çıktım. Ailem beni dualarla yolladı. Duygu sarılıp kulağıma "Çok geç kalma bak! Yeni bebek için hazırlıklara yardım edersin. Sedat duymasın, hamileyim." dedi.

Hiç bilmiyormuş gibi "Umarım bu sefer erkek olur." dedim ona sarılarak.

Selma "Çiçek'e çok selam söyle. Dönsün artık deli kız." diye bana sarıldı. Lan Çiçek'in yanına gideceğimi nereden biliyordu?

Arabada bekleyen Aslı "Hadi Cihan!" diye çığırıp durdu.

Ne kadar ısrar ettiysem de Ali "Olmaz, ben bırakırım." demişti. Bıraksın hayvan! Ali önde, Aslı yanında, ben arkada oturuyordum. Ali yine hiç olmadığı kadar sessiz.

Aslı "Bizi habersiz bırakma Cihan. Bir an önce işini hallet, gel." dedi arabadan inmeden. Ali inmiş benden önce arabadan. Bir sağa yürüyor bir sola. "Cihan..." dedi sustu önümde dikilip.

"Söyle Ali, var sende bir şey iki aydır karın ağrın geçmedi." dedim sırıtarak.

"Yok lan bir şey. Sana üzülüyorum." dedi ama bakışlarını kaçırdı. Ulan seviyordum lan ben bu Ali'yi. Sadece Ali'yi mi? Hepsini...

"İyiyim ben dedim ya."

"Cihan iste sana gidip getireyim Yıldız'ı, ne dersin? Söyle bana! Seviyorum de, olayı çözeyim." dedi bir umutla.

"İstemiyorum Ali. İnan istemiyorum. Yoksa yeri belli, yurdu belli. Haklı mıyım?" diye sordum. Ali dünya başına yıkılmış gibi "Tamam o zaman. Ama eğer..." dedi yine bir çabayla.

"Ali, Yıldız faslı benim için bitmiştir." dedim kararlı bir sesle. Ali gözlerime bakmakla yetindi çaresizce. Arkamı dönüp yürümeye başladığımda aklımda tek bir soru vardı. Yıldız gerçekten benim için bitmiş miydi? Bittiyse niye kendimi bir o kadar eksik, bir o kadar ihanete uğramış gibi hissediyordum?

Bu sorular beynimde dönüp dururken uçağa bindim...

Bilmemek ayıp değil, mutluluktur...

Türkiye'den uzak kalalı üç ay olmuştu ve benim dönmeye niyetim yoktu. Özlüyor muydum? Sonuna kadar. Boğuluyor muydum? Nefesim kesiliyordu. Bunca şeye rağmen dönmek istemiyordum. Tamam itirafsa itiraf, saklanıyordum. Kendime güvenemiyordum çünkü. Daha kendimi çözememiştim. *Ne istiyorum?* sorusuna verdiğim hiçbir cevap beni tatmin etmiyordu. Bir gün çık karşısına, kus içindekileri derken bir başka gün değmez diyordum. İşte bu yüzden uzakta iyiydim. Her şeyden uzak, her şeye bir o kadar yabancıydım.

Çiçek ılımlı yapısıyla yanımdaydı. Geliyorum dediğimde neden diye bile sormadı. Geldiğim günler ayları buldu. *'Sen burada ne arıyorsun? Neden buradasın?'* demedi.

Yine sabah olmuş, benim yine gözlerim tavandaydı. Aklım mı neredeydi? Hayatımın ikilemi olmuş Yıldız'da...

Çok geçmeden odamın kapısı çalındı. Tabii gir demeden Çiçek paldır küldür girdi.

Çiçek "Cihan hadi kalk biraz yürüyelim. Hava çok güzel." dedi.

Sırıtarak "Kızım senin işin gücün yok mu? Git işinin başına." derken yattığım yerde gerinip bedenimi esnettim.

"Zaten yürüyerek işe gideceğiz. Eleman hastalanmış bana yardım edeceksin."

"Lanet olsun sana geliyorum dediğim güne!" dedim ve bir çırpıda kalkıp yatağımı düzeltmeye başladım. O sırada Çiçek'in telefonu çalmaya başladı. Çiçek "Yine arıyor mendebur!" dedi ama bir heyecanla açtı telefonu.

"Ne var Osman?" dedi kaprisli bir sesle. Bir iki saniye dinledi "Allah Allah! Sanki çok meraklıyım seninle konuşmaya. Arama o zaman arkadaşım. Arama!" dedi, yine dinledi ve "Gel! Gel de ben sana dünyanın kaç bucak olduğunu göstereyim!" diye çemkirip telefonu yüzüne kapatmasıyla bir hışımla bana döndü. "Ya senin yüzünden bu moronla muhatap oluyorum. Of nedir çektiğim!" diye söylenirken telefonu yine çalmaya başladı.

"Aradığında uzat bana, bu kadar basit. Ama yok, ben biliyorum sen Osman'ı özledin. O yüzden beni bahane etme Çiçek Hanım." derken sırıtıyordum. Çiçek elindeki telefonu mu açsın bana cevap mı versin, ikilemde kaldı. Elinden telefonu alıp açtım. Çiçek sinirle odadan çıktı. Telefonu açmaz olaydım!

Osman "O arkadaşın sana neler yaptı bana hatırlattırma! Unutmadığına eminim ama zıvanadan çıkarsam gelir sana büyük bir zevkle..." diye devam edecekti ki söyleyeceklerini duymamak adına "Osman lan bir sus! Benim." dedim.

Osman bir iki saniye durakladı ve "Ulan siz beni katil mi edeceksiniz?"

"Yok Osman'ım katil olan benim, sen olma."

"Osman'ın da, Çiçek'in de içine edeyim! Andım olsun ki oraya gelir ikinizi üst üste vururum."

"Gelsene, bak Çiçek özlemiş seni." dedim sırıtarak ama bunun sesi soluğu kesildi.

"Osman?" dedim merakla.

"Harbi mi lan? Öyle mi dedi?" diye sordu ya içim acıdı. Ne diyeyim ben bu saf aşığa...

"Yani kelimelere dökmüyor ama özlediği belli Osman'ım." dedim bilmiş bilmiş.

"Ben onun... Bir bok olmaz o sidikliden!" dedi.

"Of tamam Osman, tamam! Niye aradın?"

"Vay, artık böyle olduk ha! Niye aradın ha?" dedi alınganca.

"Osman boş yapma, yemezler. Söyle ne var?"

"Son olarak ben arıyorum. Ya buraya dönersin ya da bir daha seni Sedat arayacak. Ali ne dediyse dinlemiyor. Başka söyleyecek bir şeyim yok canım." dedi gevşek gevşek.

"Niye o arayacak?"

"Lan bir de soruyorsun! Attın ortaya bir şey, siktir oldun gittin. Haini hâlâ bulamadık. Sedat'ı bilmez gibi konuşma. Adam psikopata bağladı. Herkese kan kusturuyor."

"Kızlar hâlâ bizim evde mi?"

"Evet ama Sedat ve Duygu birbirlerine girdiler. Sedat aileyi yurt dışına çıkarmaya kararlı. Kızlar inat ediyor."

"Hayda!" dedim ama bana da mantıklı gelmedi değil.

"Bir an önce gel ve şu işin ucundan tut." dedi Osman. "Acaba buraya mı gelseler?" diye aklımdan geçen düşünceyi dışa vurduğumda Osman "Ulan Duygu seni öldürür, Aslı gömer, Selma üzerine beton döker! İyi tarafı, arkandan yasin okurlar merak etme." dedi.

"Osman... İyiyim burada ben." dedim ciddiyetle. Tabii Osman'ın ses rengi anında değişti. Endişe, korku, pişmanlık... Ne ararsan var.

"Neden? Gelmeme gerek bir konu var mı Cihan? Bana doğruyu söyle."

"Yok lan! Çiçek iyi, merak etme. Ama var ya, huzur var oğlum burada. Huzur! Kimse kimseye karışmıyor. Herkes kendi derdinde. Hem burada jübilemi de yaptım. Kimseyi öldürmüyorum artık."

diye alay ederken Osman "Ulan gelip ben seni öldürmezsem tükür yüzüme! Lan sen ciddi misin?" dedi sinirle.

"Evet, ne oldu ki?"

"Ulan Duygu diyorum, Sedat diyorum! Millet canıyla uğraşıyor, paşam huzurdan bahsedip *'Ben burada iyiyim.'* diyor. Sen kafayı mı yedin? Ben Sedat'a ne diyeyim şimdi? Abi kusura bakma! Cihan orada çok huzurluymuş, *baksınlar başlarının çaresine,* diyor mu diyeyim?"

"Abartma Osman, öyle ya da böyle bulacaksınız o haini. Ben olsam ne yazar olmasam ne yazar!"

"Peki Cihan. Birine bir şey olursa bunu tekrar konuşuruz. Keşkeler, belkiler geçmişi kurtarmıyor ve bunu en iyi sen biliyorsun." dedi.

Bozulmuştu, anlıyordum ama ben de haklıydım. Anamı babamı arkada bırakacak kadar iyi hissediyordum kendimi burada. Şimdi soracaksınız ulan bir hatun seni hayattan mı kopardı, diye ama alakası yok. Ben, o üzerime yapışmış kiralık katil etiketinden ilk kez bu kadar uzak kalmıştım. İşin kötüsü, gerçeklerle yüzleşip canımı yakan hayatımı geride bırakmıştım. Ömrümün sonuna kadar burada böyle, işe gidip eve dönüp vasat bir şekilde yaşayabilirdim.

"Osman..." dedim yutkunarak ama devamı gelmedi.

"Söyle!" dedi bezmiş bir şekilde.

"Özledim lan seni." dedim.

"İnat etme de gel Allah'ın oğlu." dedi ve kapattı.

***

Bir gece Çiçek'le kafeyi kapatmış, kepenkleri indirirken arkamda birini hissettim. Ulan elin Amerika'sında beni bela bulmaz, demedim. *Şeytan azapta gerek* diyerek belimde silahla gezmeye iyi ki devam etmişim, dedim. Gerçi alışkanlık. Silahsız çıplak gibiydim.

Silahı çekmem ve arkama ışık hızıyla dönmem, şaşkınlıktan "Osman!" demem bir oldu. Işık görmüş tavşandan bir farkım yoktu. Osman "Cihan!" dedi alayla.

"Osman!" dedim yine ama bu seferki alışkanlıktan.

"Bu böyle devam edecekse başka kelimeler üretmeye geçelim." dedi bezgince.

"Ulan ne arıyorsun sen burada?" diye silahı belime soktum.

"Hoş buldum, hoş buldum!" dedi imalı bir ses tonuyla. Özlemişim, yalan yok ama yakaladığım o huzur var ya onun gelmesiyle bindi tayyareye, uçup gitti. Fark etmemiştim ama ben vatanımı, babamı hatta Ali'yi bile özlemiştim. Yıldız hakkında yorum yapmaya gerek yok.

O sırada yarı kapanmış kepengin altından çıkan Çiçek ilk rüya gördüğünü sandı. Boş boş baktı Osman'a. Sonra sanki Osman yokmuş, onu hiç görmemiş gibi "Hadi gidelim Cihan." dedi. Osman bana baktı, ben Osman'a...

Osman öyle bozuldu ki araya girmek bana düştü. "Çiçek iyi misin?" diye sordum çünkü yüzü bembeyazdı. İki arada bir derede ne söyleyeceğini bilmezcesine bir süre kıvrandı durdu.

"Çiçek!" dedim sertçe. Bunu bekliyormuş gibi hızla "Ben... Ben Cihan bilmiyorum." diye bana sarılırken gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Tir tir titriyordu.

"Çiçek tamam bu kadar..." diye devam edecekken Çiçek böğüre böğüre "Ben... Deliriyorum artık. Bazen Osman'ı görüyorum. Öyle gerçek ki! O mendebur koca kafalı hep aklımda. Artık gözüm açıkken bile onu görüyorum. Bu bana niye oluyor ya?" diye bana sarılıp ağlarken yine Osman'la göz gözeydik. Allah'ım etrafım âşık dolu! Nedir çektiğim!

Osman kahroldu ya da mutluluktan nutku tutuldu. Sustu kaldı. Onun yerinde olsam kaçar giderdim. Mangal gibi yürek varmış. Kaldı ya lan!

"Çiçek... Osman şu an burada, tam karşında duruyor." dedim. Kollarımda titreyen kız taş kesildi. Terminatör gibi bedeni Osman'a dönerken olayı neresinden kurtarması gerektiğini düşündüğüne eminim.

Bütün nefesini içine çekip "Sen hangi yüzle geldin? Türkiye'de kandıracak kadın mı kalmadı?" diye çemkirdi. Asıl ilginç olanı Osman'dı.

"Ehhh! Cihan için buradayım. Onu alıp döneceğim! Şeytan görsün yüzünü!" diye bir bağırdı ki donduk. Çiçek neye uğradığını şaşırdı. Ben Osman'ın Çiçek'e olan anlayışlı, bir o kadar sabırlı hâlini bilirdim. Yıllardır her nazını çekmiş, bir dediğini iki etmemişti. Benim bildiğim Osman onun gözyaşlarında boğulurdu. Bu neydi şimdi?

Çiçek ağladı ağlayacak sesiyle "Biz de yedik!" diye bağırmaya çalıştı ama Osman dersini çalışıp gelmiş, belli. Alayla "Bak ya! Hemen nasıl bildi onun aşkından yanıp yanıp küle döndüğümü, dayanamayıp ayaklarına kapanmaya geldiğimi..." diye sakince kelimeleri sıralarken bir ara diz çöküp af dileyecek sandım ama tam tersi oldu.

Aşka akıl sır ermiyordu. Bir kere aşka tutulduysan hiçbir şeyin artık önemi yoktu. Lan acaba aşkı uzaylılar bir virüs olarak dünyaya yaymış olabilirler miydi?

Benim tanıdığım akıllı uslu, bağırmayı, içmeyi, somurtmayı bilmez Osman bir saniye önceki alaylı bakışlarını düşmanca bakışlarla değiştirip "Delirtme lan adamı! Yemişmiş! İster ye, ister gargara yap! Senin gibi ruh hastasıyla benim ne işim olur? Hadi Cihan, yürü!" dedi bir hışımla.

Osman yürü dedi ya buna ayrı bir şaşırdım tabii. Gecenin bilmem kaçıydı ve Osman Çiçek'i yalnız bırakacaktı.

"Ulan nereye yürüyorum? Çiçek yalnız! Onu eve bırakalım sonra..." diye konuşurken Osman "Bırak ya şunu! Vatanı değil mi burası? Her başı sıkıştığında buraya kaçmıyor mu? Gitsin kendi evine. Ya da çağırsın o kılkuyruğu, bıraktırsın kendini." dedi ama benden önce biraz olsun kendini toparlayan Çiçek atladı.

"Bana bak! Ya defol git ya da elimden bir kaza çıkacak!" diye bağırırken araya girmenin vaktiydi.

"Ya yeter! Bokunu çıkardınız!" diye bağırdım. Çiçek "Bana *şu* diyor Cihan ama! Ben doğru da olsa yüzüne mendebur diyor muyum?" dedi.

"İyi ki demedin." dedim sinirle.

Osman "Mendebur mu? Ulan sen yat kalk Cihan'a dua et. O olmasa ben sana mendebur nasıl oluyor gösterirdim!" diye bağırdı.

Çiçek "Burası senin çöplüğün değil. Yeminle seni içeri attırırım, aylarca çıkamazsın." diye çığırırken Osman "Senin gibi şirrete laf yetişmez kızım. Sustum tamam. Büyüklük bende kalsın." diye avaz avaz bağırdı. Çiçek "Yüz ver ayıya gelip sıçsın halıya! Seninki o hesap. Şimdi şirret olduk öyle mi? Yıllardır neydim ben de peşimde dolanıyordun?" diyince artık tam birbirlerine gireceklerdi ki bu kavganın bitmeyeceği belli olmuştu. Derin bir nefes alıp arkamı dönüp yürümeye başladım. Fark ettiler mi? Hayır. Yürü yürü bitmez bu yollar. Ne iyi ettim kaçtım! Gecenin sessizliği bana bir iyi geldi ki sormayın. Gitmedim eve. Ne Çiçek'i, ne Osman'ı çekemeyecektim. Hayret! Ne aradılar ne sordular... İnşallah birbirlerini öldürmemişlerdir.

Yürümek iyi gelmiş olabilir ama Osman'ın gelişi içime sakladığım duyguları gün yüzüne çıkarmıştı. Ulan ben Yıldız'ı gerçekten sevmiştim. Aklımda beliren bu itiraf canımı daha bir yakarken ne ara sabah oldu ne ara o banka oturdum, ne kadar zaman oturdum da oturduğum bank bana batmaya başladı, bilmiyorum.

Yıldız'ın o koca gözlerini aklımdan silmeye çalışarak kalktım. Öyle ya da böyle hayat devam ediyordu. Yürüyerek geldiğim gibi eve döndüm. Kapının kilidini açıp tedirgin bir şekilde içeri girdim. Ortada ne Osman'ın cesedi ne de onu öldürdüğü için ağlayan Çiçek yoktu. Eve bile uğramamışlardı anlaşılan. Odama geçip eşyalarımı toparladım. Küçük bir valize tıkıp taksi çağırdım.

Aşk şeytan işiydi ve şeytana uymaya gerek yoktu. Artık dönecek ve kaldığım yerden yoluma devam edecektim.

Havalimanında cebelleştiğim iki saatin ardından biletimi almış, gerçekliğe dönmeye hazırdım. O sırada telefonum çalmaya başladı. Tam sırası, Sedat arıyor. İkiletmeden açtım telefonu.

"Lan! Oraya gittin yetmedi de Osman'ı da mı aldın yanına!?" diye bir kükredi ki sormayın.

"Abi beni bahane edip geldi buraya, inanma sen ona. Onun derdi Çiçek. On dakika bile görmedim yüzünü."

"Size de, yapacağınız işe de... Dön lan çabuk! Yoksa gelip anyayı konyayı göstereceğim ikinize de!"

"Abi..." dedim ama Sedat gazı almış susacağı yok.

"Bana bak gelirsem yalnız gelmem oraya. Alırım Duygu'yu yanıma, o gelir senin hakkından. Zaten aramız nane. Senden çıkarır benim hıncımı."

"Abi biletim elimde, havalimanındayım."

"Ulan yalan söylüyorsan..."

"Abi selfie atayım istersen." dedim sırıtarak.

"Şerefsiz bir de dalga mı geçiyorsun?"

"Abi inanmıyorsun. Yeminle havalimanındayım ama Osman'ı bilmem. Bu arada abi güzel haberler var mı ben gelince? Duygu itiraf etti mi hamile olduğunu?" diye sordum. Benim üzerimden bir çeksin elini eteğini.

Anında sesinin rengi değişti. Bir sakinlik geldi üzerine "Yok be Cihan'ım! Söyleyemedi daha. Karnı oldu yumurta gibi, o saklıyorum sanıyor."

"Dört aylık vardır anca."

"Aferin lan! Sen de mi bakıyorsun raporlara?"

"Yok abi, tahminen yani." dedim.

"Dön Cihan'ım dön! Bak aile gittikçe büyüyor. Benim peşimdeki delik gibi." dedi kederle. Üzüldüm lan adamın hâline! Hep Bekir'in yüzünden. İlk tanıştığımızda sık kafama, olsun bitsin. Ne araştırıyorsun arkadaş! Hadi araştırdın, niye sahiplenip ailenin bir parçası yapıyorsun? Neydi günahım! Şükürlere mi sığınsam lanet mi okusam, bunun bir cevabı yok.

13 kız babası...

Perişan bir yolculuğun ardından nihayet havalimanına ayak basmıştım. Allah'tan kabin boy almıştım yanıma da valiz bekleme derdim yoktu. Gerçi valiz beklesem ne olacak, beklemesem ne olacak? Bir bekleyenim yok ki...

Ne diyordum lan ben? İyice arabeske bağlamaya meyillenmiştim. Beni Duygu ve bermuda şeytan üçgenini tamamlayan Aslı ve Selma paklardı. Konuşa konuşa beynimi uyuşturmaları için eve gitmek en iyisiydi. Uçaktan ağır adımlarla indim. Sanki ayaklarım yürümüyordu. Vatanıma değil, Yıldız'a ayak basmış gibiydim. Yürüyen merdivenlerin geri geri gitmesi için dua edecek durumdaydım. Tam çıkış kapısına vardım diyecekken "Cihan!" diye seslenen Ali'nin sesine doğru döndüm. Ali ve saz arkadaşı Levent! Kokumu mu aldılar, anlamadım gitti.

"Ooo Ali ve Veli! Ne büyük tesadüf!" dedim ne diyeyim?

Levent "Ne tesadüfü Cihan? Senin için geldik." dedi safım.

Ali "Bırak ulan buna laf yetiştirmeyi!" diye Levent'i tersledi.

Bana dönüp "Yürü lan eve!" dedi ama yine yüzü beş karış.

"Yahu Ali sana bir hâller oldu. Nedir bu senin hâlin?" dedim sarılarak. Canı gibi sarıldı, yalan yok.

"Yok lan bir şey. Kızlar tembihledi al onu, gel diye." dedi. Biz üç kafadar vardık eve. Bizim bütün cemaat, Osman eksiğiyle,

toplanmış benim evde. Babam bir sarıldı ki kendimi suçlu hissettim. Özlemişim, yalan yok. Semra anne gözyaşlarıyla karşıladı beni. Bu arada Ali'nin annesi Sabahat ana ve Sedat'ın babası dönmüş Umre'den. Ellerini öptüm hürmetle. O sırada Sedat girdi kapıdan, "Hoş geldin!" dedi bana sarılarak.

"Sağ ol Abi, hoş gördüm! Her şey yolundadır umarım." dedim ama bizim konuşma Defne ve diğer meleklerinin kucağına atlamasıyla ertelenmiş oldu. Sedat "Sonra! Sonra alacağım ifadeni." dedi, kucağında çocuklar.

Benim koca ev, bu ahaliye biraz küçük kalmıştı. Ama yaşanılasıydı. Her tarafından mutluluk akıyordu. Ölüm sessizliğinin hâkim olduğu her oda artık kanlı canlıydı. En önemlisi evime ayak basmamakta direnen babam buradaydı.

"Baba hayırdır, sen gelmezdin buraya?" diye sordum sırıtarak.

"Sana mı geldim vefasız? Duygu kızım torunların seni özledi, dedi. Yoksa adımımı atmam. Öyle değil mi Semra?" diye gayet aklı yerinde bir cümleyle beni gömdü. Vur baba, bir de sen vur!

Duygu tavırlı bana. Selma laf sokma heveslisi. Aslı her zamanki gibi, ne kötü ne iyi. Ama Ali'yi gözlediği belli. Ali olmasa lafımı sokar, çekilirim modunda. Bunlar can değil, üç başlı yılan ama yapacak bir şey yok. Aile kavramı çok başka bir şey. Anlat anlat bitmez. Ne onlarla yaşanır ne onlarsız...

Arayı düzeltmem şart yoksa cehenneme çevirirler aldığım her nefesi. "Duygu küs müyüz?" diye sordum. O sırada yemek masası kurulmuştu. Evin büyükleri yavaş yavaş yerlerini alıyorlardı.

"Sana küs olup olmadığıma yemek masasında alacağım cevaplara göre karar vereceğim Cihan Bey." dedi. Ne hoş geldin dedi ne de başka bir şey. Gerildim yeminle. Ne soracaktı şimdi bu deli? Selma elinde iki kayık tabak "Ay benim evlatlık gelmiş. Cihan hoş geldin!" dedi ama pis pis sırıtıyor. Al başına belayı! Gelmesem iyiydi.

En nihayetinde aile toplandı yemek masasında. Konu dönüp dolaşıp bana gelemedi, niye mi? Duygu ve Sedat hâlâ kavgalıymış meğerse.

Duygu sabırla yemeğin sonuna kadar bekledi. Yaşlılar televizyonun karşısına geçip, çaylarını yudumlayıp bizi duymaz olduklarında çıkardı ağzındaki baklayı.

"Eeee Cihan, sen de Sedat'la aynı fikirdeymişsin?" dedi ama gözleri beni lazerle ikiye ayırır bir hâlde. Ben Sedat'ın yüzüne baktım. Cevaba göre o da beni paralayacak gibi bakıyor.

"Ben her zaman ailemle aynı fikirleri paylaşırım tabii." dedim politik bir cevapla. Bu suskun Bekir'in bana gelince bir çenesi açılıyordu ki sorma! Kahkahalarla gülerken "Ulan dobra ol, yamuk cevaplar verme." dedi.

Duygu "Bizi yurt dışına götürmek isteyen Sedat Bey'e destek vermişsin!" dedi ya ah ulan Osman! Ben sana bilirim yapacağımı, diye düşünerek "Kim, ben mi?" diye Sedat'a baktım.

Selma "He, sen! Yoksa inkâr mı ediyorsun?" diye sordu.

"Etmeli miyim?" diye zaman kazanırken Sedat "Canom ben keyfimden mi istiyorum? Ortalık karışık. Biraz durulsun. Tatil yaparsınız hem fena mı?" dedi.

Aslı "Abi ortalık hep karışık." dedi. Ali "Aslı! Karışma!" dedi sertçe ama Aslı bu sefer susmadı. Kırılgan bir kadın edasıyla "Ay Alim, niye karışmıyorum? Ben aileden değil miyim? Yoksa beni yurt dışına göndermeyecek misiniz?" diye sordu narin narin.

Selma "Kız sensiz olur mu? Anca beraber kanca beraber!" dedi ya biz erkekler aptal aptal birbirimize bakıyorduk.

Bekir "Ne yani, gitmeyi kabul ediyor musunuz?" diye sordu şaşkınca.

Duygu pislik yaparcasına bana baktı "Bir şartla!" dedi.

Sedat "Aha yine boynuma ilmek geçti! Duygu sakın bana bebek istiyorum deme." dedi kışkırtmak için.

"Yok o zaten cepte. Ben..." diye cümlesini bitirmeden Sedat ayağa kalkmasıyla "Ulan! Hamile misin yine?" diye yalandan, cılız bir bağırdı.

Tabii televizyon seyreden yaşlıların kafalarının bize doğru dönmesi bir oldu.

Duygu "Ya... Ya bu konuyu sonra konuşsak?" dedi.

Masanın en sessizi Ali "Sanki her konu bu masada konuşulmuyor da... Çirkin bak alıştıra alıştıra söyle. Hamile misin?" diye sordu. Söyletecekler bu gece, belli.

Duygu mutsuz bir şekilde "Siz niye benim çocuk doğurmama bu kadar takıyorsunuz? Göbek benim, bebek benim, koca benim yaa!" diye sıraladı.

Sedat "Üzmeyin lan Duygu'mu!" dedi sertçe.

"Abi bizi üzen sensin. Duygu hamile kaldığında kabuk değiştiriyorsun." dedi Aslı. Valla iyi cesaret! Ben söyleyemezdim.

Duygu kendi dünyasında "Hem doğurduğum çocuklar ne kadar tatlı oluyor, görmüyor musunuz ya?" diye ağladı ağlayacak.

Selma gözlerini devirerek "Kızım biz abi yüzünden itiraz ediyoruz. Hepimiz sen hamileyken cehennem hayatı yaşıyoruz. Yoksa istersen altı aydan altı aya doğur. Bakarız evelallah!" dedi.

Bekir gülerek "Valla doğurur bu altı aydan altı aya!" derken Sedat çoktan Duygu'ya sarılmış "Duygu'm sana bir şey olacak diye ödüm patlıyor. Yine hamilesin değil mi? Belli yine ota boka ağlıyorsun ama değilsen uğraşmayalım be canom!" dedi yüzünü gözünü okşarken.

"Ben dört buçuk aylık hamileyim. Uğraşmana gerek yok." dedi sırıta sırıta. Sedat duymamış gibi "Lan ne zaman uğraştım? Ben

zevkle..." diye Allah'tan cümlesini bitirmeden durakladı ve "Hadi hayırlısı!" dedi derin bir nefes alarak.

Duygu "Sedat hadi hayırlısı ne demek ya? Sevinmedin mi?" dedi ağladı ağlayacak.

"Canom sen bana dünyaları verdin. Bir bebeğin lafı mı olur?" dedi Sedat. Yazık adama ya! Aslı masaya kafasını dayayıp vurmaya başlarken, Selma bayıldı numarasına geçti. Bekir sırıtmaya başladı. Ali "Al başına bir bela daha! İnşallah erkek olur da artık son olur!" dedi. Herkes rolünü iyi oynadı yani. Sırf Duygu mutlu olsun diye de kimse tebrik etmedi.

Sedat eli kolu bağlı, vermiş yuları "Duygu'm canına yazık ama! Daha altı aylık Sıla." dedi.

"Bizim bir oğlumuz olacak Sedat! Bu sefer kesin." dedi Duygu yine hedefe kilitlenmiş.

Ali "Kız çirkin geçen sefer rüya görmüştün. Tutmadı. Bu sefer n'oldu?"

"Çok komik Alim!" dedi Duygu.

Sedat, Duygu'nun hamile oluşuna hangi duyguyla yaklaşsın bilemedi bence. Adam neyine sevinsin? Üç kız babası. Gülümsemeye çalışırken "Yok Alim yok. Uğraşma, ne desek boş! Erkek olmadan durmayacak. Benim korkum bundan on yıl sonra on üç tane kız babası olup hangi biriyle baş edeceğimi bilememek." dedi ya masada kimse gülmüyordu. Ben hariç!

Ali ben sırıtırken "Gülmesene lan!" diye gayet ciddi bir şekilde bağırdığında Duygu "Alim bırak gülsün!" dedi. Sedat "Gülsün tabii. Kızlarımın peşinde koşturup onları gözetirken asıl gülen kim olacak görürüz." dediğinde gülüşüm nefesimde soldu.

Gece benim için şanslı geçmişti. Duygu'nun hamileliği herkesin dikkatini benim üzerimden çekmişti. Tabii sadece muhteşem üçlü ve ben yalnız kalıp asıl sorunu konuşmaya başladık.

"Nereden başlıyoruz?" diye sordum lafı dolandırmadan.

"Senin yaratıcı fikirlerini bekliyoruz Cihan Bey." dedi Ali.

"Öncelikle kabul etmeniz gereken şu. Yanınızda olan herkes ile gönül bağınız var. Kimseye sensin diyemeyecek hâldesiniz. Ben derim ki araştırılacak kimseleri benim seçmeme izin verin. Eğer duyulursa topu bana atın. Böylelikle ilişkiler zedelenmez." dedim.

Sedat "Ulan kimi araştıralım dedin de karşı çıktık?" diye çıkıştı.

"Tamam. Levent mesela? Mesela Müjde? Sonra şu Tarık var, James Bond Tarık. Başka? Cemşit var. Şu Diyarbakır'dan transfer olan. Hani şu Dursun ve Durmuş var. Bekir onlar senin çocukluk arkadaşın mıydı? Sonra şu Hamza var. Kaan var. Var oğlu var." diye sıralarken Sedat "Yeter ulan!" diye kükredi. Ali "Olmadı Bekir ve beni de say." dedi sakin bir sesle ama sinirliydi.

"Olabilir." dedim.

Bekir "Necati ve Şehmuz'u unuttun." dedi.

"Demek istediğim de bu. Haini bulmak istiyorsak bir yerden, bir kişiden başlamak zorundayız ve içimizden yardım alamayız. Kime ne diyeceğiz? Levent'i araştırırken kalkıp Müjde'den yardım alamayız. Bu konuşma burada kalacak. Bu işi bana bırakacaksanız kural bu. Bana bir tek Osman yeter."

Ali "Bana mantıklı geldi. Zaten başka bir fikrim yok. Aylardır deli dana gibi etrafta dolanıp durduk, bir şey bulamadık." dedi.

Bekir "Sen ne diyorsun Sedat?" diye sordu.

"Duygu hamile. Bu gidişle yurt dışı işi yatmış gibi görünüyor. Ha, derseniz bizimkiler gitsin, bilemem."

"Sedat ne zaman tek başımıza düşünür olduk?" diye sordu Bekir.

"Hemen dellenme Laz oğlu. Bu fikir almak için kurulan bir cümle."

"Yok öyle cümle Sedat! Selma senin kardeşin. Oğlum oğlundur. Ya sizle ya siz olmadan asla!" diyerek net fikrini belli etmişti.

Sedat "Eyvallah!" dedi.

Ali "Doğu'da işler karışıyor. Seyahatler sıklaşacak. Şehmuz, Suriye ve Irak ayağında işlerin daha da karışacağını söylüyor. Aldığı istihbarat bu yönde. Bizim elimizde olan tasmaları bollaştırmamak gerek. Denetim için Sedat'ın kendini göstermesi şart. Bekir kuzeyde ziyaret edeceğin bir çok yer var. Bunun planı daha bir sene öncesinden yapıldı. Gitmen gerekecek. Bu hain işi bizi çıkmaza sokuyor. Benim iş belli. Her şeyimi Cihan'a göre ayarlar, ona gereken desteği veririm." dedi.

Sedat "O zaman başka söze gerek yok. Karar verildi." dedi.

Bekir alayla "İşimiz bu üç şaklabana kaldıysa sırtımız yere gelmez Sedat!" dedi.

Sedat "Duygu hamile ya lan!" dedi sanki yeni öğrenmiş gibi. Adam gerçekten balataları yakmış. Her sene bebek doğuran bir karısı olunca insanın, böyle oluyor sanırım.

"Abi bu sefer erkek oluyormuş, bak sen şu Allah'ın işine!' dedi Ali gülerek.

Ben "Erkek olursa acırım hâline." dedim sırıtarak.

"Niye lan?" diye soran Ali'ydi.

"Abi üç kız kardeş. Zor iş." dedim sırıtarak.

Ali "Ulan bende var iki tane. Zaten Bekir'in Selim büyüdü. Üç kıza göz açtırırlarsa yuh onlara!" dedi ya Sedat'ın "Lan kızlarımı rahat bırakın!" diye bağırmasıyla şaşırdık tabii.

Bekir "Hah! Pamuk Sado yine sahnede! Hadi ben kaçar, Selma bekler." dedi. Sedat "Diyene bak! Yelek Bekir!" diye gülerken ona katılmamak mümkün değildi.

Bekir'in kalkmasıyla üçü birden sevdiklerinin yanlarına ışınlanırken ben öksüz gibi kaldım ortada. Acıyan Allah bana acısın! Yemin ederim Küçük Emrah gibi boynum büküldü. Acıların çocuğuyum...

Gerçekler yalanlarla doludur...

Birkaç gün sonra...

Yıldız rüyalarımdaydı. Artık tarçın kokusuna tahammülüm yoktu ve en acısı onu unutmak istemiyordum. Çoğu kez kendimi yaşadıkları evin yolunda buluyordum. Tam yol bitti, geldim derken kalbimdeki acıyı yok sayıp geri dönüyordum. Bir yanım benim dünyama ait olmayan, beni sırtımdan vuran güzel gözlü kadını unut diyordu. Bir yanım ona yaptıklarını ödetmek için hırsıma yenilmemi söylüyordu da hâlâ bir karar verememiş olmak beni gerçekten öldürüyordu. Bütün bu hisleri yok saymak o kadar yorucuydu ki enerjim kalmamıştı. İçkiyle bu zamana kadar barışamayan bünyem bana meydan okuyordu. Boşuna demeyişler *'Aşk bir kadehe sığar ancak!'* diye...

Geceleri kadehler yarenim olmuş, bitmek bilmiyordu. Gündüz daha bir işkence. Ne yaparsam yapayım aklımda Yıldız.

Yıldız yetmezmiş gibi takım elbise giyip, sabah sekiz akşam altı şirkete gider gelir olmuştum. Dilimi eşek arısı soksun! Bu fikir benden çıkmıştı. Gerçi mantıklı olan da buydu. Kurduğum plan gayet basitti. Güya Sedat'ın yıllardır süregelen teklifine 'Evet!' diyerek onunla çalışmaya başlayacaktım. Etrafı kandırmak için bu şarttı ve kimse bu durumdan şüphe duymazdı. Çalışıyormuş gibi yapıp be-

lirlediğim herkesi araştıracaktım ve yavaş yavaş Yıldız'ı unutacaktım. Tabii aşkla birbirlerine bağlı, benim eve yerleşmiş büyük ailemle bu oldukça zordu. Yani etraf vıcık vıcık aşktı.

Her sabah olduğu gibi giyinip odamdan çıktığım anda evin curcunası bir hortum gibi beni içine çekti. Aşağı inmeden önce kuş bakışı bir baktım. Hiçbiri uyumamış zombi gibi oradan oraya koşuşturup duruyorlardı. Hepsi tam tekmil aşağıda. Bu eve çocuk yuvası mı, huzur evi mi desem, bilemedim. Deliler koğuşu bence tam tanımdı. Ya da *Neşeli Günler* filminden bir sahne...

Aşağı indim mecburen. Babam, almış Sedat'ın babası Nüsnü babayı kıskaca ne anlatıyorsa adamın sırıttığı her hâlinden belliydi. Hoş Hüsnü baba hastalığını biliyordu da sabır bir yere kadar. Diyarbakır'a kaçmazsa ne âlâ. Semra anne, Sabahat anayla beraber oturmuş kahvaltı sofrasının kıyısına dolma sarıyordu. Selma ve Aslı belli Duygu'ya tepkililer. Duygu suratı ağlamaklı bir halde, Sıla kucağında, küçük Nehir'e kahvaltısını ettiriyordu. Aslı "Ay Selma bu eve ek bir çocuk odası lazım. Baksana yer yatağı yapacağız neredeyse!" diye sırıtıp Duygu'ya laf çarparken Selma "Kızım oda yaptırmayla baş edemeyiz. Bize gökdelen ancak! Her yıl nüfus artışı kesin. Durmak yok, yola devam." diyerek vurdu, gol oldu. Duygu dudaklarını uzata uzata "Kardeş dedik, size evimizi açtık. Ne gelin dedim ne dış kapının mandalları dedim. Develerimi size kurban ettim. Damat verdim. Yaranamadım. Şimdi siz bana külkedisi muamelesi yapın. Ay ben bu günleri göreceğime bir erkek doğuraydım bunların hiçbiri olmazdı. Değil mi Sabahat ana?" diye olayı arabeske bağladı.

Sabahat ana naif, bir o kadar nazik kadın "Kızım canına yazık. Senin canın ne? Biraz arası geçeydi. Yazık değil mi kucağındakine? O daha süt kuzusu. Bak kesmişsin sütünü. Aslı kızım yapmayın siz de! Hamile kadına etmeyin eziyet, günahtır." dedi yumuşak bir sitemle.

Ama benim Semra anne "Bırak Sabahat Hanım, bırak! Laftan anlamıyor. Biz onca sene konuştuk. Allah kızlarıma ömür versin, diyeceğine tutturdu erkek bebek diye. Çok lazım dünyaya bir tane daha! Ben Sedat'ın yerinde olsam senin yatağına adım atmam. Adam evleneyim diye senelerce yolunu bekle, evlen sonra sefasını süreme! Niye? Karısı tutturmuş erkek bebek diye!"

Duygu "Ya ama Semra anne..." diye ağladı ağlayacak.

Selma girdi araya "Ay bu sefer son olacak değil mi Duygu?" dedi ama Duygu kucağındaki çocuğu Selma'ya verip "Semra anne ya!" diye gelip arkasından sarıldı. Yüzsüz lan bu Duygu!

Semra anne "Kızım bu sefer de erkek olmazsa bağlat kordonlarını, istesen de yapamazsın." dedi.

Duygu "Ay tövbe bismillah!" dedi.

O sırada Selim "Defne senin bir kız kardeşin daha olacakmış, duydun mu?" diye müjdeli haberi verdi.

"Duydum Selim, duydum. Ben artık saymayı bıraktım. Ay dur bir sayayım ya. Sen varsın..." diye sayıyordu ki Selim "Ben senin kardeşin değilim! Kız hiç değilim!" diye bağırıp bir afrayla yerinden kalktı, çekip gitti.

Defne "Oğuzalp gördün mü bana ne dedi? Onu gelince babama söyleyeceğim." dedi. Oğuzalp'in dünya yansa umurunda değil, eline geçirdiği her şeyi kardeşine yedirmeye çalışıyordu. Boş boş, şöyle bir baktı Defne'ye.

Selma "Ay bu Selim'e bir hâller oluyor. Ben bir bakayım." dedi ve hızla kalktı. Benim için bu, tımarhaneden uzaklaşma vaktiydi. Parmak uçlarımda çıkış kapısına ilerlerken "Cihan nereye?" diyen Selma'dan başkası değildi. Elinde bir tabak dolusu börek "Gel hadi şundan biraz ye, çıkarsın sonra." dedi. Masaya mecbur geri döndüm.

"Günaydın millet!" dedim. Herkesi hürmetle selamlayıp masaya oturdum. Duygu göz ucuyla bana bakıp "Günaydın Devamsız!" dedi.

"Günaydın Gebiş!" dedim, tabii böyle bir günaydın beklemiyordu.

"Of sizin yüzünüzden hamileliğimin keyfini çıkaramıyorum! Hep laf sokun!" dedi, güya bana laf sokacak.

Semra anne "Sen çıkaramıyorsan biz ne yapalım? Kaç oldu, dört mü?" dedi yine Duygu'ya laf sokarak.

"Anne!" dedim artık sussun diye ama Duygu oralı değil. "Ya Semra anne bak gör, bu sefer son!" dedi.

Masaya elinde tabakla oturan Aslı "Pes yani Duygu! Üç hamilelik üzerine dördüncü ve sen hâlâ keyfini çıkaramadın mı? Darısı beşinciye o zaman!" dedi. Duygu "Aslı ya dua mı ediyorsun beddua mı?"

"Aşk olsun Duygu!" dedi Aslı. Ben börekleri ağzıma tıkıp "Hadi size kolay gelsin!" dedim ve uçarak kapıya yöneldim. Acıyan Allah Sedat'a acısın! Bindim arabaya, arkamı önümü kontrol ettim.

Aldım telefonu elime, aradım Osman'ı. Telefon bir iki kere çaldı. Tam kapatıyordum ki telefonu en mutlu sesiyle Çiçek "Cihan!" diye açtı.

"Çiçek?" dedim merakla.

"Cihan!" dedi alayla.

"Ulan yeter!" dedim sinirle.

"Tamam ya bir şaka yaptırmadın!"

"Ne oldu, Osman'ı öldürüp telefonuna mı kondun?"

"Yok, o duşta. Merak etme diye açtım."

"Aranız iyi yani?" dedim.

"Bilmiyorum." dedi Çiçek. Sesinin enerjisi düşmüş, acabalarını hissedebiliyordum.

"Neyi bilmiyorsun Çiçek? Osman'ı tanımıyormuş gibi konuşup durma."

"Korkuyorum. Ben onsuz yapamıyorum ama..."

"Aması yok! Varsa onu bırak ve yoluna devam et. Adamı manyağa çevirdin."

"Of sen niye aradın?" diye sordu işine gelmeyince.

"Osman'ın dönmesi gerek. Burada ona ihtiyacım var." dediğim sırada Osman'ın sesi duyuldu. "Çiçeğim...." dedi, gerisini getiremedi. Çiçek'in ağzını kapadığına eminim. "Osman bak, Cihan telefonda. Seni Türkiye'ye çağırıyor." diye telefonu eline uzattı.

Bir iki saniye ne olduysa Osman "Cihan?" diye aldı telefonu.

"Osman lan! Hadi gözün aydın Çiçeğine kavuşmuşsun. Bakalım bu sefer kaç ay sürecek?" dedim ama beni cevaplamak yerine "Sen niye aradın?" diye gerim gerim sordu.

"Ulan şimdi böyle mi olduk?" diye sordum ama bu dejavudan başka bir şey değildi.

Osman "Cihan Bey hesap döner sap döner, o sap gelir sana girer!" dedi. "Lan tamam ben ettim, sen etme! İş ciddi. Sedatların şirkette paravan olarak işe başladım. Sensiz olmaz biliyorsun. Duygu hamile bu arada." dedim.

"Yok artık söyledi mi?"

"Sonunda!"

"Ulan ne aşkmış! Duy duy Çiçek! Millet dördüncüye hamile, sen daha benim sevgimi ölçmeyle uğraş." diye bağırırken "Osman bırak dalgayı! Ne zamana geliyorsunuz?" diye sordum.

"Çiçekle konuşmalıyım. Olmadı zaten yol belli. Ben gelirim." dedi ve kapattık. Seviyordum lan ben bu Osman'ı da gelirse Çiçek'ten çekeceğim vardı.

Bütün gün avare avare şirketin içinde dolandım durdum. Sağ olsun Ali bana oda bile açtırmış. Oda dediysem beş yıldızlı otel konforunda. Arka odasında banyosu, küçük mutfak tezgâhı ve üçlü koltuğu vardı.

Öğlen birlikte yemek yerken Ali beni gördü ya yine Karadeniz'de gemileri battı! Neyi varsa anlatması gerekiyordu artık. "Ali senin bir derdin var ve ben bunu kimsenin bilmediğine bire on bahse girerim." dedim.

"Yok lan! Neyim olacak?" dedi ama gözlerini benden kaçırdı.

"Şu hain meselesi mi? Biliyorsun kim olduğunu, kabul mü edemiyorsun? O yüzden mi saklıyorsun?" dedim aklıma daha kötüsü gelmedi sorayım.

"Ulan Allah biliyor ya bulsam kim olduğu hiç fark etmez kafasına sıkarım. Ne koruyacağım lan?"

"Büyük konuşma!"

"Konuşuyorum lan! Aha da büyük konuşuyorum! Kim çıkarsa çıksın gör bak sen de buradasın ben de! Gözünün yaşına bakarsam şerefsizim." dedi hırsla.

"Umarım bu söylediklerine pişman olmazsın."

"Beni ne yıkar biliyor musun?" diye öfkeyle elini masaya vura vura "Bu zamana kadar yüzümüze baka baka bizi kandırmış ya, o yıkar. Allah vere çok yakınımızdan çıkmasa, tek dileğim bu."

"Dur bakalım. Belki yoktur öyle biri."

"İnşallah Cihan'ım! İnşallah!" dedi Ali. O sırada rakı şişesi çarptı gözüme.

"Ali öğlen öğlen bu neyin rakısı hem de şirkette?" dedim yüzümü buruşturarak.

"Elleme, bu aralar böyle."

"Var bir derdin senin."

"Ulan varsa var! Yaptım birine bir eşeklik, şimdi ayıklıyorum pirincin taşını. Ayıkla ayıkla bitmiyor!"

"Anlat, bulalım bir çare." diye aldım önüme bir kadeh, doldurdum rakıyı. Başladık içmeye. Ali sustu, ben sustum. Ali içti, ben

içtim. Akşamın altısında, biz onun ofisinde zil zurna hâlâ içiyorduk. Müjde girdi içeri ama ağzı beş karış açık kaldı.

"Yok artık! Cihan sen de mi?" diye hüsrana uğramış bir suratla sordu.

"Ne var Müjde?" diye sordu Ali azarlayarak.

Kafa bende dönüp dururken alıcı bir gözle baktım Müjde'ye. Akıllı kızdı. Benim diyen adama taş çıkarır. Onca adamı idare edip Sedat'ın eli kolu olmuş, kaşı gözü oynamayan bir kız. Güzeldi de ama benim Yıldız'ım gibi koca popolu değildi. Of ulan of! Hiçbir zaman benim olamamıştı. Derdime bir kibrit...

"Oha Ali oha! Kaç kere söyledim burada zıkkımlanma diye? Burası meyhane mi? " diye bir hışımla gelip, duvardaki düğmelerden birkaçına basıp odanın havalandırmasını açtı.

"Müjde hadi git! Duy Cihan, duy! Kendi şirketimi geçtim, ofisim lan! Ofisimde bile rahatım yok!" dedi ama pilot olmuş.

Müjde "Benimle doğru konuş! Bak güvenlikle attırırım seni dışarı!" diye diklendi ya "Pes!" dedim ama Müjde iki tane görünüyordu. Hangisi gerçekti bende algı sıfır. Öyleydi böyleydi, Müjde içki şişelerini bizim önümüzden toplayıp üç beş kahve yaptırdı. Saat sekiz gibi Bekir girdi içeri. Şaştı kaldı. Bizim şaft kaymış, yüzümüzde salak bir tebessüm...

"Ne bok yerseniz yiyin lan! Ben bu gece Prag'a yola çıkıyorum." diye bir sinirle çıktı. Ali "Lan yürü burası yolgeçen hanına döndü, gidip başka bir yerde devam edelim." dedi. Ses etmedim. Belki yumurtlar derdini.

Kapının önünde bizi tesadüfen gören Levent aynı Bekir gibi şaşırıp kaldı. "Lan bir durun böyle araba kullanılmaz!" diye geçti direksiyona.

Hiç bize sormadan, bizi Necati'nin Beyoğlu'ndaki Saklı Bahçe adındaki meyhanesine getirdi. On dakikanın içinde masa donatıl-

mış, karşımızda tıngır mıngır Türk Sanat Müziği yapan işinin ehli çalgıcılar yerini almıştı. Necati'nin bize katılmasıyla gece daha bir güzelleşti. Bizde maceralar anlat anlat bitmez. Necati ayrı bir dünya! Etliye sütlüye karışmayan bir tip olsa da karışınca canavara dönen bir tip.

Bundan dört yıl önce kanım daha bir deli akıyor, ne önünü ne arkasını düşünmüyorum. Atıyorum kendimi hemen ortaya. Tuzak kurmuş yan sanayiler bana. Güya beni ortadan kaldırıp bir numaraya oturacaklar. Osman hâlâ konuşmaz o konuda. Çok büyük paraya anlaşmış bir kadınla. Kadının kocasını kaldıracağım ortadan. Hepsi kurguymuş. Adamı üç beş gün izleyip ne yer, ne içer, nereye gider; öğrendik. Adam şerefsizin önde gideni! Her yol var. Bir gece atladı arabasına, çıktı Beyoğlu'na. Fırsat ayağıma geldi. Bunu ben o kalabalıkta hakkın rahmetine kavuştururum dedim.

Adam önde, ben arkada yürüyoruz. Adam sağa saptı sola saptı peşindeyim. Galata'ya inen yokuşta adamı kaybettim. *'Aferin ulan Cihan sana!'* diye kendime kızarken enseme dayanan demirin soğukluğuyla kalakaldım.

"Vay! Vay! Vay!" dedi bir ses. Silahı belime dürtüp "Dön lan!" diyen sese doğru döndüm. Ulan bizim Titrek Ferit! Nereden bulduysa cesaret, dayamış bana silahı. Arkasında güya benim kurban öfkeyle bana bakıyor.

"Lan Titrek hayırdır?" diye sordum sinirle.

"Hayır benim göbek adım Cihan'ım." dedi gevrek gevrek.

"Aşk olsun! Bana böyle mi merhaba diyorsun?" diye alayla sordum.

"Merhaba değil aslanım, güle güle!" dedi ve bir adım geri çekilip nişan aldı. Tam aha artık bitti, tahtalı köye iltica edeceğim derken Necati'nin sesini duydum. "Cihan vay koçum! Sen buralara gelir miydin kardeşim? Aşk olsun niye benim mekâna uğramıyorsun?"

diye sordu. Ulan sıçtım, bir de Necati'yi yanımda götüreceğimin verdiği üzüntüyle ne diyeceğimi bilemedim.

Titrek Ferit "Bu kim lan?" diye sorarken iki adamı silahlarını Necati'ye doğrulttu.

Ben dudağımı büküp Ferit'e "Ne sen sor ne ben söyleyeyim! Manyağın teki işte. Manyak olmasa benimle ne işi var?"

Necati "Çok teessüf ederim Cihan kardeşim! Kalbimi kırıyorsun." dedi alıngan bir sesle.

"Yahu silahı görmüyor musun? Şimdi hatır sorulacak zaman mı? Hadi arkadaşım, var git mekânına!" dedim siktir git der gibi.

"Lan bana kalsa sormam ama benim çocuklar senin babanı çok seviyor." diye ağzıyla ıslık çalmasıyla on on beş silahlı adam etrafımızı sardı.

Titrek Ferit "Bana tuzak mı kurdun Cihan? Kim sattı lan beni?" diye avaz avaz bağırırken ben çoktan ağzının ortasına yumruğumu geçirmiştim. Titrek Ferit ve adamları o gece Haliç'in soğuk sularında, ayaklarında beton yüze dursun, ben Necati'yle İstiklal Caddesi'nde yürüyordum.

"Öldürmeyen Allah öldürmüyor ha Cihan!" diye pis pis sırıttı Necati.

"Tabii babamı unutmamak lazım." dedim mahcubiyet dolu bir sesle.

"Mihrap yerinde kalmıştır Cihan. Babana hasta muamelesi yapacağına git ondan bir şeyler öğren. Şimdi haber salsam buradan sizin eve kuyruk olur. Yalan mı? Babanın namı büyük, onun eline kimse su dökemez. Böyle kendini öldürteceğine ölmemenin yollarını bedavaya öğren işte." dedi sertçe. Yorum yapmak yerine "Nereden haber aldın?" diye sordum sinirle.

"İnanmazsın tesadüf!"

"Nasıl yani?"

"Bastılar bana. Bunaldım bizim mekândan bir çıkayım, benim fındık kurduna çikolata alayım, hem oksijen solurum dedim. Yürüyorum bakkala doğru seni gördüm. Seslendim, duymadın. Sonra arkandan gelen iki adam dikkatimi çekti. Yamuk tipler. Var bunda bir iş, diye bizim çocuklarla düştük peşine. Olay ortada." dedi sırıtarak.

Velhasıl o gece kuyruğumu kıstıra kıstıra eve geldim.

Çocukluğumdan beri kızgındım babama. Niyesinin bir önemi kalmamıştı. Unutmuştum bile ama kızgınlık içime işlemişti. O gece ölümden dönüp eve geldiğimde babamı karanlıkta, pencerenin önünde elinde sigarasıyla buldum.

"Baba niye uyumadın?" diye sordum. Az daha bok yoluna gideceğim içine mi doğdu ne?

Babam baştan aşağı süzdü beni. Bilinci gayet yerinde "Geçmiş rahat bırakmadı." dedi. Derin bir nefes alıp oturdum yanına. "Ya geçmişi değiştirme imkânın olsaydı?" diye sordum.

"Yine ananı severdim." dedi acıyla gülerek.

"Bunu kast etmemiştim." dedim.

"Ben eğer eli kanlı katilsem bunun suçu ananındır." dedi gülerek.

"Yapma baba! Anam mı sana git, vur, öldür, para kazan dedi?" diye sordum sinirle.

"Ananı çok sevdim be Cihan! O kadar sevdim ki gözüm hiçbir şeyi görmedi. Öksüz bir başına Celil'dim. Cahildim. Gözümü aşk bürümüştü. Anansız nefes alamıyordum. Aşk yüzünden düştüm köyün ağasının tuzağına. Ananın babasıydı köyün ağası. Onun maşası oldum çıktım. Tutuşturdu elime silahı, onu vur sana kızımı vereyim, bunu vur bu sene sizi evlendireyim... Bak bu bizim düşmanımız, temizlemezsen evlenemezsiniz diye beni oyaladı durdu. En son onu geberttim. Anneni kaçırıp İstanbul'a getirdim. Evlendik. Ayına sana hamile kaldı. Yaş olmuş yirmi bir. Elde ne meslek var ne para... İş

ararım yok, bulurum üç kuruşa... İş ne kiraya yeter ne boğazımıza. Bok boku nerede bulur: kenefte, misali kolay yolu seçtim. Zaten eline silahı bir kere aldı mı bırakamıyor insan. İlk zamanlar kazandığım paranın kanını ananın gülüşleri, evimin sıcağı örttü. Sonra sen doğdun. Ne zaman tamam bitti, desem bahanelerin ardı arkası kesilmedi. Yok şu taksit bitsin, yok bunun borcunu ödeyeyim... Olmadı. Pişman mıyım? Uyuyamıyorum. Her gözümü kapattığımda nefesini kestiğim her yüz kâbuslarımda. Allah yüzüme acıdı da verdi bu hastalığı bana. Demem o ki biliyorum oğul. Seni biliyorum. Yol yakın mı dönmen için bilemem ama sonun belli oğul." dedi ya ilk kez o gün pişman oldum babama kızgınlığıma. Babama senin yolundayım, diyemedim. O gün sanırım miladım oldu. Olmaz olaydı! Ben sordukça babam cevapladı. Ben öğrenme heveslisi, o öğretme heveslisi. Her arkamı döndüğümde babamın elinde bir sopa, bana saldırması bu yüzden.

Nikâhta keramet vardır...

Geçmiş, aklımda Necati'den babama ne ara atladı onu çözemedim ama yıllar acımasızca geçiyordu. Babam anamı kalbine gömmüştü de ben Yıldız'ı nereme gömecektim? O sırada kapıdan giren Necati'nin ben hanımı diyeyim, siz uzatmalı sevgilisi, bizim masaya doğru küçük bir bakış attı.

Necati "Ağalar ben kaçar! Fındık kurdum beni çağırır." dedi. Tabii Ali aldı sazı eline "Ulan Necati! Bu ne lan? Daha yürü, gidiyoruz bile demedi." dedi alayla.

"Bakışı yeter onun Alim!" dedi Necati.

Ali "Yahu bu kadar yıl geçti bir kandıramadın düğün dernek için! Benim kurtlar dökülmek için seni bekliyor." dedi.

"Yok Alim yok! Dökülmez senin o kurtlar. Ben böyle kabullendim onu. Ne derse o. Hadi size şeytanlı geceler!" diyerek adeta uçtu.

İçkinin kötü yüzü mü, benim içimdeki aşkın dışa vurulması mı, bilemedim. "Ulan Yıldız, ben senin kökünü kazırım da işte... Kıyamam ne olursa olsun!" dedim. Ağzıma sıçsınlar sesli söylemişim! Ali sanki hazine buldu.

"Sen ne dedin?" diye gözlerini pörtletmiş bana bakıyordu.

"Yok bir şey demedim." diye kuyruğu güya dik tutuyorum.

"Dedin Cihan, duydum. Yıldız dedin. Kıyamam dedin." dedi ve Levent'e baktı.

Levent "Dedi, ben de duydum." dedi.

"Ulan sen eksik kal! Dediysem dedim. Geçin dalganızı! Geçin hadi bekliyorum. Hatta dur bak ben size daha neler anlatırım. Geberiyorum oğlum! Her sabah onu unutayım diye kafamı duvarlara vurasım geliyor. Her saniyemde onun o eşek gözlerini anımsamaktan deliriyorum. Niye araba kullanmıyorum artık? Bir sor, bir sor!" diye bağırdım.

Ali şaşkın ördek gibi "Niye?" diye sordu.

"Direksiyona geçtiğim her an kendimi onun evinin yolunda buluyorum da ondan. Oh be! Rahatladım anasını satayım!" dedim ve masada duran kadehi kafama dikmemle bitirene kadar kana kana içtim. Ciğerim yandı ama olsun.

Ali hiçbir şey demedi. Enteresan. Çalan müziği dinledik saatlerce. Ne onun telefonu çaldı ne benim. Büyük ihtimal yanımızda mal gibi oturup ağzına içki sürmeyen Levent, gereken yerlere haber vermişti.

Sabah saat yedi suları Ali "Cihan benim oturmaktan kaba yerlerim uyuştu, artık gitsek mi?" diye sordu.

"Ben de bu soruyu sormanı bekliyordum ama eve gitmeyelim. Ben şirketteki koltuğa kıvrılıp yatarım." dedim sırıtarak ama midem bir bulanıyor ki sormayın. İç iç nereye kadar? Etrafıma bakındım. Levent sandalyenin üzerinde, başını yaslamış duvara ağzının suyu akmış uyuyor.

"Kalk Ali, kalk!" dedim vicdan azabıyla. Ali kalktı yerinden sanki onca içkiyi o içmemiş!

"Yürü lan Cihan! Levo! Mal değneği kalk gidiyoruz!" diye bir bağırdı, Levent sandalyeden düşmekten son anda kurtuldu. Levent "Ulan ne bağırıyorsun?" diye elinde silah ayaklanmış tehlikeye karşı etrafı kolluyordu.

Ali "Allah'ın manyağı!" diye bağırarak çıktı dışarı. Levent "Yürü lan Cihan!" dedi ve hızla peşinden çıktı dışarı.

Arabaya bindiğimizde Ali "Levo çek bir çorbacıya." dedi ama yarı uyuyor. Levent "Ali lan sarımsaklı mı, sarımsaksız mı?" diye sordu sırıtarak.

"Gerizekalı Levent! Bana ne soruyorsun? Zeynep Nur'una soracaksın sen onu." dedi sakin sakin.

Levent ekşimiş bir sesle "Kavgalıyız biz. Düzeleceğimiz yok. Böyle giderse boşanacağız." dedi.

Ali "Hayda! Ne oldu lan?" diye sordu. Bir anda ayılmış, aşk doktoru kesilmişti.

"Çocuk meselesi Ali." dedi Levent bedbaht bir hâlde.

"Lan gitmediniz mi doktora?" diye isyan etti Ali.

"Gittik, hiçbir şey çıkmadı. Onda sorun yok, bende sorun yok ama çocuk da yok." dedi Levent.

"Ulan ne demek çıkmadı? Yarın gidin bizim hastaneye, Serdar bir baksın. Hoş senelerce bizi Duygu kısır diye kahretti ama olsun!"

"He lan Duygu doğurdu ya herkes doğurur! Bu arada ya Ali! Ben de sana ne zamandır soracağım, hep unutuyorum. Bizim hastanenin doktorları mı değişti?" diye sordu Levent.

"Valla geçenlerde Serdar geldi. Bu doktorlar arasında bir anlaşmazlık varmış. Çözülemiyormuş. İşin komik tarafı hastane ikiye bölünmüş. Kimse işini yapmaz olmuş. Ne yapalım, diye sordu" dedi gülerek.

"Ne önerdin?" diye sordum.

"Bütün hepsini kovdum. Orası kimsenin malı değil, taşak geçilecek bir yer hiç değil. Oraya insanlar şifa bulmaya geliyor. Biz orada garibanlar tedavi olsun diye o doktorlara tonla para veriyoruz, kapris çekmek için değil. Yeni yönetim hastaneye yeni projeler ekledi.

Hastanemizin hani o kullanılmayan bir arazisi vardı, oraya kadın sığınma evi ve evsizlere lojman yapılıyor."

"Vay be! Serdar kendini geliştirmeye mi karar vermiş? Ancak mı jeton düşmüş?" dedim.

"Kızı doktormuş. Adı Ebru. Ben henüz tanışmadım. Serdar yönetimi ona devretmeye karar verdi. Zamanı gelince emekli olacak."

"Vay... Adam yürek mi yemiş? Bizim hastaneyi kızına devrediyor..." dedim.

"Ulan ne kötülüğümüzü gördü Serdar? Yıllardır bizimle." dedi Ali.

"Lan adamın görmediği mi kaldı?" dedi Levent alayla.

Ali "Kızı da görsün o zaman." diyerek gülmeye başladı.

Biz üç salak ikişer tabak çorbayı midemize indirip yine araya bindik. Ayılmış, daha iyi hissettiğimiz bir gerçekti. Ali "Levo çek bu adrese." diye uzattı telefonu.

Levent hiç ikiletmeden aldı telefonu, baktı adrese "Yarım saate oradayız." dedi.

Öyle de oldu. Benim gözler yolun sallantısıyla kapanmış. Levent'in "Uyanın geldik!" demesiyle açıldı. Açılmaz olaydı! Rüya görüyor olabilir miydim? Ya da kâbus...

Gözlerimi iyice açıp, bir kere daha gerçek olup olmadığına baktım. Gerçekti. "Ulan! Ne işimiz var bizim burada? Lan Levent bana bak seni ikiye böler, her bir parçanı hedef tahtası yaparım!" diye arkadan öne yapıştım yakasına.

Levent "Lan ne oluyor? Bırak yakamı! Ali'nin verdiği adres burası işte, ne celalleniyorsun?" dedi ne olduğundan habersiz bir hâlde. Tabii bakışlarımın Ali'ye dönmesi bir oldu. Ali "Konuşalım Cihan, dellenme hemen." dedi.

"Ulan neyi konuşacağız? Bizim burada ne işimiz var?"

Ali suçlu bir çocuk gibi "Burayı biliyorsan doğru yoldayım demektir. Karar senin. Sen ne dersen onu yaparım." dedi.

"İlk bir ne oldu, onu söylesen?" dedim ama gerilmiştim.

"Bu derdi başına ben açtım ama ne bileyim o zaman doğru gelmişti. Osman'ın gazına geldim. Seviyor, havalarda uçuyor diyip duruyordu."

"Ali çıkar ağzındaki baklayı!" diye Ali'nin yakasına yapışacağım sırada Yıldız'ın oturduğu apartmanın önüne bir araba yanaştı. Arabanın içinde temiz yüzlü gençten bir adam kornaya basıp yukarı doğru baktı. İçten içe kim olduğunu tahmin ettim de gönlüm varmadı onun nişanlısı Serkan olduğunu kabullenmeye. Ben kendi iç savaşıma hazırlanmaya çalışan cengaverle cebelleşip durayım, Yıldız'ın üçüncü kattaki evinin balkonuna çıkıp "Geliyorum!" diye aşağı bağırmasıyla benim için zaman durdu.

Sanki acıklı bir film izler gibi başladım seyretmeye. Arabanın içindeki damat adayı çok geçmeden aşağı indi. İnmekle kalmayıp, arabaya yaslanıp yaktı bir keyif sigarası. Ölesiye kıskandım, yalan yok. Onun yerinde olmak istedim. Kafasına sıkıp ondan kurtulmak geçti içimden.

Çok geçmedi, apartman kapısından üzerinde uzun kaşe montu, başında sarı yün şapkasıyla Yıldız çıktı. Saçları iyice uzamış. O güzel gözlerini kapatamamış kıyısında öldüğüm perçemleri. Tanıyamadım. O balık etli kız gitmiş, yerine üflesen uçacak incecik bir kız gelmiş. Yüzü gülmüyordu ya bu niye bana umut oldu, çözemedim. Oysa onun gülüşüne bayılıyordum. O bütün gün gülebilir, ben bıkıp usanmadan onu seyredebilirdim. Arabanın içinde durmuş ne düşünüyordum? Allah şuracıkta benim canımı alıp huzura kavuşturaydı çok memnun olurdum. Bu bana biçilen çok ağır bir cezaydı. Günahlarımın bedeli aşk olmamalıydı. Yıldız, Serkan denilen lavuğun önünde durdu. Ne söylediyse Serkan arabanın kapılarını

kilitleyip eliyle tek tek kontrol etti. Sonra yokuş yukarı yürüyerek gözden kayboldular.

Kendimi kaybetmiş olabilirim. Arabadan nasıl indim, nasıl gidip damat adayı Serkan'ın arabasını tekmeleye başladım, bilmiyorum. Tamam sadece tekmelemek beni kesmedi. Etraftan ne bulduysam taş, sopa, demir... Hepsini arabanın üzerinde denemeye başlamıştım.

Gürültüden camlara çıkanlara, yoldan beni kınayanlara Ali "Âşık teyzem. O deli bir âşık. Âşık dedeciğim, hadi var git yoluna. Âşık kardeşim, uymayın siz ona. Girin içeri." diye sakin sakin açıklama yaptı.

Mahalleliden yaşlı bir teyze "Ay oğlum, bu bizim doktor Serkan'ın arabası değil mi? Niye yapıyorsunuz? Yazık değil mi? Çocuk yeni aldı bu arabayı." diye bağırdı.

Ali "Teyzeciğim yenisini alacağım ben lavuğa sen hiç üzülme. Gir içeri, kapat perdeni. Üzme sen o tatlı canını." diye ayar verdi.

Ben mi? Bir ben var benden daha içeri ama dışa vurmuş, yani taşmış artık "Koduğumun çocuğu! Ben senin yedi sülaleni! Ulan bende şans olsa doktor olur, kızı kapardım zaten! Şu hâlime bak! Kızı doktor götürüyor ben burada araba tekmeliyorum! Lan Yıldız! Lan Yıldız ben bunu senin yanına bırakır mıyım?" diye Allah ne verdiyse arabaya girişirken Levent ve Ali bir köşede durmuş beni bekliyorlardı.

Yorulmuştum. Kan ter içindeydim. Ne kadar zamandır arabanın üzerinde tepiniyordum bilmiyorum ama kendime geldiğimde Ali ve Levent'in elinde gördüğüm çekirdek miydi? Gerçekten bilmek istemiyorum. Tabii Levent bununla da kalmamış beni videoya çekiyordu.

Ali çekirdek ağzında "Şurayı bak Levent! İşte! Aha şurasını çek lan! Kaportaya ayağının izi çıkmış hayvanın!" diye yönetmenlik

yapıyordu. Onlarla uğraşacak gücüm kalmamıştı. En son "Levent!" diye bağırdım. Levent telefondan kafasını bana doğru kaldırdı ve "Söyle Devamsız, söyle!" dedi sırıtarak.

"Kalemle kâğıt var mı lan?" diye sordum.

Ali "Lan ne varoş adamsın! Senin kartın yok mu?" diye sordu alayla.

"Bizim meslek için kart bastırılmıyor be canım!" dedim sinirle. Ali cebinden çıkardığı kartı gelip paralanmış camın önüne sıkıştırdı.

"Ben hallederim Cihan'ım, sen muhatap olma. Bu benim sana özrüm olsun." dedi ve biz sallana sallana arabaya bindik. Biner binmez "Neyin özrü olacak onu anlamadım?" diye sordum.

Ali "Levent bizi şöyle denize nazır bir yere götür. Çayımızı içer, dayağımızı yer, kalkarız." dedi. Levent "Dayak mı?" diye sordu.

"Hadi götür sen. Cihan'la konuşacaklarımız var." dedi. Biz Hisar'a denizin kıyısına gelene dek hiç konuşmadık. Hırsımı almış, arabayı perte çıkarmıştım da her yanım ağrıyordu. Hamlamışım.

Geldik zurnanın son deliğine. Deniz kıyısına park eden Levent tereddütle "Lan Ali buraya geldik ama fazla mı insan içi?" diye sordu.

"Niye sordun?" dedi Ali yine yüzünden düşen binbir parça.

"Dayak mayak dedin, bilemedim şimdi."

"Yok lan Cihan'ın iki yumruk sallamasından bir şey olmaz." dedi. Tabii gelenler bana da geldi. "Ulan ben sana niye yumruk sallıyorum?" dedim.

Ali gitti deniz kıyısına, küçük taburelerin üzerine koca cüssesini sığdırdı. Levent'le birbirimize baktık. Gittik, oturduk yanına.

"Hadi söyle ne söyleyeceksen. Gidip zıbaralım." dedim. Ali "Cihan şu Yıldız var ya..." dedi.

"He Ali var! Varlığını bir kere daha bu sabah sayende gördük." dedim sinirle.

"Seviyorsun lan sen bu kızı." dedi Ali. Ben ters ters ona bakarken Levent "Ne sevmesi lan? Sırılsıklam âşık." dedi.

"Siz neyin peşindesiniz? Sanki itiraf etmedim, hırsımdan o nişanlısı olacak baston kılıklı cımbız herifin arabasını paralamadım! Evet ya ben baya baya seviyorum." diye sinirle söylenirken Ali gayet sakindi. Tabii bu görülmüş şey değil. Normalinde şu an dibine kadar dalga geçmesi gerekiyordu. Masada duran şişe suyu alıp bitirene kadar kafasına dikti. İçi yanmış rakıdan! Bittiğinde "Cihan... Hani siz Ankara'ya geleceğiniz akşam Osman'la sana bir evlilik cüzdanı ve yeni kimlikler göndermiştim..." dedi.

"Evet?" dedim ama altından ne çıkacak hiçbir fikrim yoktu.

"Kimlikler ve o evlilik cüzdanı gerçek." dedi.

"Lan biliyorum sen işini sağlama alırsın. Asıllarıyla aynıdır onlar." dedim ama niye tedirgin oldum bilmiyorum. İçten içe bana gerçekler sağdan sağdan geliyor.

"Cihan ben sizi harbiden nikâhladım. Bastım parayı, yaptım. Biraz da Osman'ın gazına geldim. Mutlu mesut geziyor ortalarda deyince... Bir sevap işleyeyim dedim."

Elim enseme kaymış, ben kaşınmaya başlamıştım. "Sevap işlemek için!" dedim sırıtarak.

"Yani... Sevenleri kavuşturalım dedik." dedi ama bir gerildi benim yüzümün aldığı şekille.

Levent "Cihan... Bak burası Hisar'ın göbeği. Allah belamı versin karakola düşersek Sedat iki hafta bizi orada tutar. Kurbanın olayım sakin!" diye yalvarırken ben onu duymamış gibi "Sen şimdi gerçekten Yıldız'la beni haberimiz olmadan evlendirdiğini mi söylüyorsun? Doğru anladım değil mi?" diye sordum.

Levent "Ali, bence Cihan yanlış anladı değil mi? Eğriyi doğruyu sonra konuşun. Hadi gidelim!" dedi ve hızla ayağa kalktı.

Ali "Eşeklik ettim biliyorum ama iyi yanından bak. Yıldız senin nikâhlı karın. O lavuk avucunu yalasın!" diyerek kabullendiğinde "Ulan ben senin..." diye üzerine atlamam nerede mi son buldu? Boğazın serin sularında. O bana, ben ona yumruklaşırken düşmüşüz denize.

Çıktığımızda garibim Levent ne yaptı etti, bize iki battaniye buldu. Sarıldık battaniyelere ama boğazın soğuk suları bile yaşadığım şoku atlatmama yetmedi.

"Bana, doğru olmadığını söyle!" diye avaz avaz bağırırken Levent beni tutmaya çalışıyordu.

Ali "Beter ol Cihan! Şu hâlime bak, sıçana döndüm!" diye arabaya yürüdü. Levent "Yürü Cihan, hasta olmadan bin şu arabaya!" dedi sinirle.

Arabanın arkasına oturduğumda Ali önde, Levent şoför koltuğundaydı. Aynada göz göze geldik Ali'yle.

"Kim biliyor?" diye sordum sakince.

"Sen, ben ve şimdi Levent öğrendi. Kimseye söylemeye dilim varmadı." dedi Ali.

Levent "Sen şuna kimseye söylemeye götüm yemedi desene." dedi.

Ali "Levent!" dedi öküz gibi. Levent "Öldür sen bunu Cihan. Sen de ben de kurtuluruz. Bakalım abi ne diyecek bu duruma..." dedi. Ali "Tamam, uzatmayın. Yaptım bir hata. Bundan sonra ne yapacaksın? Önemli olan o." dedi ciddi ciddi.

Benim sakinlik buraya kadar "Ne yapmamı istersiniz Ali Bey?" diye sinirle bağırdım.

"O zaman mantıklı gelmişti. Ben nereden bileyim kızın..." diye cümlesini bitiremedi.

"Bitir! Bitir cümleni, bitir! Ama o cümle bitmez Ali! Ben nereden bileyim kızın seni uyutmak için kuyruk salladığını ya da nereden

bileyim kızın seni hiç sevmediğini... Kurtulmak için seni pışpışlamış durmuş! Ha Yıldız sıçtı ağzıma, beni sik gibi ortada bırakıp sıvadı. Sen de tüy diktin Ali! Ben ne mi yapacağım? Hiçbir şey! Sen bu evliliği nasıl kendi başına kıydırabiliyorsan boşanmayı da tek başına halledeceksin tamam mı?" diye bağırırken sinirden içim içime sığmıyordu.

Ali'ye başka zaman böyle bağıracaksın, yemin ederim senin dilini götüne sokar! Gıkı çıkmadı. Ne zaman sonra sakince "Denemedim mi sanıyorsun? Lan evlilik tarihinin üzerinden bir sene geçmesi gerekiyormuş. Ya da geçerli bir neden istiyorlar."

"Ulan daha ne nedeni? Ben yedim bu boku, haberleri olmadan evlendirdim bunları, şimdi boşayın dedin mi oh mis! Boşamayanı siksinler!" dedim alayla.

"Uzun yıllar çenenden kurtulamayacağım değil mi?" diye sordu Ali.

Levent "Bu işin sonunda Sedat sizi kıtır kıtır kesip şişe takacak." dedi dalgın dalgın.

İşte tek doğru buydu. İkimiz de sessizliğe gömüldük. Şirkete geldiğimizde bizi görenler dönüp bir daha baktılar tabii. Müjde elinde dosyalar, bizi görünce "Dışarıda yağmur var da ben mi görmüyorum Levent?" diye sordu.

Levent "Denize düştüler." dedi sırıtarak.

Müjde "Boğulsaydınız ya! Bana bakın çabuk gidin, giyinin! Bir de üşütüp hastane masrafı çıkarmayın. Para yok zaten." diye aşağılayıcı bir yüz ifadesiyle çekip gitti.

Levent "Bu kız amma paragöz biri oldu çıktı!" dedi.

Biz mi? Soğuktan donmuşuz. Hızla ofislere geçtik.

Ah kadehler...

İki hafta sonra...

Avukat "Cihan Bey, siz normal bir vatandaş olmuş olsaydınız biz bu boşanma davasını tereyağından kıl çeker gibi halledeRdik." dedi bilmiş bilmiş.

"Normalden kastınız nedir? Ben ünlü biriyim de haberim mi yok?"

"Ünlü olmanıza gerek yok. Son bir senede Ali Bey ve Sedat Bey'e olan yakınlığınızın ortaya çıkması ve tabii şu cinayet suçlaması, dikkatleri üzerinize çekti. Yani Devamsız kimliğiniz artık belli çevrelerde afişe oldu."

"Hiçbir yerde yayınlanmadı. Televizyona da çıkmadık. Bu neyin afişesi?"

"Size öyle geliyor efendim. Fısıltı hâlinde bile olsa herkes tarafından merak ediliyor ve merakla izleniyorsunuz. Şimdi bu boşanma davası istediklerini vermekten başka bir şeye yaramaz. Yine de tercih sizin."

Konuşmanın başından beri sessiz kalmayı tercih eden Ali "Cihan ne derse o avukat. Zamanında beni tak diye nasıl boşadıysan bunu da halledebilirsin."

"Ali Bey, sizin imzalarınız ve haberiniz vardı. Şu durumda Yıldız Hanım evlendiğini bilmiyor ki boşanmaya yanaşsın." diye mantıklı bir açıklama yaptı.

Ali "Sen kimin yanındasın?" diye sordu avukata.

"Ali adamın üzerine gitme. Avukat Bey siz ne tavsiye ediyorsunuz?" dedim.

"Bir senelik vaktin dolmasını bekleyin. Sonra gidip eşinize olup biteni anlatın ve anlaşmalı boşanın. İnanın riske girmeye gerek yok. Bir yolu olsaydı size bunu sunardım."

"Teşekkür ederim." dedim ve Ali'ye bakıp yapılacak bir şey yok der gibi kafamı sallayıp ofisten çıktım. Sanki birisi boğazımı sıkıyordu. İki ucu boklu değnekti. Yıldız'ı unutamıyor, onu deli gibi seviyor olmamla bu evliliğin ilgisi yoktu. Karşısına çıkıp ne diyecektim? Yüzsüzlüğü ele alıp beni istemeyen bir kadına *'Yıldız bak nikâhta keramet vardır.'* mı? Yoksa *'Ali bir bok yemiş, bizi evlendirmiş.'* mi? Her iki şekil de aciz bir zavallı gibi görünecektim ve buna hiç niyetim yoktu.

Şirket bana dar gelince her çıkmazda kaçtığım yere gitmeye karar verdim. Arabaya atladığım gibi gaza basıp çocukluğumun geçtiği mahallede aldım soluğu. Kabul, eskisi gibi değildi. Ne ağaç kalmıştı ne mahalle bakkalı ama yine de huzurdu benim için. Babamların evinin önünde durup bir süre öylece evi seyrettim. Babam iyi ki satmamıştı burayı. Mahalleli az aşındırmadı kapısını, satsın diye ama babam inat etti. O *'He!'* dese şimdi burada kocaman bir alışveriş merkezi olacaktı. Her şeyi bahçe kapısının ardında bırakıp girdim içeri. Anahtarımı çıkarıp usulca soktum kapıya. Bu eve bir hırsız gibi parmak ucumda girmeye alışmıştım. Şu dakikadan sonra tek amacım vardı, bugün kafama o sopayı yemeyecektim. Mutfaktan Semra annemin yıllara meydan okuyan güzel sesini duydum ya yüzüme yayılan geçmişin mutlu anılarıyla doldu kalbim. Cennetti bu

Semra anne. Ben şanslı şerefsizin tekiydim. Semra annenin "Kimseye etmem şikâyet! Ağlarım ben hâlimeeee..." diye söylediği şarkıya doğru götürdü ayaklarım beni. Durdum mutfak kapısının önünde yüzümde buruk bir tebessüm, başladım dinlemeye. Çocukluğum birbirinden şahane Türk Sanat Müziği eserlerini dinlemekle geçmişti. Semra annemin o kırık dökük radyosu hiç susmazdı. Şimdi ezbere bildiğim bu eseri onun güzel sesinden dinlerken aklım eşlik ediyordu. *Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben hâlime. Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbalime...*

Eşlik etmez olaydım! Hatta bu lanet eve gelmez olaydım. Yıldım lan! Babam benim dalgınlığımdan yararlanıp arkamdan sinsi sinsi gelip kafama sopayı geçirdi. Geçirmesiyle her yer karardı tabii. Sonuç! Yine kafamda yumurta büyüklüğünde şişlik. Allah'tan bu sefer kan yoktu. Ben yerde kafamda dönen yıldızları sayarken Semra anne babamı azarlıyordu. "Celil Efendi bu nedir Allah aşkına! Yapma artık gözünü seveyim! Ben attıkça o sopaları nereden buluyorsun, anlamıyorum ki! Oğlun o senin oğlun. Yardın kafasını çocuğun!"

"Bırak annem bırak. Bir gün öldürecek beni, rahatlayacak." dedim elim kafamda yerden kalkarken ama babamın kafa gitmiş yine "Elleme beni kadın! Ben ona baştan dedim. Dik duracak. Arkasını kollayacak. Her zaman tetikte bekleyecek. Yoksa yer böyle kafasına sopayı!" diye bağırırken haklı olduğu yanlar yok değildi hani. O sırada başımda dikilen iki kişiyi daha fark etmemle her şey birbirine girdi. Lan bu benim pijamalarımın içinde bana sırıtan Osman mıydı? Yoksa kafama aldığım darbeyle hayal mi görüyordum? Ulan kaç tane hayal görüyordum ben? Kuş yuvası gibi kıvırcık saçlarını tepeden toplamış Çiçek değil miydi o?

"Lan!" diye düştüğüm yerden kalkmaya çalıştım. Hay benim bahtıma sokayım! Bağırmamla babam yine celallendi. Yahu adamın akıl silindi ama maşallah bedeni tazı gibi çevik! Sen hangi ara sobanın

demirine uzandın, onu hangi ara bana savurdun be adam? Allah'tan bu sefer kendimi koruyabildim ama Osman'la zor zapt ettik. Azarı kim yedi? Tabii ki ben.

Osman ayrı bağırdı, Çiçek ayrı. Semra anneyi söylemeye gerek yok. Aldı babamı, çıktı yukarı. Kadın da bezdi bizden. Etraf sakinleşince "Anlatın!" dedim sertçe.

Osman "Neyi anlatalım?" diye sordu elinde çaydanlık, keyif çayı içecek paşam. Çiçek oturmuş kahvaltı masasına, pişkinlik diz boyu.

"Ulan ben sizi en son Amerika'da bırakmadım mı? Hadi geldiniz, niye haber vermiyorsunuz? Hem... Hadi Çiçek'i anladık. Senin burada ne işin var Osman?" diye sinirle sordum hâliyle.

"Cihan kırılırım valla! Semra anne ve Celil amca benim ailem gibi." dedi Osman ama yemezler.

"Bana bak az kaldı bana geliyorlar ha! Oradan neye benziyorum, salağa mı?"

Çiçek kıkırdayarak "Kafan biraz yamuk ama eşek yine bizim eşek." dedi.

"Lan alırım ayağımın altına! Ne geldin kızım sen? Git geri! İyiydik biz sen yokken." dedim yalandan.

"Ben iyi değildim." dedi Osman. Sesi durgunlaşmış tam bir Romeo! Kurdun kuzuya baktığı gibi bakıyor Çiçek'e.

"Lan! Osman siktir git evimden! Aşkını başka yerde yaşa." diye bağırdım tabii.

Çiçek "Ay tamam bağırma yine, babam inecek aşağı. Ya döndük işte. Gerçi ben çok istemedim dönmeyi ama işte Osman seni özlemiş. Ben bizimkileri çok özlemiştim. Osman da tutturdu ben de geleceğim diye. Olay bu!"

"İyi madem geldiniz, uslu durun artık. Çiçek sen de bir karar ver Amerika mı, burası mı?" dedim.

Osman "Ulan ne karar verecek? Tamam gitmiyor bir yere. Evleneceğiz." dedi ya Çiçek'le aynı anda "Ne?" diye bağırdık.

Çiçek "Osman ne evlenmesi? Ben Amerika'ya döneceğim. Orada bir düzen kurdum. O kafeye bir sürü emek verdim ben." dedi sinirle.

Osman sakin bir tonla "O biraz zor. Bu sefer yemezler canım." dedi.

Uğraşamayacaktım. Yorgundum ve benim daha büyük sorunlarım vardı. "Osman, sana bugün müsaade. Yarın sabah saat sekizde şirkette ol. Sana herkesin ihtiyacı var." dedim ve ağzıma birkaç parça yiyecek atıp hızla evden çıktım. Arabaya bindim ama şeytan yine iş başında. İçten içe dürtmeye başladı.

Şeytan *"Bir git lan! Ne olacak gitsen? Onun o güzel gözlerini görürsün. Biraz olsun özlemin gider, gülüşü ısıtır içini."* diye alttan yaktı ateşi.

Ben *"Gidemem. Dayanamam onu görmeye. Kalbim dayanmaz."* dedim ama kurtlandı içim.

Şeytan *"Sen Osman'ın dediği kadar salakmışsın be Cihan! Oğlum git belki o doktor nişanlısını görürsün. İki yumruk çaksan fena mı olur?"* diye beni gazlarken ben Yıldız'ın evine giden yola çoktan girmiştim.

"Doğru söylüyorsun. Kim bana karışabilir? Kim bir şey söyleyebilir? Ben onun kocasıyım." diye sesli sesli kendimi ikna etmeyi bitirdiğimde evlerinin önünde, arabanın içinde oturuyordum. Bir umut Yıldız'ı görürüm diye başladım beklemeye. Camı açtım biraz temiz hava alayım diye. Bir saat geçti. İki saat geçti. Benim umutlar yerle yeksan olmaya yüz tutmuştu ki apartmanın kapısından anam babam yaşlarında kadınla adam çıktı. Tam şansıma tüküreyim dediğim anda kadın adamı durdurdu ve "Muhsin gözünü seveyim kurcalama, yeter artık! Hangi akla düğünü erteleyin, dedin kıza? Çocuklar bir aya evleniyor işte! Eşyalar hazır, ev hazır, düğün salonunu tutulmuş. Karışma be adam!"

"Bana bak Cemile, Yıldız'ın hâli hâl değil, döndüğünden beri yüzü gülmedi. Görmüyor musun? O Serkan'ı istemiyor. Var bir derdi."

"Aman şımarık senin kızın, o doğdu doğalı uğursuz gibi, gülmez. Bilmez misin sen onu? Biz isteyerek evlendik de ne oldu?" deyince adam "Allah seni bildiği gibi yapsın Cemile! Yıldız belki de senin çenenden kurtulmak için evet dedi o fasulyeden doktora." diyen yaşlı adam arkasını dönüp sinirli sinirli yürümeye başladı.

Kadın "Gül gibi doktoru kaçıracaksınız babalı kızlı! Sonra o kızın kalır başımıza! Uğursuz uğursuz ağlar durur." diye peşinden koştur koştur gitti.

Sona gelmiştim. Sözün bittiği andı. Hiç gülmemiş miydi döndüğünden beri? İçim sıcacık oldu bir an.

Sonra uyandım gerçeklere. Salak olma Cihan! Seninle ne alakası var? Alakası olsa seni gidip karakola ihbar mı ederdi? Diye diye o sinirle arabayı çalıştırıp bastım gaza. Saklamaya gerek yok. Yıldız'ı görür anasının söylediklerinden güç alırım, çıkarım karşısına diye kaçtım mahalleden.

Bir yanım mutluydu. Bir yanım anlamsız bir korkuyla doluydu. Babası belli mülayim adam. Kandırırdı bu fettan anası, bir aya bırakmaz evlendirirdi.

Ben bu panikle aradım Ali'yi. Başka arayacak kimse kalmadı sanki! Aklım başka dilim başka söylüyordu ya, artık akıl sır ermiyordu benim hâlime.

Arabayı deli gibi sürüyorum ama ben, ben değilim. Ali "Söyle Cihan!" dediği an "Delireceğim Ali! Elimden bir kaza çıkmadan bir yol bul! Ulan bu bana yapılır mı? Geberteceğim lan bütün hepsini! Bir aya evleniyormuş..." diye devam ederken Ali diğer telefondan kesin nerede olduğumu bulduruyordu.

"Cihan sakinleş lan! Çek yolun kenarına bekle, geliyorum." dedi ya dinleyeceğim tuttu. Çektim yolun sağında bir yere kafamı direksiyona vura vura çaldım kornayı. Ali çok değil bir saatin içinde benim sağımdaki kapıyı açıp, gelip oturdu.

"Ben senin aşkına sokayım! Sen nasıl bir kafa yaşıyorsun lan? Niye deliriyorsun? Nikâhlı karın değil mi? Çık karşısına, ne yapacaksan yap!"

"Sorun karşısına çıkmakta değil! O isteseydi zaten benim yanımda olurdu."

"Lan sen harbi malsın! Ne desem boş! Çek bizim Mardinli'nin yerine. Senin yüzünden evdekilerle papaz olmazsam iyi." dedi. Telefonunu çıkarıp ekrana dokundu ve bana dönüp "Hoparlöre alıyorum, ben söyleyene kadar sesini çıkarma." dedi. Telefon üç kere çaldı ve açıldı. Anlamadım ne yapıyor. Sonra Duygu'nun sesi duyuldu.

"Efendim Alim?"

"Kız çirkin! Ne var ne yok evde?" dedi ilk.

"İyi ne olsun çoluk çocuk ellerinden öper. Valla senin oğlanlar büyüdüler sen yokken. Oğuzalp askere gider yakında. Baba yok başta, okuyamadı garibim. Anasına teyzesine baktı bunca sene. Ha bu arada Aslı sana boşanma davası açtı. Kocam günlerdir yok Hâkim Bey, evlilik akdinin düşmesini istiyorum diye dilekçe verdi."

"Abartma Duygu! İki gündür yokum."

"İki koca gün Alim! Aslı seni şişe takıp çevirecek. Atış talimlerine başladı arka bahçede, haberin olsun."

"Açmıyor telefonlarımı, gelince soracağım hesabını." dedi Ali. Evdeki yavuz hırsız ev sahibini bastırır gibiydi.

"Neyse Alim valla ben de özledim sizi. Gelin şöyle karşılıklı oturalım akşam. Osman geldi bugün. Çiçek yanındaydı. Bu sefer oldu

galiba. Ay inşallah karnım çıkmadan düğün olur da gider şöyle karşılıklı gerdan kırarız."

"Senin o gamzeli kocan yine oynatmaz bizi." dedi Ali gülerek.

Duygu "Oy yerim ben onun gamzelerini! Her şekil oynarız biz. Kapat arayayım bir devemi..." dedi ve Ali fırsat bu fırsat "Duygu bu gece benim yine işim var. Sen Aslı'yı idare edersin." dedi.

"Alim her şey yolunda, değil mi?" diye sordu. Ulan ne anlayışlı kadın bu Duygu!

"Yok bir şey, hemen panikleme. Cihan ve Yıldız olayı." dedi bana doğru otuz iki dişini göstererek.

"Ay deme! Ama Selma ve Aslı duymasın. Çok kızgınlar Yıldız'a. Hadi inşallah!" dedi.

"Niye kızgınlar?" diye Ali Duygu'yu konuşturacak ya bana alayla bakıyor.

"Pehlivan gibi çocuğu madara etti Alim yalan mı? Cihan'a bir şey deme ama kız bayağı kalleş çıktı."

"Ulan ne kalleşi? Kız kurtulmak için kaçtı Cihan'dan."

"Ay o zaman niye kuyruk salladı haspa?"

"Kızım ben seni anlamadım sen şimdi Yıldız'a kızgın mısın? Değil misin?"

"Aslında bilmiyorum ama aşk be bu! Belki kızın geçerli bir açıklaması vardır. Ne bileyim dinlemek gerek bir."

"Doğru, sen de haklısın." dedi Ali.

Duygu "Merakla haberlerini bekliyorum. Olmadı ben Sedat ve Bekir'i göndereyim. Aslı o zaman sesini çıkarmaz. Ay Selma canıma okuyacak ama olsun. Hadi kapatıyorum, Sedat'ı arayayım." dedi ve kapattı.

Ali "Cihan Bey siz bu konuşma sonrası ne düşünüyorsunuz? Yıldız Hanım'la konuşup bir fikrini alma çabasını gösterecek misiniz?" diye sordu.

"Duygu kadar olamadım. O Yıldız'ın adını ağzıma alırsam iki olsun. Doğru söylüyor lan Duygu! Kalleş o Yıldız!" diyordum ama gel benim içime sor... Ali yorum yapmadan "Gidelim, gece bizim bebişim." derken sırıtıyordu. Tabii çok geçmeden Sedat ve Bekir'le Mardinli'nin yerinde buluştuk. Gecenin ilerleyen saatlerinde Levent ve Osman ikilisi katıldı bize.

Benim yüzümü gören hâlime acır. Bu yüzden uğraşmadılar benimle. Allah'tan Osman geldi de onunla idare ettiler. Bekir "Osman hayırlı olsun Çiçek gelmiş seninle!" diye girdi konuya.

Osman ağzı kulaklarında "Geldi şükür!" dedi.

Ali "Düğün ne zaman lan?" diye sordu.

"Ben Cihan'a söz verdim, o evlenmeden ben evlenmem." dedi dostane bir şekilde. Tabii Ali gecenin bombasını patlattı. "Lan salak Osman! Cihan Yıldız'a nikâhı basalı yıl oldu." dedi ya herkes ve tabii ben donup ona baktık.

Levent "Ben size bir yerde şişer şişer patlarsınız, abiye anlatın kurtulun, demiştim." dedi ve kendini Ali ve Sedat'tan uzaklaştırmayı ihmal etmedi. Yılların tecrübesi tabii.

Sedat bir bardak rakıyı boğazına döktü ve "Anlatın, yine ne bok yediniz?" diye sakince sordu.

Dayak yiyecek yanlarım ağrıyordu ve sanırım kafam dönüyordu. "Abi ben yemedim. Bu Ali ne bok yediyse yedi ama beni ipte sallandırdı orası kesin." diye Ali'yi acımasızca sattım. Hak etmişti pezevenk.

Ali akıllı, konuyu dağıtıp kurtulacak. Bekir'e döndü "Yıllar önce sen bu Cihan ve Osman'ın kafasına sıkacaktın. Biz de uğraşmayacaktık." dedi. Osman "Yine el altından ben satıldım sanırım." dedi rakıyı kafasına dikerken.

Bekir "Sen anlat Alim. Söyle Sado'ya ne yaptığını. Konuyu değiştirmeye çalışma." dedi ya Ali "Sağ ol ya!" diye yüzünü buruşturdu.

Sedat "Ali!" diye kükredi. Ali kaderine razı gelip "Abi bu hayvan Osman gelip bana Cihan şöyle âşık, böyle âşık, ölüyor, bitiyor diye anlatınca ben de önüme gelen fırsatı değerlendirip bir âşıkları sevindireyim dedim. Kafama sıçayım! Ellerim kırılsaydı da yapmasaydım!" diye anlattı her şeyi. Sanırım Sedat'ın da dayak atacak yerleri ağrıyordu. "Ben artık size ne diyeceğimi şaşırdım. Hanginize laf söyleyeyim? Ulan dövüyorum olmuyor, konuşuyorum olmuyor, kovuyorum olmuyor... Söyleyin ben size ne yapayım? Ulan habersiz evlendirmek ne demek? İyice çocuk parkına çevirdiniz ortalığı." dedi ama kimse Sado'dan böyle bir tepki görmemiş. Gayet sakin, gayet açıklayıcı olmayı geç, bağırmadı bile! Hepimiz onun bu hâli karşısında mala bağlamıştık hâliyle.

Bekir "Yaşlandı artık bu Sedat." dedi. Kimse gülemedi.

Ali "Abi madem gürlemedin, vurup ağzımı burnumu kırmadın, biz bu gece Cihan'ın nikâhı yüzünden burada değiliz. Cihan, Yıldız'a hâlâ âşık. O yüzden geldik." dedi.

"He Ali! He bir tek derdin benim aşk hayatım kaldı! Sıçtın, sıva şimdi. Yok lan artık Yıldız diye biri!" dedim ama gayet sakindim. Rezil olduk olacağımız kadar.

"Ne o yalan mı? Öğlen aşk krizlerine girip aramadın mı beni?" diye yüzüme vurdu ya sakinlik bir yere kadar "Ulan bir daha seni arayanı siksinler!" dedim masaya vurarak.

Bekir "Bu senin âşık olduğunu bildiğimiz gerçeğini örtmüyor Cihancığım. Ali bu konuda haklı."

"O kadar mı belli?" diye kuyruğumu kıstırdım.

"Defne bile biliyor, o kadar. Sor söylesin." dedi Sedat sırıtarak. Ya bu adam gülmeseydi iyiydi. O ne ya! Gamzesi var ya! Bir alışamadım gitti.

Sesi çıkmayan Osman "Abi ben de mağdurum bu konuda. Kaç iş ayarladım. Güvenip söyleyemiyorum bile ben bu aşığa." diye ekledi.

Sedat "Aklına girme lan çocuğun! O artık holdingte maaşlı bir çalışan." diye sırıttı.

"Sen de mi abi ya?" dedim, kadehi ağzıma götürdüm ama içemiyorum. Almıyor bünye artık.

Osman "Önünü arkasını düşünmeden seni polise ihbar etti lan bu kız. Bir de sen bu Yıldız için acı mı çekiyorsun?" dedi. Sanki sabahtan beri politika konuşuyoruz! Amerika yaramadı bizim oğlana.

"Yok oğlum bugünden sonra âşık mâşık değilim. Bitti. Yıldız yok! Gezegenler yok! Ay yok! Güneş hiç yok!" diye konuşan ben miydim? Yoksa içkinin kanıma karışmasıyla mı böyle konuşuyordum?

Levent "Cihan uyma sen bu Osman'a! Tencere dibin kara misali. Sanki Çiçek için az böğürmedi! Ulan Yıldız neyse Çiçek o! Çiçek senin koynuna karı sokup seni bu yüzden terk etmedi mi?" diye sorunca,

Sedat "Sen aklıma mukayyet ol! Ulan niye hatun sokuyor sevdiği adamın koynuna? Kafayı yedirteceksiniz siz bana!" derken bağırıyordu.

Osman "Levent başka anlatmak istediğin bir şey varsa çekinme lan! Ben bir şey demem." dedi kadehini havaya kaldırıp.

Kadeh kalkınca havaya Sedat "Haydi! Hayyam ne demiş?" diye sordu ya bizim bittiğimizin resmiydi. Sabaha kadar buradaydık, belli olmuştu.

O sırada Bekir "Biriniz bana soda getirsin!" diye garson arıyordu.

Hadi ben ve Osman çaylak. Diğerleri aşkın kitabını yazmış adamlar dedik, dinledik ama dördü bir yol bulup Yıldız konusuna açıklık getiremedi.

Bekir "Bilemedim." diyerek sıyrıldı.

Ali "Çık karşısına lan! Anlat derdini." diyerek vurdu masaya yumruğu.

Sedat "Belirsizlik yer bitirir adamı bilirim ama ne yapacağını bilemem Cihan. En doğruyu..." diyerek sustu ve kalbini gösterip "Burası bilir." dedi ve noktayı koydu.

Levent "Ben Ali'ye katılıyorum. Çık karşısına anlat derdini." dedi ağzı yamula yamula. Osman "Çiçek halletsin bu işi." dedi. Tabii masa karıştı. "Doğru lan! Aslı, Duygu ve Selma üçlüsünü gönderelim biz Yıldız'a. Çiçek'e gelene kadar..." dedi Ali.

Her kafadan bir ses çıktı hâliyle. Ben mi? Tövbeliydim bundan sonra Yıldız'a da, aşkına da, adına da... En has arkadaşım kadehler...

Divane âşık...

Yok arkadaşım ben yedi kez ölüp, yedi kez tekrar dünyaya gelsem ne Sedat gibi içebilir ne onun gibi ayakta kalabilirdim! Adam içtikçe ayılıyordu sanki. Ali öküzünü konuşmaya gerek yok. Doğduğunda rakının içine mi düşmüş ne olmuşsa bana mısın demiyordu! Tamam hepsi iyi içiyorlardı ama Sedat ve Ali gibi içeni ömrübillah görmedim. Bekir garibim baktı gözler kayıyor, ağız burun yamuldu, sodaya terfi etti.

Bu aralar içmek için bahaneleri bendim. Tabii evdeki hatunlarda sabır bir yere kadar. Masaya yumruğu vurmalarıyla bizim rakı masaları, akşam yedi dedin mi evde toplanıp hep beraber sofraya oturan aile yemekleriyle son buldu.

Hoş içsem yine içerdim de ben aşka tövbe etmiştim. Artık içmeye gerek yoktu. Hiçbir şeye gerek yoktu. Olmayacak duaya âmin dememek için ya kadehlerde boğulacaktım ya da işe yoğunlaşacaktım. İşe koyulmak daha mantıklı geldi. Gerçi ucundan başlamış, şirkete geldiğim günden bu yana aklımda bir şeyler belirmişti ama bunları araştırmaya başlamalıydım. Kafamda soru işaretlerini gidermek adına birkaç kişinin dosyasını incelemeye başladım. Tabii dosyada yazmayanları araştırmak bana kalıyordu çünkü dosyada Sedat'ı nereden tanıdığına, onun yanında nasıl, ne zaman yer aldığına dair bir şey yazmıyordu.

En büyük destek Ali ve Bekir'di. Bıkmadan usanmadan anlatıyorlardı. Tabii bildikleri kadar. Bilmediklerini Sedat'a soruyordum. Memnuniyetsizce anlatıyordu. Bu sanki mahremine girmek gibiydi de başka çare yoktu.

Müjde'nin hikâyesini öğrendikten sonra kıza daha bir saygı duyar olmuştum. Sedat'ın anlattıklarından sonra biraz daha soyunu sopunu araştırınca onu elemem zor olmadı. Sonraki kişi Sedat'ın yıllardır yanında olan Tarık'tı, Cemşit'ti, Hamza'ydı, Apo'ydu... Bu yapmaz, bu hain olamaz demedim. Yedi göbeklerine indim. Tek tek araştırmaya başladım. Ulan ne hikâyeler vardı hayatta! Hepsinde şoke oldum. Hepsinde hayrete düştüm. James Bond Tarık'ın anası, babasını kıtır kıtır doğramış. Otuz yıla mahkûm olmuş ve orada ölmüş. Bunlar üç kardeş babaannesinin yanında büyümüş. İki kardeşini trafik kazasında kaybeden Tarık bir iki yıl Erenköy Sinir Hastalıkları'nda yatmış. Çıktığı gün üzerine geçirmiş takım elbiseyi, Talat denilen Sedat'ın düşmanlarının yanına gitmiş, ne yapmış ne etmiş, kendini kabul ettirmiş. Bekir'le birlikte Sedat'ın yanına gelmişler. Onu da bu yüzden eledim.

Apo zaten Şehmuz'un adamıydı. Babası belli, anası belli. Yedi göbek çorak toprakların yiğitlerinden. Babası teröre direndiği için iki evladını genç yaşında toprağa vermiş. Hatta kızını dağa kaçıranları bulup kendi gebertmiş. Kızı yaşadıklarına dayanamayıp canına kıydığında Apo'yu getirip terörist olacağına senin kapında it olsun, diyerek Şehmuz'a vermiş. O da bakmış Apo Diyarbakır'da rahat durmayacak, göndermiş Sedat'ın yanına.

Yıkılmaz dağ gibi görünen Hamza aslen Libyalıymış. Kaddafi zamanında onun özel koruması olarak görev yapmış. Hiç çaktırıyor mu? Bir terslik sezmiştim onda, aradım Sedat'ı. Tabii kurcalıyorum ya burnundan soluyor Sado. "Yine ne var lan?" diye açtı telefonu.

"Abi Hamza?" dedim kısadan.

"Ne olmuş?" dedi bezmiş bir sesle sanki ne sorduğumu anlamadı! Yokuşa sürecek ya!

"Çok bir bilgi yok. Libya'ya mı gideyim? Var mı senin söyleyeceğin bir şey?"

"Ulan Cihan! Ulan Cihan!"

"Tamam abi kapat telefonu, bulurum ben."

"Kurcalama lan!"

"Bırak haini yakalamayı diyorsun yani?"

"Ulan onu mu diyorum ben? Hamza'yı kurcalama!"

"Olmaz."

"Ben söylüyorum lan! Nesi olmaz?"

"Abi sen ne yaparsan karışmayacağım demedin mi? Onu bırak, bunu bırak... Bulamayız böyle yaparsan."

"Tamam lan! Hamza... Olamaz. Onu da bana Şehmuz getirdi. O sıralar on iki yaşlarındaydı. Benim adımın sanımın bilinmediği zamanlarda geldi yanımıza."

"Yani?" dedim.

"Cihan kaşınma!" dedi Sedat. Gözümün önüne beni yumruklaması geldi. Allah korusun!

"Abi tamam dinliyorum."

"Cihan!" dedi ama baktı kurtuluş yok, zorla başladı anlatmaya. "Hamza Kaddafi'nin koruması falan değil. Hiç kimsenin bilmediği oğluydu. Adam önceden başına gelecekleri anlamış olacak ki gayrimeşru oğlunu hiç ortaya çıkarmadı. Göndermiş Şehmuz'la bizim yanımıza. Hep eli üzerindeydi ama kader... Yaşatmadılar adamı." dedi Sedat.

"Abi ne diye bizim yanımızda oraya buraya savruluyor o zaman? Babası hiç mi bir şey bırakmamış buna?"

"Ulan bu mu sıktı seni şimdi şerefsiz!"

"Ya niye kızıyorsun hemen? İnsanoğluyum sonuçta, merak ediyorum."

"Merakta etme lan sen! Ulan ben senin yapacağın işi sikeyim!" diye bağırırken yedik küfürü ama azimliyim "Ama koruması olarak biliniyor. Bu ne alaka?" dedim.

"Bir ara orada yaşadı ve gerçekten koruması gibi yanında yer aldı. Kaddafi ölmeden bir sene önce falandı." dedi Sedat.

"Sonra niye döndü?" diye sorunca Sedat'ın siniri uçtu gitti. "Hamza Arapları hiç sevmez." diye güldü. Tabii ben de güldüm. "Tamam yine de ben bir araştırayım." dedim ya Sedat yine delirdi "Ulan daha neyini araştıracaksın? Kurcalama!" diye kükredi. "Tamam abi sinirlenme, sen kapat telefonu." dedim ama o bağırırken ben kapattım. Haklıydı kızmakta. Bu zamana kadar yaşadığı, bildiği her şey onunla etrafındakiler arasında kalmıştı. Şimdi benim araştırıp özeline girmem hoşuna gitmiyordu.

Neyse gün benim için dosyaların arasında yitip gitti. Bu iş bittiğinde herkesin her şeyini bilecektim de benim psikolojim ne olacaktı, bilmiyorum. Tek isteğim şu haini bir an önce bulup özgür kalabilmekti.

Saat on gibi ben hâlâ yok onun çocukluğu, bunun yedi ceddi demeden dosyaların içinde boğulmuş çalışıyordum. Duygu aradı "Cihan neredesin? Herkes yolda, yemeğe gecikme. Bu akşam Osman ve Çiçek geliyor. Azıcık gır gır yaparız." dedi şen şakrak.

"Beni beklemeyin bu gece, gelemem sanırım." dedim. Sanki küfür ettim!

Duygu "Ya sen bizi istemiyor musun? Bak açıkça söyle, darılmak gücenmek yok. Toplanır gideriz. Ne kadar ayıp ya! Evin sahibi ortada yok. Misafir geliyor diyorum sana. Bırak bizi, anana babana ayıp!" derken ben bir yandan ensemi kaşıyordum.

"Ben anlamadım. Misafir kim? Osman ve Çiçek mi? Seni söylemezsem..." dedim sırıtarak.

"Cihan yemezler! Bana bak neredeysen çık gel, beni sinirlendirme! Doktor tansiyonumun oynak olduğunu söyledi. Üzülmemem gerekmiş."

"Sadece yemeğe gelemeyeceğim dedim. Gelmeyeceğim demedim."

"Ay sanki gidecek başka yerin var! Vakitli gel. Annenler burada. Söyle çabuk! Ne işin var?" dedi ya elime kozun hası geçti.

"Doğru, köpekler acısın bana! Yok şöyle senin, Aslı'nın, Selma'nın çıktığı gibi bana sahip çıkan bir hatun." dedim. Duygu'dan bir süre ses çıkmadı. O bağıran çağıran kız gitti, yerine sesinden merhamet akan bir melek geldi. "Sen evlenmek mi istiyorsun? Osman'la Çiçek'i görünce kötü mü hissediyorsun? Ah o Yıldız cadısının yüzünden! Kıyamam ya! Tamam annem, ben yarın hemen etrafa bir bakmaya başlayayım. Aslı'nın kesin vardır şöyle okumuşundan eli yüzü düzgün bir arkadaşı. Ay heyecan yaptım şimdi. Hacer Ana'ya da haber salarım. Trabzon'dan en has kızı alırız sana. Ay tamam kapat telefonu ama üzülme sen, olay bende!" dedi ya kanım dondu. Az önce elime koz geçti mi demiştim? Allah beni yanına alsın! Sonra tekrar dünyaya bıraksın. Benim çilem dolana dek bu böyle devam etsin.

"Ne? Duygu dur!" dedim ama telefonu çoktan kapatmıştı. Tek kelimeyle papazı bulmuştum.

O ara dışarıdan gelen gürültülere kulak kabarttım. İlk oralı olmadım ama birileri kavga ediyordu ve tansiyon giderek yükseliyordu. Hızla ofisten çıktım. Ali'nin ofis kapısının önünde Levent ve Kaan bildiğin birbirlerine girmişlerdi.

Levent "Bekle sen, geliyor Ali! Ona anlat derdini!" diye dişlerini sıkarak Kaan'a öyle bir bakış attı ki gebertecek, o kadar! Olay neydi bilmiyorum ama Levent'i hiç böyle görmemiştim.

Kaan "Levent abartma istersen. Sana açıkladım ya lan! Niye bu kadar ciddiye aldın? Ne var bunda?" diye alttan alıp olayı kapatmaya çalışıyordu ama Levent "Sen kimsin lan? Sen kimsin ki benden şüpheleniyorsun? Dünkü bok!" diye üzerine yürüdüğünde Kaan, Levent'in yakasına yapıştı "Kendine gel lan! Seni adam sandık, açıklama yaptık. Kim olduğumu göstereyim çok merak ediyorsan!" diye Levent'i ikiye bölmeden araya girdim.

"Beyler yavaş!" dememle bir ayrıldılar. Levent "Ne yavaşı Cihan! Bu şerefsiz beni takip etmiş! Neymiş efendim, gizli bir iş mi çeviriyormuşum!" dedi ama Kaan'ın üzerine atladı atlayacak.

Kaan'a dönüp "Ne alaka?" diye sordum. Kaan "Ya bırak şunu Cihan, yanlış anladı beni." dedi açıklama yapacağına.

"Ulan neyini yanlış anladım? İlk sen sormadın mı Duygular nerede, yok niye çiftlikten gittiler, bir şey mi olmuş diye? Sana bilmiyorum demedim mi?"

"Biliyormuşsun işte! Yalan söyledin bana!" dedi Kaan sinirle.

"Sana git abiye sor demedim mi? Ama yok paşa kararlı Sedat'a yaranma konusunda!" diye ağzından köpükler saça saça bağırdı.

Kaan "Benim kimseye yaranma gibi bir çabam yok lan! Doğru konuş!" diye Levent'in üzerine yürüdüğünde ben yine aradaydım. Kaan öyle iriydi ki istese ikimizi üst üste vurur. "Yavaş Kaan!" dedim ve Levent'e "Sen niye bu kadar sinirlendin? Ben onu çözemedim." dedim.

"Ulan bu hayvan yememiş içmemiş, başka araba ayarlamış, beni takip etmiş. Yolda takip edildiğimi anlayıp haber verdim bizim çocuklara arkadan bindiler tepesine! Bir baktık bizim işgüzar Kaan! Hayırdır, diye sordum. Bana demez mi senden şüphelendim diye!"

"Şüphe duymanı gerektirecek ne var Kaan?" diye sordum ama bu benim de hoşuma gitmedi.

"Ya yok diyorum ya, bu abartıyor! Duygu ve diğerlerini merak ettim. Sordum neredeler diye. Baktım yalan söylediği her hâlinden belli. O yüzden yani." dedi.

"Bu benim sorumun cevabı değil. Şüphe duyacak bir olay mı var da sen başka arabayla Levent'i takip ediyorsun?" diye sordum ama Kaan cevap vermeden Levent "Ulan James Bond kılıklı Tarık bile bunun gibi kalleş değil! En azından insanın yüzüne söylüyor." dedi sinirle. O sırada Ali girdi ve "Aha öldürmemişler daha birbirlerini! Tüh lan! O kadar iddiaya girdik Bekir'le..." diye ofisine geçti.

Levent ve Kaan, Ali'nin peşinden ofise girerken ben de girdim. Levent köpüre köpüre anlattı. Kaan, Levent anlatırken bir iki cümleyle araya girdi.

Ali "Kaan lan! İpin ucu kaçtı oğlum sende. Bir sal artık. Tarık'ı geçtin. Bezdirme milleti! Levent, Sedat ne diyorsa onu yaptı. Birbirinizden şüphe duymak ne demek? Hem bir soruya cevap istiyorsan muhatabına sor." dedi.

Kaan "Ali hatalıyım ama ne bileyim! O an öylesi doğru geldi. Aptallığıma ver Levent." dedi.

Levent "O protein tozları sende zekâ bırakmadı. Bak ben sana söyleyeyim çabuk ölürsün sen." dedi. Kanlı bıçaklı odaya giren Kaan ve Levent kol kola çıkmışlardı. Öyleydi böyleydi, ben niye onların yanında iki saatimi harcamıştım biliyordum. Bu hikâyede bana ters gelen bir şeyler vardı ama çözemedim.

Ali oturduğu deri sandalyeden hızla kalkıp "Yürü yürü geç kaldık bu beyinsizlerin yüzünden! Duygu bizi kesmeden eve gidelim. Osman ve Çiçek gelecekmiş."

"Gitmişlerdir bile. Bu saate misafir mi kalır?"

"Ulan onlar misafir mi? Yürü densiz herif!"

"Ulan ne Osman'mış!" dedim ama peşinden gittim. Yolda "Sence Kaan ne yapmaya çalışıyor?" diye sordum, aklıma takıldı bir kere!

"Ne olacak, başımıza bir Tarık daha çıktı! Abi bunu spor salonundan çıkardı ya minnetini ispatlayacak aklınca." dedi sırıtarak.

"Ali sence başka bir arabayla Levent'i takip etmesi normal mi?"

"Kendi arabasıyla peşinden gitse takip olmaz ki." dedi sırıtarak. Ses etmedim. Nasıl olsa listemde Kaan da araştırılacakların arasındaydı.

"Kaan'ın hikâyesi ne?" diye sordum.

"Aslında bir benim, ya da senin gibi Sedat'la bir hikâyesi yok. Üç aşağı beş yukarı Duygu bizden ayrılıp Kadıköy'de ev tuttuğu sıralardı onun hayatımıza girmesi. Duygu'nun evinin aşağı sokağında bir spor salonunda tanıştık Kaan'la. O zamanlar böyle çam yarması gibi değildi. Yirmi yaşında, aklı fikri kas yapmada olan bir çocuktu. Bir akşam bizim çocuklar spor yapacağız diye bu spor salonuna gitmişler. Olay çıkmış bizimkilerle müşteriler arasında. O gün Kaan bilgisizi kas yapan haplardan üç beş tane yutmuş. Kavga eden iki tarafı ayıracağım diye dalmış ortalarına. Kalbi hem haplara hem heyecana dayanamamış, kalp krizi geçirmiş. Bizim çocuklar vicdan yapmışlar. Her gün hastaneye ziyarete gidiyorlar. İzin isteyen isteyene... Merak ettik tabii. Bir gün takıldım bunların peşine, gittim hastaneye. İşin aslı bu spor salonunu işleten lavuk, para kazansın diye bilinçli bilinçsiz çocuklara hap satıp duruyormuş. Sedat duyunca delirdi. Spor salonunu satın aldı. Kaan'ı geçirdi başına. Olay bundan ibaret."

"Araştırmadınız yani?"

"Kimi lan?"

"Kaan'ı." dedim.

"Ulan biz kimi araştırdık bu zamana kadar?"

"Başka sorum yok cicim." dedim zevkle.

"Cihan, Kaan'dan her bok çıkar ama hain çıkmaz. Karıya düşkündür eyvallah! Sorumsuz, başına buyruk tam bir zevk pezevengidir ama boşuna uğraşma. Sağlam çocuktur."

"Nereli bu Kaan?"

"Valla Siirt diye biliyorum ama ötesi berisi yok bende." dedi Ali düşünceli bir bakışla.

"Kimi kimsesi?"

"Yok sanırım." dedi Ali ama bozulmuştu, yalan yok.

"Hanginize daha yakın çalışıyor?"

"Levent benim salak kontenjanını doldurduğu için daha çok Bekir muhatap. Zaten şirkette onun protein kafasına uygun bir iş yok." dedi.

"Ama şirkete gelse elini kolunu sallayarak her yere girer, değil mi?" diye sordum.

"Yani sonuçta en yakın adamlarımızdan. Kimse bir şey sormaz ama zaten işi olmayan gelmez buraya Cihan. Ne demeye çalışıyorsun?" diye iyice ayar oldu. Gözüme batan bazı şeyleri araştırmadan söylemeye gerek yoktu. Hele ki boşuna birilerini suçlamış olmayı hiç istemiyordum.

"Ulan sizi gören akıllı birileri zanneder ha!" dedim. Ali "Bu cümleyi aynen Sedat'a iletmezsem bana da Kutup Ayısı Ali demesinler!" dedi.

"Aslında şimdi ara. Herkes uyuduğu için Sedat bağıramaz. Sabaha siniri geçer." dediğimde ikimiz de gülüyorduk. Ne uyuması arkadaş! Tabandan tavana herkes ayaktaydı. Sanki gecenin bir yarısı değildi. Herkes gayet zinde, gayet şen şakrak, uyumaya niyetsiz salona yayılmış oturuyorlardı. Ben yine salon kapısının önünde durmuş mutluluğun resmine bakıyordum.

Hüsnü baba ile babam oturmuş bir kenara satranç oynuyorlardı. Selim ve Defne ellerinde kocaman muz, geçmişler televizyonun başına çizgi film seyrederken Levent, Oğuzalp ve kardeşi Halil ile top

oynuyordu. Ulan Levent miydi o? Ne ara gelmişti? Hem de karısıyla! Zeynep kucağında Duygu'nun en son doğan bebeği, gözlerinin içine bakarak annelik özlemini gideriyordu her hâlinden belli.

Bekir ve Sedat mı? Babamların karşısına geçmiş kim yenecek diye bekledikleri kesindi. Babam yenemezse bittiğimizin resmidir. Satranç takımını Hüsnü babanın başına geçirir yeminle.

Semra annem elinde meyve soyup çocukların ellerine tutuştururken, Duygu yine düşmüş bebek alışverişi telaşına ama tedirgin belli. Niye mi? Erkek olsun diye adaklar adıyormuş, Ali söyledi. Gönlünden geçen olur umarım.

Duygu "Karnım belli olmadan aslında şu alışveriş işini bitirmek gerek." dedi Selma'ya.

"Doğru valla. Abi yine psikopatlaşmadan rahat rahat gidip gelelim." dedi Selma.

Aslı "Ya siz de bir hoşsunuz! Her şey var. Bebeğin ister erkek olsun ister kız. Etrafına bak Duygu. Her yaştan bebek var. Sence eksiğimiz var mı?" dedi kıs kıs gülerek.

Zeynep "Ay olur mu öyle şey? Elbet vardır bir eksik. Valla ben alacağım, kimselere bırakmam." dedi.

Duygu iç geçirip "Cinsiyeti belli olsun da..." dedi.

"Darısı senin başına Zeynep" dedi Selma iyi dileklerle.

"Kısmet! Diyecek bir şey yok. Ben de bunlarla idare ederim işte." dedi buruk bir gülümsemeyle.

En nihayetinde Ali'nin "Selamünaleyküm ev halkı!" diyerek yanımda belirmesiyle benim mutluluğun resmi manzarasının dağılması bir oldu.

Rahatına düşkün ayı giymiş eşofmanı, çekmiş üzerine tişörtü uyumaya hazırlanıyor sanki. Hoş Sedat'ın ve Bekir'in ondan farkı yoktu ama ne bileyim ben daha onlar kadar rahat olamıyordum.

Herkes bir tavırlı, burunlarından kıl aldırmıyorlar. Aslı "Cihan üzüm üzüme baka baka kararır derler. Seni pek bir Arap gördüm." dedi. Bu Ali'yle takıla takıla sen de eve geç gelir oldun demekti.

Ali olaya girmeden Duygu "Dokunmayın Cihan'a! Az dayan Cihan, senin çaren bende." diyerek göz kırptı ya. Allah beni kör bıçaklarla doğrasın!

Panikle "Osman ve Çiçek gelmedi mi?" diye sordum.

İyi ki sormuşum "Sus Cihan sus! O konuyu hiç açma." dedi Selma.

Konu benden uzaklaşsın da ne olursa olsun! "Ne oldu yine?" diye sordum. Aslı sormamı bekliyormuş, "Düğünü konuşuyorduk. Bunlar bir kavgaya tutuştu ki sorma! Ağzımız açık kaldı. Ben, Çiçek'in yanında ilkokul öğrencisiyim hiç abartmıyorum. O kız yemin ediyorum hepimizi haklar." dedi.

Duygu "Deme öyle Aslı ya! Kendine göre haklı kız. Düğün istemiyor işte." dedi. Velhasılıkelam uzandım masanın ortasındaki çekirdeğe, başladım Osman ve Çiçek'in dedikodusunu dinlerken çitlemeye. Aman benle uğraşmasınlar da ben razıydım onlarla çekirdek çitlemeye. Gecenin ilerleyen saatlerinde sağ olsun Mücella ablanın aklına geldi de sordu bize aç mıyız diye. Ali tokmuş. Bana hazırladı bir tepsi yemek, getirip koydu önüme de karnım doydu.

Oralı değilmiş gibi görünüyordum ama Osman ve Çiçek'i merak ettim. Bir ara tuvalet bahanesiyle yukarı çıktım. Gece olmuş saat iki ama uyumadıklarına eminim. Osman'ı on kere aradım. Çalıyor, açmıyor hayvan. Çiçek üçüncü aramamda açtı ama açmasaydı daha iyiydi. Salya sümük ağlıyor.

"Neredesin?" diye sordum.

"Merak etme, iyiyim." diyor ama yok! İçime sinmez yanına gitmezsem.

"Çiçek sana nasılsın diye sormadım. Neredesin diye sordum."

"Osman beni tehdit etti Cihan! Beni ya! Yarın gidip yıldırım nikâhı kıymazsak bir daha yüzünü göremeyecekmişim."

"Haklı." dedim ya Çiçek daha bir böğüre böğüre ağlamaya başladı.

"Sen de mi ya?" diye böğürdü resmen.

"Çiçek neredesin?"

"Evde!" diye bağırdı. Aşağı indiğimde kıvırmanın bir âlemi yoktu. Bu saatte gezmeye gidiyorum diyemezdim. İşim çıktı desem yemezler. Yıldız'a gidiyorum demeyi düşündüm bir ara ama yalnız göndermezler, vazgeçtim. Direkt "Ben Çiçek'e bakmaya bizim eve geçiyorum. Telaşlanacak bir şey yok. Osman postayı koymuş, o da salya sümük ağlıyor, gidip bir bakayım." dedim. Oh be! Dürüstlük güzel şey.

Tabii her kafadan bir ses çıkmaya hazırmış, arkadaş dilimi eşek arısı soksun! Dürüstlüğün ta bilmem neresine koyayım! Ben işin içinden çıkamaz hâldeyken Hüsnü babanın bağırmasıyla hepsi sustu.

"Oğlum hadi git sen, bırak bunların dediklerini. Dilerse al gel Çiçek'i. Yalnızlık dertli insanı kemirir durur. Olmadı kal yanında."

"Eyvallah baba!" dedim ama kurtlanmış gibi hepsi. İçlerinde kaldı Hüsnü babanın bağırmasıyla. Duygu "Ben Cihan'ı geçireyim." diye yan yan gelecek benimle çaktırmadan.

Sedat'ın "Duygu!" demesiyle durdu ve ben âdeta kaçtım. Bindim arabaya, ara ara aklıma düşen Yıldız'ı unutmak ister gibi "Tövbe de Cihan! Tövbelere sığın! Yılan o hatun!" diye bastım gaza.

Onlar erdi murada, biz çıkalım kerevetine!

İki hafta sonra...

Yemin ederim bırak Aslı'yı, geç Selma'yı, Allah Duygu'nun şerrinden korusun! Osman ile Çiçek'in yıldırım nikâhı ile evlendiğini, hele ki benim ve Sedat'ın nikâh şahidi olduğumuzu duyduğunda neler olduğunu anlatmayı benim bünyem kaldırmıyor.

Ulan iki hafta geçti kendi evime giremiyorum. Üzerine diyecek bir şey yok! Sedat mı? Kızlarının yüzü gözü hürmetine eve girebiliyor ama kanepede yatıyormuş, bilgisini aldım. Şu an eve doğru gidiyorum. Duygu benimle konuşmak istiyormuş. Sanırım siniri geçti ya da hırsını çıkaracak.

Ali "Lan kask falan mı taksan?" diye telefon açıp dalga geçerken Levent "Bence zırh giy." diye arkadan bağırıyordu. Şaka maka tırsıyorum. Ulan Osman sen erdin murada, benim düştüğüm hâle bak! Kerevetine çıkacağıma cehenneme bilet almışım, haberim yok! Ben sana bilirim yapacağımı.

Derin bir nefes alıp benim evin kapısının önünde durdum, bekliyorum. Sessizce içeri mi girsem yoksa zile mi bassam? Ateşlerde yanasın Osman!

Parmak izi ile çalışan kapıyı ailem buraya taşınınca kartlı sisteme geçirmiştik. Düşünüyorum da parmak izinde kalsa mıydı? Duygu bana saldırırsa kapıyı kapattığım gibi kaçar giderdim. O da açamazdı. Düştüğüm duruma bak! Lan ben babamdan bu kadar korkmadım. Neyse *'Ya Allah!'* diyerek kartı cebime soktum. Bu iyi bir fikir değildi. En iyisi kapıyı çalmaktı. Seslice "Hadi bakalım gazam mübarek olsun!" diye bastım zile.

Aslı açtı kapıyı "Ooo Cihan yazık lan sana! Kendi evinin ziline mi basıyorsun?" diye sordu alayla.

Abi bu kız tam Arnavut ama helal olsun! Bir kadına argo konuşmak bu kadar yakışır. "Kader diyelim." dedim sırıtmaya çalışarak.

"Duygu nerede?" diye sordum.

"Salonda. Seni bekliyorduk biz de." dedi ama bir hâller var, anladım.

Ben girsem mi girmesem mi diye düşünürken Aslı "Cihan girsene!" diye bağırdı. Girdim el mahkûm. Girmez olaydım. Salonun kapısında gördüğüm manzara karşısında bana bir kal geldi.

Duygu oturmuş masanın başına, iki yanında babam ve Hüsnü baba, onlar yetmez diyerek annem, Sabahat anne ve diğerleri Paşabahçe kavanozu gibi sıralanmışlar masaya. Belli Duygu'nun karşısında başta duran sandalyeyi bana ayırmışlar.

Duygu "Otur!" dedi ama dövse daha iyi.

"Neler oluyor? Konuşacaktık hani?" diye sordum kurbanlık koyun gibi. Bir taraftan da sandalyeye yerleştim mecbur.

Duygu "Soracağım soruya verdiğin cevaba göre seni affedip affetmeyeceğimi söyleyeceğim."

"Ya Duygu benimle ne ilgisi var? Osman ve Çiçek kimseyi istemiyoruz dediler. Ben ne deseydim? Bu onların özeli. Kimleri yanlarında istediyseler istediler! Beni niye..."

"Biz kimse miyiz?" diye masaya vuran babamdı.

"Haklısın baba ama ben..."

Duygu "Aması maması yok Cihan!" dedi ve Hüsnü babaya dönüp "Baba bana hak veriyor musun?" diye sordu onay alır gibi.

"Haklısın kızım. Öksüzler gibi evlenmek neyin nesi? Terbiyesiz bunlar." dedi. Duygu herkesten tek tek onay aldı. Kimse ulan Cihan'ın ne suçu var, demedi. En son bana döndü ve "Sen Cihan Adalı, ileride olur da biriyle evlenme niyetinde bulunacağında isteme, söz, nişan, kına, gelin hamamı, düğün ve aklımıza gelebilecek her türlü organizasyonda ve planda ne dersem yapmaya, masada bulunan şahitlerin huzurunda söz verir misin?" diye sordu ya ben hâlâ ne demek istediğini düşünüyordum.

"Şaka değil mi bu? Benim evlenme gibi bir niyetim yok. Hayallerinizi başkasının üzerine kurun bence."

"Sen bırak kim kimin üzerine ne kuruyor. Cevap ver!"

"Affedilmem için hepsi bu mu?" diye sordum sırıtarak.

Aslı kapatmış ağzını elinin tersiyle, ağzının içinde "Hayır de Cihan!" diyordu ama kimin umurunda?

Duygu "Evet, hepsi bu. Ben ne dersem onu yapacaksın oldu mu?" dedi sertçe.

"Evet söz. Eğer bir gün evlenirsem bütün o hazırlıkları siz halledeceksiniz. Hatta nerede yaşayacağıma, yememe, içmeme, gezmeme, ne bileyim işte uyku saatime... Hepsi sizde. Artık kıyafetlerimi değiştirmeye gelebilir miyim? Daha doğrusu evime girip çıkabilir miyim?" diye sorduğumda herkes Duygu'ya baktı.

"Aaaa aşk olsun Cihan! Kim sana gelme dedi ki?" diye eski hâline dönmüştü.

Benim gibi takıntılı birinin evine iki haftadır girememesi ne demek bilemezsiniz. Banyoyla aşk yaşadım. Yatağıma uzanıp bir saat

keyif yaptım. Kıyafetlerimle sohbet bile ettim. Ne kadar özlemişsem bütün günü odamda geçirebilirdim ama yapmadım. Aklıma takılan sorunları çözmek için şirkete geçmem gerekti. Her şeyi geç, daha araştırılacak bir dünya insan vardı.

Şirkete giderken Osman aradı. Allah onu nasıl biliyorsa öyle yapsın! En sonunda muradına erdi. Ne yaptı ne etti Çiçek'le evlendi. Bir haftadır balayındalar. Her aradıklarında yeni bir ülkedeler. Sonuç; hani haini beraber bulacaktık ya... Ondan bu saatten sonra ne köy olur ne kasaba. Ancak baba olur. Çok güzel de olur ha Osman'dan baba. O ikisini düşündükçe niye içime bir güneş doğuyordu bilmiyorum.

Şirkette dört silahşorler yayılmışlar benim odaya, oturuyorlardı. Levent dikilmiş tepelerine yine sinirden kuduruyordu.

Sedat beni görünce "Ooo Cihan Bey, erkencisiniz." dedi sırıtarak. Levent "Al işte Cihan da yok evde. Ben gidiyorum abi! Bu böyle olmaz. Kızlar savunmasız." dedi ama odanın içinde dört dönüyor.

Bekir'e bakıp "Nesi var?" diye sordum.

"Kaan'a taktı." dedi Ali.

Sedat "Levent yeter şiştim! Dilin kemiği yok sonra pişman olacağın cümleler kurma." dedi.

"Abi sen bana demedin mi? Kimse bilmeyecek. Yeni korumalar niye geldi o zaman? Al işte Kaan artık biliyor. Yerlerini değiştirmek gerek." dedi.

Sırıtarak "Teknik olarak haklı." dedim.

Ali "Bırakın boş boş konuşmayı. Zarar verecek insan her türlü verebilir. Ulan çocukların okulları belli. Çevremizde bizi bilmeyen mi var?"

"O iş öyle değil. Kimin ne bildiğinin bir önemi yok aslında." dedim mahcup bir şekilde.

Sedat "Bu ne demek şimdi?" diye sordu.

"Osman bir işe yaramıyor gibi görünse de bana bu konuda çok destek verdi. Çocukların okullarını her şekilde izliyoruz. Bunun yanında ayakkabıları, kıyafetleri, çantalarına varıncaya kadar izleme cihazları yerleştirildi. Okula bağış adı altında personel desteği hizmeti sunduk. Sekreterlikte, güvenlikte, okul içi temizlik görevlileri kadrosunda bizim adamlarımız yer alıyor. Tabii bu kişilerin profesyonel koruma olduğunu söylememe gerek yok. Herhangi bir durumda tek işi çocukları okuldan çıkarmak olacak. Tehlike anında buluşma noktasına getirecek ve bizden birilerine teslim edene kadar görevi sürecek. Ayrıca her gün yol güzergâhı, korumalar ve şoför periyodik olarak değişiyor. Listeyi ben belirliyorum. Yani kafamda birkaç şey daha var ama henüz oturmadı." diyerek sustum ama hepsi mal gibi bana bakıyordu.

"Ne? Daha iyisi aklınızda varsa söyleyin, yapayım." dedim.

Levent "Daha ne yapacaksın?" dedi şaşkınlığını korurken. Ali "Lan madem bunları hallettin niye bilgi vermiyorsun? Üç buçuk atıyorum ben aylardır. Çocukları azar delisi yaptım."

"Sordun da söylemedim mi?" diye sırıttım.

Sedat "Cihan bu kadarını beklemiyordum. Aferin lan!" dedi. İyi bir şey söylemişti sanırım.

Bir iki saatin sonunda rahatlamış bir şekilde odamdan ayrılan dörtlünün ardından ben de çalışmalarıma kaldığım yerden devam etmeye başladım.

Önümde Tıfıl Cengiz ve Vurkaç Maho'nun dosyaları vardı. Ben bunları anlatmaya kalksam kitaplara sığmaz. Eğer birilerini araştırmayacaksam bu ikisi olmalıydı da ben her zaman eşeği sağlam kazığa bağlardım.

Hikâyelerini Bekir'e sordum.

"Cihan bak hata edip araştırmaya, mahalleye gireyim deme donunu alırlar, haberin olmaz." dedi gülerek.

"Yahu bilmez miyim? Hoş severim Cengiz'i, belli ikisi de harbi çocuk. Ben sadece dillerini anlamıyorum." dedim sırıtarak.

"Kim anlıyor ki? Ayrı dünya onlar." dedi Bekir.

"Sizinle nasıl kesişti yolları?" diye sordum.

"Başladın sorguya." dedi Bekir.

"Sormayayım istersen."

Bekir "Biliyorsun ikisi de roman çocuğu. Ama öyle böyle değil. Çingene ırklarının en beteri Manuşlardan bunlar. Ben böyle birbirine bağlı insanlar görmedim. İyi kötü ne yaparsa yapsın birbirlerine sahip çıkar bunlar. Bu iki çakal beraber büyümüşler, zaten hala dayı çocukları, kuzenler yani. Çocuk yaşta girmedikleri delik, çevirmedikleri iş kalmamış. Sokaklarda beraber iş tutmuşlar. İşleri tırnakçılık ama öyle böyle değil. Hayat felsefeleri çalmak üzerine yazılmış. Ailede beşiktekinden en yaşlısına hepsi çalıyor. Paranın bir önemi yok bu insanlar için. Her şeyi çaldıkları için gerek duymuyorlar.

Gel zaman git zaman, büyük iş yapıp nam salma heveslisi Necati'nin Sedat'la bağlantısını bilmeden Beyoğlu'ndaki restoranın kasasını patlatmak için plan yapmışlar. Her şey yolundaymış. O açılması imkânsız kasayı açmışlar. Necati'nin zulasındaki bütün parayı kenara koyup bir keyif cigarası yakmışlar. Tabii orada kafayı bulup sızınca sabah bunları Necati enselemiş. Bakmış bunlar Manuşgillerden, alacak başına belayı, çağırmış Sedat'ı.

"Sedat yanına almış bunları." dedim gülerek.

"Yok lan! Hikâye yeni başlıyor."

"Sedat bunları depoya çektirmiş, sabah akşam dövüyor. Tabii bunların yokluğu anlaşılınca Tarlabaşı'ndaki bütün akrabaları, ta-

nıdıkları kısacası bütün mahalle yığılmış Necati'nin oraya. Dükkânı yağmalamışlar, taş taş üzerinde kalmamış."

"Yok artık! Hem suçlu hem güçlü."

"Tabii lan ne sandın? Bunlar her zaman haklıdır. Bir ara iç savaş çıkacak diye çok korktum." diyen Bekir alay mı ediyordu anlamadım.

"Sonuç?" diye sordum.

"Ne olacak Sedat'ın ismini duyan geri çekildi ama bayağı uğraştırdı bu iki lavuk bizi. Tam sular duruldu dedik. Elleri yüzleri iyileşti, yedikleri dayak izi silindi, dönsünler mahallelerine diye düşünürken sen depoda bizim çocukların hepsini kumarda tavuk gibi yolun. Bizim çocuklar topluca bu ikisini tekrar bir temiz dövün. Bu sefer hastanelik etmişler tabii. Hadi bu sefer yine mahalleli hastaneyi bastı. İşin komik tarafı bunların başındaki Manuş Baba'yı hepsi dinliyor dinlemesine de Manuş Baba Sedat'ı görmeden dur durak bilmiyor. Sedat o sıralar bıraktı işi gücü, Tarlabaşı bizim hastane arası mekik dokudu durdu. Neyse bunlar hastaneden taburcu oldukları gün sen hastanenin önünden bir Mercedes araba çalın. Çaldıkları araba da o zamanlar Sedat'ın elinde tasmasını tuttuğu Bavulcu Davut'unmuş. Sen Davut bunlar arabayı mahalleye sokamadan yakala."

"Lan bunlar bayağı acemi çaylak gibi herkese yakalanıyorlarmış ya!" dedim kahkahayla.

"Sence Necati, Sedat ve Bavulcu herkes mi?"

"Doğru. Sonra?" dedim merakla.

"Bavulcu bunları almış sorguya. Tabi sorgu öyle böyle değil. Canları çıkmış. Tabii mahalleli yine bu ikisi nerede diye çullandı mı Sedat'ın tepesine! Sedat bezdi artık. En nihayetinde Bavulcu'nun elinden aldı bunları. Bu iki salak mahalleye geri dönemedi. Sedat baktı bunlarla baş edemiyor, o zaman aldı yanına. Yetiştirdi. Hırsız-

lığa çalışan akıllarına yön verdi. Şimdi bütün kara para işlerini ikisi yönetir. Hırsız oldukları için alavere dalavereyi yapanı gözünden tanırlar. Bu ikisinden hain çıkmaz Cihan." dedi.

"Ondan çıkmaz bundan çıkmaz! Ben miyim lan bu hain?" demekte haklıydım. Bekir durdu düşündü "Sen de haklısın." dedi. Öğlen saat iki gibi ofis üzerime gelmeye başladı. Kapalı alan bastı tabii beni.

Aşk girdi mi kanına bir zehir gibi yayılır damarlarına...

Yine olmak istediğim yerde, Yıldız'ın evinin önündeydim. Gerçi sorgulamayı, sormayı bırakmış, aklıma eseni yapar olmuştum. Ne zamana kadar bu böyle sürüp gidecekti? Sorunun cevabı yoktu bende. Pes edip kendimle savaşmayı bırakmış, yaralı ruhuma o an ne iyi gelecekse onu yapıyordum.

Ruhuma iyi gelse, ölsem gam yemem. Onu gördüğüm an duruyordu zaman. Daha bir içim yanıyor, daha bir çıkmaza sürüklüyordum kendimi. Kahrımdan onu her görüşümde "Bu son! Bir daha buraya gelmeyeceğim." cümlesine sığınıyordum. Ta ki bir sonraki güne kadar... Bağımlı gibi yine soluğu bu kapının önünde alıyordum.

Öyle bir hâl almıştı ki bu durum, bende ipin ucu kaçmıştı. Yıldız sabah işe kaçta gidiyor, işe giderken hangi gün, ne zaman, nereye uğruyor? Nöbete haftanın hangi günü, kaç saat kalıyor? Gece eve nasıl dönüyor? İşten kaçta çıkıyor? Nerede, neyi yemeyi seviyor? Çayına kaç şeker atıyor? Kimlerle görüşüyor? Yolun her zaman ne tarafından yürüyor? Artık ezberlemiştim.

Çok olmamak kaydı ile haftanın iki günü nişanlısı işten alıyor, bir yere uğramadan eve bırakıyordu. Hiç yeni evlenecek bir çift gibi değillerdi. Ne beraber gezmeye gidiyorlardı ne de başka bir yere. Kendimi mi kandırıyordum bilmiyorum ama Yıldız'ın adama bakış-

ları buz gibiydi. Elini tutup yürüdüğünü hiç görmedim. Arabadan inerken bir kere bırak öpmeyi, sarılmıyordu bile. Ya avutuyorum kendimi ya olmasını istediğimi görüyordum.

Yıldız öyle zayıflamıştı ki etine buduna âşık olduğum kızdan geriye bir deri bir kemik kalmıştı. Nefretime rağmen *'Hasta mı acaba?'* diye düşünürken uykularımı kaçırıp sabahladım kapısında. Lanet okudum kendime ama durduramadım içimdeki o iflah olmaz aşkı. Bitecek bu rezillik, geçecek bu hastalıklı aşk, unutacağım diye bekledim günlerce.

Lanet olası nikâh günü almaya bir türlü vakit ayırıp gidemediler. Acaba evli olduğumuzu mu öğrendiler, diye düşündüm birkaç gün. Heyecanla bekledim kapıma dayanmalarını ama gelen giden olmadı. O cımbız bacaklı nişanlısıyla araları gayet iyiydi. Ailesi devamlı geliyor, Yıldız'ın annesiyle, dünürleri arasında günler yapılıyor, alışverişe gidiliyor geliniyor, her şey yolundaydı yani.

Yine bir akşam kendimi Yıldız'ın evinin önünde buldum. Sokağın karşısında pusuya yatmış bekliyordum. Yıldız işten çıkalı bir saat olmuş, eve gelmek üzereydi. Birkaç dakika onu görüp eve geçecektim.

On dakika sonunda nişanlısıyla Yıldız yolun başında göründü. Yıldız tam apartmana girecek, nişanlısı olacak lavuk ona sarılıp uzunca bir süre öyle kaldı. Yemin ederim her yanım uyuştu. Çık arabadan sık kafasına olsun bitsin, diye geçti aklımdan. Tek tesellim Yıldız'ın kollarının onu sarmamış olmasıydı.

Ben sinirden kudururken Yıldız onu usulca kendinden uzaklaştırıp bir şeyler söyledi ve kaçar gibi apartmana girdi. Merak ettim, yalan değil. Bu gecelik burada işim bitti diye derin bir nefes alıp arabayı çalıştıracaktım ki nişanlısı Serkan'ın bana dik dik bakmasıyla acabada kaldım. Bir iki saniye bekledim emin olmak için. Serkan Bey bakmakla kalmadı. Hızla bana doğru yürümeye başladı.

Vay! Zamanı geldi. Bunlar evli olduğumuzu öğrenmiş, Yıldız Hanım benimle yüzleşmektense nişanlısını üzerime salmayı tercih etti, diye düşündüm. Sıra bende, dedim içimden. Arabadan çıkmamla Serkan'la yüz yüze geldik. Yaşasın, artık bir muhatabım vardı!

"Dinliyorum Doktor." dedim sakin, bir o kadar kendimden emin.

"Tebrikler inkârı seçmedin." dedi ama dişlerini sıkıyor.

"Neyi inkâr? Bir hatırlat istersen."

"Aylardır kapının önünde beklemekten sıkılmadın mı? Yıldız beni seçti. Bunu kabullen ve bir daha karşımıza çıkma."

"Seçmek? Kendinden hıyar gibi bahsetmeni sevdim." dediğimde Serkan'ın yüzünün rengi yavaş yavaş değişiyordu. Benim karşıma çıkmaya cesaret etmesi bile onu takdir etmeme yeterdi.

"Senin bu avam cümlelerin bana sökmez. Şimdiye kadar onun kapısında beklemene göz yumdum çünkü Yıldız'dan eminim. O beni seviyor. Beni seçti. Seni bırakıp bana geldi, bunu anla artık."

"Eminsen burada ne arıyorsun Doktor?"

"Yıldız aylardır bana onu affetmem için yalvarıyor ve ben soru işaretlerimin cevabını alalı çok oldu. Sana yol göründü arkadaşım."

"Görünen şu yolu bana göstermeni çok isterim Doktor." dedim sakince.

"Bu meydan okuyuşlarını başkasına sakla. Lütfen olayı zorlaştırma. Sana yolu ben değil Yıldız göstermiş. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yok." dediğinde onu silahımı çıkarıp vurmadım ya aferin bana! Gülmeye başladım. Kahkahalarım bittiğinde ben özüme dönmüş, tam bir manyaktım. Omuzundan tutup sıkarken "Bu süslü püslü cümlelerini başkasına sakla. Adam ezmekse niyetin ben yemem. Bu senin kendinden emin hâlinse... Yazık sana! Çaresizlik

seninkisi. Ama sana bir iyilik yapacağım. Aranıza hiç karışmayacağım. Sen kendi kendini yok edeceksin." dedim.

Doktorun tansiyonu çıktı sanırım. Omuzunu sıkan elimi silkeleyip benden kurtuldu. İç pisliğini dışa vururcasına "Öyle bir şey olmayacak. Biz iki haftaya kalmaz evleniyoruz. Numaranı ver, sana balayında gittiğimiz otelden mesaj atarım." dedi ya benim de bir sınırım vardı.

"Atamazsın Doktor." dedim sertçe.

"Niyeymiş o? Beni tehdit mi edersin? Düğünü mü basarsın? Burası dağ başı değil! Kanun var. Polis var! Senden korkmuyorum." dedi gözdağı vermek ister gibi.

"Onlara sıra gelmez doktor. Nikâhlı bir kadınla balayına gidemezsin. Hele ki benim nikâhımdaysa!" dedim ya doktor sanırım felç geçirdi.

Bön bön bana baktı bir süre, sonra "Buna inanacak kadar aptal mı görünüyorum? Yıldız böyle bir şey olsa benimle nişanlı kalmazdı. Bu kadar ucuzlaşmanı beklemezdim." dedi.

"Sence, ben böyle ucuz bir yalan uyduracak kadar aptal mı görünüyorum?" dediğimde sırıtma sırası bendeydi.

"Bu imkânsız! Ama bu doğruysa Yıldız bana bunun hesabını verecek." diye sinirle soludu.

"Yıldız'ın haberi yok." dedim sıkıntıyla.

"Ne demek haberi yok? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye üzerime doğru atıldı. Ulan yıllarca elin kalem tutmuş doktor olmuşsun, ne diye saldırıyorsun? Valla elimi cebimden çıkarmadım. Sağa doğru çekilirken, belki çelme takmış olabilirim.

Yere yapışması bir oldu. Çevikmiş, hakkını yememek lazım. Ayağa kalkıp tekrar saldırmaya çalıştı. Azimliymiş. Saniyeler içinde kolunu arkaya kıvırıp sırtına dolandım. Boynunu boşta kalan elimle

kavradığımda kıpırdayamaz hâldeydi. Yüzünü arabanın kaportasına yapıştırıp "Bana bak doktor, beni fazla zorlama! Evlenecek yerlerini koparırım o zaman evlen evlenebilirsen! Sordun, adam gibi söyledim. Yıldız benim nikâhlı karım. Bunu o alık beynine yaz!" diye yüzünün yapıştığı arabadan söküp yola fırlattım. Doktor zar zor ayağa kalktı ve parmağını uzaktan bana sallayarak "Öyle ya da böyle Yıldız benim olacak. Göreceksin!" diyerek çekip gitti.

"Allah'ın manyağı!" diye söylendim kendi kendime. Bindim arabaya ama düşündükçe deliriyorum. Yıldız ne söylediyse kılkuyruk havalara girmiş kendini bir bok sanıyor. "Görürüm ben onun havalarını! Artık top onlarda. Yıldız Hanım evlenmek istiyorsa ayağıma gelip rica edecek. Hatta yalvaracak. İşte o kadar!" dedim kendi kendime ve o sinirle gaza bastım.

Nereye mi gittim? Galata Kulesi'nin orada ayakyoluna çevirdiğim meyhaneye. Tabii telefon susmak bilmedi. Açmasam olmaz, açsam olmaz... Çok direndim ama söyledim nerede olduğumu. Sonuç Ali ve Levent çıktı geldi. İç iç bitmez bu rakı. Sabah saat dörttü benim elimde kadeh vardı.

Ali "Ulan tam düzeldi, unuttu dedik. Ne oldu yine kendini meyhanede buldun? Bak söyle ne bok yediysen. Sonra Sedat duyuyor, bize de giydiriyor. Söyle lan çabuk!"

"Yahu bir şey yok. Yıldız'ın nişanlısına evli olduğumuzu söyledim. Artık Yıldız da biliyordur. Yakında boşanmak için el ele tutuşup bana yalvarmaya gelirler." dedim.

Ali "Lan sen hani unutmuştun Yıldız'ı? Ayak mıydı hepsi? Yalan mı söyledin lan bize?" dedi ama kim cevaplar...

Levent "Oha! Adam ne yaptı?" diye merakla sordu.

"Hiç! 'Yıldız benim.' diye bağırdı durdu."

Levent "Cibilliyetsiz herif! Evli kadına ha! Ne kadar ayıp! Sıksaydın bacağına." dedi masaya vurarak.

"Yeminle onun da isteği buydu. Yoksa hangi akla hizmet narin ince parmaklarıyla yumruk sallasın bana. Ama düşmedim tuzağına." dedim gururla.

Levent "Aferin lan Cihan da baştan anlat sen şunu!" dedi ama gözlerini kısıyor kafası dönüyor diye.

Benim çene içkinin tesiriyle açıldı tabii. Başından sonuna anlattım her şeyi "... yani adam bana meydan okudu ama boş. Ne yapacak ki? Nikâh bende oğlum! Nah evlenirler!" diye keyifle ağzımı yaya yaya anlattım.

Ali unuttu ona yalan söylediğimi, girdi olaya "Baba ben boş bırakma derim. Dik kapının önüne bizim çocuklardan birini, sana haber versinler ne oluyor ne bitiyor. Baksana adam ne olursa olsun o benim olacak demiş." dedi. Mantıklıydı.

"Aferin lan Ali, arada bir çalışıyor aklın! Yarın birini gönderirim oraya." dedim.

Gecenin bitişi efsaneydi. Sabahın altısında biz Galata Kulesi'nin önünde oturmuşuz merdivenlere, açılmasını bekliyoruz. Sözüm ona İstanbul manzarasına karşı kahve içip ayılacağız. Ne ayılması...

Ali "Ulan açılana kadar Necati'nin oraya mı çıksak? Kıçım dondu benim bu taşta." dedi. Levent "Ağzını öpeyim lan Ali! Dondum lan ben!" dedi kaykılırken.

Ali "Ulan Levent bana olan bu aşkın ne olacak senin? Evlendin, çocuk diye uğraşıyorsun ama hâlâ Ali de Ali!" dedi gülerek.

Levent "Terbiyesizsin lan sen!" dedi ama gerisi yok. Sızdı sızacak. Kafasını dayadığı taşa yapışıp öylece kaldı. Ben almışım elime telefonu görebilsem tuşları, Tarık'ı arayıp Yıldız'ın evine göndereceğim de öyle içmişim ki göremiyorum. Pes edip sonraya bıraktım.

Gözlerim kapanıyordu ve ben kapanmasın diye direniyordum. Sanırım kapandı gözlerim çünkü bir ara açıldı. Tepemde Bekir'i görür gibi oldum ama sonrası yok.

Bilincim yerine geldikçe gözümü açma dürtüm çoğalıyordu. Öyle rahat ve sıcaktım ki uykuya doyamıyordum. Lan ben şu an taşın üzerinde yatıyordum. Soğuk her yanıma işlemişti de o yüzden mi böyle hissediyordum? Gözlerimi açmamla, beyaz ipek çarşafların üzerinde uyuduğumu anlamam bir oldu. Bu rahat beni bozar, vardı bir bit yeniği. Yataktan zıplayarak kalkmam ve belimde olmayan silahımı aramam bir oldu. Yoktu. Panikle sağa sola baktım. Yan tarafımda Levent, yapışmış yatağa leş gibi uyuyordu.

"Levent uyan!" diye fısıldarken etrafı, oluru olmazı kolaçan ediyorum. Yan konsolun üzerinde telefonumu görünce hızla elime aldım. Kimi arayıp ne diyecektim? Nerede olduğumuzu bile bilmiyordum ki!

Hızla pencerenin önüne koştum. Lan Taksim'deydik! Otel Marmara. Lan yoksa Ali mi getirdi bizi buraya, diye düşündüm. Yine de tedbiri elden bırakmamak adına "Levent kalk lan!" diye onu sarstım. Hayvan sarsmamı bekliyormuş, gözünü açar açmaz "Lan neredeyiz biz?" diye benim yaşadığım paniğin aynısını yaşadı. "Taksim'deyiz, korkma bebişim. Gir banyoya ben Ali'yi arıyorum. O getirdi bizi büyük ihtimal." dedim.

Levent "Ha! İyi o zaman." diyerek yatağa geri yapıştı.

"Levent, Abi buradaymış. Beş dakikaya yukarı geliyormuş." dedim ya bunun yataktan bir kalkışı var ki görülmeye değer! O hızda banyoya girdi.

Ali telefon çalar çalmaz açtı. Daha ben alo demeden "Yukarı terasa gelin, çorba içelim." dedi.

"Ali bizim emanetler sende mi?" diye sordum.

"Yok, Bekir'de" dedi Ali memnuniyetsizce.

"Onda ne işi var lan?"

"Bizi o toplayıp buraya getirmiş." dedi.

"Bittik lan biz! Yine mi azar yiyeceğiz? Sakın bana Sedat var yanımızda deme."

"Korkma! Yok o burada! Bekir getirmeyi unutmuş." dedi Ali zevkle.

"Oh iyi ya!" diyerek telefonu kapatıp Tıfıl Cengiz'i aradım. Bana ancak o yardım edebilirdi.

"Alo Cihan! Şirket sensiz hiç çekilmiyor bilesin. Gelirken simit al gel." diye açtı telefonu.

"Yarın her şey yolunda giderse şirketteyim. Söz akşama kadar çıkmayacağım dışarı. Öğlen yemekleri de benden. Simit Sarayı'nı alır gelirim yarın olmaz mı?" dedim. Lan yalakalık mı yapıyordum ne?

Adam çakalların alfası "Söyle bakalım ne iş?" diye çözdü olayı. Güldüm.

"Biri takibe alınacak ama bana kuş uçsa haber gelmesi lazım. Bir yamuk olmayacak. Silaha gerek yok. Böyle anormal olan her şeyin bilgisini istiyorum. Tabii aramızda kalacak. Sedat duyarsa ağzıma sıçar." dedim.

"De hele sen bana gönül meselesi mi?"

"Nereden anladın?"

"Silah yoksa aşk vardır canım benim." dedi gevşek herif.

"Tamam lan! Yakaladın beni." dedim alayla.

Cengiz "Tamam o iş bende, sen bana kimi takip edeceğiz bir resim at. Adres yolla, ben sana saat başı rapor yollarım. Bizim mahalleden Örümcek Meloş halleder bu olayı." dedi.

"Örümcek mi? Meloş mu?" diye sordum ama cevabı hiç mi hiç duymama gerek yoktu.

Cengiz "Bende o iş Cihan'ım, sen kafanı yorma." diyerek kapattı telefonu. O sırada Levent banyodan çıktı ama suratının rengi yeşil "Biz ne içtik lan dün gece? Kesin zehirlendik." dedi suratı tam limon gibi.

"Levent bu kaç?" diye sordum parmağımı üç yaparak.

"Üç." dedi.

"İyi, görüyorsun. Rakı bozuk değilmiş. Yürü hadi bir çorba içer, kendine gelirsin." dedim ve kapıyı açıp çıktım. Yukarı vardığımızda Bekir çekmiş takım elbiseyi üzerine dipçik gibi, yamulmuş Ali'nin karşısında oturuyor.

Levent "Günaydın abilerim!" dedi ama bir yandan garsona işaret etti. Garson yanına ışınlandı sanki. "Canım bak bir sodayı bardağa boşalt. İçine yarım limonu sık. Bir tutam tuz koy, getir. Ama ölçüsü önemli, gözünü seveyim iyi ayarla. Sabah sabah beni mutfağa sokmayın. Arkasından kelle paça getir sen bana."

"Lan Karaköy mü burası? Kelle paça diyor ya!" diyen Ali, garsona "Tamam koçum kusura bakma sen. Getir oradan mercimek şu hayvana, içsin düzelsin." dedi.

Garson bana dönüp "Siz ne alırsınız efendim?" diye sordu.

"Ben çorba istemiyorum. Şu soda zımbırtısından bana da yaptır sen." dedim.

Bekir "Cihan bu arada çok uğraştım Karacaahmet'e baktırdım, yer bulamadım. Hasköy için bastırdım parayı en kralını satın aldım ama dersen biraz şehir dışına kayabilirim, Kocasinan'ı rahatlıkla ayarlarım." dedi.

"Bekir sen ne diyorsun? Bunlar mezarlık isimleri değil mi? Neyi ayarlıyorsun?" diye sordum merakla.

"Sedat diyorum! Seni öldürecek diyorum! Pamuğu tıkayıp seni bir güzel gömecek diyorum!" dediğinde Terminatör gibi Ali'ye döndüm. "Tutamadın di mi çeneni?" dedim sinirle.

"Lan ben bir şey demedim. Bekir söylesene gözünü seveyim!" dedi Ali.

"Sen anlattın lan her şeyi, Ali değil!" dedi Bekir ya mal gibi kaldım öyle.

"Hadi canım! Ben mi?" dedim çünkü hiçbir şey hatırlamıyordum.

Bekir "Sizi gece sikseler *'Bir daha!'* diye bağıracaktınız şerefsizler! Siz hangi akılla yanınıza adam almadan çıktınız?"

"Ya biz bu hayvana bakmaya diye çıktık. Onu alıp eve dönecektik." dedi Levent.

Ali "Ama dönemedik. Hatalıyız." diye ciddiyetle kabullendi. Tabii Bekir'in bunun üzerine söyleyecek bir şeyi yoktu. Bana dönüp "Peki size ne demeli? Ulan Sedat size güvendi. Size inandı. Osman hadi evlendi, kafa gitti. Sen? Sedat'a yanındayım diye söz vermedin mi? Böyle mi tutuyorsun sözünü?" diye sordu ya beni en çalışmadığım yerden yakalamıştı. Diyecek bir şey yoktu. Levent'in yanında açık açık konuşmasa da ne demek istediğini ben biliyordum.

"Doğru söze ne denir?" dedim ve sustum.

O gün Bekir'in dediği bana çok dokundu, yalan yok. Sonraki günler bıraktım Yıldız'ı bir kenara, başladım haini daha bir azimle aramaya. Cengiz sağ olsun dediğini yaptı. Hem de ne yapmak! Üç kişi Yıldız'ın evinin önünde nöbet tutuyordu. Bütün ailenin, hatta o şerefsiz nişanlısının ne yaptığını tek tek anlatıyorlardı. Böylelikle aklım Yıldız'da kalmıyordu.

Neredeyse eve hiç gitmiyor, geceleri kalkıp aklıma takılan neyse çalışıp sonuca ermeden uyumuyordum. Buraya girdiğimden beri sekiz dokuz kişiyi listeden çıkarmıştım. Araştırmasını yaptığım Kaan'ın Siirt'ten bilgileri gelir gelmez onun dosyasını da kapatacaktım. Aslında kafamda her şey tam oturmuştu. Onun hain olabileceğini

gösteren bir şey yoktu. Listeden tam çıkaracağım, iki gün önce Kaan'ı Ali'nin odasından çıkarken gördüm. O beni görmedi. Çaktırmadan Ali ve Bekir'e sordum Kaan'a iş mi verdiler diye. Vermemişler. Gece herkes çıktıktan sonra kamera odasına geçtim. İşin ilginç yanı kamera kayıtlarında da Kaan'ın odaya giriş çıkışı görünmüyordu. Osman'a gönderdim kayıtları, bakalım ne çıkacaktı...

Kayıtların sonuçlarını beklerken ne olur ne olmaz diye Siirt'teki geçmişini araştırmaya karar verdim. Kimseye söylemedim. Adam gönderip git bir sor gel, demedim. Osman sağ olsun! Her yerde bize yardım edecek bir arkadaşı oluyordu. Ondan yardım istedim. Tabii öncesinde Kaan'ı dinledim. Zor olmadı konuşmak.

Bekir'le şirkete geldikleri bir gündü. Yemekhaneye indiğimde onu yemek yerken yakaladım. Fırsat bu fırsat diyerek aldım yemeğimi, oturdum yanına. Gır gır şamata derken "Kaan sen nerelisin? İtalyan tipi var sende lan! Kızlar bayılmıyor mu sana?" diye sordum gülerek.

"Keşke İtalyan olsam. Bazı kızlar soruyor ya uyuz oluyorum. Dilim varmıyor hiç Siirtliyim demeye." dedi memnuniyetsiz bir şekilde.

"Mecbur musun demeye? Yalandan kim ölmüş? İstanbul de geç!"

"Olmuyor öyle be Cihan! İnsan doğduğu, büyüdüğü yerlere ihanet etmiş gibi hissediyor."

"Siirt'te mi doğdun?"

"Evet. On yaşıma, babam ölene kadar oradaydık. Üç kardeşim daha var benim. Sonra anam almış gelmiş buraya. Üç dört sene önce o da kavuştu hakkın rahmetine ama çok çekti bizi büyütene kadar." dedi.

"Gittin mi sonra?"

"Ya yok, ne yapacağım oralarda? Hatırlamıyorum bile."

"Lan öyle deme. Benim köyüm bile yok. Bazen özeniyorum." dedim ağzıma köfteyi atarak.

"Yazık sana! Gidersem götürürüm seni bir gün bizim köye."

"Adı ne sizin köyün?" diye sordum gülerek.

"Meşeli köyü. Tarlaların ortasında kalmış şimdi, o zamanlar on on beş haneli bir köydü." dedi tebessümle.

"O zaman sözün var bak, giderken ben de geliyorum." dedim ve yemeğimi yemeye başladım. Kaan'ın nüfus bilgileriyle anlattığı her şey örtüşüyordu. Bir iki güne gelirdi haber ama bir şey çıkacağını sanmam. Kaan gerçekten iyi çocuktu.

Kısacası Bekir'in o gün yaptığı küçük giydirmenin ardından kendimi ofise kapatmış çalışıyordum. Yine evrakların beynimi kemirdiği bir gecenin dokuzuydu. Cengiz belirdi ofisin kapısında. Suratı sirke satıyor.

"Ooo Tıfıl Bey! Sizi burada bu saatte görmek ne büyük şeref!" dedim alayla.

"Telefonda söylemek istemedim. Mahalleye yerleştirdiğimiz elemanlardan haber var. İki hafta sonra cumartesi kına, pazar günü düğün varmış." dedi ya ben algılayamadım.

"Kimin düğünü?" diye sordum salakça.

"Kimin olacak? Şu Yıldız ve o sırık oğlanın. Davetiye dağıtıyorlarmış." dedi.

"İmkânsız!" derken ayağa kalkmışım.

"Niye imkânsız oğlum? Evleniyorlar daha nasıl ilan edebilirler, orasını bilemem." dedi Cengiz tedirgin bir şekilde.

"Tamam Cengiz sağ ol!" diyerek ofisten nasıl çıktığımı bilmeden soluğu Yıldız'ın mahallesinde aldım...

Çıkarsız sevmek aşkın büyüklüğündendir...

Hayatım bundan altı ay öncesine kadar ne kadar güzelmiş meğer. Sakin, bir o kadar başına buyruk. Ne korku varmış içimde ne hüzün. Ne canım yanıyormuş ne de içki şişeleri bana yarenmiş.

O adam benim, bu kurban senin öldürüp dururken, şimdi her şeye tövbeli kamu memuru misali etrafta bir işe yaramadan geziyorum. Enkaza dönmüş, kendime bile küsmüşüm. Düşünmeyi bırakayım onu diye, hayattan kopmuşum. Bir ceset misali dolanıp dururken içimdeki boşluk ayrı bir eziyet. Tek takıntım haini bulmak. Arıyorum şerefsizi ama hem istiyorum bulmayı hem istemiyorum. Bulunca amaçsız kalmaktan korkuyorum. Buldum diyelim. Peki ya sonra ne yapacağım? Sorusundan ödüm patlıyor. Kimseyi öldürmek istemiyorum. Öyle yorgun ve kirliyim ki... Aklımda ihtimaller dönüp duruyor. Çaresizim.

Yaşamaktan mı sıkıldım? Hüsrana uğramaktan mı? Hiçbirisi. Ben yarım kalmış gönül meseleme kırgınım. Yaşayabilecekken yaşayamadığım kadere isyanım. İşte bu yüzden kendimden emin bir şekilde, arabanın içinde pusuya yatmış onu bekliyorum. Neden mi? Yoluma devam etmek için buna mecburum. Ne kafamda boşluk istiyorum ne içimde aşktan küsmüş bir Cihan. Yüzleşip kendime ispat etmeliyim olmazları.

Ben aylardır kendi iç savaşımda aşkı yok sayarken zaman geçiyor. Aşkı yok saymak yerine öldürmem gerek, biliyorum artık. En dişli kurbanım aşk şu an. Elim tutmuyor bu sefer o silahı. Ruhum giymiş zırhını, koymuş cesareti kalbine meydan okuyor en dişli kurbanına.

Hani hep bir bahaneye ihtiyacım vardı ya... Artık hazırdı. Kafamda deli sorular dönüp dururken düşündükçe öfkem beni ele geçiriyordu. Zamana sığınıp "Sabır!" diyordum kendime. Herkesi kandırabilirlerdi de Yıldız nasıl kabul etmişti benimle evliyken düğün dernek kurmayı. Zaman benden yanaydı ve Yıldız'ı izlemek benim intikamım olacaktı.

Sonrasında gemileri yakmak benim için bir o kadar kolaydı. Tepelerine bir karabasan gibi çökecek hesabımı kapatacaktım.

Sabah saat on gibi küçük bir kamyon dayandı Yıldız'ların evinin önüne. Derken Serkan lavuğu ve ailesi belirdi. Yanlarında davul zurna. Biri güm güm davula vururken, bir diğeri zurnayı yuttu yutacak, öyle üflüyor!

Kız evinden çeyiz çıkarmaya geldiklerini anladığımda sinirden direksiyonu yumrukluyordum. Yıldız'ın annesi Cemile Hanım elinde küçük, kırmızı kutuyla süslenmiş püslenmiş, göğsü kabara kabara indi aşağı. Mahallenin çocuklarına şekerler dağıttı bir süre. Bekle bekle Yıldız yok ortada! Tam "Benim ne işim var burada?" diye sinirle arabayı çalıştırdım çekip gideceğim, araba kapımın açılması ile içeri Ali ve Bekir'in binmesi bir oldu. Sanki bir kâbustan uyanır gibi "Lan! Sizin burada ne işiniz var?" derken ödümün bokuma karıştığını söylememe gerek yok.

"Aşk olsun bebişim! Düğün varmış ve sen bizi çağırmadın öyle mi?" diyen Bekir'den böyle bir cümle duydum ya ölsem gam yemem.

"Bebişim dedi Ali, duydun değil mi?" diye sordum arkaya doğru dönüp.

"Cihan bak sana uzman getirdim. Artık sırtın yere gelmez." dedi Ali.

"Kimi lan?" dedim ama gözüm Yıldız'ı arıyor bir yandan.

"Bekir işte, kim diyor bir de! Sen aşkı da meşki de ona sorup bundan sonra ona göre hareket edeceksin. O uzmanı bu işlerin. Sevgili beklemek, beklerken damat adaylarını korkutmak, hatta ev yakmayı ona soracaksın." diye anlatıyordu Ali.

"Ya bırakın dalga geçmeyi! Ben biliyorum ne yapacağımı." dedim sinirle.

Bekir "Ne yapacaksın? Şimdi bu arabadan inmen seni haklıyken haksız duruma düşürür ki şu kılkuyruğun da istediği bu. Senin burada olduğunu biliyor. Arabaya binerken göz göze geldik." dedi.

"Vay şerefsiz! Ulan ben sana..." diye gözümü karartıp aşağı inecekken Bekir kolumdan tuttu.

"Dur lan! Gaza gelme hemen. Sen söyle bana ne istiyorsun? Açık ol, canımı ye! Ne olursa olsun yanındayız." dedi.

"Ya Sedat?" dedim.

"Ulan ne Sedat'mış! Anlar o âşık adamın hallerinden. İki bağırır bize, olur biter. Sen ne istediğini bil yeter." dedi Bekir.

Ali "İş yumruğa varırsa anında sizi satar benim ilgim yok abi, derim. O zamana kadar beni kullanabilirsiniz." dedi sırıtarak.

Bekir "Söyle şimdi, sen bu kızı seviyor musun?" diye sordu.

"Ne fark eder? Bu olanları değiştirmez."

"İntikam içinse günah kıza. Öyle ya da böyle o istemedi böyle olmasını Cihan, dürüst ol." dedi Ali.

"Sevdiğimi bildiğiniz hâlde niye soruyorsunuz?" diye sordum.

"Senin duyman için." diyen Bekir sırıtıyordu.

"Duydunuz işte." dedim ezik bir şekilde.

"Cihan..." dedi Ali bir dik oturarak.

"Ne?" diyen sesim gergin çıktı.

"Her şeyi yaptık. Sen bu düğünün içine sıçtın diyelim. Yıldız yine seni bırakır giderse? O zaman ne yapacaksın?" diye sordu ama sorduğuna bin pişman.

Sırıtarak "Öldürecek değiliz ya! O sağ ben selamet! İşte o zaman kapanır bu hikâye." dedim.

Bekir "O zaman plan şu. Düğün gününe kadar bekliyoruz. Sonra hep birlikte nikâhlı karını düğünden alıp çıkıyoruz. Böylelikle ben de içimde kalmış kaçırılma anını doyasıya yaşıyorum." dedi ya Ali ile donmuş Bekir'e bakıyorduk.

"Şu doyasıya kısmını anlamış değilim." dedim ama Ali "Biliyordum lan! Selma'yı kaçırmak istediğini biliyordum!" diye coşkuyla bağırırken Bekir "Sus lan! Duyacaklar. Ben hiç saklamadım ki Selma'yı kaçırmak istediğimi. O razı gelmemişti." dedi dürüstçe.

"Sedat doğru söylüyor. Bir akıllısı yok etrafta." dedim ama yüzüm gülüyordu.

Ali "Lan benim aklımın almadığı şey bu kız seninle evli. Nasıl evleniyor? Hadi o kabul etti, peki ya bu şerefsiz nasıl yediriyor kendine?" diye sordu.

Bekir "Böyle küçük yerlerde insanlar kendilerinden çok el âlem ne der, diye düşünür. Büyük ihtimal düğünden sonra hâl çaresine bakarız diye gizliyorlar" dedi. Mantıklıydı.

"Ulan bu Serkan tam bir gavat!" dedi Ali.

Bekir "Aşk dediğin ince mevzu Ali. Gönül ferman dinlemiyor." dedi.

Ali "Dedi Uzman Bekir Dümen." diye alay ederken ben oturmuş Yıldız'ı düşünüyordum. Yine içim umut dolmuştu ve ben yine deli gibi korkuyordum.

Bekir son olarak "Sen yine de araştır bakalım bu doktoru. Bir dümen çeviriyor olabilir." dedi Ali'ye bakarak. Ali "O iş bende. Hadi Cihan sür şirkete, çok işimiz var." dedi ve ben istemeyerek bastım gaza. Düğüne kadar nasıl bekleyeceğim orası muamma...

***

Bekir ve Ali'ye düğün gününe kadar uslu duracağıma dair söz vermiştim vermesine de gel de bekle bekleyebilirsen! Bende alışkanlık olmuş, gidip evin önünde nöbet tutup bir iki dakika Yıldız'ı görmek. Gitmedim, tuttum sözümü ve işe yöneldim ama evrakların üzerine yıldız çizmeyi geçtim, onun gözlerini çizmeye çalıştığımı itiraf etmeliyim.

Yine sıkıntıyla geçen gecenin sabahı ofisteydim. Şeytan beni Yıldız'a gitmem için dürtüyordu ama ben ona uymamak için direniyordum. Derin bir nefes alıp "Tamam çalış hadi." diyerek elimdeki evraklara konsantre oldum. Bir iki saat aklıma takılan üç korumayı araştırmış aileleri ile ilgili bilgi bekliyordum. Telefonum çalmaya başladığında arayanı görünce keyfim yerine gelsin mi gelmesin mi ikilemdeydim. Osman'a hem kızgındım hem değildim. Kızgındım çünkü beni her anlamda olmadığı kadar yalnız bırakmıştı. Ulan Yıldız yüzünden ruh hâlim berbattı. Bir de şu hain meselesi vardı. Artık *'Acaba öyle biri yok mu?'* diye düşünür olmuştum.

Telefonu açıp "Söyle aşk böceği." dedim sırıtarak.

"Nasılsın Bay Paranoya?"

"Senden iyi olmadığım kesin. Lan daha ne kadar sürecek bu balayı?"

"Bir iki güne döneriz. Özledin mi beni bebişim?"

"Bebişim dedin oradan aklıma geldi. Duygu'nun selamı var sana. Çok özledik dönsünler bir an evvel dedi."

"O kadar diyorsun yani..." dedi Osman ama sesi ciddileşmiş mutluluktan eser yoktu. Belli etmeden, telefonu uzaklaştırıp bildiğin kahkaha atmaya başladım.

"Duygu yumuşamaz mı biz gelene kadar?" diye sordu umutsuzca.

"İki hafta eve giremedim Osman ne yumuşaması? Sedat, Duygu onu affedene kadar koltukta yattı. Gerisini sen düşün." dedim.

"Bittim ben!" dedi.

"Sen niye aradın? Boşa aramazsın." dedim.

"Ha! Şu Kaan için aradım. Mail attım. İki kişi araştırıyor demiştim sana hatırlarsan. Birinden haber geldi. Kaan'ın anlattıklarıyla her şey bire bir doğru gibi. Meşeli köyünde öyle bir aile var. Ailenin üç çocuğu varmış o da doğru. Baba ölünce İstanbul'a göç etmişler. Tabii bunlar kulaktan dolma yaşlı bir iki kişinin söylediği şeyler. Daha muhtar kayıtlarına falan bakacaklar."

"Akrabaları falan yok mu o köyde?"

"Çoğu Siirt merkeze göç etmiş. Bazısı İstanbul'a yerleşmiş. İstersen onları araştırırım."

"Gerek var mı?" dedim.

"Yok bence." dedi Osman.

"Allah biliyor ya Kaan'dan çok şüphelenmiştim." dedim açıkça.

"Bana desen ki sonradan hain olmuş birini arıyoruz. Tamam derim, olabilir. Ama en başından beri hainse Kaan olabilme ihtimali yüzde bir bile değil." dedi Osman.

"Ya bu benim nefesini kestiğim şerefsiz ölürken son golümü atayım dedi ya da bu hain gerçekten iyi kamufle olmuş." dedim sıkıntıyla.

"Dur bakalım. Herkesi bir araştıralım. Sonra olmadı baştan başlarız." dedi Osman Ağa.

"Osman birinci derece yakın temasta olan herkes bitti. Artık ikinci derece yakınlık kuranlara geçtim. Ben ne zamana kadar, nereye kadar araştırabilirim? Eleman sayısının, yanımızda bizimle muhatap olan insan sayısının ucu bucağı yok." dedim çünkü artık çember daralıyordu.

"Canını sıkma, birkaç güne ben dönerim. Bir de beraber bakarız." dedi Osman ve kapattık. En azından günlerdir aklımı kurcalayan Kaan meselesi az çok belli olmuştu. Telefonu kapattıktan sonra eve gitmekle gitmemek arasında ikilemde kaldım. Gitsem konu dönüp dolaşıp Yıldız'a gelecekti. Konuşacak ne hâlim vardı ne aklım. Kızmıyordum Ali ve Bekir'e. Aile olmak mutlulukları paylaşmak demekti. Gerçi bu yaşadığımın uzaktan yakından mutlulukla ilgisi yoktu.

Nikâhına beni çağır sevgilim.
İstersen şahidin olurum senin...

Düğün günü...

Yıldız'dan, hissettiklerimden, onu görme çabamdan uzaklaşmak o kadar iyi geldi ki artık daha sağlıklı düşünür olmuştum. Tabii ben mantığın getirisi gerçeklerle yüzleşirken düğün günü geldi çattı. Yapmakla yapmamak arasında beni aldı bir telaş. Odamda dört dönerken bugünün benim için bir milat olduğunu biliyordum.

Ya aşk ile var olacaktım ya aşk için yok olacaktım.

Yüzüme çarpacak 'Seni istemiyorum.' cümlesi ile 'Seni seviyorum.' cümlesi arasında dağlar vardı ve ben iki cümlenin arasında ezilip kalmıştım.

Basite kaçmıyordum. Evet, sevmekse seviyordum. Deli gibi istiyordum ama geçen birkaç gün sonrası daha gerçekçiydim. Yıldız ile oluru yoktu. Olmayacaktı. Peki ya ben bu fikre varana kadar aklımı peynir ekmekle mi yemiştim?

Tut ki Yıldız'ı kaçırdım. Tut ki Yıldız bana evet dedi. Ne değişecekti? Onun beni sevmesini bırak, istemesi bile bir katil olduğum

gerçeğini değiştiremezdi. Yani Yıldız'la bu gerçeğin üzerine mutluluk kurma hayalleri bana bir o kadar uzaktı.

Günlerdir Eski Cihan'ı yeniden canlandırmak için eski alışkanlıklarımı tekrar edip durdum. Saatlerce spor yaptım, basket oynadım. Evde kabileme yemek yaptım. Çocuklarla oynadım. Hatta Osman'ın ayarladığı, bir süredir askıya aldığım işleri kabul edip, birkaç kişiyi eşek cennetine göndermek ilk defa bana iyi geldi diyebilirim. Sonrasında şirkete dönüp kaldığım yerden haini araştırmaya devam ettim. Bundan hain olmaz demedim, Sedat'a yakın herkesin yedi ceddini tekrar tekrar araştırdım. Günler günleri kovaladı ve gelmesini istemediğim o gün gelip çattı.

Birisi kafamın içine girip karışıklığı düzenleyebilir miydi acaba?

Sabahın dokuzu olmuş ben hâlâ yataktan çıkamamıştım. Biliyordum ailem dediğim insanların hepsi aşağıda hazır bir şekilde beni bekliyordu. Bir ümit beklemekten sıkılır giderler diye odada oyalanıyordum. Tamam haksızlık ediyordum. Hepsi doğrusuyla yanlışıyla aldığım kararların arkasındaydılar. Hepsi benim için taşın altına elini sokar, ne gerekirse yaparlardı da ben artık çok yorulmuştum. Eşofmanlarım üzerimde aşağı indiğimde hepsi televizyon kumandasının durdurma tuşuna basmışım gibi bakışlarını bana sabitleyip donup kaldılar.

Gülesim geldi, yalan yok. Niye mi? Hepsi çoktan kahvaltısını bitirmiş beni bekliyorlardı.

"Günaydın kızlar! Küçük insanlar nerede?" diye sordum sandalyeyi çekip otururken. Masayı toparlayan Mücella abla "Sana çay koyayım oğlum." diyerek mutfağa yöneldi.

Ali "Günaydın Cihan! Hiç uyanmayacaksın sandım ya lan!" dedi gülerek.

Bekir "Bugün büyük gün Ali. Dinlenmiş, iyi olmuş." dedi hazırım der gibi.

Derin bir nefes alıp "Bekir ben vazgeçtim." dedim. Yalan yok söyleyince rahatlamıştım. Hayatımda herhangi bir şeyde bu kadar kararsız kaldığımı hatırlamıyorum.

"Ne vazgeçmesi lan! Yıldız'ı o şerefsizin insafına mı bırakacağız?" diye sordu Ali.

"Aşkta ve savaşta her şey olur, diyen sen değil miydin Ali? Nişanlısı Yıldız için elinden geleni yapıyor. Ne hâlleri varsa görsünler." dedim.

Ben Ali'den tepki beklerken Sedat "Lan senin dediğini kulağın duyuyor mu?" diye bir bağırdı ki Duygu "Sedat ama bağırmasana! Bebek korkuyor." diye karnını tuttu.

"Ulan Cihan!" diye tam bana giydirecekti ki Ali "Abi bir dur! Delirmesin diye biz olanı biteni anlatmadık. Cihan'ın haberi yok." dedi. Bekir'e baktım ne ayak der gibi.

Bekir "Sen Yıldız'a dua et. Kıza acımasam bok anlatırım. Vazgeçmişmiş!"

"Kötü bir şey demedi çocuk Bekir, hadi anlat merak ettik biz de." dedi Selma.

Bekir "Bu Yıldız'ın nişanlısı sahte bir nikâh ayarlamış. Yıldız'ın ne evli olduğunuzdan haberi var, ne de Serkan'ın sahtekârlığından. Düğünü yaparak kızı kendine mecbur kılacak aklınca." dedi.

Ensem bırak kaşınmayı cayır cayır yanıyordu. "Yıldız'ın sahte nikâhı bilmediği ne malum?" diye sordum.

"Kızla iki kere nikâh dairesine gitti geldi bu lavuk. Birinci gidişinde Yıldız arabada bekledi. Büyük ihtimal nikâh için ne evrak istiyorlar onu öğrendi. Birlikte sağlık ocağına falan gittiler. Evrakları hazırladılar. Bizim çocuklar bütün gün takip etti. İkincisinde

Yıldız annesiyle dışarıda bekledi. Sözüm ona gün almak için evrakları verip başvuracak. Serkan'ın arkasından girmiş çocuklar nikâh dairesine. Etrafta dönmüş durmuş, sonra telefon açmış birine. On dakika sonunda yanına bir adam gelmiş, bir iki dakika görüşmüşler. Serkan adama bir zarf vermiş. Adam da buna birkaç kâğıt vermiş. Serkan elinde adamın verdiği kâğıtlarla çıkıp gitmiş. Bizim çocuklar Serkan'ın konuştuğu adamı öttürmüşler. Orada görevli, bu işlerden anlayan bir çalışanmış. Serkan buna on bin lira vermiş sahte nikâh için. Aileler için evleniyormuş gibi yapıyoruz deyince adam kabul etmiş." diyerek bitirdiğinde benim kanım donmuş, duyduklarıma inanmıyordum.

Sedat oturduğu sandalyede sırtını iyice geriye verdi ve "Söyle bakalım Cihan, yaptıkları bu şerefsizin yanına mı kalacak? Yıldız her şeye rağmen böyle bir oyunu hak ediyor mu?" sordu.

"Kimse hak etmez abi. Bekir bana nasıl anlattıysa Yıldız'ı alır karşısına, anlatır." dedim ya Bekir'in enseme şaplağı geçirmesi bir oldu.

Ali "Lan sen Levent'le fazla mı takıldın? Yıldız'ın yerine koy kendini. Bir tarafta katiller, karanlık tipler, onu kaçıranlar; bir tarafta yıllardır tanıdığı Serkan. O hıyardan bunu ben bile beklemezdim." dedi. Haklıydı.

"Tamam ne yapacaksınız o zaman?" dedim kendimi sıyırırcasına.

Ali "Abi sen bunu bir bahçeye çıkar, döv, al bir ayağının altına. Bir kendine gelsin hıyar! Ulan ihale senin. Biz ancak sana yardım ederiz demedik mi? Şimdi niye kıvırıyorsun?" dedi.

"Sonu yok Ali!" dedim bağırarak. Hepsi sustu. Sedat ne zaman sonra "Sana zorla kızı karı yapacak değiliz. Bu gece bu işi halledin. Kızı alın gelin. Ben hâl çaresine bakarım ama buna göz yummayacağız." dediğinde konu kapandı.

Bütün gün Bekir bana bir tarafımı kopartmak ister gibi bakıp durdu. Ali hayvanının keyfi yerindeydi. Çocuklarla al takke, ver

külah oyun oynadı durdu. Ben mi? Bermuda şeytan üçgeniyle uğraşıp durdum. Nasıl olduysa bana hak veriyorlardı.

Duygu "O hele bir gelsin bak ben o güzel gözlü şeytana neler yapacağım!" dedi elinde mandalina soyarken.

Aslı "Merak ettim valla. Senin kızlara bakıcı falan mı yapacaksın bebişim?" diye kıkırdadı.

Selma "Yok daha neler? Ben bakarım çocuklarıma, bırakmam O Yıldız cadısına." dedi kaşlarını çatarak.

Aslı "Yıldız'ın yerinde olmak istemezdim." dedi ya Selma "Sen çok seviyorsun galiba Yıldız'ı?" diye koydu elini beline.

Aslı "Aha seven Cihan gibi olsun!" dedi alayla.

Duy da inanma! Yıldız iki ağlayıp beş sızlanınca üçü birden beni lime lime edeceklerdi. Güldüm hâllerini düşündükçe.

Akşam saat sekiz gibi Levent'ten haber geldi. Bütün ekip hazır bekliyormuş. Tabii olaydan uzak kalmış ben, düğünün nerede yapılacağını bile bilmiyordum. Biz bir eksikle iki gönüllü bir zoraki düştük Yıldız Hanım'ın derdi için yollara.

Memnuniyetsizce "Yer nerede?" diye sordum. Ali "Ulan WhatsApp'tan davetiyeyi attım ya sana. Bakmadın mı?"

"Ali uzatma." dedim.

Ali "Bekir lan at şunu yolun kenarına. Bu gece bitmez bunun suratıyla. Sanki ben evleniyorum gibi kapris yapıyor." dedi.

"Ali evlen ulan bir daha! Bırak kapris yapmayı, düğününde göbek atmazsam şerefsizim." dedim.

"Bunu yiyorsa Aslı'nın yanında söylesene lan!" dedi keyifle.

Bekir "Seni alnının ortasından vurur yeminle." dedi kahkahayla.

"Aman kalsın! Biliyorum ben onun nişancılığını." dedim ciddiyetle.

O sırada sanki her şey gül bahçesi gibi Ali "Bekir açsana şu müziği! Beynimizin pasını siler." dedi.

Bekir "Valla iyi düşündün." dedi ve müzik çaların düğmesine bastı. Şerefsiz lan bunlar! Bir bunlarla muhatap olan pişman bir olmayan! Ümit Besen söylüyor, bunlar eşlik ediyor...

Nikâhına beni çağır sevgilim.

İstersen şahidin olurum senin.

Bu adam kim diye soran olursa

Eski bir tanıdık dersin sevgilim.

Bütün yol boyunca bu şarkıyı dinlettirdiler ya, alacakları olsun! Arabadan iner inmez Ali ve Bekir oldular başıma görevimiz tehlike! Sedat'ın neden devamlı *'Ya Sabır!'* çektiğini şimdi daha iyi anlıyordum.

Ali "Rahatça gireriz. Kendimizi yaya yaya çıkarız. Aceleye gerek yok. Mekân bizim. Sadece cımbız Serkan'a mukayyet olun, onun kemiklerini kırmak durumunda kalmayayım." dedi silahını beline yerleştirirken.

"Yayarak çıkma kısmını açıklar mısınız Ali Bey?" dedim sinirle.

Ali "Otel tanıdık, onu kast ettim." dedi gayet rahat bir şekilde. Bekir gülüyor.

"Kim ulan? Kim? Bana niye söylemiyorsun?" dedim sinirle.

"Ya benim iş yaptığım Çinliler yok mu? Aradılar beni, fiyat sordular burayı satın alacakları zaman. Yardım ettim, arayı buldum. İyi bir fiyata aldılar burayı. Şimdi benim başına koyduğum bir arkadaşım yönetiyor." dedi.

Bekir bana bağırır gibi "Ulan Ali! Sen gerçekten bir gün elimde kalacaksın ama hayırlısı." dedi önden yürürken.

Ali "Ne dedim lan ben şimdi?" diye bana sordu.

"Sana değil bana kızgın. Takılma." dedim. Neyse biz indik arka personel asansöründen aşağı balo salonuna açılan mutfağa. Asansörden inmemle karşımda Levent, elinde tabak, doldurmuş tepeleme tıkınıp duruyor.

"Lan Ali Çin yemekleri ne güzelmiş!" dedi ağzı dolu dolu.

Ali "O yediğin köpek eti olmasın?" dedi yüzünü buruşturarak. Levent neredeyse boğuluyordu. Levent öğürerek uzaklaşırken ben burnumdan soluyarak "Başka kimlere haber verdiniz? Levent burada, başka?" derken planı anlamaya çalışıyordum.

"Ekipten birkaç kişi var. Ama içeriğinden kimsenin haberi yok." dedi Ali.

"İçeride annem ve babamla karşılaşma ihtimalim yüzde kaç?" diye sordum sakince.

"Ulan ne işi var Celil amcanın Yıldız'ın düğününde?"

"Lan Bekir'e anlattın, bir şey demedim. Hadi Levent bilsin dedin, ses etmedim. Lan ailedir dedin, hadi onlara da söyledin diye göz yumdum. Tanıdık birisi daha karşıma çıkarsa yeminle giderim." dedim sinirle.

Ali sırıtarak "Lan karısını kaçırma şerefine nail olan çok kişi yoktur. O yüzden şahitlerin olsun istedim." dedi.

"Ben bunun acısını senden çıkarmazsam tükür yüzüme!" dedim ve Levent'in yanına yürüdüm. Ali ve Bekir bir beş dakika sonra yanımıza geldiler.

Bekir'i hiç böyle keyifli görmemiştim. "Kızlar bırakın dedikoduyu. Gelini alıp gidelim." dedi yüzünde hain bir gülümsemeyle. Ulan bu Bekir'in içine ne kaçmıştı? Adam kaçırılma dedin mi kabuk değiştiriyordu.

"Plan ne?" diye sordum. Onlar benden hevesli. Alsınlar heveslerini.

Levent "Abi takı törenini mi bekleyecektik? Yoksa nikâhı mı?" diye sordu ya ben aptalca yine bunlara bakıyordum.

Ali "Bence nikâh olsun bitsin öyle alalım Yıldız'ı." dediği an bende jeton düştü.

"Bir plan var ama benim haberim yok, öyle mi?" diye sinirle sordum.

"Cihan'ım sana sürpriz olsun istedik." dedi Ali. İşte şimdi heyecanlanmıştım. Bekir benden hevesli, burun kemerini eliyle sıkıp duruyor. Bunlar psikopata bağlamışlar.

"Lan ne yapacaksınız, katliam mı?" diye bağırdım.

"Horon edeceğuk." dedi Bekir. "Ya Sabır! Bekir bir şey desene!" dedim sinirle.

Bekir "Şerefsizlik yapan bu Serkan değil mi oğlum? Biz niye kızı yangından mal kaçırır gibi kaçıralım?" dedi pis pis sırıtarak.

"Ha diyorsun ki şov yapmadan olmaz!" dedim.

"Aynen öyle! En azından ailesi kızının bok yoluna gitmediğini öğrensin. Yazık insanlara." dedi Bekir.

Ulan bunların yüreklerindeki merhametin yüzü suyu hürmetine ayakta duruyordu bu dünya.

Ali "Lan keşke Abi de gelseydi. Böyle şenlik uzun zamandır olmamıştı." dedi.

Bekir "Duygu ambargo koydu ona." dedi sırıtarak.

Ali "O istememiştir. Yoksa ne yapar eder gelirdi." dedi.

O sırada Levent "Abi gelin oturalım şöyle, nikâhın başlamasına çok var." dedi. Bizi mutfağın iç bünyesinde bir yere aldı. Bir baktık ki envai çeşit yemeklerle kurulmuş bir masa.

Aşçıbaşı "Buyurun efendim! Gönül isterdi ki sizi daha iyi ağırlayabilelim. Ama başka bir zaman mutlaka bekleriz." dedi nezaketle.

Bekir "Rahatsız etmeseydik sizi..." dedi.

Aşçıbaşı "Olur mu efendim? Sizi ağırlamak bizim için şereftir. Lütfen, burası benim odam. Dilediğiniz gibi rahat edin." dedi.

Keyfim niye yerine gelmişti bilmiyorum. "Şaka gibi! Yıldız'ın düğününde yemek yiyorum." dedim gülerek.

Ali "Lan hazır düğün. Gel seni oturtalım damat sandalyesine. Her şey yasal. Alavere dalavere de yok." dedi kahkahayla.

"Allah için hiç alavere dalavere yok Ali! Ulan evlendiğimden kaç ay sonra haberim oldu. Yıldız'ın hâlâ haberi yok." dedim gülerek.

O sırada otelin yöneticisi, Ali'nin arkadaşı göründü. "Ooo Ali hoş geldin! Merhabalar, sizler de hoş geldiniz! Afiyet olsun!" dediğinde Ali çoktan kalkmış adama sarılıyordu. Demek bayağı yakındılar.

"Sağ ol Ferhat'ım, gel beraber olsun!" dedi. Ferhat onunla birlikte tekrar içeri giren aşçıbaşına "Samet niye küçücük odaya kurdun masayı?" diye aba altından sopa gösterdi.

"Levent Bey düğüne yakın kalmak istediklerini söylediler." dedi.

"Darlama adamı. Biz iyiyiz böyle. Zaten geliş nedenimiz belli Ferhat. İşimiz var biliyorsun." dedi gülerek.

Ferhat "O zaman bunu saymam. Benden başka bir isteğiniz var mı?" diye hepimize bakarak sordu.

Bekir "Eyvallah!" derken Ali "Hadi git evine. Biz de bir saate çıkmış oluruz buradan." dedi. Sanki market alışverişine geldi.

"Güzel. O zaman sizlere iyi eğlenceler!" diyerek odadan çıktı.

Dayanamadım "Nasıl bir tesadüftür bu? Serkan ve Yıldız'ın düğününün burada olması..." diye sordum.

Bekir ve Levent gülmeye başladı. Levent "Tesadüf değil, Ali ayarladı." dedi.

"Yuh! Onu nasıl becerdin?" diye sordum ağzım beş karış açık.

Ali "Serkan'ın düğün için ayarladığı otel son anda rezervasyonu iptal etmek zorunda kaldı." derken sırıtıyordu.

Ali devam etti. "Serkan'ın telefon numarasına bir tur firması vasıtasıyla buranın reklamını gönderdim. Tabii reklam ona özel ayarlandı, kampanya şok fiyat falan. Lavuğun vakti yok zaten balıklama atladı."

"Pes Ali!" dedim başka diyecek bir söz yok.

Yarım saatin sonunda alkışlar eşliğinde Yıldız ve sahtekâr damat kürsüde yerlerini aldılar. Biz er meydanına çıkacak gibi mutfak kapısında yerimizi aldık.

Salona açılan mutfak kapısının yuvarlak camından bakmakla bakmamak arasında kaldım. Bir adım attım ama geri çekildim.

O ara Ali'yle göz göze geldim. "Bak hadi, bak!" dedi anlayışlı bir tebessümle.

"Ne bakacağım? Düğün işte." dedim.

Levent kahkahayla "Karısının düğününü görmek herkese nasip olmaz Cihan bak valla!" dediğinde hepsi gülüyordu.

Neyse sahtekâr nikâh memuru başladı konuşmaya. Serkan kendini yırtarak evet dedi. Sıra Yıldız'a geldi. "Siz Muhsin kızı Yıldız Moralıoğlu..." diye başladı konuşmaya. Yalan yok adamın sesi kulağımda kaybolurken ben *hayır* diye bağırmasını ölesiye istedim. Yıldız cılız bir *evet* dedi. Dedi lan! Evet dedi! İyice kinlendim. Alkış tufanı uğultuya dönüşmüştü.

Bekir diğer kapının önünde bekleyen Levent'e "Hadi koçum başlayın!" dedi.

Ulan yemin ediyorum sınır dışına asker çıkarıyor gibiydi. İki kişi hızlıca kapıyı açtı. Levent fişek gibi hızlı adımlarla Serkan ve Yıldız'ın olduğu nikâh masasına tek hamlede sıçradı. Belinden çıkardığı silahı Serkan'ın kafasına dayadı. Ağzının içinde bir şeyler geveledi.

O an gördüm onu, bir melek gibiydi. Hınca hınç salonda bir tek o vardı sanki. Bir insana gelinlik bu kadar mı yakışır? Gökyüzüne inmiş bir yıldız...

Korkuyla gözleri etrafa bakıyordu ve ben gözlerinin beni aradığını biliyordum. Kimse bakmasın istedim ona. Onun yanında, Serkan lavuğunun yerinde olmayı çok istedim. Deli gibi kıskandım. O

aşk dolu bakışını gözlerimde istedim. Onu seyrettikçe anlatılmaz bir huzur kapladı içimi. Hep biliyordum. Benim yolum onun o güzel gözlerini gördüğüm an çizilmişti.

Bekir'in sesiyle kendime geldim. "Cihan!" dediğinde gösterdiği masaya baktım. Asıl sürpriz içerideymiş. Masa başına düşen üç garsondan ikisi meğerse bizim adamlarmış. Hepsi masaların başında, ellerinde silah dikildiler ya ben ağzım açık kalakaldım.

Yanımda dikilen Ali'nin "Ver mikrofonu koçum!" demesiyle otel görevlilerinden biri mikrofonu Ali'ye uzattı. Ali mutfak kapısından bana sırıtarak düğünün yapıldığı salona doğru adım attığında başladı konuşmaya.

Tam onunla içeri gireceğim "Sen dur, sırayla." dedi Bekir sırıtarak.

"Bunca teraneye ne gerek vardı?" dedim derin bir nefesle.

O sırada Bekir'in telefonu çaldı. Bekir keyifle "Osman arıyor." dedi ve telefonu açtı.

"Söyle canım." dedi. Osman ne söylediyse "Harikasın lan bilgisayar kurdu. Eyvallah, görüşürüz!" dedi ve kapattı.

"Neler oluyor?" diye sordum yine.

"Osman tedbir alıyor." dedi sırıtarak.

Bu demekti ki içeride kimse telefon, internet kullanamayacaktı. Teknolojik savaş dedikleri şey buydu.

İçeri giren Ali "Bayanlar baylar, ayakta olan misafirlerimizi yerlerine alalım. Teyzeciğim otur yerine. Hamit yardım et amcaya! Bu şeker çocuk kimin?" diyerek nikâh masasının olduğu yere yürürken etrafa müdahale edip bir şekilde paniği önlüyordu.

Salonun çıkış kapısına koşan birkaç kişiye "Kardeşim kilitli kapılar. Otur yerine, zarar vermeye gelmedik. Tebrik edip çıkacağız." dedi ve Serkan ile Yıldız'ın olduğu yere merdivenlerden kibarca çıktı.

Serkan ve Yıldız'ın oturduğu masanın önünde durup "Serkan Bey, Yıldız Hanım. Allah bir yastıkta kocatamayacak maalesef." dedi. Yıldız büyük ihtimal Ali'yi tanımıştı, yerinden kalkacağı sırada Levent onu engelledi.

Ali korkuyla bekleyen kalabalığa doğru dönüp "Merhabalar, bu güzel gecede bizi yalnız bırakmayan herkese hoş geldin diyorum. Ben Ali Aral. Neden burada olduğumuzu size açıklamadan önce bir iki noktayı belirtmek isterim. Kimse yerinden kalkmayacak. Ses istemiyorum. Yok ben kahraman olmayı beklemiştim diyorsanız, masaların başında dikilen arkadaşlarım kafanıza sıkabilir. Ellerinde gördüğünüz silahlar gerçektir. Ama gerekmedikçe kullanmayacaklarını ben size garanti ediyorum. Sonuçta düğüne geldik değil mi?" diye konuşurken Bekir "Şaklaban lan bu!" diye kahkahalarla gülüyordu.

O sırada Serkan "Neler oluyor burada? Siz kimsiniz?" diye ayağa kalkmak isterken Levent "Otur yerine!" diye bunu omuzundan sandalyeye doğru itti ve kafasına silahı tekrar dayadı.

Bunu kendine yediremeyen Yıldız'ın babası "Bu ne rezalet! Bizden ne istiyorsunuz?" diye ayağa kalkacaktı ki masanın başında bekleyen garson "Lütfen oturun!" diyerek silahını ona çevirdi.

Muhsin Bey "Tamam sakin! Yavaş bak, çocuklar var. Sakın ateş etme!" diyerek yerine oturdu.

Tamam ağlayanlar, korkudan yanındakine sarılanlar vardı da yapacak bir şey yok. Kurunun yanında yaş da yanıyor.

Ali, Yıldız'ın babasına "Siz gelinin babası oluyorsunuz değil mi?" diye sordu. Ben şaşkın bir şekilde "Lan onu da mı öğrendiniz?" diye sordum Bekir'e bakarak.

"Ne sandın? Dersimize çalıştık biz." dedi gururla ama adam belli şu durumdan deli zevk alıyor.

Muhsin Bey "Evet! Bu yaptığınızı ödeyeceksiniz." dedi dişlerini sıkarak. Yıldız "Baba lütfen sus." dedi korkuyla.

Ali "İkili sohbetleri edeceğimiz çok zamanlar gelecek Muhsin Bey. Şimdi gelelim burada oluş nedenimize..." diyerek Serkan'ın yanına yürüdü ve ensesinden tuttuğu gibi ayağa kaldırması bir oldu.

"Bu adam evli bir kadını kandırıp nikâh masasına oturtacak kadar şerefsizdir. Değil mi Memur Bey?" diye sahte nikâh memuruna doğru baktı.

Adam büyük ihtimal korkudan altına sıçtı çünkü kekeleyerek ayağa kalktı. "Vallahi beni o buldu. On bin lira teklif etti. Gelinin haberi var, dedi. Yemin ederim kötü bir niyetim yoktu. Çocuk okutuyorum ben, para için yaptım." diye takır takır konuşurken Ali'nin "Otur yerine!" diye bağırmasıyla adam külçe gibi kalktığı sandalyeye çöktü.

Yıldız ayağa kalkmış, şoke olmuş gözlerle Serkan'a bakıyordu.

Ali "Doktor söyleyeceğin bir şey var mı?" diye sordu.

Serkan, Yıldız'a baktı ve "Ben ne yaptıysam seni sevdiğim için yaptım." dedi ama bunu duyan Muhsin Bey yerinden kalktığı gibi koşarak sahneye çıktı.

Ben olanları mutfak kapısının düğün salonuna açılan kısmından izlerken Bekir "İşimiz bitti hadi gidelim Devamsız. Yıldız gelmek isterse Ali onu getirecek." dedi. Gözlerine baktım.

Aptala dönmüş gibi "Ama..." dedim.

Bekir "Cihan bundan sonrası Yıldız'a kalmış. Zorla aşk olmaz." dedi. Haklıydı. Ona da bana da bir seçenek sunuyorlardı. "Ben sizi hak etmek için ne yaptım?" diye sordum.

Bekir "Duygu'yu bize bağışladın." dediğinde göz gözeydik. Birlikte personel asansörüyle garaja indik. Orada bizi yirmi kişilik bir koruma ordusu bekliyordu. Siyah film camlı Transporter'ın kapısı açıldı.

Bekir "Hadi bin." dedi.

"Siz?"

"Lan bizi evde çoluk çocuk bekler. Sizinle ne işimiz var?" diye güldü.

"Geleceğinden bu kadar eminsin yani?" dedim.

"Ben senden eminim Allah'ın oğlu. Yıldız akıllıysa gelecektir. Ben olsam gelirdim." dedi sırıtarak.

"Sağ ol ya!" dedim gülerek.

Bekir "Bizi habersiz bırakma. Kızlar meraktan ölürken, bizi yer bitirirler ona göre!" dedi ve kapının kapanmasıyla tek başına oturduğum deri koltuğun soğuğuyla baş başa kaldım.

Zaman hediyedir aslında...

Aradan on dakika mı geçti? Yirmi dakika mı? Bilmiyorum ama bana asırlar gibi geldi. Kötü bir şey olmasından korkup hızla indim. Tam asansör düğmesine bastım, kapı açıldı. Ali ve Yıldız'la burun burunaydık. Bu anı yıllar içinde bile anlatacak kelimeleri bulamayacağım. Niye yine içim umutla doldu? Cevap Yıldız...

Ağlamaktan yine ağzı burnu kıpkırmızı olmuş, koca gözlerini örten perçemleriyle karşımdaydı.

Ali "Nereye Cihan, hayırdır?" diye böğürdü.

"Cehenneme Ali!" dedim gözüm Yıldız'da.

Ali hiç bana uymadan elime bir anahtar tutuşturup "Kadıköy'e gidiyorsunuz. Bizim apartman var orada. Bütün daireler bizim. Hepsi dayalı döşeli. Ama siz yedi numarada kalacaksınız. Sedat başka bir yere gidemezler dedi, haberin olsun." dedi.

Ben, Ali'nin söylediklerini algılamaya tenezzül bile etmeden aklını yitirmiş gibi Yıldız'a bakıyordum. Neydi fikrim? Neydi hissettiğim? Ne ben tepki verebildim ne o. Gözlerim gözlerinde öylece kaldık. Ne o konuşabildi ne ben.

Ali "Lan hadisenize!" diye sertçe bağırınca Yıldız korkuyla zıpladı ve "Ama..." dedi.

"Ama ne Yıldız?" diye Ali sinirle sordu.

"Babam... Annem çok merak edecek... Ben..." dedi ama gerisini getiremedi.

"Sen onları kafana takma. Ben şimdi yanlarına çıkıp başından sonuna her şeyi anlatacağım." dedi ya benim artık olaya dahil olma zamanım gelmişti.

"Ali neyi anlatacaksın? Birisi bir şey anlatacaksa bu sen değilsin." dedim sinirle.

Ali sinirle "Lan yürü git! Sen mi anlatacaksın? Adamın kızını aldım geldim. Sen şimdi olur olmaz konuşur, kendini öldürtürsün. Ben hallederim. Sen git kendi işini hallet." dedi. Yıldız sesi titreyerek "Ben konuşabilirim." dedi.

Ali "Doğru, anlatırsın sen. Alıştın herkese bülbül gibi şakımaya. Şimdi ne anlatacaksın babana? Bunlar beni kaçırıp böbreğimi çaldı dersen ancak kurtulursun." dedi alayla.

"Ben..." dedi Yıldız gözünden akan yaşlarla.

Ali "Hadi! Binin şu arabaya." dedi. O sırada asansörden Bekir ve Levent indi. Bekir "Cihan siz daha burada mısınız?" diye sordu Yıldız'a bakarak.

"Abi siz de ne meraklısınız beni göndermeye!" dedim sinirle.

Ali "Gitme Cihan! Gitme! Hatta valla sen yukarı çık. Serkan'ın sık kafasına ancak rahatlarsın. Tabii sonra Sedat'la sen uğraş. Sonra bizi depoya mı çeker, neremize ne sokar sen düşün." diye bana diklendi. Deli lan bu Ali!

Ben derin bir nefes alıp "Bunu ben halletmeliyim." dedim.

Ali "Bekir gönder şunu, ağzını burnunu dağıtacağım salağın." dedi.

Bekir "Cihan sen bir sakinleş, ne yapacağına karar ver, ona göre. Hadi al Yıldız'ı, gidin. Ha istemiyorum diyorsan, yol belli. Yıldız'ı Sedat'ın yanına götürürüz. O ailesiyle irtibata geçer zaten." dedi.

Ben o sinirle "Bende kabahat, bende! Bok yedim anlattım size! Ama yok o ilk boku yemem değildi! Osman'ı dinleyip sıkmadım kafasına!" diye arabaya doğru yürüdüm. Önünde durup hırsımı çıkarırcasına "Bu ne ya? Normal bir araba yok mu?" diye gerisin geri dönüp bağırdım. Hepsi durmuş beni seyrediyorlardı.

Levent "Bir daha marka ver, ona göre ayarlarız." dedi alayla.

Ali "Sizi bizim Macit bırakacak." dedi. Ben sinirle, açılan kapıdan arabaya bindim.

Ali yine Yıldız'a bir şeyler söyledi. Yıldız beyaz kefeni üzerinde, kendi mezarına gider gibi arabaya yürüdü. Kapının önünde durup bana baktı. Bin dememi bekliyordu sanırım. "Çekinme bin, olmadı kaçarsın." dedim. Yıldız arabaya üzerindeki gelinlikle zar zor bindi. Karşıma oturup "Mendil... Mendil var mı?" diye sordu.

"Ne yapacaksın?" diye bağırdım avaz avaz.

"Burnum akıyor." dedi sesi titreyerek.

"Gelinliğine sil!" diye bağırmamla Macit "Al yenge." diyerek mendil uzattı ve ara bölmeyi kapatıp kendini bizden soyutladı. Çıktık yola ama bu yol bitmeyecekti. Beşiktaş-Kadıköy trafiği gecenin dokuzunda arapsaçı olmuş, millet arabaların içinde neredeyse piknik yapıyor, o kadar! Ben çevirmişim kafamı yola, Yıldız'ı yok sayarken Yıldız "Ben... Ben sanmıştım ki sen benim için geldin ama sen..." diye konuşuyordu ki devamını getirmesine izin vermedim. Öyle sinirliydim ki...

"Ama ne? Ne? Ne sandın?" diyerek oturduğum yerde dikleştim.

"Beni sevdiğini..." diye kuracağı cümleyi "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Ulan ben seni düğününden aldım düğününden! Gelmeseydim bu gece o herifin koynuna girecektin! Ne sevgisinden bahsediyorsun sen?" diye kestim. Bağırırken gırtlağımda ne kadar damar varsa patlamıştır.

"Cihan ben..."

"Sen diye bir şey yok! Yıldız diye biri yok! Hele biz diye bir şey hiç yok! Bunu kafana sok!" diye elimi elime vura vura hırsımı çıkarırken Yıldız hâlâ sorularına cevap arıyordu. Ama benim onu konuşturmaya niyetim yoktu. Bu zamana kadar konuşmuştu da ne olmuştu? Hâlim ortada.

"Ben mecbur kaldım Cihan, beni dinlesen..." diye konuşmaya çalıştı çünkü hıçkırıklarından konuşamaz hâldeydi.

"Bak şu Allah'ın işine! Silahların içinde burnundan kıl aldırmayan Yıldız, evliliğe mecbur kalmış!" diye alayla yüzümü gözümü yamulturken Yıldız öfkeyle "Peki niye buradayım? Neden geldin?" diye bağırdı.

Avaz avaz "Sedat'a sorarsın niye buradasın! Şimdi kapat çeneni!" diye bağırdım.

"Beni dinlemelisin... Oteldeki o gece..." derken kestim sözünü tekrar. "Yıldız sus artık! Yoksa ben susturmasını bilirim." diye bağırırken artık kendimi sinirden ortadan ikiye ayırabilirdim.

O sırada araba durdu. Macit ara bölmeyi açmaktansa beni aradı "Cihan geldik." dedi. "Tamam Macit, iniyoruz." dedim. Bir iki saniye sonra kapı ardına kadar açıldı. Sinirle arabadan indim. Macit şoför tarafında beni bekliyordu "Bu senin arabanın anahtarları, bagajda valiz varmış. İhtiyacın olur diye Duygu hazırlamış. İşte orada." diye sokağın karşısında park edilmiş arabayı gösterdi.

Anahtarı elinden alıp "Seni de yorduk!" dedim teşekkür ederce.

Macit "Eyvallah!" dedi ve arabaya bindi. Sinirle "Yıldız in aşağı!" diye bağırdım. Yıldız arabadan indiğinde Macit hiçbir şey demeden gaza basıp gitti.

O gider gitmez apartman kapısına ilerledim. Yıldız kurbanlık koyun gibi beni takip etti. Bu kabullenişi sinirimi bozmakla birlikte,

niye gelmeyi kabul ettiğini merak ediyordum. Ali ona bir şeyler demiş olmalıydı. Tehdit edecek olsa, Bekir bana 'Bundan sonrası Yıldız'a kalmış.' demezdi.

Apartman kapısından hırsla girip asansörün düğmesine aynı hırsla bastım. Asansörün gelmesini beklerken Yıldız'a bakmıyordum. Asansör geldi, bindim ama kapısını kapatmadım Yıldız gelsin diye.

Sakarlıkta birinci bu kız! Nasıl olduysa apartman kapısına o siktiğimin gelinliğini sıkıştırmış. Durdum seyrediyorum. Çekti, çıkmadı. Kapıyı açmaya çalıştı, açamadı. Çaresizce "Lanet olası çıksana!" diye iyice asıldı. Sinirle asansörden indim. Yanına gidip ona bir şey söylemeden gelinliği tutup çekmemle gelinliğin dörtte biri kapıda asılı kaldı. Elimde kalan parçayı sertçe Yıldız'a doğru savurdum ve tekrar asansöre yöneldim. Yıldız sesini çıkarmadan peşimden geldi.

Üçüncü katta yedi numaralı dairenin önünde ben anahtarla kapıyı açarken "Burası.... Yeni evin mi?" diye sordu. Cevap vermedim.

Kapıyı açıp "Geç." dedim. Yıldız gözlerini benden ayırmadan içeri girdi. Kapı, antresi olan bir salona açılıyordu. Salon gayet sade ama şık döşenmişti. Uzun bir konsol, üçlü kırmızı bir kanepe iki de berjer koltuk vardı. Salonun en sevdiğim yanı devasa televizyon oldu. Televizyon ünitesinin üzerinde duran çerçevelenmiş fotoğraf burada kimlerin yaşadığının az çok kanıtıydı. Üç adam bir kadın sırıtarak çerçeve karesinden bana bakıyordu. Duygu'yu sarmış üç devesi, ortalarında mutlu mesut yıllar öncesinden olduğu belli fotoğraf lunaparkta çekilmişti. Çerçeveyi alıp çekmeceye koydum. Niye bilmiyorum...

O sırada ayakta dikilen Yıldız "Cihan... Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Sesini duymak bana iyi gelmiyordu. Hoş varlığı bile niye beni bu kadar rahatsız ediyordu hiçbir fikrim yok.

"Konuşulacak bir şey yok. Geç bir odaya, fazla ortalarda görünüp beni sinirlendirme." diye arka tarafa yürüyüp odalara baktım.

Üç yatak odası vardı. Birine girip kapıyı sertçe kapattım. Sinirle üzerimdekilerden kurtulup her şeyden saklanmak istercesine yorganın içine girdim. Sağa döndüm sola döndüm geçen bir saatin ardından pes ettim. Zaten ben duş almadan uyuyamazdım. Hızla yattığım yerde doğrulup üzerimdeki tişört ve şortuma baktım. Umursamadan "Görmediği şey mi?" diye içeri geçerken evin soğuğunu algılamam bir oldu. Evin dışarıdan bir farkı yoktu. Buz gibiydi.

Odadan çıktım. Tam kombiyi yakar duşa girerim diye düşünmüştüm ki salonda gelinliği üzerinde, koltukta uyumuş Yıldız'ı gördüm. Ayaklarında incecik çorap üzerinde gelinliğiyle evin soğuğundan büzüşüp kalmıştı.

"Yıldız!" diye seslendim sinirle. Acaba soğuktan donmuş olabilir miydi?

Yanına doğru yaklaşmamla durmam bir oldu. Gözlerim önce o güzel gözlerini örten kirpiklerine takıldı. Makyaj küfürdü lan bu yüze! Kirpikleri neredeyse yanaklarına değiyordu. Soğuktan rengini yitiren dudaklarında hiç ruj kalmamıştı. Allah biliyor ya o dudakları dudaklarımda ısıtmak istedim.

Sonra gelinliğin örtmediği omuzlarına indi bakışlarım. Her hâli güzeldi bu kadının. Kilo verince daha belirginleşen boyun çukurunda takılı kaldım bir süre. Sonra aklımda belirdi o dokunmaya kıyamadığım bedeni. Dekoltesi öfkeyle karışık bir hazla doldurdu bedenimi. "Hiç giymeseymiş!" diye sinirle soludum gözlerim dekoltesinden taşan göğüslerinde gezerken. Sinirle çektim bakışlarımı geçmiş aklımda belirdikçe.

İçimdeki kırgın adam bırak ne hâli varsa görsün dedi de benden bağımsız dilim "Yıldız!" diye seslendi tekrar. Ama nerede? Ölüm uykusuna yatmış belli. Yine bahane bulmuştu âşık yanım ona

yaklaşmaya. Usulca sokulup bir hamlede kucağıma aldım. Tüy gibiydi kollarımda. Ufacık bedeni kollarımda kayboldu sanki. Kafası öne doğru düştüğünde alnı dudaklarımdaydı. Öpmek istedim, yalan yok. Sadece alnını mı her yanını...

Onu benim yattığım odaya götürdüm. Usulca yatırdım yatağa. Tam üzerini örterken pamuk prenses gibi açtı gözlerini. Gözleri gözlerimde, benim elimde yorganın ucu öylece kalakaldım.

Yorganı olduğu yerde bırakıp doğrulacaktım ki Yıldız "Gitme ben çok üşüdüm!" dedi gözleri dolu dolu.

İçimdeki öfke geri geldi "Ne yani beni ısıt mı diyorsun?" dedim canını yakmak için. Yıldız'ın yüzü aydınlandı sanki. Hızla yataktan çıkıp önümde dikildi ve "Şu gelinlikten kurtulmama yardım eder misin?" diye sordu ve sorar sormaz arkasını döndü.

Hadi hayırlısı şimdi neyin peşinde, diye düşünürken gelinliğin arkasındaki düğmeleri baştan aşağı açmaya başladım. Düğmeleri açtıkça gelinlik aşağı doğru kaydı. Son düğmeyi açtığımda Yıldız beyaz dantel iç çamaşırlarıyla bana doğru döndü. Elini yukarı doğru kaldırdığında bana sarılacağını düşünmem hayranlığımdandı.

Eliyle saçındaki duvağı çekip kenara attığında iyice uzayan saçları omuzlarına döküldü. Gözleri gözlerimde, elimi tutup yatağa çekerken "Hadi beni ısıt!" dedi ya aklım güvensizlikle olmadık şeyler düşünmeye başladı. Onca gün köşe bucak benden kaçan kadın şimdi niye kendini bana sunuyordu? Acaba Serkan puştuyla bir şeyler yaşamıştı da... Devamını getiremediğim, aklıma düşen iğrenç düşünceyi kafamda silmeye çalışmam gerçekten acınasıydı.

Ben bu ana kadar bir sürü ikilem yaşamışımdır. Ama böyle bir ikilemi bir daha ömrü hayatımda yaşayabileceğimi sanmam. Deli gibi istiyordum. Bunun ötesi berisi yoktu. Sadece aklımda bir yerde cılız bir fısıltı vardı bana *hayır* diye seslenmeye çalışan.

"Bu ne şimdi?" diye sertçe sordum ama sesimin tonu düşmüştü yalan yok.

"Hiç... Üşüdüm." dedi ve kurbanını ağına düşürmüş tarantula gibi beni yatağa çekti. Dizlerimin üzerinde yatağın ortasında öylece onu seyrediyordum. Acaba o güzel bedeninin o kumaş parçalarının içinde ne kadar seksi durduğunun farkında mıydı? Hele o ince külotlu çorabı beni benden aldı yalan yok! Çorabı parmaklarımı bacaklarına sürte sürte çıkarmayı hayal eder olmuştum. Yatağın ortasında öylece durmuş, buz gibi elleri ellerimi sıkı sıkı tutmuş bekliyordu.

"Beni ısıtmayacak mısın?" dedi gözlerini gözlerimden kaçırarak.

"Beni şaşırtıyorsun." dedim beni hayrete düşüren bu hâlinin anlamını çözmek için. "Sadece... Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek istiyorum." derken bana sarılıp bedenini bedenime yasladı. Ben mi? Ne derse yapacak durumdaydım. Bana hayır diye seslenen cılız ses, artık dilsizdi. Bana sarılan, soğuktan buz kesmiş bedeni benim için yangın yeriydi. Ateşe düşmüştüm ve ben o ateşte cayır cayır yanmaya razıydım.

Onu sarıp sarmalayıp kendimle birlikte yorganın içine sokmamak için kendimi zor tuttum.

"Sarılsana artık, çok üşüyorum görmüyor musun?" dedi. Utangaç bir ifadeyle yüzünü bana doğru kaldırıp dudaklarıma uzanırken beni kendine doğru çekmeyi ihmal etmedi. Bana uzanan dudaklar için ölebilirdim de bugün değil.

"Bu nasıl bir oyun?" diye sordum çok değil bir iki santim kendimi çekerek.

Yıldız "Oyun yok. Sen ne dersen o. Şimdi seni öpmem için izin ver." dedi ve ensemden tutup dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı. Bedeni titriyor, dudakları acemi, bir o kadar arzuyla dolu beni öpüyordu. Acemi hareketleri beni benden alırken korkak ve bilinçsizdi. Nefesi yetmiyor, kendine zaman tanımak adına sudan çıkmış

gibi solurken bunun beni daha bir ateşe sürüklediğinin farkında değildi.

Usulca "Senin beni ısıtacağın yok. Ben seni ısıtayım o zaman." derken tişörtümün eteğine uzanıp çıkarmam için yukarı doğru kaldırdı.

"Yıldız yanlış sulardasın." dedim tişörtümü tutup çıkarmasına izin vermedim.

Yıldız kalbime elini koyup "Doğru yerdeyim. Lütfen beni reddetme, izin ver." dedi ve tişörtüme tekrar uzandı.

Öyle cazip, öyle kışkırtıcıydı ki ona karşı inşa ettiğim bütün duvarları tek tek yıkıyordu. Bu hâli ölsem aklımın ucundan geçmezdi.

Ondan kurtulmak için "Senin kafan mı güzel?" diye yataktan kalkacakken Yıldız tişörtüme iyice asıldı. "Cihan! Neden anlamıyorsun? İlla çirkeflik mi yapayım?" diye sesini yükseltti.

"Ne istiyorsun Yıldız? Amacın ne? Bak bu da bir oyunsa..."

"Ne istediğim belli değil mi?" derken utançtan gözlerime bakamıyordu ama beni yavaşça kendine çekip dudaklarıma uzanmasıyla arzuyla öpmesi bir oldu. Bedeni soğuktan hâlâ buz gibiydi. Dudaklarına yaren olmuş dili beni öyle bir öpüyordu ki cevap vermemek çok büyük günahtı. Ağzının içinde dolanırken kendimi kaybetmiştim. Dudakları beni oyalarken elleri tişörtümü çıkarmakla meşguldü. Tam kollarımı havaya kaldırmıştım, kendimi hırsla çektim.

"Sana güvenmiyorum." dedim nefes nefese. Yıldız "Ne o bakir misin yoksa? Ya da canını yakıp seni yarı yolda bırakmamdan falan mı korkuyorsun? Ya da gerçekten Osman'la aranda bir şey mi var?" diye elini beline koyup alay edercesine konuşurken "Ulan ben sana..." diye omuzlarımdan çıkmak üzere olan tişörtümü ensemden çektiğim gibi çıkarmamla onu altıma almam bir oldu. Yıldız ilk şokla bana korkuyla baktı. Gözleri gözlerimde, bir iki saniye öylece

durduk. Usulca elini alnıma doğru getirip alnıma düşmüş bir tutam saçı sevgiyle kenara çekti.

"Benim olman hiçbir şeyi değiştirmez." dedim sertçe.

"Senin olurum ya o bana yeter." dedi, gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Ağzı burnu kıpkırmızı hâliyle bile çok güzeldi. Ona hayır demek öyle zordu ki...

"Seni sırf bu yüzden affedeceğimi sanıyorsan..." dedim. Bu vazgeçmesini sağlayabilirdi.

"Zaman hediyedir. Ne getireceği hiç belli olmaz." dedi ve beni kendine çekerek dudaklarını dudaklarımda bir kere daha kaybetti. Dili beni kıvama getirmek için uğraşıp dururken buna gerek olmadığını ona belli etmek için bacaklarını aralamam ve kendimi ona bastırmamla Yıldız taş kesildi. "Korktuysan bırakabilirim." dedim alayla.

"Şu şortundan kurtulsan mı acaba?" dedi bana meydan okurcasına. Dönüş yoktu. Yıldız bu gece benden istediğini alacaktı. Gecenin sonunda kim pişman olacaktı orası karanlık.

Dudaklarında özlem dolu günlerin acısını dindirip, boynunda dolandım bir süre. Yıldız teninde bana yer açarken bana uyum sağlamaya çalışması beni benden alıyordu. İç çamaşırından taşan göğüsleri dudaklarımdan nasibini alırken onu ters çevirip iç çamaşırının kilidini açmamla çıkarmam bir oldu. Onu tekrar bana doğru döndürmemle Yıldız "Cihan..." dedi.

"Ne?" dedim sinirle.

"Korkutmaya çalışman beni vazgeçirmeyecek." dedi.

Beni kışkırtıyordu ve ben buna dünden razıydım. Ellerim heyecandan titremeye başlamıştı. Gözü dönmüş aç kurtlar gibi avuçlarımda kayboldu dolgun göğüsleri ama yetmedi. Aylardır onun özlemiyle yanıp tutuşurken göğüslerini dudaklarımla buluşturmam bir

o kadar doğaldı. Yıldız gözlerini kapatmış, kendini benim rüzgârıma bırakmış, savruldukça savruluyordu. Adım istekle ağzından dökülürken elim sıcaklığına kaydı. Çorabını ve iç çamaşırını sabırsızca ondan kurtarıp sıcaklığına ulaşmalıydım. Dayanamıyordum. En nihayetinde bu da bir candı. Dudaklarımı istemeye istemeye onun eşsiz teninden çekip dizlerimin üzerinde doğruldum.

Yıldız "Yine ne var?" diye sordu nefes nefese. Saçları çarşafa yayılmış, benim olmak için bekleyen bu muhteşem güzelliği seyrederken cevap vermeye tenezzül bile etmedim. Gözlerim her yanında dolanırken Yıldız utanıp yorganı üzerine alacağı sırada "Sakın keyfimi bozma!" dedim ve kalçasının iki yanına uzanıp külotlu çorapla birlikte iç çamaşırını bedeninden sökercesine aldım. Gözlerimi ondan ayırmadan ağır ağır ayağa kalktım. Gözlerine bakarken az çok başına gelecekleri anlatır gibi şortumdan kurtulduğumda Yıldız'ın bedenimde dolanan gözlerini benden kaçırmasıyla kendimi daha bir erkek hissettim. Korkuyordu, biliyordum ama bu beni durdurmadı. Bacaklarını aralayıp usulca üzerine uzanmama itiraz etmedi. Ben şimdiye vazgeçer diye düşünmüştüm ama geçmedi. Bedeni soğuktan buz gibi olabilirdi ama kasıkları ateşti. Ve ben o ateşte yanmaya can atıyordum. Sıcaklığına kendimi yaklaştırdığımda cennet kapısını bulmuş gibiydim. Vazgeçmesi için son bir şans vermek istedim. Dirseklerimin üzerinde doğrulup gözlerine baktım.

"Yeter mi?" dedim yalancı bir öfkeyle.

"Bir daha senden kaçmayacağım." dedi. O an gözlerimi gözlerinden çekmeden kendimi yavaşça içine ittim. Yıldız'ın gözlerinin kapanması, derin bir nefes alıp nefesini tutmasıyla ne öfkem kaldı ne geçmiş... Sadece Yıldız! Ama gerçekler hâlâ yakama yapışmış, aklımı rahat bırakmıyordu. Bir kez daha sinirle "Yeter mi?" diye sordum. Yıldız nefesini verip gözlerini açtı. Yüzü kırmızının elli tonu olmuş, öpülmekten yıpranıp irileşmiş dolgun dudakları daha bir seksiydi.

"Sorup durma... Beni utandırıyorsun." dedi. Kollarını boynuma dolamasıyla dirseklerimi indirmem, ağırlığımı üzerine bırakmam bir oldu. Yıldız küçük kıpırdanmalarla daha derinlerine girmemi sağlarken ben ben değildim. Ağzından çıkan küçük acı dolu zevk kırıntıları beni benden aldı. Kendimi kaybedip onunla sevişmeye sanırım bu andan sonra başladım. Gözleri gözlerimden hiç gitmedi. Bir o kadar yavaş, bir o kadar temkinliydim. Yıldız'ın her beni itip geri kabulünde "Bırakalım." dedim. İzin vermedi. Keşke bu an hiç bitmeseydi. Ben hep bu rüyada yaşayabilseydim.

Her güzel duygu tükenmeye mahkumdu. Ve bu riyakâr zevk bedenimde kanım çekilircesine kaybolup giderken ben sırtımı yatağa vermiş nefes nefese uzanıyordum. Sağımda yatan kadına dönüp bakmaya cesaretim yoktu. Bakarsam onun rüzgârıyla oradan oraya savrulabilirdim. Kaybetmeyi bir daha kaldıramazdım.

Tek bildiğim o artık benimdi. Benimdi de bu saatten sonra ne olacaktı? Bu düşünce beni daha bir çıkmaza sürükledi. Yalan yok, kaçıp gitmek istedim. Bu dürtüyle hızla yataktan kalkıp kendimi odanın dışına attım. Çıplaktım ve ben öylece koridorda biraz evvel ne yaşadığımızı düşünüyordum. Galiba bu bir rüyaydı. O salaklıkla duşa girdim. Suyun altında Yıldız'ın ilkinin izleri bedenimden akıp giderken Serkan'la onu bir karede düşündüğüm için kendimden tiksindim. Kafamı toparlayana kadar suyun altında öylece durdum. Sonuçta zorla olmamıştı. O istemişti. Ben istemiştim. Hatta beni kandırmasına izin bile vermiştim. Bu düşünceler beni rahatlattığında kurulanmış, duştan çıkıp odaya girdiğimde Yıldız üzerinde benim tişörtüm, ayaktaydı. Yatak niye toplanmıştı anlamadım. Çünkü karşımda gördüğüm manzarayla büyülenmiş gibiydim. Elbise gibi baldırlarını örten tişörtüm ona iki beden büyüktü ama ressamın elinden çıkmış efsane bir tablo gibi karşımdaydı.

Gür siyah, belinden aşağı inen saçlarını zevkle baştan aşağı süzüyordum da beni görünce arkasına ne saklamıştı? Tabii benim rüya buraya kadar! O gece beni bırakıp gitmesi içimdeki en büyük yaraydı ve ben ona artık zerre güvenmiyordum.

Sinirle "Ne var arkanda?" diye sordum.

"Hiç." dedi ama diğer eli de arkasına gitti.

"Yıldız bak beni zıvanadan çıkarma, fena olur!" dedim bağırarak.

"Gerçekten seni ilgilendiren bir şey değil." dedi telaşla. O sinirle iki adımda yanına gitmem ve onu kolundan tutup arkasını döndürmem bir oldu. Yıldız kolunun acısıyla inledi. Umurumda olmazken elinde tuttuğunun iç çamaşırı olduğunu anlamamla "Bu ne şimdi?" diye sordum.

"Ne bileyim ayıp diye..." dedi ve hızla giydi.

"İç çamaşırını görmem mi ayıp? Yemedim!" demem Yıldız'ın yüzüne tokat gibi çarptı. Gözlerinin dolduğunu gördüm. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Hiçbir şey demeden odadan çıktı. Bir süre sonra duşun sesini duydum. Büyük ihtimal banyo yapıyordu.

Acaba yanına girse miydim? Bu sorunun aklımdan geçmesiyle bedenimin gerilip erkekliğimin taşa dönmesi aynı andaydı. Ona öyle açtım ki... Onun yanında ben, ben değildim ve ona hayır diyecek gücüm yoktu. Gerçi Yıldız beni kandıramayacağını anlamış olmalıydı. Aramızda yaşanan her neyse bir daha istemeyeceğini biliyorum. İşte bu yüzden odadan çıkıp başka bir odaya geçtim.

Gerginlikten her yanım ağrıyordu ve ben aylardır doğru dürüst uyumuyordum. Yatağa uzanıp gözlerimi kapattım. Yalan yok, Yıldız'ı sarıp sarmalayıp uyuduğumu düşledim. Dalmışım...

Her tercih vazgeçişti...

Bacaklarım kasılmış, her yanım uyuşmuştu. Gerinerek uyanmak istiyordum ama omuzumdaki ağırlık beni engelliyordu. Bedenimi gevşetmeyi bir kenara bırakıp omuzumdaki ağırlıktan kurtulmak ister gibi ağırlığa doğru sağa döndüm. Dönmemle sevgi dolu bir sıcaklık beni sarıp sarmaladı. Keyifle kollarımı daha bir esnetip omuzumdaki ağırlığa abandım. Rahatım yerine gelmiş, uykuma devam edecektim ki derin bir nefes almamla burnuma gelen tanıdık koku beni umut dolu duygulara taşıdı. Bu manasız mutluluğu bozmamak için hiç gözlerimi açmayabilirdim. Tabii bu eşsiz kokunun sahibini bulana dek! Gözlerimi fal taşı gibi açıp Yıldız'ın o güzel suratıyla yüz yüze gelmem bir oldu. Gözleri kapalı, kolları belime dolanmış koynumda uyuyordu. İç dünyamda "Lan sen yan odaya geçmedin mi?" sorusunu avaz avaz sorarken odaya göz gezdirmem bir oldu. Demek Yıldız peşimden gelmişti de neden? Böyle aptal bir soruyu sormaktan kendimi alamadım. Cevabı biliyordum da bilen yerlerim ağrıyordu.

İçim eridi kollarımda kuş gibi derin derin soluyan kadınla. Çok da güzeldi koynumda. Biraz daha onu kendime çektim içime sokmak istercesine ama yavaş yavaş açıldı gözleri. Yüzünde mutlu mesut bir tebessüm, gözleri gözlerimi buldu.

Yüzüme yerleştirdiğim öfkeli maskeyle "Rahat mısın?" diye sordum. Yıldız kollarımdan çıkıp yatakta oturdu.

Derin bir iç geçirip nefes aldı ve "Ne cevap verirsem vereyim kızacaksın. Ama evet rahatım, hem de çok." dedi.

"Sence ben bu odaya niye geldim?" diye sordum donuk bir yüz ifadesiyle.

"Öteki oda dağılmış diye olabilir. Duştan çıktım, baktım burada uyumuşsun. Ben de girdim yanına. Ben bu evi çok sevdim. Çok pozitif bir ev. İçinde yok yok. Dayalı döşeli, her şey var. Baksana kendime gecelik bile buldum. İç çamaşırımı yıkadığım için şu an giyemiyorum. Bana iç çamaşırı alabilirsek çok güzel olur. Cihan ben çok acıktım. Sabah bir ara kalktım. Buzdolabına baktım. Dolap ağzına kadar yiyecek dolu. Onları kullanabilir miyiz? Sana sormadan ellemedim." diye yine nefes almadan ne anlatacaksa anlatmıştı.

"Bitti sanırım." derken yataktan çıkmam bir oldu. Tam kapıdan çıkacağım Yıldız mutlu bir ses tonuyla "Ben çayı demlemiştim. Sen ekmek alıp gelene kadar kahvaltıyı hazırlarım. Sucuklu yumurta sever misin?" diye sordu bir de.

Ben ona bakarken neye şaşıracağımı bilmez hâldeydim. Yıldız'ın sanki aramız dört dörtlükmüş tavırlarına mı? Üzerindeki ona deli gibi yakışan ayılı geceliğe mi? Yoksa bu evde yumurtayla sucuğu nereden bulduğuna mı?

Sinirle "Sucuklu yumurta mı?" diye sordum. Yıldız gülümserken yine yüzü kızarmıştı. Bakışlarını kaçırıp "Ooo pastırma da var!" dedi. Demek Ali her şeyi düşünmüştü de Yıldız'ın bu mutlu hâli beni sinirlendirmeye yetmişti.

"Hayırdır Yıldız? Gece gözüme giremedin şimdi kahvaltı hazırlayıp mı gireceksin?" diye sordum sapık ama sakin bir sesle.

"Ben..." dedi ama ne diyeceğini bilemediği ortadaydı. Odadan çıkmak için kapıya doğru geldi. Önüne geçtim.

"Yumurtayı sucuklu istemem. Pastırmalı yap belki yaranırsın." dedim.

Yıldız'ın yüzünün rengi kaçtı. "Ben çıkmak istiyorum. Tuvalete gitmeliyim." dedi. Önünden çekilmemle kapıyı açıp çıkması bir oldu.

Neye? Kime? Neden lanet okumalıydım bilmiyorum. Yıldız'ı karşıma çıkaran kadere mi? Merhamet gösterip kafasına sıkmayan kendime mi? Yoksa aşka mı? Onu üzmekten sapıkça bir zevk alıyordum da kendime lanet okuyordum.

Ekmek almak için kendimi dışarı attım. Yürüdüm biraz. İyi de geldi. Eve çıkmadan önce arabadan eşyalarımın olduğu valizi alıp yukarı çıktım. Kapıyı açtığımda Yıldız üzerinde kısacık gecelik, salonda oturmuş televizyon seyrediyordu. Beni görünce eğreti oturduğu yerde daha bir dikleşti.

Elimdeki ekmek poşetini masaya koyup "Hani kahvaltı?" diye sordum.

"Sana yaranamayacağımı anladım." dedi sinirle ama ağız burun yine kırmızı.

"Bak şimdi kalbim paramparça oldu. Tam sana inanmaya karar vermiştim, yine beni yarı yolda bıraktın." dedim alayla ve mutfağa geçtim.

Buzdolabını açtığımda sinirden gülüyordum "Ulan Ali her şeyi düşünürsün değil mi?" diye söylendim vefa hissi içimi doldururken.

Kahvaltılıkları tek tek çıkarıp tepsiye koydum. Sucuğu ve pastırmayı güzelce tavaya yerleştirdim. Tam çaydanlığı elime aldım su dolduruyorum, kapıda Yıldız belirdi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ben pastırma sevmiyorum. Sucukları ayrı koy." dedi. Bu kız kapris nedir biliyor muydu acaba? Tabii yine bana bir fırsat geçti.

"Hazırlamadıysan yemeyeceksin." dedim kaşlarımı havaya kaldırarak. Yıldız hayretle yüzüme bakarak mutfaktan çıktı. Yine hüsranları yaşadığını o kadar belli ediyordu ki her bana iyi davranışı kalbinin daha fazla kırılmasıyla sonuçlanıyordu. Onun arkasından kahvaltılıkları koyduğum tepsiyi elime alıp salona geçtim. Yıldız sırtını bile dayamadan oturmuş camın önündeki koltuğa, bacakları ayna gibi meydanda dışarıyı seyrediyor. Bana gelenler geldi tabii.

"Yarı çıplak oturmuşsun camın kenarına. Adamı katil etme!" derken perdeyi kapatıyordum, birden durdum. Kahkahalarla kendi dediğime gülüyordum "Pardon ben zaten katildim değil mi?" dedim zevkle.

Yıldız kırgınca baktı yüzüme ama bir şey söylemedi. Camın önünden kalkıp televizyonun karşısındaki koltuğa oturdu.

Kahvaltılıkları yerleştirirken "Rejimde misin? Yoksa yardım etmek zor mu geldi?" diye sordum.

"Sen yardım etmemi istemedin. Hazırlamadığın kahvaltıyı yiyemezsin dedin."

"Yanlış anlamışsın." dedim alayla.

"Ben... Rejimdeyim. Baksana çok kilo verdim." dedi kendiyle gurur duyan bir gülümsemeyle.

"Hortlağın çıkmış belli." dememle gülümsemesi yok oldu. Yine canı yanmıştı çünkü gözleri dolmuştu ve yine söylediğime inanmaz bir bakışla bana bakıyordu.

"Hadi bırak şimdi kilolarını, gel şu yumurtayı pişir de yiyelim. Sonra yaparsın rejimini." dedim. Yıldız hayır demedi. Peşimden mutfağa girdi. Mutfak gerçekten küçüktü. Tavanın altını yakıp "Burası kimin evi?" diye sordu.

"Niye sordun?"

"Erkek kıyafetleri senin mi? Hani şu ilk uyuduğumuz odadaki. Hani kadın kıyafetlerinin olduğu dolaptakiler." dedi ama gözünde deli bir merak vardı.

"Evet." dedim pisliğine. Yemin ediyorum pat diye ağzımdan çıkıyordu. Neyin hazımsızlığıydı bu yaşadığım, bir tarifi yok. O üzülüyordu ya içimdeki şeytan tatmin oluyordu. Oysa ben ona daha önce hiç kıyamamıştım.

"Peki kadın kıyafetleri kimin?" diye sordu ama kepçe elinde bana doğru döndü. Gözlerimin içine bakıp iyi bir şeyler duymak istediğini bu kadar belli edebilir bir insan ama ona istediğini vermeyecektim.

"Arkadaşımın. Niye sordun?"

"Böyle arkadaş mı olur aynı yatak..." dedi ve Yıldız o an buranın benim sevgilimin evi olduğunu sandı. Tam isabet! Diye içimden geçirirken deli bir zevk alıyordum.

"Ama... Ali sana bizim bina demişti! Biz orada değil miyiz? Bu gecelik..." diye üzerindeki geceliğe bakarken cümlesini bitirmesine izin vermedim "Onların başına daha fazla yük olmak istemedim." dedim.

"Benim burada ne işim var? Bu çok aşağılayıcı..."

"Kendini fazla önemseme bence. Hadi bitir şu işini, çok acıktım." dediğimde Yıldız bana hayal kırıklığıyla bakıyordu. Ağladı ağlayacak! Ocağa doğru döndü ama orada değildi. Nereden mi anladım? Sucuklardan. "Yandı sucuklar!" dememle eli ayağı birbirine dolandı. Tavanın içinde kalmış kızgın demir maşayı tutmasıyla eline yapıştı. Canının acısıyla tavaya çarpması ve sucukların üzerine dökülmesi bir oldu. Ben mi? Şoka girmiş olabilirim.

Büyük ihtimal devamlı bir yerlerini yakıyordu. Pratikleşmişti sanırım çünkü akıllıca musluğu açıp elini soğuk suyun altına

tutmasıyla "Tamam bir şey yok ben iyiyim. Sucuklar gitti!" dedi ama ben hâlâ donuktum.

Musluğu kapatmasıyla "Ben gidip bez getireyim, her yer yağ oldu." dedi ve hızla mutfaktan çıktı.

"Sana iş buyuranda kabahat!" diye etrafa baktım ama suçlu bendim. Ayarlarıyla oynayıp dengesini şaşırtmıştım. Baktım gelmiyor, pişmanlıkla banyoya gittim. Kapı aralıktı. Açtığımda Yıldız tuvaletin üzerine oturmuş yine ağzı burnu kıpkırmızıydı. Eğilmiş bacağını üflüyor bir yandan ıslak peçete bastırıyordu. Beni görünce ayağa kalktı. "Kadının geceliği yağ oldu. Onu temizleyip geliyorum hemen." dedi. Gözlerine bakarak elini avucuma aldım. Dört parmağı, avucunun içiyle birlikte su toplamıştı.

"İyisin yani?" dedim.

"Küçük bir yanık."

"Acımıyor yani?"

"Acıyor tabii ama çok değil. İlk değil, çok yakmışımdır kendimi."

"Biliyorum, sakarsın." dedim sevgiyle.

"Gecelik yağ içinde oldu. Senin tişörtün falan yok mu burada?" diye sordu.

"Var." dedim ağzını yüzünü hayranlıkla seyrederken.

"Varsa niye bana vermiyorsun? Baksana hâlime!" diye sorarken yine daldığım Yıldızlı geceden uyanmışçasına ayağa kalktım.

"Bekle!" dedim ve hızla üzerimi giyinip evden çıktım. Eczane bulup yanık kremi aldım. On beş dakika sonrası evdeydim.

Gelen su sesiyle banyoya doğru yöneldim. Banyo kapısını açmamla Yıldız'ın duşta olduğunu görmem bir oldu. Korkuyla sıçradı. Orasını burasını kapatıp "Cihan!" dedi.

"Ne Cihan, ne?" dedim onu görüp ayak parmağımdan saç diplerime kadar ürperirken.

"Ben... Seni gittin sandım." dedi.

"Ben sana bekle dedim. Duş al demedim."

"Yağ bulaşmıştı her yerime. Şu havluyu uzatabilir misin?" dedi.

Uzattım uzatmasına da gel de bana sor! Her yanı her yanımı yaktı geçti. Yıldız apar topar havluyu bedenine sardı.

"Gel içeri bakalım şu yanıklarına." dedim.

"Bana tişört verecek misin? Alt varsa süper olur." dedi.

"Tamam gel sen." dedim. Elimdeki poşetten yanık kremini çıkarttım. Havlu üzerinde girdi odaya. Yatağa oturup "Otur yanıma." dedim.

"Ben hallederim. Önce giyinsem? Ha bu arada alt demiştim ya senin iç çamaşırın da olur. Eşofmanın büyük gelebilir." dedi.

"Taktın ha! Otur hadi! Uzat elini!" dedim. Yıldız saçlarını tek eliyle toparlayıp yanıma oturdu. Eli banyo yapmasıyla daha bir kabarmıştı.

Su toplamış kabarcıkları patlatıp kremini sürdüm. Hafifçe sargı beziyle sardım. Hiç sesi çıkmadı.

"Bacakların?" dedim soğukça.

Elimden kremi alıp "Ben sürerim." dedi mutlulukla. Bu kızın canı yanmıyor muydu? Eli ciğer gibiydi. Bacaklarında kızarıklıklar vardı. Başladı sürmeye. Onu hayranlıkla seyrettiğim kaçıncı andı bu? Islak saçlarını sağ omuzundan aşağı sallandırmış, bacak bacak üzerine atmış hem üflüyor hem sürüyordu.

Hızlı hızlı sürüp "Hadi bana giyecek bir şeyler ver." dedi ayağa kalkarak.

"Aç dolabı, al ne istiyorsan." dedim ya yine o yüzüne yayılan neşe kaçtı.

"Yok... Ayıp olmasın şimdi arkadaşına. Ben senin tişörtünle idare ederim. Sonra alırız bana bir şeyler olur mu?"

"Niye alıyoruz? Senin evde kıyafetin yok mu?" diye sordum.

"Onları en azından bir süre alamam sanırım." dedi ama yine bir şey söyleyeceğim diye tedirgin oldu.

"Sen giy istediğini sorun olmaz." dedim ama Yıldız panter gibi "Ben el âlemin kıyafetlerini giymek istemiyorum. Hele senin arkadaşının kıyafetlerini asla!" diye sinirle bağırmayla bağırmama arasında diklendi. Hoş geldin eski Yıldız!

"Ha benim donuma kadar giyersin öyle mi?"

"Sen... Sen beni mecbur bırakıyorsun. Hem ben senin sevgilinin kıyafetlerini giymek zorunda değilim! Bir de utanmadan beni buraya getirmişsin. Pes yani! Umarım benimle seviştiğin yatak onun değildir! Sen... Sen gerçekten..." dedi ve sustu.

"Ben ne? Sana mı benziyorum?" diye bağırmamla Yıldız bu sefer susmadı. "Beni olmadığım gibi biri olarak görmek hoşuna mı gidiyor senin? Serkan'la yatmadığımı pekâlâ biliyorsun. Ayrıca ben senin gibi, onun evine seni götürüp orada sevişmedim de!"

"Beni kandırdın!"

"Kanmasaydın! Elini mi bağladım? Kolunu mu? Ama merak etme bir daha kandırmayacağım!" diye bağırırken ikimiz de hırsla ayağa kalkmış yüz yüzeydik.

"Ne o, zoruna mı gitti?" diye sordum alayla.

"Hayır, yetemedin!" diye bağırmasıyla aptalca ona baktım ve "Ne dedin sen?" diye üzerine yürürken bütün algım dün geceye kaymıştı. Saniyesi saniyesine aklımda beliren karelerde kendimi hiç yetememiş göremedim ama içime bir kurt düştü. Acaba ilki diye nazik davranışlarım mı ona yetmemişti? Yetemedin ne demekti lan? Türk erkeğinin her şeyine laf et ama malafatına asla!

Yıldız üzerine yürümemle "Cihan beni korkutuyorsun." dedi geri adım atarak.

"Korkmalısın bence." dedim sinirle.

"Niye bu kadar kızdın? Bağırmama mı? Tamam bir daha bağırmam."

"Yetemedim öyle mi?" diye sordum ona doğru bir adım daha atarken.

"Ha o mu? Öyle demek istemedim." dedi ama korkuyla benden kaçmanın yollarını aradığı kesindi.

"Ne demek istediğin umurumda değil!" diyerek onun havlusunu tuttum. Yıldız havluya vantuz gibi yapışmış bırakmıyordu. Tabii benim gücümle baş edemezdi. Onu çekmemle kollarımda yerini aldığında hâlâ havludan medet umuyordu. İstek bedenimi ele geçirmiş aklıma yayılırken Yıldız "Ben sevgilinin evinde seninle..." diyecekken cümlesi dudaklarımda kayboldu. Ne ben, bendim. Ne o Yıldız. Ben ona yettim mi bilmiyorum ama o bana kâfiydi. Hem de fazlasıyla...

Yıldız kollarımda uyuyakalmış bir melek gibiydi. Şimdi tekrar onu benim yapmayı deli gibi istedim. Biliyordum dudaklarına uzanmam yeterdi. Bana hayır diyemeyecek kadar acemi ve umutluydu da benim olmazlarla örülü duvarlarımın yıkılmaya niyeti yoktu. Sıkıntıyla banyoya geçip duş aldım. Odaya girdiğimde girmez olaydım diye geçti aklımdan. Yıldız dün gece zevkle çıkardığım iç çamaşırlarıyla arkası dönük gelinliğini giymeye çalışıyordu.

Ben güzelliğinin tadını çıkararak onu seyrederken bana doğru dönmeden "Cihan düğmelerimi ilikleyebilir misin?" diye sordu ama burnu tıkalı, ağlamış belli. O an gelinlik sanırım yine benim intikam alma heveslisi yanımı tetikledi.

"Niye bu gelinliği giydin? Yoksa sahtekâr nişanlın Serkan'ı mı özledin?" diye sormamla bana dönmesi bir oldu.

Yahu bir kadına ağlamak bu kadar mı yakışır? O burnunun ucu kırmızılaşıp dudaklarıyla aynı renge bürünüyordu ya onu hep

ağlatabilirdim. Tabii ben onu düşlerken yine tokadı yüzüme yedim. Eşekten düşmüş karpuza dönmüş bir sinirle bileklerinden tutmamla onu duvara yapıştırmam bir oldu. Ama Yıldız tokatla da yetinmedi "Terbiyesizleşme Cihan! Daha az önce senin koynundaydım! Onu nasıl özleyebilirim?" dedi gözyaşlarıyla.

"Niye terbiyesiz ben oluyorum? Sen benim yatağımdan çıkıp otelden kaçmadın mı? O adamla evlilik planları kurmadın mı? Şimdi ne değişti? Benimle yatman mı?" diye bağırırken onu bırakmıştım.

Yıldız iyice sinirlenmişti. "Dolaba bak! Asıl terbiyesiz sensin! Burası sevgilinin yatak odası! Beni düşürdüğün durum bu! Giymiyorum ne senin ne o kadının kıyafetlerini! Beni Ali'nin dediği yere götür. Yoksa!"

"Yoksa ne? Kaçar gider misin? Kapı orada ardına kadar açık!" diye bağırmamla Yıldız "Canımı mı yakmaya çalışıyorsun? Tamam yak! Hak ettim, kabul. Ama canın canımdır, unutma olur mu?" dedi gözyaşlarıyla.

"Kimsenin canı değilim ben! Kimse de benim canım değil. Hele sen hiç değilsin! Geçeceksin o ayakları!" dememle Yıldız gelinliği üzerinde, odadan hırsla çıktı. Ben mi? Giyinip evden çıkmam on dakika.

Ya aşk ile var olacaktım ya da aşk için yok olacaktım...

Bir hafta sonra...

Yıldız ne surat astı ne kapris yaptı... O günden sonra tatlı tatlı inat etti. Ne benim tişörtümü giydi ne dolapta sevgilimin zannettiği Duygu'nun kıyafetlerini... Dilim kopsun, nereden söyledim! Ne dediysem olmadı. Üç günün sonunda el mahkûm gidip, ona kıyafet alıp getirdim. İşin garip tarafı yarı çıplak, gelinlikli hâline alışmıştım. Üzerine eşofman giyince bir tuhaf geldi. Bunun yanında, azimle benimle köşe kapmaca oynadı durdu. Hangi odaya gidip uyuduysam sabah kollarımdaydı. Bahanesi de yoktu. "Seninle uyumak istedim. Geldim işte, fena mı oldu? Sevişelim mi?" diye sorarken şirince sırıtıyordu. Bazen kalbime yeniliyor, kızamıyordum ona. Resmen pes etmiştim onun aşkına.

Bir akşam kendini bana vermiş, kollarımda uzanırken "Cihan... Sana bir şey söylemem lazım." dedi ve kendini bana doğru döndürüp dirseklerinin üzerinde yükselerek yüzüme baktı.

"Söyle başımın belası!" dedim ama dudakları öyle cazipti ki uzanıp tadını ala ala biraz daha öptüm.

Yüzü pembeleşmiş, kiraz dudaklarıyla bir portre gibi gülümsedi. "Bugün cep telefonumu açtım. Hastaneden mesaj gelmiş. İşe dönmemi istiyorlar." dedi.

"Şu Serkan'ın çalıştığı hastane..." dedim.

"Orası benim iş yerim."

"Eeee yani? Ne diye bunu bana anlatıyorsun?" diye sordum ama içim içimi yemeye başlamıştı.

"Sen işe gidince ben çok sıkılıyorum. Biraz sosyalleşmem lazım. Ben gezmeyi çok severim. Bir sürü etkinlikler oluyor. Arkadaşlarım kocasını koluna takıp gidiyor. Biz de gideriz değil mi?"

"Biz?" dedim daha ne söyleyecek merak ederek.

"Hem artık kendi evimize geçsek ya! Ne zamana kadar senin bu sözde sevgilinin evinde kalacağız?"

"Sözde sevgili mi?" dediğimde Yıldız üzerime çıkmış, "Öyle biri yok, biliyorum. Beni kızdırmak için uydurdun. Burası Duygu'nun bekâr evi." dediğinde ben kendini sardığı çarşaftan onu kurtarmakla meşguldüm.

"Nereden biliyorsun?"

"Çekmecede fotoğraflarını gördüm. Hem Ali'nin dediği bina burası. Yedi numara." dedi, mutlu mesut sırıtırken dudaklarına uzanmış, dilimi ağzının derinlerinde gezdiriyordum.

Yıldız kendini benden koparıp "Konumuz bu değildi. İşe başlamama ne diyorsun?" diye sordu.

"Senin kararın Yıldız. Tıpkı buraya gelip kendi isteğinle kaldığın gibi." demiştim.

"Bu... Ne demek?" dedi ama o mutlu mesut ifade yüzünden silinmiş, tedirginlikle bana bakıyordu.

"Ne anladıysan o."

"Yani ben bu kapıdan çekip gitsem sen üzülmez misin?"

"Gider misin?" diye sordum pisliğine.

"Cihan biz evliyiz, ben... Ben hayatımı seninle geçirmek istiyorum. Ben gitmek için gelmedim ama..."

"Ama ne?" dedim yine hırsımın gölgesinde.

"Beni istemiyorsan... İstemen için daha ne yapmalıyım bilmiyorum."

"Hakkını yiyemem. Elinden geleni yapıyorsun ama benden bir bok olmaz Yıldız. Ben öyle koluna takıp arkadaş toplantılarına, gezmelere gidebileceğin biri değilim."

"Gitmeyiz, tamam. Unut söylediğimi." dedi Yıldız sesi titreyerek.

"Ne zamana kadar kendinden ödün vereceksin?"

"Bu ödün vermek değil Cihan, ben seni seviyorum ama aynı duyguları paylaşmıyoruz değil mi? Sen bir hırsa kapılıp benim peşimden koştun. Şimdi bitti değil mi?" dedi ya vicdanım ona karşı hiç iyileşmeyecekti.

"Yıldız ben sana evlenme teklifi ettim mi? Sen kabul ettin mi? Hayır. Eğer Ali bize bu eşek şakasını yapmasaydı sen şu an Serkan'ın kolunda o gezmelere gidiyor olacaktın."

"Cihan ben... Senin kollarındayım şu an. Bunun senin için bir anlamı yok mu?"

"Ben senin bu evliliği bu kadar ciddiye alacağını hiç ummazdım. Sen modern bir kız değil miydin? Kalkmış bana kocanı koluna takıp gezmelere gideceğinden bahsediyorsun." dediğimde Yıldız yataktan çıkmış, yine kendince kaçış yolunu seçmişti. Yine hazmedecek, yine küllerinden tekrar doğacak, bana gülümseyecekti.

"Nereye?" diye sordum.

"Ben susadım. Sen de ister misin?" diye sordu.

"Yok, benim çok uykum var." diyerek gece lambasını kapattım. Yıldız bir iki saniye bekledi ve odadan çıkıp gitti. O gece sabaha kadar gelmedi. Ben mi? Uykular haram bana...

Yıldız ne yaptıysa bana yaranamamıştı. Kendini bana verdi, olmadı. Sustu, olmadı. Alttan aldı, olmadı. Yüzsüzlüğe vurdu, olmadı. Kendini bana vermemek için direndi, olmadı. Ağladı, olmadı. Konuştu, olmadı; konuşmadı yine olmadı. Olmadı, olamadı...

Onu her ağlattığımda kendime lanet okudum. Her fırsatta yılan gibi sokan kelimelerimle gözyaşlarında boğdum onu. Onu paramparça eden hareketlerimle çaresiz bakışında kahroldum. Onun bedeninde zevkle inlerken bir tatlı söz duymak isteyen umut dolu bakışında sustum. Evet haklıydım ama değildim. Tamam diyordum, bitti gitti! Unut geçmişi! Ama önüme çıkan her şeye geçmişten bir pay çıkarıyordum ve suçlu Yıldız'dı. Ve o yanımdayken hırsımı çıkarmak adına bahane bulmam bir o kadar kolaydı. Ben bahanelerin adamıydım...

Şirkete gittiğimde aklım hep Yıldız'daydı ama haini bulmak için çalışmak zorundaydım. Ali ilk gün ofiste görünce "Lan Cihan!" diye içeri girmesi bir oldu.

"Sana da günaydın!" dedim.

"Ulan Bekir'le konuşup beni aramamak niye lan?"

"Sana selam söyledim." dedim alayla.

"Şerefsiz!" dedi gülerek.

"Evde işler ne âlemde? Duygu doğurdu mu?" dedim gülerek.

"Cihan'ı evlendirmeden asla, diyor."

"Lan ben evliyim zaten."

"Gelinlik giydirmeden bırakmaz."

"Daha çok bekler." dedim yüzümü buruşturarak.

"Hayırdır?" diye sordu Ali.

"Kıza eziyet ediyorum. Dur durak bilmiyorum. Canını yakmak için resmen kendimden geçiyorum. Ve ben bu değilim." dedim ya Ali bir dikleşip "Eziyet derken?" diye sordu ama sesi değişti.

"Lan yok öyle değil. Eskileri açıp duruyorum. Dilim sivri. Ne yapsa yaranamıyor." dedim.

"Cihan sen bu kızı sevmiyorsun o zaman." dedi Ali.

"Kafam karman çorman. O öyle iyi ki! Ben yapma etme diyorum kendime ama olmuyor. Resmen kendime yeniliyorum."

"Eğer diyorsan ki sevmiyorum, yol yakınken bırak Cihan."

"Ona da cesaretim yok." dedim, saklamaya gerek yoktu.

"Dur bakalım, biraz daha ölç biç ama günahına girme kızın."

Akşam eve gidişimi ertelemem Yıldız'ın uyuması ve benim onu görmeden başka odada uyumam içindi. İnanmak istiyordum bu hâlinin gerçek olduğuna da korkak yanım *'Ya tekrar seni bırakıp giderse?'* sorusuyla buz kesiyordu. Ona karşı ne yaparsa yapsın güvensiz kalacak, geçmişi yüzüne vuracaktım. Ne zamana kadar benimle yanıp yanıp küle dönecek ve azimle küllerinden tekrar doğacaktı?

Gece eve hırsız gibi sessiz sedasız girmem hiçbir işe yaramadı. Hatun yemek masasında oturmuş, önünde koca tabak makarna yiyordu. Üzerinde kırmızı beyaz, ayılı bir gecelik vardı ve ben yine bırak taşı, mermere dönmüştüm.

Yıldız beni görünce hızla yerinden kalkıp boynuma sarıldı. İnce belini saran kollarımla sıkıca sarıldım, inkâra gerek yok.

"Geç kaldın, haber de vermedin. Ay acil bir şey olsa ne yapacağım bilmiyorum." dedi.

"Telefonun var Yıldız." dedim.

"Ben tekrar kapattım telefonu. Boş ver şimdi. Aç mısın? Parmaklarını yersin, bir tavuklu mantar yaptım ki sorma!" dedi üstünü kapatarak. Büyük ihtimal işe gitmekten vazgeçmişti. Ben bunu istemiyordum ki...

"Şirkette bir şeyler yedim, üzerimi değiştirip çıkacağım." dedim ama nereye gidecektim hiçbir fikrim yoktu.

"Bu saatte?" dedi ama açıklama bekler gibi sormamıştı. Tabii ben gemileri yakmak için bir bahane bulmuştum.

"Yıldız hesap mı vereceğim? Sen kilitle kapını, yat! Ne zaman gelirim bilmiyorum." dedim ve üzerimi değiştirmeye yatak odasına girdim. Yıldız ben evden çıkana kadar görünmedi. Arabaya atladım, biraz dolaşıp bir iki saat sonra eve geldim.

Salon karanlıktı. Üzerimi çıkarmak için yatak odasına girdim. Kimse yoktu. Yatak bile bozulmamıştı. Yıldız banyoda olmalıydı. Banyoya giderken içim buz gibi oldu. Banyonun kapısını açtığımda beni karanlık karşıladı. Diğer odalara bakmam ve hüsrana uğramam bir oldu. Yıldız gitmişti.

Salona gelip deli danalar gibi sağa sola dönüp dururken masanın üzerindeki notu gördüm. Sinirle "Bana yine not bırakmış!" diye bağırdım.

Hızla açtım notu. *Koca Cihan'a her şeyi sığdı da... Bir Yıldız sığamadı. Her şey için teşekkürler Cihan...* yazmıştı. Not elimde, koltuğa nasıl çöktüğümü bilemedim.

Hak etmiştim bunu ve artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

İki gün boyunca bırak evden dışarı çıkmayı, oturduğum yerden bile kalkmadım. Ne su içtim ne ağzıma bir lokma bir şey girdi. Gidip Yıldız'ın evinin önünde avaz avaz bağırmak istedim de ne diye bağıracağımı bilemedim.

En sonunda çalan telefonla dünyaya döndüm. Ali arıyordu. Açtım. Sesim kısılmış kederden konuşamadım. Öksürdüm bir iki, sonra kendine geldi sesim.

"Hayırdır lan Yıldız iyi bakmıyor mu sana?" dedi ama sesi bir mutlu geliyor.

"Bunu sormak için mi aradın?" dedim gülerek.

"Hayır hastanedeyiz. Duygu doğurdu." dedi ama kahkahalarla gülüyor.

"Yine kız geldi değil mi?" diye sordum. Biraz olsun hayata dönmüştüm.

"Yok lan ne kızı? İki erkek geldi. İkiz lan ikiz! Çabuk al Yıldız'ı gel, hastanedeyiz." dedi ve kapattı. Yüzümde sırıtık hüzünlü bir tebessümle yerimden kalkıp duşa girdim. Hızla traştı, dişini fırçalamaktı apar topar çıkıp yatak odasına girdiğimde bu evden çıkmam gerektiğini artık biliyordum. Yatak odası Yıldız kokuyordu. Salonda Yıldız'ın terlikleri vardı. Banyoda şampuanı... Mutfakta kahkahaları geliyordu kulağıma. Evet ben artık onu unutmalı ve yoluma devam etmeliydim. Evden Yıldız'dan kaçar gibi çıktım ve biliyordum, artık gerekmedikçe bu eve gelmeyecektim.

Hastane bir bayram havasına bürünmüş olmalıydı. En azından ben öyle olacağını düşünmüştüm. Kimse ortalarda yoktu. Kadın doğum katındaki danışmaya "Pardon Duygu Kara'nın oda numarası kaç?" diye sordum ama kız gözümün içine baktı ve "Duygu Hanım yoğun bakımda." dedi.

"Ne? Ailesi nerede?" diye sordum panikle. O sırada Selma ile Aslı'yı gördüm, ikisinin de yüzünden düşen bin parça.

"Selma! Aslı!" diye onların yanına resmen uçmuştum.

"Cihan!" dedi Selma bana sarılarak.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Duygu sezaryene girmişti. Kanamasını durduramamışlar. Çok kan kaybetti. Yoğun bakımda."

"Tamam bunda bir şey yok. Kan veriyorlar değil mi?"

"Kanama durmuyor." dedi Aslı. Ne diyeceğimi, nasıl avutacağımı bilemedim. Onlara diyecek bir şey bulamazken Sedat'a ne diyecektim?

"Sedat nerede?" diye sordum.

"Yoğun bakımın kapısında." dedi Aslı.

"Sizin dik durmanız lazım. Ağladığınızı görürse Sedat iyice kahrolur." dedim ve yanlarından ayrıldım. Ayaklarımı yere sürte sürte yoğun bakıma gittim. Gitmez olaydım! Böyle bir keder yok. Sedat ortada, Ali ve Bekir yanında duvar dibine çökmüş, boş boş bakıyorlardı. Hepsi aynı hâldeydi, sadece biri değil.

Derin bir nefes alıp "Selamünaleyküm! Burada iki erkek babası var dediler, geldik." dedim.

Sedat acıyla gülümsedi ve "Sonunda yaptı yapacağını." dedi.

"Valla bükemediğin eli öpeceksin. Bir çıksın şu yoğun bakımdan, öpmezsem şerefsizim!"

Sedat "Çıkar değil mi?" diye sorarken gözlerinin dolduğunu görmemle bakışlarımı ondan çekmem bir oldu.

Ali "Çıkar tabii! Çirkin neleri atlattı, bunu mu atlatamayacak?" dedi.

O sırada yoğun bakımın kapısı açıldı ve doktor göründü. Direkt Sedat'ın yanına gelip "Sedat Bey sizin onayınıza ihtiyacımız var. Kanama durmuyor. Maalesef Duygu Hanım'ın rahmini almak zorundayız." dedi.

"Yani?" diye sordu Bekir.

"Bir daha bebek sahibi olamaz." dedi.

"Alın doktor! Canom yaşasın yeter." dedi. Doktor geldiği gibi hızla yoğun bakıma girdi. Bekir sesi titreyerek "Eeee o zaman her şey yolunda gibi." diye gözündeki yaşı silmek için arkasını döndü.

"Yolunda tabii. Baksana doktor yaşayacak, dedi. Değil mi Cihan?" diyen Ali'ydi.

"Valla beş çocuktan sonra bir daha yapmayıversin. Sen de rahat bir nefes alırsın abi." dedim ama rol yaptığım belli olmuyordu umarım.

Öyleydi böyleydi, biz Duygu ameliyattan çıkana kadar hop oturduk hop kalktık. Sedat'ın sakinliği hepimizi diken üzerinde tuttu.

Ali ve Bekir bir an bile yanından ayrılmadılar. Ameliyathane kapısı açılıp doktor "Her şey yolunda. Duygu Hanım yarım saate odasına alınacak." demesiyle herkes birbirine sarıldı durdu. Hüsnü baba elini açıp dualar ederken Sabahat anne bir köşede hüngür hüngür ağladı. Ali'nin anasına sarılıp bir ağlayışı var ki görülmeye değerdi. Bekir sanki kendi canı kurtulmuş gibi gözyaşlarını sakladı durdu. Sedat mı? Gözlerinde biriken o yaşların gamzelerine aktığını gördüm ya artık ölsem de bu anı hiç unutmam.

Duygu üç gün sonra misafir kabul etmeye başladı. Tabii iki tane oyuncak ayı alıp gittim ziyaretine. Tam hastaneye girdim, elimde oyuncak ayılar kalakaldım.

Ali koridorda "Bana bak salak salak konuşup benim canımı sıkma! Ulan sen kimsin de bana *'Sessiz olun beyefendi!'* diye martaval okuyorsun? Okul mu burası? Hastane bildiğin!" diye bağıra bağıra dolanıyordu.

"Bak ne güzel söylediniz beyefendi, burası hastane! Örnek olacaksınız! Örnek! Koca adam almış eline telefonu, avaz avaz küfür ede ede koridorda yürüyor. Bunun çocuğu var, yaşlısı var, hastası var... Utanın bu hâlinizden! Burası benim hastanem. İnsan gibi duracak, sessiz olacaksın!" dedi hatun ama gerçekten taşaklı kadınmış. Herkesin harcı değil Ali'ye laf yetiştirmek.

Ali sinirle "Çattık ya! Kızım bana bak çekil git karşımdan, asabımı bozma." dedi, beni görmesiyle yanıma yürüdü ama kadının onu bırakmaya niyeti yoktu.

Elindeki telefona "Güvenlik, çabuk ikinci kata gelin. Burada haddini bilmeyen bir densiz var!" dedi. Kadın yürek yemişti de Ali'nin kim olduğunu bilmiyordu sanırım.

Ali bana şaşkınca bakarak "Cihan gördün değil mi? Hatun güvenlik çağırdı." dedi.

"Valla çağırdı. Bak güvenlikleri indireyim deme. Yazık adamlara." dedim ne diyeyim!

Güvenlikler beş dakika sonra kadının yanında yerlerini aldılar. Kadının Ali'yi göstermesiyle "Ebru Hanım o... O Ali Bey, buranın sahibi." dediğinde kadın dumur olmuş bize bakıyordu.

"Buranın sahibi olması demek kuralları çiğneyeceği anlamına gelmiyor!" diye Ali'nin gözünün içine bakarak tekrar meydan okudu. O sırada Doktor Serdar koşarak geldi ama kan ter içinde kalmış adam.

"Ne oluyor burada Ebru?"

"Bir şey olduğu yok. Hadsiz birine ders veriyordum." dedi. Ali dayanamadı "Bana bak doktor, getirme beni yanına! Bu sefer Allah yarattı demem duvara çivilerim seni!" diyerek tehditi savurdu.

"Baba duyuyorsun değil mi? Ben bunca sene bu görgüsüzün hastanesinde çalışmak için okumadım. Bitti!" dedi ve o yüksek topuklu ayakkabılarının topuklarını vura vura uzaklaştı.

Doktor Serdar "Ali ne yaptın oğlum ya?" diye kravatını gevşetip yakınındaki sandalyeye oturdu.

"O benim kızım Ebru, sana bahsetmiştim. Bütün hastaneyi çekip çeviriyor. Projeleri yönetiyor. Fransa'ya gidecek şimdi. Bahanesini verdin tebrik ederim!" derken mendiliyle alnını siliyordu. Üzüldüm adamın hâline, tabii Ali de.

"Büyütme bu kadar Serdar. Alırsın akşam gönlünü. Ben de bir daha ses etmem." dedi ama Serdar "Dönmez artık." dedi ve yerinden kalkıp ayaklarını yere sürüye sürüye gitti.

"Aferin Ali!" dedim.

"Tamam lan! Başka doktor mu yok?" dedi ama aklının kaldığını biliyordum.

Ali'yi bırakıp Duygu'nun odasına gittiğimde orada ayrı bir terane dönüyordu. Her ne olduysa Duygu "Bana bakın, ben o DNA

testini istiyorum. Siz beni rahmin alındı diye kandırdınız. Buldunuz iki erkek bebek, al senin dediniz!" diye avaz avaz bağırırken Sedat "Canom! Etme eyleme! Lan film yazıyorsun sanki. Bizim bebekler, nereden çıktı şimdi bu? Lan gamzeleri var ikisinin görmedin mi?" diye yatağın içindeki Duygu'nun yanına oturdu.

Aslı "Abi bebeklerin yüzüne bakmadı ki..." diye söyleniyordu.

Selma "Gammazlama kız!" dedi.

Duygu yüzünü yıkayan yaşlarla kapıya baktığında sırıtıyordum. Aslı "Ay ayıcıklar! Bunlar Ali'ye benziyor ya Cihan!" dedi.

Herkes gülerken "Aslı, kocana git bir bak doktor dövüyor koridorlarda." dememle Aslı uçtu tabii.

Selma "Oda kalabalık olmasın, ben Bekir'e bir bakayım." dedi.

Duygu "Cihan bebeklerim gerçek mi? Sen biliyor musun?" diye bana sordu.

"Hakiki Sado imalatı, o kadar benzetmişsin ki kızım olsun aha da size gelin vereceğim!" dedim alayla. Tabii Sedat ciddiye aldı "Söz mü lan?" dedi hemen.

"Abi ne kızı, ben daha önümü göremiyorum. Yıldız yine kaçtı zaten." dedim ya Duygu "Yok artık! Cihan sen ne yapıyorsun kuzum bu kıza da habire kaçıyor?" diye sordu.

Sedat "Bitmez o iş. Konuşuruz sonra." dedi.

"Suç benim abi. Konuşmaya gerek yok. Bu arada isimlerini ne koyacaksınız? Ya da koydunuz mu?" diye sordum.

"Canom ne isterse o." dedi Sedat.

"Bana kalsa Ali ve Bekir koyarım da evde çok sorun olur. Kim kime bağırıyor, kim kime küfür ediyor belli olmaz." dedi Duygu.

Kahkahalarımı tutamadan "Alican ve Bekircan olsun." dedim ya Sedat kalkıp enseme geçirmediyse Duygu'nun kahkahalarla gülmesindendir.

Duygu "Ali kendini keser, Bekir eve gelmez yeminle! Alican iyi de Bekircan ne ya!" diye ağız dolusu güldü. O güldü ya Sedat'ın yüzünde güller açtı.

"Vardır sende bir sürü isim." dedi kahkahalarının arasında.

"Alperen ve Efe." dedi Duygu ve Sedat ona aşkla sarıldı. Kendimi fazlalık gibi hissetmemle odadan sessizce çıkmam bir oldu. Tam kapıyı kapatıp arkamı döndüm ki Ali ve Bekir sanki suç işlemişim gibi bana bakıyorlar.

"Lan nerede Yıldız?" diye sordu Bekir.

"Evinde. Gitti." dedim önemsiz bir şey gibi.

"Bitti yani?" dedi Ali.

"Evet." dedim. O sırada yan tarafımda oturduğunu görmediğim Hüsnü baba "Tüühh senin sıfatına! Gül gibi kızdı. Al ben yemedim, eller yesin mi dedin? Çok vurursun kafana çok! O kız tam sana göreydi." diye beni iyice bir parlattı.

Ali "Valla bence de ama karar senin." dedi.

Bekir "Yazık ettin kıza. Madem bırakacaktın, adını kirletmeyecektin. O mahallede nasıl yaşayacak o?" diye sordu ve çekip gitti.

Ali "Haklı! Adam senin için kız kaçırdı. Bu muydu ölüyorum bitiyorumlar? İstersen bir daha düşün." dedi omzuma elini koyarak.

'Bile bile her şeyin bittiğini...

Altı ay sonra...

Ofiste dosyaları toplarken Osman yanımda oturmuş, hepsini alfabetik sıraya dizmekle uğraşıyordu.

"Lan ne yapıyorsun? Bırak uğraşmasana!"

"Cihan bunlar altın değerinde. Muntazam koyarsak aradığımızda ona göre buluruz. Belki ileride lazım olur!" dedi.

"O şerefsizin gidip mezarına işemezsem bana da Cihan demesinler!" dedim.

"Herkes bir şeyler söyler, ciddiye alıp almamak önemli olan. Adam ölürken demek ki sıktı bir iki yalan." dedi Osman.

"Arkadaş ne kin varmış içinde! İnsan öleceği an plan mı yapar?" diye sinirle kâğıtları elimle buruşturup çöp kovasının içine attım.

"Öylelerini eğitiyorlar işte! Boşuna kilit yere koymamışlar herifi." dedi Osman.

"Ne uğruna bunca çaba bir anlasam!" dedim elimdeki dosyayı kâğıt yırtıcısına koyarken.

"Senin evde durumlar nasıl?" diye sordu Osman.

"Araştırmayı bırakma kararıyla Sedat çiftliğe dönmeye karar verdi. Herkes istiyordu zaten." dedim.

"Onca çocuk... Sekiz tane mi oldular?" dedi Osman gülerek.

"İkizlerle sekiz oldular." dedim kahkahayla. O sırada elime Kaan'ın dosyası geçti. Üzerine not almışım *'Osman'dan haber gelecek.'* diye.

"Osman bu hani Siirt'e senin tanıdıkların haber gönderecekti, biri araştırmış bize dönmüştü hatta. Diğeriyle konuştun mu? Hani muhtarla falan görüşecekti?"

"Kaan için değil mi?" diye sordu Osman.

"Evet. Merak ettiğim için sordum."

"Dur lan bir arayalım. Aramadı ya lan beni!" diyerek telefonunu çıkardı. Aradı ama "Bu numara kullanılmamakta, diyor. Dur ben bir kardeşini arayayım." dedi ve başka bir numara çevirdi.

"İsmail nasılsın kardeş? Abini arıyorum ama numara kullanılmamakta, diyor" dedi ve dinlemeye başladı.

Osman ayağa kalkıp "Ne zaman? İsmail emin misin? Altı aydan fazla mı oldu? Başın sağ olsun kardeşim! Bir ihtiyacın olursa beni ara." derken kapattı.

"Ne olmuş?" diye sordum.

"Kaan'ın köyünden dönerken trafik kazası geçirmiş. Altı aydan fazla olmuş. Ulan gitmek farz oldu. Benim yüzümden adam öldü. Üç çocuğu vardı ya! Gidip bir bakmak gerek şimdi." dedi.

"Allah rahmet eylesin! Gidecek misin gerçekten?" diye sordum.

"Evet ama Çiçek Amerika'dan dönmeden olmaz." dedi.

"Kafenin devri tamamlandı mı?" dedim. Çiçek sonunda kabul etmişti, kesin olarak dönüş yapıyordu Türkiye'ye.

"Bir iki haftaya biter."

"Tamam. Olmadı gideceğin zaman ben de gelirim. Artık özgürüm." dedim ofisi kastederek.

Tabii Osman "Boşandın mı?" diye gözlerini patlatarak sordu.

"Ulan onu mu dedim? Burayı kast etmiştim."

"Peki ya o iş ne oldu?"

"Daha açmadım davayı. Yıldız'dan da bir ses çıkmadı." dedim.

"Konuşuyor musun peki?"

"Hayır. Gittiğinden bu yana hiç konuşmadık." dedim ama aklıma geldikçe bana bir durgunluk geliyordu. Bitmişti. Onu kaybetmiştim. Eşekler gibi pişman olmuştum ama geri dönmemiştim. O bir katile değil, koluna takıp gezebileceği, arkadaşlarıyla tanıştırabileceği birine layıktı. Keder beni ele geçirmeden elimdeki dosyayı bırakıp "Hadi eve gidip kabilenin toplanmasına yardım edelim. Sonra içeriz olur mu?" diye hafif gülümsedim.

Osman "Duy da inanma Cihan içiyor!" diye güldü.

"Ulan siz öküz gibi içiyorsunuz. Ben insan gibi içiyorum." dedim, yalanın daniskası!

Neyse biz ofisten çıkacağız, bizim salak Osman'ın masanın üzerine tepeleme sıraladığım dosyalara vurmasıyla hepsini yere devirmesi bir oldu. İkimiz birden yere eğilip dosyaları toplarken masanın altından küçük bir ışık süzmesi dikkatimi çekti.

"Osman..." dedim.

"Ne var lan!? Topluyorum işte" dedi ama ben ona söylemek yerine masanın altına doğru kafamı soktum. Masanın köşesine yapıştırılmış düğme büyüklüğünde bir alet vardı. "Osman!" dedim masanın altını işaret ederek.

Osman "Bıktım ulan senden! Tamam bırak ben toplarım." diyerek masanın altına doğru eğildi ve benimle göz göze gelmesi bir oldu ama hiç görmemiş gibi "Tamam ulan toplandı işte. Hadi gidelim!" diyerek biz ofisten, hatta binadan çıkana kadar hiçbir şey konuşmadık. Arabaya binmeden "Dinleme cihazı mı?" diye sordum.

"Olsa iyi! Bu teknolojik kamera sistemi. Japonlar yaptı bunu. Her yeri görüntülemekle kalmıyor, dinliyor. O hain içimizde Cihan." dedi.

"Osman... Ben Kaan diyorum. Şu senin arkadaşının trafik kazasında öldüğünü düşünmüyorum." dedim.

"Bize kanıt gerek ama bunu Sedat'lara söylemeden bulmalıyız."

"Söylememiz daha yerinde olur. Baksana kızları çiftliğe götürmeye hazırlanıyor."

"O basit iş, hallederiz. O zaman izleyenin Kaan olduğunu ispat etmek için ortaya bir yem bırakmalıyız."

"Nasıl bir yem?" diye sordum.

"Yarın sabah biz hiçbir şey yokmuş gibi ofisi toplamaya geleceğiz. Orada sana bir telefon gelecek. Arayan Meşeli köyünden biri olacak ve sen telefonu kapattığında bana haini bulduk diyeceksin. Eğer dediğin doğruysa Kaan ikimizi ortadan kaldırmaya çalışacaktır." dedi.

"Yem biz oluyoruz yani?"

"Duygu ve diğerleri hayatta kalacaksa değmez mi?" diye sordu Osman.

"Onlar için öleceksek harika olur. Bu gece yapalım şunu, artık beklemek istemiyorum." dedim sırıtarak. Biz iki kafadar bir iki saat kadar oyalanıp tekrar ofise geçtik.

Planı uygulamaya sokmak adına Osman "Telefonumu burada bıraktığıma eminim. Bak şuralara." diye dolanıp güya telefonunu ararken elini cebine sokup beni aradı.

Telefonum çaldı ve ben başka biri arıyor gibi açtım. Oynama sırası bendeydi.

"Evet, benim. Siz kimsiniz?" dedim biriyle konuşur gibi.

"Meşeli köyü mü? Numaramı nereden buldunuz?" diye sorup dinlemeye başladım. "Bunu kanıtlayacak bir belge var mı?" diye sordum yuvarlak cümlelerle.

"Tamam, sen bana haber verdiğinde gelirim. Ama eğer bu söylediğin yalansa kaçacak delik ara." diyerek biraz dinledim ve kapattım.

Osman "Kim aradı?" diye sordu oyunun devamını getirmek adına.

"Meşeli köyünden biri. Numaramı İsmail'den almış. Hadi gel gerisini yolda anlatırım. Haber gelince Siirt'e gidiyoruz." diyerek ofisten Osman'la çıktık.

Arabaya binmeden önce Osman arabanın her tarafını telefonunda bulunan bir programla tarattı. "Temiz." dedi ve gönül rahatlığıyla arabaya binip konuşmaya başladık.

"Sence benim evde var mıdır?"

"Levent hain değilse yoktur." dedi Osman.

"Eğer Kaan hainse Siirt'e gitmemizi engellemek için her şeyi yapacaktır."

"Peki gidecek miyiz?" diye sordu Osman.

"Evet artık şart oldu." dedim sinirle.

Biz geçtik eve. Duygular gitmek için hazırlanmaya başlayalı bir hafta olmuştu. Tabii toparlanamadılar, orası ayrı. Evde kişi başına neredeyse bir bebek düşüyordu. Duygu yeni doğan ikizler ve Sıla'ya yetişemez hâldeydi ama ısrarla yeni bakıcı istemiyordu. Selma tam teşekküllü çocuk bakıcısı gibiydi, Allah'tan şikâyet etmiyordu.

Sedat "Canom bak kızlar da ana kuzusu daha. Alalım iki kadın, daha rahat edersiniz. Biraz kızlara, bana vaktin kalır." dedi.

"Aşk olsun Sedat ya! Duyan beni kötü anne sanacak." dedi mutsuz mutsuz.

Selma dayanamadı atıldı. "Abi sen getir bize iki kadın, en kötüsü çiftlikte iş dolu! Tutarlar bir işin ucundan."

"Yaşa Selma! Alim bak sen bize iki bakıcı daha. Çiftlikte müştemilatlar bitti nasıl olsa. İnsanlar aileleriyle gelip yaşasınlar işte." dedi keyfi yerine gelerek.

O sırada "Çiftlik biraz daha bekleyebilir." diye olaya göbekten girmiş olabilirim.

"Alıştın tabii bize!" dedi Aslı sırıtarak.

Duygu "Sen gel yerleş bize. Çözüm basit!" dedi sevgiyle bana bakarak.

Sedat gözümün içine baktı "Hayırdır Cihan?" diye sordu.

"Abi konuşuruz." dedim, o sırada Ali ve Bekir gerilmişti.

Sedat "Emir büyük yerden. Son emre kadar çiftlik iptal!" dedi.

Duygu "Ama ya! Ben oğullarımın odalarında uyumasını istiyorum." dedi bir çocuk gibi.

"Ulan kaç aydır kızlarım yer yataklarında yatıyor! Başlatma oğullarından! Aldık ya beşik midir nedir!" diye Sedat'ın yıldırım çaktırır gibi bağırmasıyla Duygu bir nazla yerinden kalkıp "Sanki babamın evinden getirdim ben oğullarımı ya! Dediğine bak!" diye söylenirken Selma olayı kapatmak için "Ha bu arada Cihan, Yıldız bizim hastanede işe başlamış. Bugün onu gördüm de..." dedi ya hepsi buz kesmiş bir bana bir Selma'ya bakıyordu.

Duygu bir iki saniye önceki her şeyi unutmuş gibi "Hadi be! Sedat senin haberin var mı?" diye sordu.

"Yönetim Ali'de." dedi Sedat.

Ali "Bende değil abi. Serdar'ın şu deli doktoru kızında." diye topu birbirlerine atarken Bekir ruhu çekilmiş gibi "Selma senin ne işin vardı orada?" diye sordu.

Selma "Biraz ama biraz yardıma gitmiş olabilirim." dedi şirince.

Duygu "Konumuza dönebilir miyiz? Yıldız ne alaka orada işe başlamış?" diye sordu.

Selma enine boyuna öğrenmiş tabii her şeyi. Başladı anlatmaya "Aslında bayağı bir sohbet ettik. Kafeteryada karşılaştık. Şu hastanenin yeni başhekimi psikolog Ebru Hanım'la oturuyorlardı. Bunların

ikisi liseden arkadaşmış. Ebru, Yıldız'ı işe almış. Ha bu arada Yıldız ailesinin yanından Cihangir'e taşınmış. Neydi taşındığı arkadaşının ismi? Dilan! Aferin kıza! Aşk acısı falan hiç onu etkilememiş valla. Üniversite sınavlarına girmiş. Hayaliymiş doktor olmak. Valla onda bu azim varken kazanır. Şu Ebru Hanım onu öve öve bitiremedi. Helal olsun valla kıza. Zaten akıllı olmasa senden kaçmaz değil mi Cihan?" diye nefes almadan tüm bildiklerini anlatıp bana lafı soktuğunda sustu.

Masada oturan Hüsnü baba bana doğru elini kolunu sallayarak "Senin kafana sıçayım ben! Güzelim kızı kaçırdın." diye sinirle masadan kalktı.

"Bende bugün kimseden azar yemedim, diyordum iyi oldu!" dedim.

Sağ olsun Ali "Gelmiş geçmiş... Kısmet değilmiş." dedi ama yanımda oturan Duygu "Daha hiçbir şey bitmedi bence. Boşanmadınız ki!" dedi sinsice.

"Hiç komik değil." dedim ama Duygu "Bence de!" dedi. Allah'tan ailem Yıldız üzerine daha fazla yorum yapmadı da konu kapandı. Sonrası mı? Zurnanın zırt dediği yerdeydik.

Kızlar yatar yatmaz Osman her yanı taradı durdu. En son "Her yer temiz." dedi. Sedat ve Ali iyice gerilmiş "Neler oluyor?" diye sorarken Bekir "Acele etmeyin! Bitirsinler işlerini." diyerek sabır gösterdi.

Biz salon koltuğuna oturup konuşmaya başladığımızda saat gecenin on biri falandı. "Abi biz ofiste bir dinleme cihazı bulduk. Ortaya bir yem attık. Bakalım ne çıkacak?" dedim Kaan'ı hiç olaya karıştırmadan.

Sedat "Ulan doğru dürüst anlatsanıza! Birinden şüpheleniyorsun ki yem attın!" dedi sinirle.

"Abi bırak bir anlayalım önce. Emin olayım, ilk sana söyleyeceğim söz." dedim. Sedat "Ulan hani yoktu hain? Burnumuzun ucundaymış. Yarın her yeri arat Ali şirkette!" diye bağırırken "Abi gözünü seveyim bir yeri aratma! Dur bir hele! Siz konuşmalarınıza dikkat edin yeter. Ben her yerde ne varsa bulurum tek başıma ama kimse anlamaz." dedi Osman ama Sedat'ın sakinleşeceği yoktu. Gece onu ikna etmekle geçti.

Bir hafta sonra...

Yere göğe sığamayan benim, karın ağrım belliydi de kimseye açılacak yüzüm yoktu. Aldım benim kader arkadaşım Osman'ı yanıma, her zamanki gibi benim Galata Kulesi'nde içtiğim mekâna gittik. Unutana kadar içtim. Yere yapışana kadar içtim. Osman'a avaz avaz "Köpekler gibi seviyorum lan!" diye itiraf edene kadar içtim. Sanırım Selma'nın anlattıkları içimde uyuyan aşkı hortlatmıştı da benim Yıldız'ın karşısına çıkacak yüzüm yoktu. Sabaha karşı çalan telefonla masaya yapışmış yüzümü ancak kaldırdım. Osman akıllısı üç sandalyeyi birleştirip uzanmış üzerine.

Sedat arıyor sabahın beşi, içim korkuyla doldu nedensizce "Alo! Abi iyi misiniz?" dedim. İçtiğim onca rakıya rağmen gözlerim pörtlemişti.

"Uyku tutmadı beni. Sen neredesin? Gel eve kahvaltı edip beraber geçeriz şirkete. Şu işi çözelim artık. Bana zaman ver, dedin bir hafta oldu. Kimden şüphelendiğini bana söyle artık." dedi. Belli uyku tutmamış.

"Tamam abi yedide evdeyim." dedim ve kapattık. Çivi çiviyi söker misali masada duran kadehi elime alıp kafama diktim. Gitme vakti geldiğinde Osman'ı uyandırdım. Birlikte yana yıkıla, düşe kalka Osman'ın eve gittik. Ben bir duşa girdim Osman bir

duşa. İki fincan kahve sonrası kafamız bavul gibi olsa da iyi görünüyorduk.

Osman "Kaan'ı söylemelisin." dedi içmekten çatlamış sesiyle.

"Ya hain o değilse?"

"Ya oysa?" dedi Osman.

"Bu böyle olmayacak. Siirt'e gitmeden çözemeyeceğiz. Bugün gitmeliyiz. En kötüsü içimiz rahatlar." dedim.

"Sedat bizi salmaz."

"O zaman ben çiftliğe, sen havalimanına." dedim.

Osman "Sen ciddi misin?" diye sordu. "Evet ama kimseye haber vermek yok. Çiçek'e bile. Gidecek, işin doğrusunu öğrenip geri geleceksin. Beni ikili telefonlarımızdan ara. Normal hat kullanma." dedim.

"O zaman hadi bakalım!" dedi ve birlikte kalktık. Ben söz verdiğim gibi saat yedide evdeydim. Sedat jilet gibi çekmiş takım elbiseyi üzerine, Ali ve Bekir oturmuş kahvaltıya yine ev çoluk çocuk bir curcuna...

Sedat beni görür görmez "Gel şu işin aslını anlat yoksa ben taş üzerinde taş bırakmayacağım." dedi ama bütün meraklı gözler üzerimizde.

Anlatmak gerekti artık "Tamam abi, yolda anlatırım olmaz mı?" dedim etrafa bakarak. Sedat sinirle "Tamam ulan tamam!" dedi.

Biz beş çocuk dokuz büyük oturduk kahvaltıya. Tabii kahvaltı ancak iki saat! Sedat "Duygu birkaç gün çocukları okula göndermeyin. Siz de gerekmedikçe dışarı çıkmayın. Duydun mu Aslı? Duyarsam çıktığını bu sefer kalbini kırarım." dedi sertçe.

"Tamam abi." dedi Aslı.

Duygu "Kötü bir şey mi var?" diye sordu.

Sedat "Hayırlısı!" dedi.

Duygu geldi yanımıza, bana üzüntüyle bir kâğıt uzattı. "Semra anne getirdi. Sana vermeye eli varmamış." dedi.

Kâğıt mahkemeden gelen bir tebligattı. Açmışlar tabii! İkiye katlı kâğıdı açmamla boşanma celbi olduğunu anlamam bir oldu. Sedat ve Duygu nefeslerini tutmuş benden bir tepki bekliyordu.

"Ha, bekliyordum." diyerek cebime sokuşturuverdim.

Dayan yüreğim dayan! Duygu özür diler gibi bana sarıldı "Bence git son kez konuş." dedi ve cevap vermemi beklemeden uzaklaştı.

Tam kapının önüne çıktık Sedat "Ulan gerçekten biliyor muydun? Hani sen hiç görüşmemiştin?" dedi.

"Yok, bilmiyordum abi. Duygu üzülmesin diye öyle dedim."

"Ne yapacaksın peki?" diye sordu.

"Abi konuyu saptırmasak..."

"Ulan ben senin gibi ketum adam görmedim. Tamam ulan ne bok yersen ye! Boşan lan! Hak sana ama bana şu hain kim onu söyle! Söylemediğine göre yakın biri." dedi.

"Abi kesin bir şey yok. Sonunda mahcup olmak da var. Bana biraz müsaade etsen? Bir gün ver bana. Bu sefer gerçekten bir gün. Peşindeyiz abi!" dedim.

"Sen bana anlat her şeyi, ona göre bir yoluna bakarız." dedi ya "Tamam abi ama olmaz, yapmaz demeyeceksin. Ne dersem o!" dedim tam arabaya döndüm, kapıyı açacağım "Cihan!" diye bağıran titrek ama gür bir sesle kafamı kaldırdım. Karşımda tanımadığım yirmili yaşlarında bir genç duruyordu. Elinde silah... Bir yerden tanıyordum aslında da nereden?

"Sana vazgeçtiğimi söylemiştim! Babamı öldürme vazgeçtim, diye her yoldan sana yazdım!" diye bağırıp silahı arka arkaya ateşlemesiyle karın kısmımda ve göğsümün ortasında tarifi olmayan bir soğukluk ve acı hissettim. Sonra usulca diz çöktüm ve o an her şey orada son buldu.

Aşıksa ölemiyor bile insan...

Huzurluydum. Pamuktan hafif, demirden ağırdım. Uyuduğum yer öyle rahattı ki uzandığım yere bir yatak demek haksızlık olurdu. Tabii bilincim aklımda can bulup göğsümdeki acıyı hissetmemle o huzur yok oldu. Elimle göğsümü işaret etmek istiyordum ama elimi kaldıracak gücüm yoktu. Öyle bir acıydı ki birisi boğazımı sıkıyor, beni nefessiz bırakıyordu. Ölüyor muydum? Peki dünya değiştirirken yanımda sevdiklerim var mıydı? Yıldız... Ölüyorum... Umurunda mı? Diye düşünürken her yer kararda yine...

Bilincim acıyla birlikte geri gelirken çok derinden ya da uzaktan mırıl mırıl duyduğum Yıldız'ın sesi miydi? Anlamaya çalışırken bir yandan tarifi mümkün olmayan acıyı çekmek neyse de niye sallanıyordum? Ve Yıldız yine bana nefes almadan ne anlatıyordu? Acaba kâbus mu görüyordum? Uyanınca bu acı bitecek miydi? Âşık olduğum kadının yüzünü görecek miydim? Kafamda deli sorular dönüp dururken gözlerimi açmaya çalıştığım sırada, bir sarsıntıyla acı beni kendimden geçirir gibi oldu. Göğsümün bittiği yerdeki sancı giderek artıyordu ve ben bu acıya daha fazla katlanamıyordum.

Bir ses "Nabız yavaşladı. Solunumu kaybettik. Hastayı kaybedebiliriz. Çabuk!" diye bağırırken her şeyi bir ara net duyar hâle gelmiştim.

Yıldız ağlıyordu. Sedat "Ulan o şerefsizi sakın öldürmeyin!" diye bağırdı.

Ali "Doktor nerede lan? Yardım edin!" diye bağırırken onca insanın arasından Yıldız'ın sesine odaklanmıştım.

"Sakın ölme! Cihan ne olur!" Lan neler oluyordu? Bir sürü uğultu, panik yaşanıyordu ve kimse benim acımla ilgilenmiyordu. Ben niye ölüyordum ki?

Hızla açılan kapı sesiyle birinin "Herkes dışarı!" diye bağırdığını duydum. Sonra göz kapağımın açıldığını hissettim. Yıldırım gibi bir ışık tuttular gözüme. Aydınlık beynime kadar yansırken her şeyi hatırlamaya başladım. Ha siktir! Ben vurulmuştum. O sırada telaşlı bir ses "Nedir durum?" diye hızla sordu.

"Hocam vurulmuş. Otuz iki yaşında. Erkek, karın bölgesi denildi!" dedi birisi.

Sonra hoca mıdır nedir "Montunu çıkarın çabuk! Ameliyathaneyi hazırlasınlar!" diye emir verdi. Biri hızla montumu açtı. Herkesin sesi kesildi birden.

Hoca "Çelik yelek giymiş! Çabuk çıkaralım! Yediği kurşunlar diyaframa baskı yapıyor, o yüzden nefes alamıyor. Çabuk!" diye bağırdı.

Ömrüm boyunca hiç kimse tarafından bu kadar hızlı soyulmadım. Sanırım makasla kıyafetlerimi kestiler. Sonra mı? Sanki birden oksijen tüpü yutmuş gibi solumaya başladım. Nefes alabiliyordum ama susuz kalmış bir balık gibi... Acı hâlâ benimleydi. Gözlerimi açmam o dakikalarda oldu.

Karşımda yaşlıca bir adam gülümseyerek "Cihan Bey! Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

Boğazım kurumuş, ilk sesim çıkmadı. Yutkundum bir süre.

Sonra "Üzerimden tır geçmiş gibi." dedim. Doktor başladı oramı buramı ellemeye. "Cihan Bey acı varsa lütfen söyleyin." dedi ve

karnıma, oradan karın boşluğumun arka tarafına ve en son göğüs boşluğumun karnıma uzandığı noktaya bastırdığı an acıyla inledim.

"Bana acıyı on üzerinden puanlar mısınız?" diye bir kere daha yavaşça bastırdı.

"On!" diye bağırdım ama küfür etmemek için kendimi zor tuttum.

"Sanırım şu an nefes alırken zorlanıyorsunuz?"

"Siz medyum olmalıymışsınız!" dedim inleyerek.

Doktor gülümsedi ve "Sizi tebrik ederim! Çelik yelek hayatınızı kurtardı. Ama yakın mesafeden kurşun, kaburganızı kırmış olmalı. Bu kadar olsun değil mi?" diye sordu.

Acı bana soğuk terler döktürüyordu. "Kalkmak istiyorum." dedim.

"Bu imkânsız. Hemen bir röntgen çekip kaburgalarınız iç organlarınıza zarar vermiş mi bakmalıyız."

"Doktor Bey eminim ki dışarıda ailem ölüp ölüp diriliyor. Bir dakika verin bana, sonra isterseniz kaburgamı çıkarıp kolye yapın." dedim soluyarak.

"Bir dakika bile değil. Ben kaburganızın organlarınıza battığını düşünmüyorum ama emin olmalıyız. Aileniz çok şaşıracak. Hepsi sizi vuruldu sanıyor."

"Vuruldum ama!"

"Hiçbir yerinizde delik yok ama!" dediğinde ben acıdan gülemiyordum. Doktor kapıyı açıp "Buyurun! Hastamız sizleri görmek istiyor." dediğinde "Tanrım! Son anları mı?" diye ağlamaya başlayan Selma'dan başkası değildi.

Doktor "Hayır Selma Hemşire! Cihan Bey uzun seneler boyu sizlerle olacak." dediğinde Bekir'in "Selma Hemşire mi?" derkenki yüz hâlini göremedim. Hızla yanıma doluşan ailemin endişeli

bakışlarını gördüm ya ölmediğime bu kadar sevinemezdim! Onlara tek tek sarılmayı öyle isterdim ki...

Sedat "Neler oluyor doktor?" dedi panikle.

Hepsi uzaylı gibi bana bakıyorlardı da canım öyle yanıyordu ki konuşmaya hâlim yoktu. Doktorun "Cihan Bey çelik yelek giyiyormuş. Kurşun yakın mesafeden atılmış anlaşılan. Kaburgayı kırmış, nefes alamamış. Bu yüzden de bayılmış." diye yaptığı açıklamayla Ali ilk kendine gelen oldu.

"Ulan Cihan! Ulan Celil'in oğlu Cihan!" diye elimi tutup sıktı usulca. Sonra yanındaki Duygu'ya sarıldı. Herkes birbirine sarılırken ben sırıtarak ve tabii acı çekerek mutlulukla onları seyrediyordum.

Tek hüsranım Yıldız'dı. Yoktu. Oysa ben onun sesini duyduğuma emindim. Of ulan of!

"Abi bu kedi gibi dokuz canlı, ben sana demedim mi? Buna bir şey olmaz diye!" dedi Ali.

Gülerken Bekir "Şükür!" dedi.

Sedat "Hadi Duygu! Siz bir kafeteryaya gidin." dediğinde Duygu "Akşam sana sevdiğin yemeği yapayım mı?" diye sordu bana şirin şirin.

"Yap valla! Bir karnım doysun artık." dedim ama güldükçe bir şeyler batıyor!

Kızlar kapıdan çıkar çıkmaz "Beni kim vurmuş?" diye sordum.

"Ulan Osman'ın Siirt'te olduğunu neden bana söylemiyorsun? Ne işi var orada? Hayvan herif bir şey demeden cenazeye geldim, dedi ve kapattı."

Nefesimi iyice soluyup acıyı hiçe sayarak tane tane de olsa "Abi yalan değil, arkadaşı öldü aylar önce. Gitti çoluk çocuk bir ihtiyaçları var mı diye bakıp gelecek." diye cümle kurdum ama konuşmak bu kadar zor olmamıştı.

"Anlat ulan!" diye bana bağırırken "Beni kim vurdu?" dedim.

"Osman'a resmini attık. Hemen buldu kim olduğunu. İki yıl önce bu çocuk ve annesi, seni babasını öldürmen için tutmuş." dediği anda olay aklıma geldi.

"Ha siktir!" dedim sinirle. Oysa ben Kaan diyecekler diye öyle ümitliydim ki!

"Ne ulan ne?" diye Sedat şimdi boğazıma sarılacak, beni o öldürecek diye çok korktum. "Abi öldürdüğüm adam... Karısına ve çocuğuna yıllarca işkence etmiş. Kadın korkusundan ayrılamamış bile. Çocuğu gördün. Allahlık! Kadının kolu, yediği dayaklardan sakat kalmış. Beni tuttular. Hatta para almadım. Adamı öldürdüm ama sonra attıkları mesajları gördüm. Vazgeçmişler. Vicdan mı yaptılar, korktular mı bilmiyorum. Yani geçmiş ola!" dedim nefesim yettiği kadar.

"Bu saçma değil mi? Aradan iki yıl geçmiş." diye sordu Bekir.

"Hayatta ne mantıklı ki?" diye güldüm inleyerek. O sırada doktor "Sedat Bey izninizle Cihan Bey'i daha fazla yormasak... Buradan röntgen odasına gideceğiz. Bakalım kaburgaları ne durumda."

"Tamam ben buradayım, odaya çıkınca konuşacağız." dedi Sedat.

Adam ayar oldu, bir konuşamadı gitti!

Ali "Ulan o çelik yelek ne lan? Concon musun sen?" diye sordu alayla.

"İş ahlakı bebişim. Size de tavsiye ederim." dedim yine eziyetle gülerken.

Ben tekerlekli sandalyeye zar zor otururken Sedat, Ali ve Bekir'e "Siz ikiniz de giyeceksiniz artık." diye parmak sallıyordu.

Bekir "Sen giyersen giyeriz." dedi. Sedat "Ulan ben sizin!" diye başladığında ben onlardan uzaklaşmıştım.

Neyse, kırılmış olan kaburgam iç organlarıma batmamış. Doktor bol bol kelle paça iç, diyerek beni odaya postaladı.

Hemşire eşliğinde girdiğim odada Duygu ve ekürileri beni bekliyorlardı. Huriler gibi biri yatmama yardım etti, diğeri yastığımı düzeltti. Duygu üzerimi örterken "Ulan ben hep vurulayım!" diye dalga geçiyordum da gülemiyordum.

"Deme öyle şeyler, ağzından yel alsın!" dedi Selma.

Aslı "Ucuz yırttın lan Cihan!" dedi.

Duygu "Aferin! Artık gözüme girdin. İyi ki giymişsin o yeleği. Ben develerime yıllardır diyorum ama mankafa üçü de, anlamıyorlar. İnşallah artık giyerler. Hadi senin bir şey yokmuş onu öğrendik. Evde çoluk çocuk perişan oldu. Biz kaçıyoruz." dedi bir nefeste.

"Kalsaydınız, ben böyle iyiydim." dedim gülerek.

Aslı "Yıldız yardım eder artık sana." dedi kıkır kıkır.

Benim yüz asıldı tabii, dürüstçe "Boşanma davasını açmış. Yıldız defteri benim için kapanmadı. Yandı bitti kül oldu. Bakın size gayet dürüst olarak anlatıyorum ki konuyu kapatın. O beni istemiyor. Haklı kız." dedim.

Aslı "İyi de o öğrenmiş senin vurulduğunu. Hani burada çalışıyor ya! Seni ambulansla getirdiklerinde kız perişan oldu. Hatta dayanamadı, bayıldı." dedi şaşkınca.

Nefes alamıyordum, acıdan kıvranıyordum ya duyduklarımla kalkıp çiftetelli oynayabilirdim! Bana bir can geldi. "Valla mı? Atmıyorsun di mi lan Aslı?" deyivermişim heyecandan.

"Valla yalan söylemiyorum! Duygu da gördü." dedi Aslı.

"Belki vazgeçer boşanmaktan..." dedi Duygu.

"Kaldırın beni! Neredeyse yanına gideyim." dedim ama Duygu "Hop, dur bakalım!" dedi ve kalkmama izin vermedi.

"Duygu bak belki insafa gelir, affeder beni! Bırak gideyim. Fırsat bu fırsat, gözünü açtığında yanında olayım." dedim.

"Cihan saçmalama! Kızdan iki büklüm mü özür dileyeceksin? Sabırlı ol. Bir yol buluruz ama şimdi değil. Ya ters teperse? Bu şansını yok edemezsin. Bekle biraz." dedi.

"Of ya! Bu hâlimle bana acır belki..." dedim.

"Sana acımasına değil affetmesine ihtiyacın var." dedi Selma.

"Siz üçünüz bazen hiç çekilmiyorsunuz." dedim yüzümü buruşturarak.

Duygu "Hadi biz kaçar. Sen de uslu dur şampiyon!" dedi ve şen şakrak odadan çıktılar. Yalan değil gözüm hep kapıda Yıldız'ı bekledim durdum ama gelmedi. Ölmediğimi öğrenmiş olmalıydı. Yıldız meselesinden uzaklaşmak için telefonumu elime aldım ve Osman'ı aradım. Onu merak ediyordum.

Açar açmaz Osman alo demeden "Cihan ne durumdasın? İyisin değil mi? Sedat bahsetti ama aklım sende." diye sordu.

"İyiyim sende ne var ne yok?"

"Ben yarına ancak bilet bulabildim. Akşam sekiz uçağıyla dönüyorum." dedi.

"Öğrenebildin mi bir şey?"

"Muhtar İstanbul'daymış. Nerede olduğunu öğrendim. Ben gelince yanına giderim. Bütün kayıtları o tutmuş ama biraz sordum soruşturdum. Herkes Kaan'ın anlattıklarını doğruluyor. Yine de araştırmaya devam ederim."

"Şu arkadaşının öldüğü kaza?"

"Kaza yerine bile gittim. Hiçbir enayilik yok. Gerçekten kaza sanırım."

"Peki bu beni vuran çocuk için ne diyorsun?"

"Cihan o çocuk bırak silah kullanmayı karıncayı bile öldüremez. Tut ki yaptı, neden iki yıl sonra? Gelince onu da göreceğim." dedi sinirle.

"Dikkatli ol ve o çelik yeleği sakın çıkarma."

"Ulan uçakta çok zor oluyor çıkar tak!"

"Bana söz verdin."

"Tamam lan, kapat!" dedi ve kapattık. Öğleden sonra doktor evde dinlenmem suretiyle beni taburcu etmeyi uygun gördü. *'Kesinlikle fazla hareket yok, yoksa kaburgan organlarına batabilir.'* diye ikaz etmeyi de ihmal etmedi. Kaburga kırığı gerçekten bir dertti. Ne alçıya alınabiliyor ne sarılıyor... Bilin bakalım beni hastaneden çıkarmaya kim geldi? En iyi arkadaşım Ali. Tabii bana trip atıyor. Haklı da, çaktırmıyorum.

Ne var yani 'Yıldız niye gelmedi acaba?' diye merak edip *'Bir sorsana etrafa.'* dediysem!

"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye sordum.

"Ulan ben sana ne diyeyim? Beni şu Ebru manyağıyla yine karşı karşıya getirdin ya! Ulan bir ton laf yedim yine! Kadın bağıra bağıra beni cilaladı parlattı be! Bende kabahat sordum ona zaten. Lan Selma yakın arkadaşı deyince ben de sorayım dedim ama lan o kadın şeytanın sol bacağı!"

"Ebru onun yakın arkadaşıymış. O sorulacak en son kişi Ali. Ne desem bilemedim." dedim.

"Elinin körünü de! Git kendin hallet lan işini!" dedi sinirle.

"Haklısın. Ali bana bir iyilik yap. Beni Yıldız'ın evine götür olur mu?" diye sakince sordum.

"Emin misin?" diye sordu Ali.

"Evet, onunla yüzleşmeliyim" dedim.

"Olur başımın belası, olur... Seni nasıl kovduğunu zevkle izleyeceğim. Şu işlemler tamam mı bir bakayım. Ulan kendi hastanemizde vatandaş muamelesi görüyorum ya pes!" diye söylenerek çıktı.

O sırada telefonum çalmaya başladı. Osman arıyor. Hemen "Söyle Osman!" diyerek açtım telefonu.

"Muhtar İstanbul'dan beni aradı. Adam bugün dönüyormuş. Senin konuşman gerek herifle."

"Ulan telefonda anlataydın derdini ya!"

"Adamın kulakları iyi duymuyor ne dediğimi zor anladı. Yanındaki adamlar söyledi döndüğünü."

"Tamam ben bir şekilde gideceğim yanına. Sen bana adresini at." dedim. O sırada Ali girdi içeri "Çıkıyor muyuz aptal âşık?" dedi.

"Ali konuşmalıyız." dedim ve Ali'ye baştan sona Kaan hakkında ne olduysa anlattım. En son "Muhtar iki saate Siirt'e dönüyor. Osman yetişemez. Gidip onunla konuşmalıyız." dedim.

Ali "Kaan değildir be! Olamaz o, olamaz. Kardeşim dedim lan ben ona! Tamam öküzdür. Karıyı kızı sever. Protein kafadır. Bir lafı on kere söyletir ama hain olamaz. Hem... Hem zekâsı yetmez lan onun!" diye hastane odasında dönüp duruyordu.

"Tamam haklısın ama bir gidip konuşalım şu muhtarla. Gelmezsen ben gideceğim zaten."

"Bu hâlinle nereye gidiyorsun lan? Tamam seni Yıldız'a bırakır ben giderim de ne soracağım bir onu söyle bana."

"Aile soyağacı bizim için önemli. Çocuk sayısı, doğum zamanları... Kaan'ın bize anlattıklarıyla örtüşüyor mu falan! Olmadı Osman'ı ara, o sana izah eder."

"Tamam sen şunun hikâyesini bir daha anlat bana." diye sinirle sordu. Tek tek anlattım her şeyi. Sonra "Tamam, muhtar umarım bunağın teki değildir!" dedi.

Sonrasında çıktık yola. Ali beni Yıldız'ın kapısının önünde indirdiğinde neredeyse iki büklümdüm. "Hadi git sen ve beni habersiz bırakma!" diye acıyla dişimi sıktım.

"Bak karşıya." diye yolun karşısını gösterdi.

"Lan ne gerek var?" diye güldüm.

"Çocuklar burada. Bir şey olursa içinde Hamit var. Telefonu var mı sende?" diye sordu.

"Var, tamam hadi yaylan ve muhtarı iyi dinle." dedim gülerek.

Çıkarım gökyüzüne Yıldız'ı seyreylemeye...

Yıldız'ın bana dış kapıyı açmama ihtimaline karşı başka birinin ziline bastım "Kim o?" diye seslenen ciyak sese "Posta!" dedim. Tabii zırt diye açtılar. Ulan bu evin asansörü yoktu ya! İnleye inleye on dakikada bir katı ancak çıktım. Allah'tan Yıldız birinci katta oturuyor! Zile basıp bekledim.

Yıldız "Dilan geldin mi?" diye hızla kapıyı açtığında beni görünce gözlerine inanamadı.

"Cihan! Senin burada ne işin var?" diye sordu o koca eşek gözlerini patlatarak. Rol yapmanın zamanıydı. Elimi kırık kaburgamın üzerine doğru koyarak "Ah!" dedim.

Yıldız panikle "Yalnız mısın? Dur bekle!" diyerek kolumun altına girip bana destek sağlamıştı bile. Ben o teklif etmeden içeri doğru adım attım. Tabii bir şey demedi.

Yalan yok, kırık kaburgamdan koltuğa zor oturdum ama inletecek bir acı değildi. Tabii bunu Yıldız'ın bilmesine gerek yoktu.

"Neden geldin?" diye sordu soğukça.

"Gidecek başka kimsem yok". dedim

"Senin kocaman bir ailen var. Asıl kimsesi olmayan benim. Şimdi ara aileni, gelip alsınlar seni." dedi beton gibi bir yüz ifadesiyle. Sanki Nemrut'un kızı!

"Yıldız ölebilirdim."

"Evet ölebilirdin. Ben de ölebilirim. Herkes ölebilir." diyerek karşıma dikildi.

"Seni geri istiyorum ve beni affetmen için ne gerekiyorsa yaparım."

"Bu senin bana yaptıklarını değiştirmiyor."

"Ben sana yaptıklarımın bedelini ödedim. Hâlâ ödüyorum." diye kaburgam ciğerimi delerken acıdan duramaz hâldeydim.

Yıldız yüzümden anladı sanırım "İyi misin?" diye sordu.

"Şuraya uzanabilir miyim?" diye dişlerimi sıkarak sordum. Yıldız panikle gelip uzanmama yardım etti. Uzanmak iyi gelmiş, acı hafiflemişti. Yıldız beni anlamak istercesine bakarken "Yalan yapmıyorum, bakma öyle." dedim. "Yalan olmadığını terlemenden anlayabiliyorum." dedi ama üzüldüğü her hâlinden belliydi.

"Bana bir şans vermeyeceksin değil mi?" diye sordum son kez.

"Cihan bu yaşadığımız her neyse ben inancımı yitirdim. Senin beni sevmen, benim seni sevmem bir işe yaramayacak. Biz yanlış başladık. Ne temeli düzgündü ne gidişatı..."

"Yeniden başlarız. Yeni tanışmış gibi yaparız, olmaz mı? El ele tutuşur sinemaya bile gideriz. Ben seni ilk öpücüğüme hapsederim. Bir iki ay sonra istemeye geliriz seni. Babam... Belki gelemez ama Hüsnü baba ister seni bana. Sonra nişan yaparız. Düğün olur şöyle davullu zurnalı... "

"Olmaz! Babamı yeterince hüsrana uğrattım. Seninle barıştığımı duyarsa beni hiç affetmez. Doktor olup karşısına çıkacağıma söz verdim ben."

"Doktor ol, ben olma demiyorum ki! Hem beni sever hem doktor olursun fena mı? Yıldız ben zaten çok pişmanım. Yemin ederim bundan sonra..."

"Sonrası yok! Sen ben diye bir şey hiç olmadı, bunu sen söylemiştin hatırladın mı?"

"Yıldız ben... Biliyorum hayvanın tekiyim. Ne olur sakinleşip konuşalım!" diye yalvarırken Yıldız "Hayvanlara hakaret etme Cihan! Sen hayvan bile olamazsın." dedi.

"Bu sert oldu." dedim ama yediğim lafı hazmetmiş gibi görünmeye çalıştım.

Yıldız bana bakarak "Ara artık birilerini yoksa ben Sedat'ı ararım." dedi.

"Yıldız ben seni seviyorum."

"Sevmek mi? Yalan söyleme! Senin aklında kalan gönül eğlencesinden başka bir şey değildim ben! İstediğini aldın ve başından atmak için elinden geleni yaptın." diye ilk defa karşımda ağlamadan dimdik duruyordu.

"Lütfen bana bir şans daha ver." dedim gözlerine bakarak.

"Ben o şansı sana verdiğim güne lanet ediyorum. Kalkmış ikinci bir şans mı istiyorsun? Boşanıyoruz Cihan, bunun ötesi berisi yok!"

"Boşanmaktan vazgeçen ilk çift biz olmayacağız. Beni affedip yine kollarımda mutlu olamaz mısın?"

"Ne unutması Cihan! Sen beni ailemden ettin! Ben senin için gelinliğim üzerimde babama karşı gelip peşinden geldim. Çok değil iki hafta sonra kuyruğumu kıstırıp eve döndüm ama evim diyebileceğim bir yer yoktu. Çocukluğumdan beri çenesiyle beni bitiren annem bile sessizliğe gömülüp yüz çevirdi. Babam hâlâ konuşmuyor benimle! Sen ne affetmesinden bahsediyorsun? Sana bir şey söyleyeyim mi? Seni sevdiğim her güne lanet okuduğum zamanlarım oldu. Aynı şeyleri tekrar yaşamak istemiyorum. Bunu göze alamam. Şimdi git lütfen!" diyerek salondan çıkıp gitti.

Gittim mi? Tabii ki hayır. Ölmek var, Yıldız'la barışmadan buradan gitmek yok! Yıldız döndü durdu ama salona girmedi. Bir iki saat sonunda salona girdi.

"Cihan ne zaman geliyorlar?" diye sordu.

"Tamam! Giderim ben!" diye ayağa kalkmaya çalıştım.

Tamam biraz abartmış olabilirim ama gerçekten acıyordu. Ayağa kalkıp gözlerimi kapatıp derin derin nefesler aldım.

Yıldız "Kim geliyor?" diye sordu ama sesi yumuşamıştı.

"Seni ilgilendirir mi?" dedim burnumdan soluyarak. Bu ters manyel bakalım işe yarayacak mıydı?

"İlgilendirmez." dedi. Ayağa kalkıp iki büklüm göğsümü tutarken yürüyebileceğimden daha yavaş, küçük adımlarla kapıya ilerledim.

Yıldız hâlimi gördükçe "Cihan söylesene, kim geliyor?" diye önüme geçti.

"Kimse gelmiyor! Ben bakarım başımın çaresine. Herkesin işi gücü var." dedim. Yıldız "Osman?" diye sordu.

"Balayında!" dedim sertçe.

"Ali?"

"Dağa kaçtı, yandı bitti, kül oldu. Oldu mu Yıldız? Ulan hadi bırak kocan olduğumu insan kapıya gelmiş hasta bir adama bu kadar mı merhametsiz olur! Anladım ben seni Yıldız!" dedim salon kapısına vardığımda.

Yıldız önümden çekilmeden "Tamam, iyileşene kadar kal ama sadece o kadar! Öyle affet, bana bir şans ver falan demeyeceksin." dedi.

"Yok ben giderim. Sen rahatına bak. Ben kimim ki!" dedim sahte bir sinirle.

"Sen, ben hastayken gece gündüz başımda beklemiş adamsın." dedi ama gözlerinin içinde sevgi vardı.

"Ha diyorsun ki beklemeseydin kapı dışarı ederdim! Yok ben giderim. Sana yük olmak istemem." dediğimde dış kapının oradaydık.

"Ay tamam git o zaman! Israr edecek yerlerim ağrıyor." dedi Yıldız ve kapıyı açtı. Şaka maka gidiyordum. Antrede ayakkabılarımı bin bir zorlukla giymeye çalışırken Yıldız dayanamadı. "Cihan..." dedi kuzu gibi.

"Ne var?" dedim sertçe.

"Hadi kal! Gerçekten istiyorum." dedi.

"Yıldız ben buraya beni affetmen için geldim. Bana bakman için değil. Ben başımın çaresine bakarım."

Yıldız kapının önüne geçti. "Göndermiyorum." dedi şirince.

"Beni affediyor musun?" diye sordum.

"Ya bununla ne ilgisi var? Kal işte burada." dedi. Doğru yoldaydım, biliyordum.

"Yıldız çekil kapının önünden!" diyerek ona doğru bir hamle yaptım. Hatun sanki bunu bekliyormuş. Kolları bedenimi sararken acıdan ölebilirdim. Canımın yanmasıyla inlemişim.

Yıldız "Ay unuttum! Düşünemedim özür dilerim. Geç, geç içeri!" diye beni gerisin geri salona götürdü. Uzanmamı sağlayıp belimin altında destek olsun diye içeriden aceleyle yastık alıp geldi. Belimin altına yerleştirirken üzerime doğru eğildi ya o güzel kokusu burun deliklerimden içeri süzüldü. Usulca tuttum kolunu. Bir şey isteyeceğim sanıp yüzünü bana doğru döndüğünde nefes kadar yakındı. Gördüm, onun da gözlerinde özlem vardı. İstek vardı. Beni hâlâ seviyordu.

"Seni çok özledim ben." dedim dudaklarına kayarken gözlerim. Yıldız özlemle gözlerime baktı "Ben de ama olmaz Cihan... Bizden olmaz." dedi ama ben onu bırakmadım.

Dudaklarıma doğru çekerken "Bizden çok güzel olur Yıldız'ım." dedim ve dudaklarına uzandım. Yıldız istemsizce koltuğun kıyısına oturup dudaklarıma teslim oldu. Onu öyle özlemişim ki gözüm dönmüş. Elim kolum onu sarmış tutkuyla onu kendime çekerken bıraksa şimdi şuracıkta onunla sevişebilirdim.

Nefessiz kalıp dudaklarımdan koptuğunda "Bir daha bunu yapma olur mu? Kendimi aşağılanmış hissediyorum." dedi ya buz gibi oldum.

"Aşağılanmış mı? Ben seni özledim hepsi bu!"

"Sadece onun için özlüyorsun değil mi?" diye sorduğunda haksızdı.

Sinirle kolunu tutup kendime doğru çektim "Dışarıda bir sürü hatun var eğer kast ettiğin yüz gram etse!" dedim ve onu sinirle bıraktım.

Yıldız benden böyle sert bir cevap beklemiyordu.

"Cihan öyle demek istemedim..."

"Aynen onu kast ettin! Bunun evliliğe yetmeyeceğini az çok biliyor olmalısın. Ben... Ben senin her hâlini seviyorum. Gülüşünü, o güzel eşek gözlerini örten perçemlerini, tavırlarını... En önemlisi senin o yapamadığın kaprislerini seviyorum. Sen öyle doğal, yalansız, içi dışındasın ki bazen senin çok saf olduğunu bile düşünüyorum. O güzel gönlünde bir yer istiyorum. Bir ömür geçirmek istiyorum, hepsi bu! Senin dediğin kadar basit değil benim için." dediğimde gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

"Benim... Kafam öyle karışık ki!"

"Tamam bir iki saat dinlenir giderim. Ben anladım anlayacağımı." diyerek ondan ellerimi çekip kendimi uzaklaştırdım. Yıldız bir tuhaf baktı bana.

Hoşnutsuz gibi "Aç mısın?" diye sordu gözyaşlarını silerken.

"Dünden beri hiçbir şey yemedim. Dışarıdan söyleriz." dedim.

"Patlıcan oturtma, pilav ve mercimek çorba var. Tabii istersen..."

"Olur, fark etmez." dedim, inceden inceye kapris yapıyorum. Vicdan yapar umarım! Yıldız mutfakta yemekleri hazırlarken ben Ali'yi aradım. Herhâlde şimdiye muhtarla buluşmuş olmalıydı.

"Ali ne yaptın?" diye sordum açar açmaz.

"Ulan Cihan! Ben sana dedim Kaan olamaz diye ama inat ettin. Muhtar senin anlattıklarını doğruluyor. Garibanlar babaları ölünce analarıyla İstanbul'a gelmişler işte."

"Kaan kesin o ana babadan olma değil mi?"

"Ulan muhtar bilmesin de kim bilsin? Doğruluyor işte!" dedi sinirle.

"Peki anası babası doğma büyüme oralı mıymış?"

"Evet Cihan evet! Kaan değil tamam mı?" diye sinirle yüzüme telefonu kapattı. Benim içim rahat etmedi. Osman'ı aradım "Söyle çelik yelek!" diye açtı zevzek.

"Osman delirmek üzereyim. Ali muhtarla görüşmüş, Kaan değil diyor. Peki kim? Bak bulmamız lazım o kamerayı kimin yerleştirdiğini! Ben inatla Kaan diyorum. Olmadı Sedat'la konuşacağım. Çektirsin depoya, sorgulasın. En kötüsü özür dileriz." dedim.

"Cihan sence Sedat böyle bir şeyi yapar mı?"

"Yapmaz. Yapsa bile eğer hain Kaan ise depoda konuşmayacak kadar eğitimlidir." dedim kendime yenilerek.

"Dur hele bir ben geleyim! Bulacağız merak etme. Bu arada hayırlı olsun Yıldız'ın evindeymişsin!" dedi gevşek bir şekilde.

"Kapat lan!" dedim gülerek. O sırada kapının önünde elinde tepsi beni dinleyen Yıldız "Aranızda benim gibi başka bir ispitçi mi var?" diye gülümseyerek sordu.

"Keşke senin gibi olsa..." dedim oturduğum yerde sırtımı yaslayıp ağrımı hafifletmeye çalışarak. Yıldız tepsiyi kendi kucağına koyarak yanıma oturdu.

"Kim olduğunu biliyorsun yani?" dedi.

"Biri var şüphelendiğim ama hakkında edindiğim bilgi beni tatmin etmiyor." dedim sıkıntıyla.

"Anası babası yok mu bunun? En iyi onlar bilir."

"Ölmüşler." dedim memnuniyetsizce.

"Peki kardeşleri?" diye sordu Yıldız. Tabii ya! Biz niye muhtarla, köylüyle uğraşıyorduk ki? Hızla Müjde'yi aradım. Biliyordum onu, telefonu dinlenemezdi çünkü ona ne olur ne olmaz diye o hattı ben vermiştim. "Müjde sakın bana bir şey sorma. Telefonda yorum yapma. Kimseye de bir şey söyleme. Şimdi benim ofise git. Masamda duran dosyaları kucakla ve kendi ofisine getir. Soran olursa depoya kaldırıyorum, dersin. Aralarında yirmi iki numaralı dosyayı tarat, mailime gönder ama bak kimse görmeyecek bu yaptıklarını! Sedat bile sorsa söylemeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Tamam Canan, halleder seni ararım." dedi ya aptal gibi kaldım telefonun ucunda.

Sonra jeton düştü bende. Bu kız gerçekten ilahtı ilah! Bu kadar mı hemen konuya vakıf olur, havaya girer insan! Çok geçmeden Müjde mail attı. Hızla açıp evrakları inceledim. Kaan'ın abisi, bir kardeşi İstanbul'da yaşıyordu. Kaan'ın özlük dosyasında yazdığı abisinin telefon numarasını aradım. Telefon kapalıydı. Hızla Ali'yi aradım.

"Söyle lan ne oldu, Yıldız evden mi kovdu?" diye açtı telefonu.

"Ali bak ne diyeceğim. Kaan'ın bir abisi burada, Kartal'da yaşıyor. Adamın telefonu kapalı. Bir gidip bak diyorum."

"Yine mi aynı konu Cihan?"

"Ali! Bak bu önemli diyorum. Hadi gel beni al, beraber gidelim."

"Lan beni delirtme! Küstüreceksin çocuğu bize."

"Ali! Tamam gelmezsen ben giderim! Kapat lan! Kaan küsmesin!" diye sinirle soludum. Ali pes etmiş gibi "Tamam ulan otur evinde, ben giderim gönder adresi." dedi.

"Ali bak beni yemiyorsun değil mi?" dedim bir kere daha.

"Lan yok gideceğim dedim ya!" dedi.

"Tamam atıyorum, bana haber ver." dedim ve hemen ona adamın adresini attım. Tabii başladım beklemeye. Yıldız "Hadi yemeğini ye." diye tepsiyi usulca dizlerime verdi. Silip süpürdüm ama oturmak gerçekten bana acı veriyordu. Tepsiyi kenara koyup "Eline sağlık! Harika olmuş." dedim.

"Beğenmene sevindim. Cihan bu koltuk rahat değildir. Benim odama geçireyim seni, olur mu?" diye sordu.

"Ali'den haber bekliyorum. Ben giderim bir iki saate." dedim umudumu keserek.

"Yine de orada dinlen işte." dedi gözlerimin içine bakarak.

"Olur." dedim ve Yıldız'ın odasına kadar işkence çeker gibi yürüdüm. Odası kutu gibiydi. Tek kişilik yatağı, iki kapaklı bir giysi dolabı vardı ve Yıldız kokuyordu.

Yıldız "Şu üzerindekilerden kurtaralım seni." dedi.

"Niye?" diye sordum merakla. Altımda eşofman, üzerimde tişört vardı. Rahattım yani.

"Ay hastanenin bütün kokusu üzerine sinmiştir. Ben bir makineye atarım, kurur hemen." dedi.

"Gerek yok Yıldız."

"Yatağıma öyle yatamazsın." dedi ve eli tişörtümün eteğine gitti. Gözleri gözlerimde gülümsüyordu. "Kurumazsa senin taytını giyer giderim." dedim.

"Kaloriferin üzerine koyarız." dediğinde tişörtümü usulca üzerimden çekip aldı. Karın bölgem aldığım darbe sonucu mosmordu. Yıldız morluğu görmesiyle parmak ucuyla dokundu ve "Çok acıyor olmalı..." dedi hüzünle.

"Yani?" dedim, kahramanlığa gerek yoktu. "Doktor morluk ve ağrı için bir şey vermedi mi?" diye sordu.

"Reçetem var ama almadım daha."

"Dur, bekle." dedi ve hızla içeri gidip yanında bir tüp kremle geri geldi. "Bu ağrını alır, morluğu iyileştirir." dedi ve tüpün ağzını açıp parmağıyla küçük küçük sürmeye başladı. İşini öyle ciddiye alıyordu ki sanat eseri boyuyor sanki! O bana krem sürdü, ben onu seyrettim.

"İşte bitti!" dedi ve kafasını kaldırdığında yine nefes kadar yakınımdaydı.

"Teşekkür ederim." dedim aşkla gözlerine bakarken.

Yıldız "Üzerine bir şey giyme. Kremi iyice emsin." dedi ve alt eşofmanıma uzandı. Eşofmanımı çıkarırken sanki eli bilerek erkekliğime dokunuyor gibi geldi ama bunu düşünmek istemedim. İçim gıcıklandı elbet! Sonuçta arzuladığım kadın karşımda duruyordu.

Yıldız bacaklarıma ellerini sürte sürte eşofmanımı çıkardığında şortumla kendimi kurban gibi hissettim. Kalbim benden bağımsız deli gibi atıyordu ve onu deli gibi istiyordum da o kadar laftan sonra kökünden keser eline verirdim de ona dokunmazdım!

"Hadi uzan! Çok ayakta kaldın." dedi ve uzanmama yardım etti. Niye gülümsüyordu, biliyorum. Benim canavar uyanmış, kendini belli ediyordu da ben çaktırmamaya çalışıyordum. Yorganı elimle belimden yukarısına çektim. Yıldız sırıtarak "Sıcak ev, terleme sonra." dedi.

"Yok, üşürüm şimdi." dedim.

Yıldız "İyi, sen bilirsin. Ben içerideyim. Bir şey istersen seslen." dedi ve çıktı.

Ben mi? Beni düşürdüğü bu rezil durum için Küçük Cihan'ı tokatlayabilirdim...

İçeriden gelen seslerle gözümü açtığımda havanın kararmış olduğunu anlamam bir oldu. Uyumuşum da, kaç saat merak ettim. Ali düştü aklıma. Hızla telefonuma uzanıp tam onu arayacaktım ki Ali'den mesaj geldiğini gördüm. Bir saat önce atmış.

Abisiyle konuştum. Bir sorun yok Bay Paranoya...

Aklımı kaçıracaktım! Nasıl bir sorun yok? İçimden bir ses hainin Kaan olduğunu söyleyip duruyordu. Sıkıntıyla Osman'ı aradım. Açar açmaz "Osman bir haber var mı?" diye sordum.

"Yok Cihan! Haberler sende." dedi.

Sıkıntıyla "Bu Ali muhtara da gitti Kaan'ın abisinin yanına da ama bir sorun yok deyip duruyor." dedim.

"Yoktur belki de! Kaan olmayabilir Cihan."

"Bu böyle olmayacak, ben gidiyorum Kaan'ın abisinin yanına." dedim.

"Cihan senin kaburgan kırık değil mi?"

"Kaburgamdan daha önemli bu mesele. Kapat gidiyorum ben." dedim.

Ayağa kalkmamla "Lanet olsun, kıyafetlerim!" diye sinirle soludum. Kapıya doğru ağır ağır adımlar atmamın sebebi Yıldız'a seslenmek içindi. Tabii Yıldız'ın arkadaşıyla konuşmalarını duyduğumda başladım dinlemeye.

"Bilmiyorum Dilan. Çok korkuyorum ama onu öyle seviyorum ki... İlk kendimden gayet emindim ama gideceğim diye tutturunca içim sızladı. Onu nasıl bırakayım bu hâlde?"

"Kendine bahaneler üretme Yıldız. Sal kendini be! Bir daha mı geleceksin bu hayata? Bana bak, yalnız öleceğim!"

"Ben senin karşına güzel bir insan çıkacağına eminim. Dur ben Cihan'a bakayım." dediğinde ben pilli oyuncak gibi hızlı hareket ederek kapıdan uzaklaşmaya çalışıyordum.

Yıldız usulca kapıyı araladığında ben yataktan yeni kalkmış modundaydım.

"Cihan bir şey mi istiyorsun? Niye kalktın?"

"Benim çıkmam gerek. Sana da zahmet verdim..." dedim.

"Ama... Ama kıyafetlerin ıslak."

"Yıkama dedim ben sana, hallederim şimdi." diyerek sokağın başında bekleyen Hamit'i aradım. "Hamit ne haber?" diye sordum ilk. "İyidir çelik yelek! Senden ne haber?"

"Senden bir ricam olacak. Bana bir üst bir de alt pantolon ayarlayabilir misin? İç çamaşırı da süper olur."

"Ayarlarım da hayırdır?" diye sordu.

"Acil çıkmam lazım. Benim kıyafetler malum, hastaneden gelme."

"Tamam ayarlayıp hemen arıyorum." dedi ama on dakika geçti geçmedi beni Ali aradı. Hamit aramış belli.

"Lan ne oldu? Yıldız mı kovdu?"

"Çok beklersin Aliciğim! Yıldız kal, diye yalvarıyor bana ama işim var. Kapat telefonu."

"Cihan nereye o kaburgayla? Doktoru duymadın mı? Dayanmış midene! Kıpırdamayacaksın dedi adam."

"Ali bak canım yanıyor zaten kapat lan telefonu!"

"Kaan'a taktın değil mi?" diye sordu.

"Evet taktım Ali! Gidip abisiyle görüşeceğim. Gebersem de o adrese gideceğim."

"Ulan bak yemin ederim gideceğim. Tamam mı? Sen otur oturduğun yerde."

"Gidip fotoğraf atacaksın bana oradan, inanmıyorum sana şerefsiz!" dedim.

"Sensin şerefsiz!" dedi ve telefonu kapattık.

Yıldız merakla "Gitmiyorsun sanırım?" dedi.

"Gidiyorum ama eve. Hamit kıyafet getirecek." dedim. Sinirlerim iyice gerilmişti.

"Burada rahat edemedin mi?" diye sordu Yıldız.

"Ne sıfatla kaldığımı bilmediğim evde olmak beni sinirlendiriyor."

"Arkadaşımsın işte!" dedi Yıldız sıkıntıyla.

"Lütfettin Yıldız Hanım!"

"Sen ne olmak istiyorsun Cihan Bey?" diye sordu kollarını göğsünde birleştirmiş, beni baştan aşağı süzüyordu.

"Benden bu saatten sonra bir bok olmaz." dedim. Yıldız gülümseyerek bana doğru gelip aramızda bir karış mesafe var yok öylece durdu. Eli iç çamaşırımın içine süzüldü yavaşça. "Yıldız sen ne yapıyorsun?" diye sordum ama ben taşa dönmüştüm.

"Doktor sevişmek için bir yasak koydu mu?" diye sordu.

"Niye sordun?" diye sorarken yutkunamıyordum. Ne ağrım kalmıştı ne bir şey! Tek derdim alevlenen bu ateşi söndürmekti.

"Ona göre elimi çekeceğim. Sonuçta doktoru dinlemek gerek." dedi ama eli hâlâ bende.

"Sormadım. Yasak getirmedi. Uzan dedi sadece."

Yıldız sırıtarak "Harika!" diyerek şortumu tuttuğu gibi aşağı indirdi. "Yıldız seni anlamıyorum." dedim.

"Ben de anlamıyorum. Sadece tek isteğim sensin. Hadi uzan!" dedi.

"Bu iyi bir fikir mi? Arkadaşın var içeride. Hem sonra seni kullandığımı söyleme!"

"Dilan gitti. Bu gece gelmeyecek. Ayrıca seni ben kullanacağım çünkü kıpırdamayacaksın." derken çoktan beni yatağa oturtmuş uzanmamı sağlıyordu.

"Yıldız bak beni kullanıp sonra göndereceksen olay çıkarırım bilesin!"

"Seni hayatım boyunca kullanmak istiyorum. Tabii sen de istersen..." dedi Yıldız.

Dayanamadım.

"Ben sana ölürüm Yıldız'ım!" dedim.

Anadan üryan bereket heykeli gibi uzanmış öylece onu bekliyordum. Sabırsızdım ve istekten boğazım kurumuştu. Derin derin solurken sakinleşmeye çalışıyordum. Yıldız istekli bakışlarını bedenimde gezdirdi. Pislik yaparcasına yavaş yavaş karşımda öylece dururken tam tişörtünü çıkartıyordu ki kapı çaldı!

Apar topar tişörtünü geri giydi tabii. Ben mi? "Lan! Bırak çalsın kapı! Çalar çalar gider." dedim sinirle. "Ya olmaz! Ya babamsa?" dedi ya panikle üzerimi örttü.

"Hani görüşmüyordun? Hani küstü sana?"

"Kırgın ile küsü karıştırmış olabilirim." dedi ve hızla kapıyı kapatıp odadan çıktı. Ben şansıma sıçayım! Beni bu duruma düşüren kaderime sokayım! Benim adım Cihan, soyadım Bahtsız olmalıydı. Şu duruma da düştüm ya of ulan of! Ben de o hırsla aradım Ali'yi.

Ali "Düş yakamdan Cihan!" diye açtı telefonu.

"Gitmedin değil mi?"

"Ulan yoldayım. Orası anasının nikâhı, çiftlikten çıktım."

"Tamam, haber bekliyorum senden." dedim ve kapattım. Bu sefer gidiyordu şükür! Kim geldi anlayamadım ama uzun kalacağa

benziyordu. Yıldız iki saatin sonunda odaya geldi ama ışığı açıp "Ablam geldi. Bu gece burada kalacakmış. Sakın sesini çıkarma!" dedi.

"Gidiyorum lan ben! Getir benim kıyafetlerimi!" dedim sinirle. "Cihan bağırmasana! Başladın yine öküzlüğe!"

"Niye saklanıyorum ben? Onu anlamadım ki!"

"Bir de soruyor musun? Babamın öğrenmemesi lazım. Ablam hemen yetiştirir babama"

"Yetiştirsin ulan! Ne olacaksa olsun! Çıkarım karşılarına, seviyorum derim."

"Önce beni inandır sen."

"Biraz önce inanmadıysan başka yapabileceğim bir şey yok." derken benim Küçük Cihan'ı işaret ediyordum.

"Ya sen gerçekten terbiyesizsin!"

"Gel azıcık öpeyim seni." dedim özlemle.

"Olmaz. Ablam duyarsa biterim. Hadi sen dinlen."

"Ulan ben sana bunları ödetmez miyim?" diye sinirlenmeye çalışsam da sırıtıyordum ya işte.

Sıkıldım karanlığın içinde küçücük odada. Saat ilerledikçe sinirlenmeye başladım. Hazır sinirlenmişken devamlı Ali'yi aradım. On aradıysam sekizini açmadı. Sonra paşa "Buradayım, adamla görüşüyorum." diye mesaj atmış. Bekledim bir yarım saat. Nasıl olduysa o beni aradı ama rezillik diz boyu! Sesim fısıldıyor.

"Ne oldu?" diye sordum merakla. Ali "Lan sesine ne oldu?"

"Yahu söylesene adam ne dedi?"

"Ulan yoksa Yıldız yanında uyuyor mu? Oooo erkeğim be! Çok sevindim lan sizin adınıza. Hadi bakalım düğün yakındır o zaman!"

"Başlatma düğününden Ali! Adam ne dedi?" diye sordum.

"Kaan ne anlattıysa aynısını anlattı koçum. Ben haklı çıktım. Kaan'dan hain çıkmaz!" dedi.

"Ali emin misin?" diye sordum.

"Cihan'ım kapat telefonu, yenge uyanmasın." dedi kahkahayla ve telefonu kapattı.

Derin bir nefes alıp bu işi Osman'ın gelmesine bırakmaktan başka çarem yoktu. Bekle bekle uyumuşum. Tabii olan oldu. Yıldız mutfaktayken ablası Bihter benim kaldığım odaya bodoslama daldı. "Yıldız!" diye bir çığlık attı ki sorma! Yıldız elleri bulaşıklı, oda kapısına ışınlandı resmen. "Ya abla ne giriyorsun buraya? Sana orada böcek var demedim mi?"

"Ne böceği Yıldız? Bu resmen senin yatağında yatan çıplak bir adam!" İyi bir tahmindi. Ben olsam hayatta bilemezdim.

"Merhaba, ben Yıldız'ın kocası Cihan." dedim ne desem bilemedim ki.

"Yıldız bu ne diyor?" diye sorarken yorganın altını görür gibi beni süzüyordu.

"Doğru söylüyor. Sizi tanıştırayım!" dedi Yıldız panikle.

"Cihan, ablam Bihter." dedi şirince.

"Neden senin yatağında ve çıplak? Ayrıca bu kadar yakışıklı olduğunu niye söylemedin?" derken Yıldız onu dışarı doğru ittirip "Gel abla, ben sana açıklarım. Ayrıca hiç yakışıklı gelmiyor bana. Biraz iri ve göbekli o kadar!" dedi. Bana lan! Bana!

Yıldız yanıma geldiğinde gece saat biri bulmuştu. Enkaz gibi girdi içeri. Işığı açıp "Ablam tamam. Hallettim. Babama bir şey demeyecek ama rüşvet istiyor." dedi.

"Rüşvet mi?" diye sordum.

"Evet. Ona borçlu olacağım. Bir gün yapmamı istediği bir şey olursa koşulsuz yapacak ve itiraz etmeyeceğim."

"Ağır olmuş. Hadi yanıma gel!" dedim.

"Olmaz, onun yanında yatmalıyım. Eğer burada kalırsam bana yapmadığını bırakmaz."

"Ya sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Cihan anlayışlı ol biraz ya! Ablam biraz şeydir..."

"Neydir?" dedim merakla.

"Ya o... Okumak istemedi. Evlenip yuva kurmaktı hayali. Ama olmadı. Kaç yaşına geldim, evlenemedim diye kendine dert edindi. Aslında daha genç ama işte! Taktı. O yüzden."

"Yıldız sal beni gideyim ya ben."

"Zoru görünce kaçıyorsun öyle mi?" diye yine elini beline koydu.

"Kaçan senin ablan gibi evde kalsın lan! Çık git ablanın yanına. Kapat kapıyı. Ben sıkılırım tek başıma." dedim sinirle.

"Yarın gider zaten." dedi Yıldız sırıtarak.

"Yarın biz de evimize gidelim." dedim.

"Hangi evimize anlamadım?"

"Benim eve Yıldız, orası senin de evin artık."

"Ya! Ne ara karar verdik buna biz?"

"Yıldız bak canımı sıkma benim. Ölürüm de bırakmam artık seni."

"Bak sen! Hemen havaya girmiş bizim Cihan." dedi eli belinde daha bir gıcık hareketler sergilerken.

"Havaya da girerim, olaya da girerim. Seni sarar sarmalar koynumda uyuturum. Bilmem anlatabildim mi?" dediğimde gözlerindeki mutluluğu görebiliyordum ve bu benim için dünyalara bedeldi.

Yıldız "Ya bundan sonra benim dediğim olur ya da sen bilirsin! Ancak seni öyle affederim." dedi. Aşkla gülümsedim. Bu benim ona bir cevabımdı. Bundan sonra en son cümle bana ait olacaktı. Tamam karıcığım...

Bihter sabah gitmek bilmedi. Yıldız'ın dediği kadar evde kalmış kız kurusuydu ve bunu kabullenmeye de niyeti yoktu. Masada gerek meraktan gerek kıskançlığından kendini de yedi, beni de yedi!

"Merak ediyorum Yıldız'da ne buldun?" diye sordu. Ağzım beş karış açık Yıldız'a bakıyordum. Yıldız kaşı gözü oynuyor düzgün cevap vereyim diye yalvarır gibiydi.

"Ben anlamadım?" dedim.

"Yani senin gibi biri Yıldız'da ne buldu? Sonuçta çapı belli. Mahalle kızı. Vasat bir işi var. Boyu da bana göre kısadır. Aramızda beş santim var. Şimdi zayıf ama önceden ben yanında kürdan gibi kalırdım."

"Siz üvey kardeş falan mısınız?" diye sordum.

Yıldız araya girdi panikle "Daha neler! Benim canım öz ablamdır." dedi.

Bihter kaşını havaya kaldırmış "Sana bunu düşündüren ne?" diye sordu ama dişlerini bilemiş bir açık arıyor.

"Yani çapı belli ya hani! Senin gibi uzun boylu, kürdan gibi bir kız değil ya o yüzden..." dediğimde iltifat mı ediyorum yoksa onunla dalga mı geçiyorum anlayamadı.

"Yani? Yıldız'da ne buldun?" diye bir kere daha sorusunu yineledi.

Çatal ve bıçağı elimden bırakıp "Âşık oldum Bihter, hepsi bu. Ne kaşına baktım, ne boyuna. Onu kilolu da sevdim, bu hâliyle de seviyorum. Bir gülüyor ya dünyam aydınlanıyor. O yaşlanıp buruşunca da onu seveceğim. Ben Yıldız'ın o güzel gözlerindeki bakışı sevdim. Umarım sorunun cevabını verebilmişimdir." dedim.

"Allah çirkin şansı versin diye boşuna demiyorlar!" dedi Bihter.

Yıldız mı? "Abla ya!" demekle yetindi.

Tek bildiğim Yıldız'ın ablasının kocaya ihtiyacı olduğuydu. Yoksa ondan çekeceğimiz vardı da Çiçek bu Bihter'i ikiye böler çarpar, bir de yer çarpardı!

Bihter nihayet on iki gibi evden çıktığında Yıldız "Çok üzülüyorum onun için. Umarım kendine uygun biri karşısına çıkar ve onu çok sever." dedi masayı toplarken.

"O iş bende! Hayatının mutluluğunu yaşattıracağım ona sen merak etme. Öyle birini bulacağım ki ağzı kulaklarında gezecek." diye haylazca gülümsüyordum.

"Sen benim ablamla dalga mı geçiyorsun?"

"Aşk olsun Yıldız! Sana yaranamıyorum ben." dedim yalandan.

"Tamam hadi, sen geç uzan nereye uzanacaksan. Ben işe gideceğim. Bugün mesaim var."

"Şaka değil mi bu?" diye bir bağırıvermişim ki Yıldız donup kaldı! "Cihan ya sen ne kadar çok bağırır olmuşsun! Hiç şaka da yapılmıyor sana." diye elinde tabaklar varken koluna yapıştığım gibi onu kucağıma çektim. Yıldız bana zarar vermesin diye mi uğraşsın, elindeki tabakları nereye bıraksın onu mu bulsun, bilemedi. Bırakınca kucağıma ağırlığını vermeden "Çok mu kızdın?" diye sordu bana ama aşk dolu bakışlarında ölebilirdim.

"Yıldız kaburgama dua et! Sağlam olsam seni ne koynumdan ne altımdan çıkarmazdım." dedim.

Yıldız "Ya!" dedi ve kucağımdan kalkıp beni elimden tutup yavaşça ayağa kaldırdı. "Gel!" dedi ve kendi odasına götürdü. Usulca beni tişörtümden kurtarırken ince elleri her yanımda taciz eder gibi dolandı durdu. Tişörtümden kurtarıp bana usulca sarılıp dudaklarını dudaklarımda kaybetmesi muhteşemdi. Ağzımın içinde dolanan dili olacakların haberini verirken eli uslu durmuyor, beni taşa çevirmekle meşguldü. Kıkırdayarak dudaklarımdan ayrılıp "Belki seni altımdan ben çıkarmam." dedi seksi bir bakışla. Atın beni denizlere, yalan dünya size kalsın...

"Bak kapı çalar, biri gelir, biri doğurur umurumda olmaz! Bu sefer gebertirim." dedim. Onun büyüsüne kapılmış, başımda yıldızlar uçuşuyordu. Alt eşofmanımı elleri her yerimde gezerek çıkarıp beni usulca yatağa uzattı. Aç bakışları beni izlerken, yavaşça soyunmaya başladı. Arkadaşım Moğol erleri gibi kat kat giyinmiş! Çıkar çıkar bitmedi. Her üzerinden bir parça eksildiğinde ben vuslata ermemek için kendimi zor tuttum.

En sonunda "Yıldız böyle yavaş soyunmaya devam edersen yanıma gelmene gerek kalmayacak haberin olsun!" dedim ama oralı olmadı.

"Bu senin problemin Cihan!" dedi ve iç çamaşırlarından kendini kurtarıp çıplaklığa ulaştığında ben onu seyretmeye bile razıydım. Balık etliyken başka bir güzeldi, şimdi başka bir güzeldi. "Hadi gel!" dedim istekle.

"Ben emin değilim." dedi. Eli kalçalarına kayıp parmakları kendi teninde gezinirken.

"Yıldız bak kalkarım. Kaburgam götüme batsa umurumda olmaz. İstediğimi alırım. Beni kışkırtma!"

"Ya şurada bir naz yaptırmadın! Ne öküz adam olmuşsun sen ya!"

"Yıldız aylar oldu sensizim kızım, bunun nesini anlamıyorsun?" dedim ya Yıldız sanki görevi yerine getirir gibi "İyi tamam!" diyerek üzerime tırmandı ama heves meves kalmamış hatunda! Tabii onun yüzünü görmemle ben sıfıra düştüm. Derin bir nefes alıp "Gel buraya!" dedim sırıtarak. Yıldız dikkatlice yanıma uzandı. Çırılçıplaktık ama biz öylece duruyorduk. Görülmüş şey değil...

Elim sırtını baştan aşağı parmaklarımla gezerken Yıldız "Seni seviyorum Cihan Adalı." dedi usulca.

"Seni seviyorum Yıldız Adalı." dedim.

"Bana evlenme teklifi bile etmedin." dedi.

"Fırsatım olmadı ki." dedim.

"Olsaydı bu kadar çabuk evlenmezdik ki."

"Doğru ama ben seni hep severdim. Eninde sonunda seni kafeslerdim. Ben sana söz veriyorum en kısa zamanda istediğin her şeyi yapacağım. Yüzükse yüzük, teklifse teklif, düğünse en zurnalısından!" dedim.

"Gerek yok Cihan."

"O beyaz gelinliği giyeceksin."

"Giydim ya." dedi alayla.

"Lan bana, bana!" dedim sinirle.

"Ay bu kadar âdetlere düşkün olduğunu bilmiyordum!"

"Ben değil, Duygu!" dedim itiraf edercesine.

"Bu ne demek şimdi?"

"Ona söz verdim. O planlayacak her şeyi. Kaçarımız yok yani."

"Ben sevmem ki böyle organizasyonları..."

"Bunu Duygu'ya anlat o zaman." dedim.

"Ay ne yapayım? Sen o kadar benim ablama katlanacaksın ben de seninkilere katlanırım." diye yüzünü bana doğru döndüğünde sırıtıyordu.

"Bak ya!" diyerek dudaklarına uzandım. Sonra mı? Bir of çeksem karşıki dağlar yok olur!

Herkes yaşayamaz, bazıları ölmeli...

Bir sene sonra...

Ensemde yukarı aşağı giden, tenimi delmekle meşgul parmaklarımda hissettiğim sıcaklıkla elimi çekip bakmam bir oldu. Tırnaklarıma dolan kırmızılık kandan başka bir şey değildi. Hissediyor muydum? Hayır. Umurumda mıydı? Hayır. Benim derdim belliydi ve ben asla vazgeçmeyecektim.

Ebru'nun dediği onca şeyi es geçerek "Ebru tamam ama bir yolu olmalı! Ne demek o istemeden olmaz? Ona kalsa orada çürüyüp gidecek. Onu görmek istiyorum. Bir senedir kimsenin gözünün yaşı bir türlü dinmedi. Lütfen!" diye çaresizce yalvarıyordum.

"Cihan, suçluluk duygusuyla baş etmek gerçekten çok zordur. Hele ki onun gibi biri için... O istemediği sürece onu görüşmek için zorlamanın bir âlemi yok."

"Herkes perişan! Hepsi ondan bir ses, bir yaşam belirtisi bekliyor. Bizi de anla! Neyi neresinden tutacağımızı bilmiyorum. Kimi nasıl avutayım onu da bilmiyorum. Asıl suçlu benim. Orada onun yerinde ben olmalıydım. Hiçbir yere sığamıyorum. Yardım et lütfen!"

"Cihan anlıyorum ama onu da anla. Ben baskı yaparsam gider, biliyorsun. En azından burada güvende. Ne kendine ne de başka birine

zarar vermiyor. Buraya geldiğindeki hâlini anlatmama gerek var mı? Yine de iyi durumda. Kaç gece başında kendine bir şey yapmasın diye beklediğimi bir ben bilirim. Artık bırak kendini öldürme ihtimalini, en azından yemek yiyor. Sabahları erkenden kalkıp koşuyor. Odasında şınav çektiğini bile gördük. O iyi ve daha da iyi olacak."

"Gerçekten mi? Buna inanmaya öyle ihtiyacım var ki... "

"Olacak Cihan, ben inanıyorum. Lütfen sen de inan. İki gün önce kitap istedi benden. Hatta liste verdi. Okuyor. Hem de deliler gibi! Sonra akşamları haberleri seyrediyor."

"Peki konuşuyor mu?" diye sordum merakla.

"Talep ettiği bir şey varsa. O da iki kelimeyi geçmiyor." dedi Ebru.

"Kimseye bulaştı mı?"

"Hayır, dün biraz onu kışkırtmayı denedik. Bir görevli benim isteğimle ona bağırdı ve o hiç tepki vermedi." dedi ya ben hüsranları yaşıyordum.

"Bu Ali değil Ebru!"

"Ali olmadığını ben de biliyorum ama öfke patlamaları yaşamasından iyidir."

"Düzelip aramıza dönebilecek mi?"

"Şu an bir şey söylemek için çok erken ama büyük adımlar atıyor diyebiliriz." dedi Ebru.

"Tamam, peki bir şey istesem?"

"Eğer mümkünse tabii..." dedi Ebru.

"Gidip ona beni aramasını söylesen... Senden on dakikanın içinde telefon bekliyor desen?"

"Biliyorsun buna cevap bile vermeyecek."

"Söylemekten bir zarar gelir mi?" diye sordum. Ebru bir iki saniye sustu ve "Hayır, sonuçta ondan gizli bir şey yapmıyoruz. İstenilen

bir şeyi ileteceğim. Hemen gidip söylüyorum. Bakalım ne olacak?" diye telefonu kapattı.

Sabırsızdım ama azimle bekledim. Bir yanım bekleyen yanıma inat "Hadi çal!" diye dua eder gibi başladı tekrarlamaya. Bir dakika geçti, iki dakika geçti... Zaman ilerledikçe oturduğum koltuğa çöküyordum. Dirseklerimi dizlerime dayayıp elimdeki telefonu sallayıp durmaya başladım. "Ara hadi!" dedim sabırsızca.

İçimdeki kederi yok saymaya çalışmak, çoğu zaman belli etmemek adına uğraşmak öyle zordu ki...

"Çal hadi!" diye dişlerimi sıka sıka ağzımın içinde söylenmek beni daha bir çıkmaza soktu. Bir umuda tutunmak istiyordum, küçücük bir umut... *Alo* demesine razıydım. Dünya benim olacaktı onun bir kelimesiyle.

"Lütfen çal!" diye gözümden bir damla yaş kaydı.

Parmaklarım gözümü çıkarır gibi akan yaşı yok saymaya çalışırken "Ağlama seni salak! Lanet olası ağlama!" diye ettiğim isyan kendimeydi. Bir kere daha sildim akan başka bir gözyaşımı. Bir kere daha... Bir kere daha ama gözyaşlarımı silmeye parmaklarım değil ellerim bile yetmez oldu. Oturduğum koltukta yana doğru yıkılırken güçsüzdüm. O kadar yorgundum ki annemin mezarına sığmak istercesine koltuğa büzüştüm. Hıçkırıklarım duyulmuyorsa bu ağzıma kapattığım yastıktandı. Zaman unutturamayacaktı olanları. Pişmanlıklarımı, keşkelerimi ve kaybettiğimiz mutluluğu...

O sırada kapı açıldı ve içeri Yıldız girdi.

"Cihan hadi kahvaltı hazır. Abi..." diye kurduğu cümleyi bitiremedi. Hızla yanıma koşup "Cihan!" diye yüzümden yastığı almasıyla dizlerinin üzerine çöküp "Cihan! Dur... Nefes al! Tamam geçti! Sakinleş! Bana bak! Gözlerime bak Cihan!" diye beni yakamdan tuttuğu gibi kaldırması bir oldu. Ne konuşabiliyordum ne

susabiliyordum... Başım ikiye ayrılacak gibi kasılmışken bedenim depremler geçiriyordu.

Yıldız "Cihan beni duyuyor musun? Bana yardım et! Hadi! " dedi ve hızla çekmeceden aldığı ilacı ağzıma tıkıp "Hadi iç şunu!" diyerek konsolun üzerinden aldığı bardağı ağzıma tutması bir oldu. Sonra yüzümü ellerinin arasına alıp "Beni dinle! Cihan buradayım! Duyuyor musun? Korkutma beni hadi cevap ver!" diye telaşla sorarken bana sıkı sıkı sarıldı. Bedenim gevşeyene, ben normal nefes alana kadar beni kollarından bırakmadı.

Ne zaman sonra "İyi misin?" diye sordu. Kafamı sallarken dışarıdan "Yıldız hadi inin artık!" diyen Selma'ya, Yıldız "Geliyoruz abla!" diye seslendi. Selma'nın sesini duydum ya benim için her şeyi içime atıp normale dönme vaktiydi.

"Ta... Tamam. İyiyim. Hadi sen in, ben geliyorum." dedim ayağa kalkmak için oraya buraya tutunurken.

"Cihan... Aşkım, bu böyle olmaz. Bugün benimle Ebru'nun yanına gelmeni istiyorum. Bu krizlere bir çözüm bulmalıyız." dedi.

"Benim çözümüm belli Yıldız. Ali iyi olacak, ben iyi olacağım. Büyütme!"

"Yine Ebru'yu mu aradın?" diye sordu Yıldız.

"Evet." derken saate baktım. On dakikayı geçeli yirmi dakikadan fazla olmuştu. Biliyordum, aramayacaktı. Ali benim bu dünyadaki cezamdı ve ben o ceza ile kahrolup bu dünyadan göçüp gidecektim.

Yıldız "Cihan uyumuyorsun, yemiyorsun, konuşmuyorsun... Aşağıdakilerin hepsi rol yaptığını biliyor. Lütfen bir de senin için endişelenmesinler. Yeter artık yedin bitirdin kendini! Ali bile sana söylemedi mi? Sen elinden geleni yaptın. O haini buldun ama..."

"Ama benim yüzümden Yıldız! Benim yüzümden öldü o! Ali benim yüzümden o deliğe kapattı kendini!" diye haykırırken Yıldız

"Yeter Cihan! Ne kendini düşünüyorsun ne beni! Lütfen dur artık! Aslı öldü ama sen binlerce kere kendini de beni de öldürüyorsun. Lütfen yeter!" diye sessizce hıçkırıklara gömüldü.

Haklıydı ama çaresizdim. Dişlerimi sıkarak ona sarılmak istedim ama yapamadım. Bu benim kopma noktamdı. Kulaklarım uğuldamaya başladı. Uğultu benliğimi ele geçiriyordu ya ben tekrar o lanet güne dönüyordum. O anı tekrar tekrar yaşıyor Aslı'yı aklımda kurtarmaya çabalıyordum. Her seferinde kurtaramıyordum onu. Sonrası karanlık çöküyordu her tarafa. Hiç aydınlanmayacak bir karanlık...

"Hayır! Senin suçun yok. Bunu yüz kere konuştuk Cihan! Ben şahidim ne kadar çabaladığına!" dedi Yıldız bir kere daha.

"Yıldız o... O benim yüzümden öldü. O iki masum benim yüzümden anasız babasız kaldı. Ben... Ben kaldıramıyorum artık. Kendimi affedemiyorum!" diye avaz avaz bağırırken kapının açılması ve içeri Duygu ve Sedat'ın ve tabii Selma ve Bekir'in girmesi bir oldu.

Yıldız çaresizce "Abi..." derken perişandı.

Selma onu dizlerinin üzerinden kaldırıp "Gel Yıldız." diye dışarı çıkardı. Ben mi? Kelimeler yoktu ki beni anlatmaya... Ben böyleydim ya onlar ne hâldeydi? Peki ya Ali? Peki herkesi geç! Aslı o soğuk toprağın altında yapayalnız ne yapıyordu? Ali'yi özlemiş miydi? Çocuklarını sarıp sarmalamak istemiyor muydu?

Duygu yanıma diz çöküp elini yanağıma koydu ve "Cihan..." dedi sesi çatal çatal çıkarken. O an ona baktım bir çocuk gibi çaresiz...

"Sen elinden geleni yaptın." dedi gözünden süzülen yaşlarla.

"Yapamadım..." dedim ama gözlerimdeki yaşlardan onu göremiyordum.

"Senin suçun yok ki... Kimsenin suçu yok... Anla artık. Sana ihtiyacımız var." derken hıçkırıyor ama konuşmasına devam edebilmek

için gözyaşlarını silip tekrar konuşuyordu. Öne eğdiğim kafamı kendi yüzüne doğru kaldırdı ve "Biz Ali'ye söz verdik Cihan. Vermedik mi?" diye sordu. Cevap alamayınca yüzümdeki yaşları avuçlarıyla silerek tekrar sordu "Söz verdik değil mi?"

Başımı salladım "Verdik." dedim sesimin çıkabildiği kadar.

"O zaman kalk Cihan! Kalk çünkü bu aile bir kayıp daha yaşamayacak." dedi Duygu ve yerden kalktığı gibi odadan dışarı çıktı. Sedat ve Bekir ayakta dikilmiş, öylece duruyorlardı.

Sedat "Sana göstermenin vakti geldi. Benimle gel!" dedi ve odadan çıktı.

Bekir'in yüzüne baktım "Hadi git onunla" dedi, kendini ağlamamak için zor tuttuğu belli. Yerden enkaz gibi kalkarken bir umut tekrar telefonuma baktım. Son gözyaşımı silip aynada saçımı düzeltip aşağı indim. Çocuklar kahvaltı masasına dizilmişler, merakla bana bakıyorlardı.

İçim kan ağlasa da sırıtarak "Selam gençlik!" dedim.

Defne "Bak ben sana dedim, Cihan hiç ağlamaz!" dedi, güya fısıldıyor.

Oğuzalp "Lunapark! Lunapark!" diye üzerime atladı ya onu sarıp sarmalayıp havaya hoplatırken içim yangın yeriydi! Her an hüngür hüngür ağlayabilirdim. "Tamam ulan götüreceğiz dedik ya! Şu yağmur bir dinsin! Amcasının koçu bu be!"

Selim "Biz de gelmek istiyoruz. Değil mi Defne?" diye sordu.

"Ama Nehir de gelsin Cihan..." diyen Defne yine bana pozlar yapmaya başlamıştı. Kenarıdan ağzı burnu kıpkırmızı gülümsemeye çalışarak bizi seyreden Yıldız "Bugün gidelim." diyerek yanımıza geldi.

"Yağmur yağıyor." dedim ona doğru bakarken.

"Alışveriş merkezlerinde bir sürü oyuncak yeri var. Orası olmaz mı Oğuz?" diye sordu Yıldız.

"Olur! Olur! Olur!" diye heyecanla kucağımda çırpınan Oğuzalp'i sıkı sıkı sarıp kokladım. Onun kokusu ilaç gibiydi bana.

"Hadi o zaman, herkes güzelce kahvaltısını etsin ve beni beklesin. Yıldız ablası sen hazırla hepsini, ben gelip alacağım." dedim.

Hepsi "Oley! Oley!" diye bağırırken ben kapıdan çıkmış dişlerimi sıkarak Sedat'ın olduğu arabaya biniyordum. Şükür çocuklar vardı! Onlar gülüyor, oynuyor, ağlıyor, ses çıkarıyorlardı da biz kim olduğumuzu ve yaşamak zorunda olduğumuzu hatırlıyorduk.

Arabaya bindiğimde yanımda Sedat oturuyordu. Şoför koltuğunda Levent onun yanında Bekir.

"Sür Levent!" dedi Sedat buz gibi bir sesle. Levent'e gözüm kaydı. Taş gibi sertti suratı. Bir senedir kimsenin yüzü gülmüyordu ki onun gülsün...

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"İçini soğutmaya." dedi Bekir. Ses etmedim ama Sedat "Senin için soğumaz değil mi Cihan? Kendini Ali'ye öldürtene kadar için soğumayacak! Ne ona unutturacaksın ne kendin unutacaksın..." dedi.

"Abi... Ben aramıyorum onu."

"Yalan söyleme hayvan herif! Ebru aradı, aramışsın! Görüşmek istemişsin! Beni arasın demişsin!" diye bağırırken ben ceset misali öylece duruyordum.

"Aradım! Arayacağım da! Onun suçu yok! Bir an önce dönsün abi! Çocuklarının yanına dönsün. Ben... Ben o iyi olsun istiyorum. Beni öldürünce rahatlayacaksa öldürsün!"

"Acele ediyorsun çocuk!" dedi Sedat.

"Abi tamam, sen beni şirkete bırak. Sabah Yıldız yüzünden..." diye kıza bok atıp kendimi olaydan sıyıracaktım ki Bekir "Yıldız'ın yerinde ben olsam şimdiye seni terk etmiştim. Yine iyi kızmış. Ulan

sormadın etmedin, kızı getirdin çiftliğe burada yaşayacağız dedin, gıkı çıkmadı. Hem okuyor, hem çocuklara bakıyor hem bizimkilerin kederine ortak oluyor. Seni zaten anlatmaya gerek yok! Senden çekiyor yetmiyor bir de bok atıyorsun!" dedi sinirle.

Sedat "Bırak Bekir, ben biliyorum onun içi nasıl soğur." dedi.

"Abi tamam, hadi gideyim şirkete ben. Yeminle bir daha..."

"Yemin etme lan!" dedi Bekir.

O sırada bir iki kere geldiğim deponun olduğu yola girdiğimizi fark ettim "Abi hayırdır beni depoya mı çekiyorsun? Dayakla mı içim soğuyacak?" diye sordum ama iyi bir dayak fena olmazdı. Sedat beni pamuk gibi yapardı.

Levent "Ali'ye kendini dövdürttüğün yetmedi mi sana? Olmadı ben geçerim üzerinden!" dedi sinirle.

"Levent!" dedi Sedat uyarırcasına. Bir senedir Levent benimle konuşmuyordu. Kızgındı bana ama benim kadar değil...

Levent Sedat'ın ikazıyla susmadı "Abi ne Levent'i ya! Eğer baştan söyleseydi o Kaan'ı şimdi böyle mi olurdu?" diye kurduğu cümle aslında bir senenin özetiydi. Haklıydı, hem de dibine kadar. Bunun üzerine başka söyleyecek şey yoktu.

Bekir "Levent yine ayarın kaçtı senin! Cihan'ın suçu olmadığını sen de iyi biliyorsun. Seni takip ettiğinde şüphelendin mi?" diye sordu.

"Hayır..." dedi Levent kahrolur gibi.

Bekir "Can ciğer birbirinizden özür dileyip olayı kapatmadın mı?" diye bağırdı.

Levent "Kapatmaz olaydım! Ben nereden bileyim abi!" dedi sinirle.

"Cihan bildi. Götünü yırttı ama emin değildi. Bize söyleseydi inanmayacaktık, yalan mı? Seni araştırdı. Müjde'yi araştırdı.

Herkesi araştırdı ama ruhunuz duymadı. Kaan'ı Ali'ye söyledi ama Ali inanmadı. Oldu mu? Bu yüzüncü açıklamam senin için yeterli mi? Yoksa ağzına sıçarken mi tekrar anlatayım?" diye bağırırken Levent dişlerini sıka sıka sustu.

Ben mi? Yüzümü cama çevirip boş boş yolları seyrettim. Söyleyecek tek bir kelime yoktu. Levent baştan sonuna kadar haklıydı.

Depoya geldiğimizde etrafta bizim adamlarımızı görmemle "Kimi tutuyorsunuz burada?" diye sormam bir oldu.

"Kendin gör." dedi Bekir ve biz içeri girmek için deponun kapısına ilerledik. Kapıda duran Tarık "Hoş geldiniz abi!" dedi ama benim yüzüme bakmıyor. O da bana tepkili, belli. Keşke daha da öfkelenip benim kafama sıksa...

Sedat "Ne durumda?" diye sordu ama bir köpekten bahsediyor gibi bir tarzı vardı.

"Sen ne emrettiysen onu yapıyoruz. Yaşıyor ama yaşamıyor. En iyisi aklı yerinde. Duvardaki resimlere bakarak konuşup duruyor." dedi. İyice meraklanmıştım. Aklımdan bin bir olmadık şey geçti. Hatta Aslı ölmemişti, diye düşündüm. İçeride yüzüme tükürmek için beni beklediği bile aklımdan geçti.

Tabii içeri girdiğimde ilk anormal bir şey görmedim. Bomboş, devasa depo üzerinde birkaç ters devrilmiş sandalye. Etrafta salınan birkaç kediden başka bir şey yoktu. Önden yürüyen Sedat ve Bekir'i takip ettim. Deponun ortasında durdular. Tarık yerde duran demir kapağın kilidini açtı. Kapağı kaldırdığında aşağı inen dar, demir bir merdiven göründü. Tarık cep telefonunu çıkarıp ışığını yaktı ve merdivenlerden inmeye başladı. Sedat ve Bekir onu takip ederken ben de onları takip ettim.

Tarık bir düğmeye basıp telefonunu kapattı. Etrafın aydınlanmasıyla buranın gizli bir depo olduğunu anlamam bir oldu. O kadar büyüktü ki etrafta koliler, kutular aklınıza gelebilecek her şey vardı.

Tarık koridorun sonundan başka bir kapıya ilerledi. Kapı o kadar sağlamdı ki C4 ile ancak açılır! Kapıyı açtığında burnuma rutubet ve küf kokusu geldi. Başka bir düğmeye daha bastı. Zifiri karanlık yer aydınlandığında buranın bir hapishane olduğunu anlamam uzun sürmedi.

"Hangisinde?" diye sordu Sedat ama sesinden ben üşüdüm.

Tarık "En sonda abi ama ara ara yerini değiştiriyorum." dedi.

"Neden?" diye soran Bekir'di.

"Abi pislik bu herif! Etrafın içine ediyor. Bu hayvan duvarları pislettikçe ben boyuyorum. O içerideyken boyayayım, dedim. Ama olmadı Abi. En son fırçayı götüne sokacaktım. O yüzden boya yapacağım zaman değiştiriyorum." dedi Tarık.

Sedat "Hiç değişme lan!" dedi ve kapıların olduğu koridorda yürümeye başladı.

Bir kapının önünde durup direkt açtı ve "Gel Cihan!" demesiyle bir adımda içeri girdim. Penceresiz ama beyaz ışığın içeri aydınlattığı tertemiz bir odaydı. Yerde tek kişilik yatak, altında somyasız duruyordu. Ve bir battaniye... Odaya bir adım daha attığımda kapının paralelinde en uç köşesine sinmiş, ayakta arkasını dönmüş ellerini önünde saklayan incecik bir bedeni görmem bir oldu. Üzerinde temiz beyaz bir tişört, altında beyaz bir eşofman altı vardı ama üzerinden düşüyordu. Duvarda kocaman iki fotoğraf asılıydı. Bir adam ve bir kadın resmi. Ama tanımıyordum.

"Bu kim?" diye sormamla duvarda bir köşeye sinmiş her kimse it gibi titremeye ve bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

Sedat "Dön lan önüne!" diye tiksintiyle bağırdı.

Adam bir ördek korkaklığında bize doğru döndü. Gözleri resimlerde ama ağzı yamulmuş salyalar akıyordu. İlk tanıyamadım. Cılız, hortlağı çıkmış, beti benzi atmış adamı bir yerden tanıyor-

dum da nereden çıkaramadım. Sonra bakışları aklımda can buldu ve "Abi... Bu... Bu Kaan! Yaşıyor!" diye ona doğru hamle yapacaktım ki Kaan'ın yere bir taş gibi düşüp başını yere çarpması bir oldu. Cenin pozisyonu alıp yerde zangır zangır titrerken beni durduran onun hâli değil, Bekir ve Levent'ti.

Sedat "Kaan bırak numarayı ve ayağa kalk!" dedi.

Ben Sedat'ı o kadar yıl tanırım böyle bir ses tonunu duymamıştım. Kaan ağzından salyaları akarak yerden kalkıp Sedat'ın karşısında durdu ama altına işediğini görmem ona acımamı sağlamadı. Sanki yerde geçirdiği nöbete ayakta devam ediyor gibi bir hâli vardı. Sedat ona ne yaptıysa kasları ondan bağımsız çalışıyordu.

"Sana Ali'den selam getirdim." dediği an Kaan sanki boyut değiştirdi.

Onun o acınası hâlini anlatmak için hiçbir kelimem yok ama bu bana yetmedi "Aklı yerinde!" diye bağırdım.

Bekir "Tabii ki yerinde! Yoksa bunların bir anlamı kalmaz." dedi.

"Bırak beni Bekir!" dedim.

Bekir önüme geçip "Yavaş!" dedi dur demek ister gibi. Benim gözyaşlarım akmaya başlamış, kendimi kaybetmek üzereydim "Bekir bırak! Yalvarırım bırak!" diye haykırdım. Kaan en son Sedat'ın karşısında diz çökmüş "Abi... Abi... Affet! Öldür beni!" diye yarım ağzıyla konuşuyordu da bana gelenler geldi.

"Şerefsiz! Lan seni gebertirim! Affet diyor Bekir! Affet diyor!" diye bağırırken kendimi kaybetmiştim.

Bekir "Tamam lan dur bir! Lan Levent tut şunu! Tarık aç kapıyı!" diye beni kapıya yönlendirdi. Levent gelip beni kolumdan tuttuğunda daha da çaresiz hissettim.

Sedat'a dönüp "Bu şerefsiz niye yaşıyor abi! Neden? Onun yüzünden Aslı ölüp gitti. Bu hayvan Ali'nin en sevdiğini aldı ondan.

Bu hayvan yüzünden, benim yüzümden öldük hepimiz! Hepimiz öldük! Bu hayvan hepimize kıydı be abi! N'olur bırak! Ya onu öldüreyim ya da beni de buraya kapat!" diye yeni bir krizin eşiğindeydim.

"Çıkarın onu." dedi Sedat.

Bekir ve Levent beni ancak çıkardı ama bağırmaktan sesim kısılmıştı. "Kaan! Kaan! Senin ecelin ben olacağım orospu çocuğu!" diye haykırırken ağzımdan çıkanları duymuyordum.

Levent "Ulan sende deli gücü mü var? Dursana Cihan!" diye yumruğu yüzüme geçirmesiyle yere yapışmam bir oldu.

Bekir "Eline sağlık!" dedi. Ben mi? Çenem yerinden çıkmıştı sanırım ama bu beni durduramazdı. Sadece sakinleşmeye yüz tutmuştum.

"Bırak beni Bekir!" diye yerde dizlerimin, ellerimin üzerinde köpek gibi durmuş sakinleşmeye çalışıyordum.

"Neden hayatta o hain?" diye bağırdım ayağa kalkmak için güç toplarken.

"Cihan seni buraya dövelim diye getirmedik. Kendine gel. Bak fena olacak!" dedi Bekir sinirle. O sırada Sedat gelip açıklıkta duran yere devrilmiş sandalyeyi kaldırıp düzeltti ve oturdu. Cebinden çıkardığı sigarasını yakıp bir iki nefes çekti.

"Onu Ali'den başkası öldürmeyecek. O yüzden ona gayet temiz ve iyi bakıyorum." dedi bir manyak gibi.

"Ali onu öldü biliyor!" diye bağırdım ama gücüm iyice tükenmişti.

"O gün Aslı ve senin vurulduğun gün, Ali onu delik deşik ettiğinde bizim hastaneden gelen temizlikçiler, yanıma gelip Kaan'ın yaşadığını söyledi. Onun ölmesini sağlayabilirdim ama bu onun kurtuluşu olurdu. Onu yaşattım. Ali için yaşattım çünkü Kaan onun hayata tutunmasını sağlayacak biliyorum."

"Abi söyle o zaman! Bize geri dönecekse söyle, gebertsin onu. Yetmezse beni gebertsin!" diye yerde perişan hâlde konuşurken Sedat hangi ara yerinden kalkıp hangi ara yakama yapıştı, ne zaman bir çuval gibi beni yerden kaldırdı anlayamadım.

"Kes şunu Cihan! Bitir artık! Sen uğraştın ve buldun. Ali'ye git abisini bul demedin mi? Ali gitmedi. Güvendi ve bedelini ödüyor. Ben de olsam ben de güvenirdim. Ben de gitmezdim. Kaan bizden biriydi. Senin gibi Levent gibi, bizim canımızdan biriydi. Ali ona güvendi, hepsi bu! Ama suçlu biri varsa o sen değilsin! Yeter! Kendini bana öldürtme!" diye bağırırken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Bu benim için son noktaydı.

Sedat yakamdan ellerini çekip "Ali perişan, sen perişansın. Evdekilerin hâlini sen biliyorsun. Söyle Cihan ben de mi sizin yaptığınızı yapayım? Ben ömrüm boyunca sevdiğim insanları korumaya çalıştım. Gözümden sakındım... Olmadı diye kendimi mi kaybedeyim? Benim canım yanmıyor mu? Yeter Cihan! Kendini bana öldürtme! Herkes yaşayamıyor, bazıları ölüyor... Aslı öldü. Koruyamadık. Sen, ben, Ali, Bekir koruyamadık ama bitmedi. O çiftlikte Aslı'nın çocukları var. Yardım et ki onlar yaşasın Cihan!" diye haykırıp çekip giderken "Abi..." dedim ama Bekir "Bırak gitsin!" diye koluma yapıştı.

"Bir sene oldu içimdeki yangın sönmedi Bekir..." diye ona sarılırken Bekir "Böyle ne Ali'ye ne Sedat'a bir faydan olmaz Cihan! Kendine gel artık!" diye bana sarıldı.

Biz geldiğimiz gibi depodan geri döndük. Beni eve bıraktılar çünkü çocuklara söz vermiştim ve beni beklediklerini adım gibi biliyordum.

Arabadan inerken Sedat "Ali'yi rahat bırakacak mısın?" diye sordu.

"Uzun sürecek mi?" diye sordum.

"Biz ona iyi gelemedik, gördün Cihan ilk altı ay Ali'yi kaybettik sandık. Duygu bile çare olamadı. Sabahat ana bile yetmedi ona... Ebru ona ne yaptı bilmiyorum ama o şimdi daha iyi Cihan." dedi.

"Tamam söz, onunla görüşmeye çalışmayacağım. Ama haber alırız değil mi?"

"Tabii lan, olmadı gider kameraları seyrederiz." dedi Bekir.

"Olur, o da olur... Yeter ki o iyi olsun." dedim ve kapıyı kapattım.

Işıklar seninle olsun Sarı Civciv...

Çiftliğin kapısından içeri girdiğimde evin içinde farklı bir kasvet vardı. Yukarıdan gelen sızlanmaları çözmek ister gibi merdivenlere bakarak salona doğru yürüdüm. Salon kapısına baktığımda Hüsnü baba ve Sabahat anayla birlikte çocukları gördüm. Hepsi Paşabahçe kavanozu gibi sıralanmış, masumca oturuyorlar gıkları çıkmıyordu.

Sabahat ana iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Salona geçip Hüsnü babaya "Baba neler oluyor?" diye sordum.

"Selma haklı kız..." diye başladı ama anlatmaya içi elvermedi.

Sabahat ana "Hani Aslı seyahate gitti ya! Eşyalarını istemiş. Selma gönderiyor. Ama Duygu izin vermiyor." diye hıçkırıklara boğulurken çocuklar gözümün içine bakıyordu. Hele Ali'nin küçük oğlu Halil... Daha dördüne girdi girmedi. Hak mıydı lan bu? İçim titredi. Gözlerim doldu. Gözyaşlarım sıraya girmiş akacakken arkamı dönüp gözyaşımı silip tekrar onlara dönmemle "Aha lan bu ne güzel haber! Sabahat ana! Demek Aslı çok başarılı olacak!" demem ve Halil'i alıp havalara atmam bir oldu.

Çocukların yüzüne bir renk geldi. Bir tek Selim kaldı oturduğu yerde. Diğerleri hoplayıp zıplarken "Hadi bakalım! Açın televizyonu. Ben Yıldız ablanızı alıp geliyorum. Sonra Lunapark'a gidiyoruz.

Kimler hamburger yiyecek?" diye bağırırken hiçbir şey düşünmüyordum.

En son hepsi televizyonda ne seyredelim diye karar verirken "Gel Selim!" diye onu çağırdım. Selim en has İstanbul Beyefendisi gibi oturduğu yerden kalkıp "Söyle Cihan!" diye yanıma geldi.

"Sen geliyor musun lan?" diye sordum.

"Benim bebeklerle ne işim var Cihan? Oturur ders yaparım." dedi.

"Peki ne bu suratının hâli?"

"Aslı teyzem işe gitmedi biliyorum. O... o..." dedi ve sustu. Nereye gitti diye soramadım çünkü öldüğünü biliyordu. Selim on iki on üç yaşlarındaydı ve ona yalan söylemek güvenini sarsmaktı. Onunla yüzleşecek gücüm yoktu.

"Bence sen de gel. Ben sen olmazsan hepsiyle tek başıma baş edemem." dedim.

"Yıldız ablam sana yardım eder."

"Ama senin gibi onlara sözünü geçiremez." dedim. Selim gururla "Tamam o zaman!" dedi.

Yıldız'ı çağırmak için yukarıya yöneldim. Ayaklarım taş oldu merdivenlerde. O merdivenler sanki cehennem kapısına çıkıyor.

Açık olan kapının önünde durdum içeriden gelen ağlama sesleriyle. Duygu "Selma, Ali dönecek ve burayı boş görürse ona ne deriz? Ben onun yüzüne nasıl bakarım? Aslı'yı ne çabuk unuttunuz diye sormaz mı? Ne olur biraz daha bekleyelim..." diyerek ağlıyordu, sesinden belli.

"Ben üzülmüyor muyum? Kahrolmuyor muyum? Yapma böyle, yeter ağladık. Aslı'yı unutmadık. Unutamayız. O aşağıdaki çocukların gözlerinde hep bizimle birlikte yaşayacak."

"Biri bana Aslı ölecek deseydi yemin ederim doğurmazdım. Onun çocuklarına oğlum der, saçımı süpürge ederdim. Selma biz onun boşluğunu nasıl doldururuz?"

"Ne yani şimdi etmeyecek misin?" diye soran benim çatlak karımdı.

Selma ve Duygu bu ani çıkışla bir susup kaldılar. Şimdi Duygu, Yıldız'ı evden kovacak diye düşünürken Selma "Cevap ver Duygu! Artık bu saçma fikirle kendini daha fazla kahretme! Boşluk doldurmayı en iyi sen bilirsin! Bekir bilir, yuvayı seninle bulan Sedat bilir. Ali dönecek ve çocuklarına, bize sahip çıkacak. Ben buna inanıyorum. O yüzden artık kendine gel!" diye çıkıştı.

"Tamam, ona da tamam ama lütfen eşyaları kalsın Selma..." dedi yalvararak.

"O... O öldü Duygu! Kabullen artık! Bu eşyalar burada durdukça bu evin üzerinden ölü toprağı kalkmayacak."

"Bu ev onun evi! Burası onun çocukluğunun geçtiği yer! Bu evin her köşesinde Aslı'nın izi var. O burada evlendi. Burada yaşadı!" diye haykırdı Duygu ağlamalarının arasında.

Yıldız "Bana söz düşmez abla ama o zaman taşınmak en iyisi gibi gözüküyor." dedi. Duygu "Hayır!" diye bağırdı.

Selma bir süre suskun kaldı "Bence olması gereken de bu. Ben de son bir aydır bunu düşünüyordum ama kendime bile sesli söyleyememiştim. Bu sabah Cihan'ın o hâlini gördükten sonra Sedat ve Bekir'le konuşmaya karar verdim aslında. Senin karşımda üzüntüden eriyip gitmeni seyretmeyeceğim. Bu ev artık bize acıdan başka bir şey getirmeyecek." dedi.

"Hayır! Bu kadar çabuk ondan vazgeçemeyiz!" diye bağırdı Duygu. Ağlamaları içimi deliyordu.

Selma gözyaşlarıyla Duygu'ya sarıldı. "Duygu yalvarırım bizim için iyi olanı düşün ve Aslı'nın öldüğünü kabullen. O hatıralarıyla bizimle yaşamalı. Hayaletiyle değil..." dedi.

"Ben dayanamıyorum Selma! Her güldüğümde, her nefes aldığımda ona ihanet ediyormuşum gibi geliyor. Çok yoruldum!" diye hüngür hüngür ağlarken içeri gireceğimi belli etmek için gürültü yaptım.

Üçü birden yüzünü gözünü silerken gözüme ilk çarpan Ali ve Aslı'nın düğün fotoğrafı oldu. İnanılası değildi... Belki de bir ömür onun öldüğüne inanamayacaktık ama yaşam devam etme zorunluluğunu sunuyordu. Herkesin yaşamak için bir bahanesi vardı ki bu bizde sevgiydi. Sevdiklerimiz için ayakta kalmalıydık. Ali'de buna tutunmalıydı. Şu an ona gidip bunu haykırmayı ölesiye istedim. Bizim için yaşa, demeyi ölesiye istedim ama Sedat'a söz vermiştim.

Benim susup kalmamla Yıldız "Cihan sen iyi misin?" diye sordu.

"Daha iyi olacağız. Hep birlikte bunu da atlatacağız. Değil mi Duygu?" diye sordum. Duygu hıçkırarak gelip bana sarıldı "Bu gece Celil amcaya gidelim mi?" diye sordu.

"Olur gidelim ama ilk çocukları lunaparka götürmemiz gerek. Hadi Selma hazırlanın." dedim. Selma gözünün yaşını silerek "Biz de mi geliyoruz?" diye sordu.

"Çocuklardan birini kaybetmemizi istemiyorsanız geliyorsunuz." diyen Yıldız'dan başkası değildi. Biz altı çocuk beş büyük bindik Transporter'a çıktık yola. Tabii korumalar kişi başına iki kişi. Dahası da var! Alışveriş merkezinin önünde bekleyen Sedat ve Bekir...

Hayata devam etme vaktiydi. Ölen geri gelmiyor, acılar üfleyerek geçmiyordu. Tek teselli bir gün ölecek ve sevdiklerimizin yanına gidecek olmamızdı. Bazen zaman en acımasız düşman olurken, bazen acıları unutturan ilaç olabiliyordu.

Alışveriş merkezinin otoparkında Transporter'dan inmemle "Ohooo Sedat Bey, vay Bekir Beyler de gelmiş! Bakın size sürprizin babası!" dedim minibüsten inen bizim meleklere.

Hepsi "Yaşasın!" diye kıkırdarken Oğuzalp, Sedat'ın karşısında durdu ve "Amca babam iş gezisinden ne zaman dönecek?" diye sordu. Etraf yangın yeri... Sedat'ın yüzünün rengi siyaha döndü. Herkes donmuş Sedat'ın ne diyeceğini bekliyordu.

Hadi Cihan göreyim seni! Kan kusup kızılcık şerbeti ancak ailen için içersin. Oğuzalp'i kucakladığım gibi "Seni eşek oğlu eşek! Lan dönecek baban yakında! Sana en kocaman hediyeyi alacak. Sen neye binecektin? Hani evde anlatıyordun ya söyle bakalım!" diye omuzlarıma aldım. Benim tavrım hepsine iyi geldi sanırım. Bekir ve Sedat çocuklardan birilerini kaptıkları gibi takıldılar peşime ama en çok Ali'nin öksüzlerine değdi gözleri...

Bu saatten sonra herkes içine içine ağlayacaktı. Herkes kederini içine gömecek, yaşanan mutlu anıları hüzünle anlatacak ama hayata tutunacaktı. Aslı yaşadığı kısacık hayatında özlenen olarak yerini alacak, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı ama bize bıraktığı çocukları el üstünde tutulacaktı.

Ali, Aslı'nın hayaletiyle kendini hiç bulamayacaktı belki... Ama umut nefes aldıkça olacaktı.

O kadar çok eğlendik ki, demeyi çok isterdim. Sahte kahkahalar, buruk tebessümler ve gözleri dolan büyüklerdik. Keşke Aslı ve Ali burada olsaydı diye akıllarda can bulan cümle dilimize dökülemedi bile...

Evet çocuklar deliler gibi eğlendi. Onlar mutlu olsun diye o koca Sedat top havuzuna mı girmedi, Bekir maymun gibi iplerde mi sallanmadı, ben taklalar atıp duvarlara mı tırmanmadım... En son yaka paça bir tarafta, elimizde dondurmalar oyuncak satılan bir yerdeydik. Çocuklar ne istediyseler aldık. Selma hayır dedikçe aldık.

Alışveriş merkezi kapanana kadar kaldık. Selma en son "Allah'tan kapanış saati var. Bir ara sabaha kadar burada kalacağız sandım." dedi. Sedat, Oğuzalp'in elinden tutmuş "Koçum senin ne zamandı şu futbolun? Bir geleyim de sana penaltı nasıl atılır göstereyim." dedi.

"Yarın, ama sen hani Galatasaray'ın sahasına gelmezdin? Beşiktaşlısın ya!" dedi.

"Ulan sana geliyorum ben. Galatasaray'a değil. Yarın hazır ol. Senin bir tozunu alayım!" dedi.

Bekir "Vay! Sedat ve Galatasaray. Duy da inanma!" dedi.

Çocukların hepsi "Biz de! Biz de!" diye bağırırken bana fırsat çıktı "Tamam lan! Yarın biz de en afili taraftar olarak oraya gidiyoruz. Görsünler bakalım amigo nasıl olur!" dedim.

Yıldız "Dedi futboldan zerre kadar anlamayan taraftar..." diye gözlerini devirirken herkes gülüyordu. Çekinikti gülüşler, vicdan sızlatıyordu mutluluk, çaresizdi bakışlar ama mecburduk.

Eve geldik ettik, sıra geldi Duygu'ya verdiğim sözü yerine getirmeye.

"Hadi bakalım sıra sizde kızlar. Yürüyün. Abi siz geliyor musunuz? Biz babamlara geçiyoruz." dedim.

Sedat ve Bekir birbirlerine baktı. Bekir "Celil amca hepimize iyi gelir." dedi. Sabahat ana ve Hüsnü babayı da aldık yanımıza, düştük bizim fakirhanenin yoluna.

Çiçek, Osman'la aşk kavgalarını bitirip Amerika defterini açılmamak üzere kapattı. Evlilik ikisine de iyi geldi. En azından ben öyle biliyorum. Kıyamadı babamla, Semra anneye. Osman'la birlikte yanlarına taşındılar. Daha doğrusu hep beraber başka eve geçmek istediler ama babam nuh dedi peygamber demedi. Ara ara Osman'ı evden kovup duruyormuş. Hatta Osman evde arkasını kollar

durumdaymış. Babam onu yabancı sanıp kafasına geçiriyormuş odunu. Yalan değil onlar yanlarına geçtiler ya benim içim rahatladı. Hem çiftliğe hem onlara yetişemeyecektim.

Çaldık kapıyı gecenin on birinde. Osman bir panik açtı kapıyı. Biz kapıda ordu gibi yüzüne bakarken "Kötü bir şey oldu?" dedi beti benzi atarken.

"Yok lan babamı özledik." dedim. Osman da şaşırdı benim bu çakma neşeli hâlime.

"Ha! İyi!" dedi ama kaldı öyle kapının önünde.

"Ulan çekilsene kapının önünden!" diyen Sedat'tı.

Duygu bir tafrayla Osman'ı sallamadan "Evlilik yaramadı buna. Bilgisayarlar gibi çöktü." derken ayakkabılarını çıkararak girdi içeri.

Osman "Geçin, geçin ben şaşırdım gecenin bir vakti..." diye güya kendini açıklayacaktı ki Bekir "Zevzek herif ne demek gecenin bir vakti! Biz yabancı mıyız?" diye payladı bizimkini.

Osman kapıyı kapatırken "Çiçek kalk misafir olmayan misafirler geldi!" diye bağırıyordu.

Hüsnü baba dahil herkes kederine derman olur diye babamı görmeye gelmişti. Niye mi? Çok ölüm görmüştü babam. Çok canlar almıştı. Ölümü onun kadar kimse bilemezdi. Kimse anlatamazdı. Yalan değil Aslı'yı toprağa verdikleri ilk zamanlarda babam gerçekten onlara iyi gelmişti. Hâlâ iyi geliyordu. Onun o gelip giden aklı bazen öyle şeyler söylüyordu ki hayata tutunmalıyım, yaşamalıyım diyordu insan.

Hüsnü baba ağarmış azıcık kalan saçlarını yolarak "Ben ölseydim kızım! Senin yerine ben girseydim o toprağa!" diye kalp spazmı geçirdiği o günlerde babam tek cümlesiyle onu ayağa kaldırmıştı. Hüsnü babanın bastonunu alıp "Kalk Hüsnü Efendi kalk! Yatma zamanı değildir. Oğullarımıza sahip çık." diye dürterken kendine getirdiğini biliyor muydu bilmiyorum ama o günden sonra Hüsnü

baba hep dik durdu.

Sadece ona değil herkese ağzının payını verdi. Sadece Ali'ye bir şey demedi. Biz bir de bu adama Alzheimer diyoruz! Bizim ruhumuz hastaydı...

Neyse babamın kafa yine gitmiş, oturdu baş köşeye ama yüzü beş karış. "Semra niye geldi bunlar? Çiçek'i mi isteyecekler? Bende verecek kız yok. O benim gözümün nuru! Elin herifine mi bakacak? Donunu mu yıkayacak? Kendi yıkasın o hırt donunu!" diye bağırırken herkes gülümsüyordu.

Bir tek Osman "Yahu baba çamaşır makinesi diye bir şey var. Gözünü seveyim gömme artık beni!" diye söylendi.

Babam "Semra bu adam niye baba diyor? At bu herifi evden onu hiç sevmiyorum. Benim pijamalarımı giyiyor hep!" diye bağırdı.

Çiçek, babam yerine Osman'ı susturdu. Çaylar içildi, biz babamdan ilaç yerine tebessüm aldık. Tam gidecek gibi olduk babam "Hepiniz yalancısınız!" diye gözlerini kapatıp bombayı patlattı. Herkes birbirine baktı.

"Baba ne oldu?" diye sordum usulca.

"Niye geldiniz buraya? Beni sinir etmeye mi? Bir daha gelmeyin, haydi gidin evinize. Siz ölümü kabullenmeyen riyakârlarsınız. Sarı kız sizin bu yalan hâlinizi görse yüzünüze tükürürdü." dediği an hepimiz donduk.

"Semra at bunları evden! İstemiyorum ben onları. Bunlar ölüye bile rahat vermiyorlar."

"Celil deme öyle! Yapma gözünü seveyim! Hepsi çocukların senin. Bak Hüsnü Bey üzülüyor. Kalbi var adamın. Sabahat Hanım'ı yine mi ağlatacaksın?"

"Onlar zaten üzüntüden ölmüş Semra! Sen ayakta uyuyorsun."

"Ne yapsın zavallılar? Canları gitti. Yapma Celil, sus artık!"

"Ne susacağım be kadın! Ölüye bile saygıları yok. Mezarında boğuyorlar kızı! Gözyaşlarıyla boğuyorlar!" diye bağıra bağıra ayağa kalktı. Sabahat ana olduğu yerde fenalık geçirdi. Duygu ve Selma'nın yüzlerinin rengi giderken yanımda oturan Yıldız "Cihan..." dedi çaresizce. Yüzü kireç beyazı olmuştu. Elini tuttum. Güç mü aldım, güç mü verdim bilmiyorum çünkü benim ondan aşağı kalır tarafım yoktu.

Babam "Bunak değilim! Sarı kız öldü. Ölüm gelir ve dünyadaki bütün sıkıntıları geride bırakır. Siz kendinize acıyın." diyerek odadan çıkıp gittiğinde hepimiz sessizce durduk.

Semra anne ne yapacağını, ne diyeceğini bilemedi. "Celil işte! Siz aldırmayın ona ne olur üzülmeyin artık!" dedi gözyaşlarıyla.

Biz canlı cenaze gibi geldik eve. Yol boyunca kimsenin ağzını bıçak açmadı. Tam kapıdan girdik Selma "Abi konuşalım mı biraz?" diye sordu.

Sedat "Olur Selma." dedi ama tükenmiş adam. Biz tam Yıldız'la merdivenlere yöneldik, Selma "Cihan lütfen siz de bizimle kalın." dedi.

Bekir tedirginlikle karısına baktı ama bir şey demedi.

Duygu "Selma lütfen..." dedi ama yine ağladı ağlayacak.

Selma "Duygu asıl lütfen sana! Duydun Celil amcayı..." dedi ya Duygu yutkunarak "Tamam!" dedi.

Biz yine koca masada, ailemizden iki eksikle tükenmişliği yanımıza almış oturuyorduk. Selma "Belki bana kızacaksınız. Vefasız diyeceksiniz ama bence bu gerekli." dedi.

Sedat "Neymiş gerekli olan şey?" diye sordu.

"Abi... Ben çiftliği boşaltmamız gerek diye düşünüyorum. Burası artık bize bir yuva olamayacak." dedi. Bekir "Selma!" dedi sinirle ayağa kalkarken. Onca senedir yanlarındayım, Bekir'in böyle Selma deyişini duymadım.

Selma "Bekir bunu söylemek benim için kolay mı sanıyorsun? Yıl oldu. Ne sen, ne Abi ne de biz iyiyiz. İyi olmayacağız. Hepimiz birbirimize rol yapmaya çalışıyoruz. Yeni bir başlangıca ihtiyacımız var." dedi.

Bekir "Selma sen kendinde misin? Ne yani geçmişi çöpe mi atalım? Aslı hiç yaşamamış gibi mi yapalım? Yeni başlangıç ne demek? Abi Selma üzüntüden ne dediğini bilmiyor. Hadi yatalım artık!" dedi ama Selma'nın onu dinlemeye niyeti yoktu.

"Hayır, geçmişi silemeyiz. Aslı oğullarının gözlerinde hep yanımızda olacak zaten. Benim demek istediğim eski anılarımızı unutmadan yeni anılarımızı biriktirebileceğimiz bir yere ihtiyacımız olduğu. Burada kaldıkça hüzünden başka bir şey birikmeyecek. Aslı şurada bunu dedi, Aslı burada bunu yaptı, şuradan düştü, banyodaki çiçeği o aldı... Günler geçti. Aylar oldu. Acımız hiç küllenmiyor. Küllenmeyecek de. Tamam bizi geçtim. Bir şekilde rol yapıyoruz. Alışırız. Peki ya Ali? O geldiği zaman burası ona iyi gelecek mi?"

"Aslı bu hâlimizi görse bize ne derdi?" diye soran gözlerinden süzülen yaşları silen Duygu'ydu. Herkesin aklından geçen bir cümle olduğuna eminim ama kimse dile dökemedi.

Duygu "Ulan boş yere ne paraladınız kendinizi! Ben öldüm bitti her şey! Uzandım sizi bekliyorum. O Kutup Ayısına da iyi bakın!' derdi." diye gözünden süzülen yaşlara tezat gülümsedi.

Sedat, gözlerini kapatıp "Buraya gelirken kararı siz vermiştiniz. Şimdi de siz vereceksiniz. Gidelim derseniz gideriz. Zekeriyaköy'de bir yer var. İnşaatı bitmek üzere, ben ne olur ne olmaz diye yaptırıyordum. Ama kalalım derseniz kalırız." dedi.

Duygu "Peki senin fikrin ne?" diye sordu Sedat'a.

"Selma haklı, Ali buraya adım atmaz. O yıllarca babasının öldüğü Beyoğlu'na adımını atmadı." dedi.

Bekir "Gidelim." dedi bunun üzerine.

Selma "Peki ya sen Duygu?" diye sordu.

"Ali iyi olacaksa..." dedi Duygu. Sedat bize döndü ve "Peki ya siz gençler?" diye sordu.

"Abi biz geçiciyiz zaten. Size destek için buradayız." dedim.

Yıldız "Ne münasebet canım! Kukla gibi oradan oraya! Ben sizinle iyiyim." dedi ya Sedat "Şerefsiz! Gitme planları mı yapıyordun?" diye gözlerini kısarak bana baktı.

"Abi yok... Ben ne bileyim? Biz..."

Bekir "Ne siz lan? Ne? Aileden değil misiniz siz?"

"Öyle abi de..."

"İstemiyor musun?" diye sordu Duygu, gözlerinde yine yaş birikmişti.

"Kalmamız olmaz be Duygu! Ali gelinceye kadar belki ama sonrası olmaz. Bize yakışmaz. Sanki onun yerinde gibi..." diye konuşurken Sedat "Bu mu yani?" dedi.

"Abi daha ne olsun? Yoksa siz bizim ailemizsiniz. Ha yanınızda ha uzağınızda fark etmez."

Sedat "Ali benim çocuğum Cihan. Duygu anası gibi, Bekir abisi, Selma onun rehberi ama sen onun canını kurtarmak için canını ortaya koyan adamsın. Ali ömrü boyu seni çocuklarının yanında isteyecek. Buna ben kellemi koyarım. Diyorsun ya onların yerini almış gibi olmayalım. Ali'nin yeri belli. Aslı... Arnavut Ethem'in sarı kafalı, argo ağızlı kızı! Onun yeri dolmaz be Cihan. Sizin yeriniz yüreğimizde yerini bulur da onun yeri dolmaz..." dediğinde söylenecek fazla bir şey yoktu.

"O zaman ben gidelim diyorum." dedim.

Yıldız "Zaten bu fikri dillendiren benim." dediğinde masada oturan herkesin tebessümü buruktu.

Olanla ölene çare yok...

İki ay sonra

Zekeriyaköy'deki yeni ev gerçekten herkese iyi gelmişti. Sedat bu sefer dersini çalışmıştı. Herkesin odasında yok yoktu. Sanki küçük bir daire! Oturma odası, giyim odası, çocuk odası, küçük bir mutfağı ve kocaman banyosu vardı. Kızlar ilk gördüklerinde hayretle bakakaldılar. Evin bahçesi öyle büyüktü ki bahçeyi çevreleyen devasa duvarlar umurlarında olmadı. Psiko Sedat bununla da yetinmemiş eve gizli bir geçit yaptırmıştı. Tehlike anında oradan çıkıp gidilebilecekti. Kullanmaya gerek kalmaz umarım, diye dualara sığınmaktan başka bir şey gelmiyor insanın aklına. Kızların yerleşmesi iki ayımızı aldı. Yeni evle birlikte yüzleri güler olmuştu. Ben mi? Gündüzler iyiydi ama geceler hâlâ küstü bana. Uyumak için aldığım onca haptan sonra bir iki saat dalıyordum ya kâr kalıyordu yanıma.

Gözümü kapattığım her uykunun sonu o lanet günün kâbuslarımda can bulmasıyla bitiyordu.

Yıldız'ın yine "Aslı!" diye haykırarak uyandığım bir gece yarısı "Ya Ebru'yla görüşüp kâbuslarınla yüzleş ya da ben yokum! Yeter artık Cihan!" dediği gün kafamda şimşekler çaktı.

Ebru'ya gitmek demek, Ali'nin olduğu hastaneye gitmek demekti. Sedat yasaklamıştı ya! Şimdi bir bahanesi kalmayacaktı. Rolümü

iyi oynamalıydım. İlk kandırmam gereken Yıldız'dı ve ona kuracağım bir cümle yetecekti. Bu kızın bana zaafı vardı. Benim de ona tabii...

Arkasını dönmüş, örtüyü kafasına çekmiş kadınıma sarıldım usulca. "Hadi dön bana..." dedim sevgiyle.

"Dönmek istemiyorum. Uyuyacağım ben!" dedi kaprisle.

"Tamam ayarla Ebru'yu ama sırf sen istiyorsun diye." dedim.

Yıldız'ın sevinçle bana doğru dönüşü var ki sormayın! "Cihan bak o sana iyi gelecek. Biz inandıramadık seni, belki onunla konuşunca inanırsın."

"Ben sana hep inandım güzel gözlü şeytan!" dedim dudaklarına uzanırken.

"Hımm şeytan ha!" dedi Yıldız. Dudaklarıma aşkla karşılık verirken ben onu pijamalarından kurtarıyordum. Dudaklarım boynuna kaydığında "Bu arılı pijamaların beni benden alıyor. Kendimi arı gibi hissediyorum. Seni hep sokasım geliyor!" derken Yıldız kıkırdıyordu.

"Ay hep giyerim o zaman!" dedi ve ben üzerini çıkarırken o alt pijamasından kurtuldu. Yıldız'ın ben onu öpmelere doyamazken "Cihan hadisene ya!" diye beni paylamasıyla altımdan sıyrılıp ne ara üzerime çıktı anlayamadım.

Lan bu kız çaktırmadan beni kündeye mi getiriyordu? Tabii onun rüzgârında mutlulukla bütün gece savrulup durdum. Sabah saat dörttü, yorgunluktan kolum kalkmazken Yıldız kollarımda uzanmış "Her şey düzelecek, bak gör!" diyerek uyuyakaldı.

Ben yine sabahı sabah ettim. Sıra deli doktoru Ebru'yu kafalamaya gelmişti. İnandırabilirsem Ali'nin yan tarafındaki odaya geçer sık sık onu görebilir, hayata dönmesi için ikna edebilirdim. Tabii bu kadar zor olabileceğini düşünmemiştim.

Ebru kestiği tırnak kadar sevmez beni. Yıldız büyük ihtimal baştan sona aramızda ne olup bittiyse anlatmış. Psikolog ya! Öttürdü bizim saf köylüyü. Ebru ondan sonra bana daha bir tavır takındı. Yok efendim akıl sır erdiremiyormuş bizim gibi karanlık tiplerle evlenen kadınlara, böyle korkuyla hayat mı geçermiş? Kadınlar tek başına yaşamalıymış, evlilik de neymiş? Bu dünyaya çocuk doğurma akıl kârı değilmiş. Miş de miş yani! Ah ben onu bir Duygu'yla tanıştırayım da görsün ebesinin nikâhını! O zaman kariyer de yapar evlenir de... Altı tane de doğurur, diye düşünmüştüm de bu ekşimik suratlı deli doktorunu hangi enayi alırdı bilinmez. Tamam, Allah için güzel hatundu ama huy beş para etmez! Huysuz mu huysuz! Suratsız mı? Suratsız!

Ertesi gün Yıldız sabahtan ayarlamış randevuyu. Girdik ofisinden içeri. Uzandık tabutun lüksü koltuğa. Bu başladı yine karanlık tipli adamlardan konuşmaya. Bir de demesin mi? Yıldız bence senden ayrılmalı, diye. Kabul ediyorum o kadar abartmamalı, hatta tehdit etmemeliydim ama çileden çıkardı beni.

Dişlerimi sıkarak "Az çok Yıldız sana ne iş yaptığımı yumurtlamıştır. Bir gün o üzerine titrediğim, ömrümü geçirmek için her bir nazına katlandığım kadın benden ayrılmak istesin, seni gebertmeyen şerefsizin oğludur!" dedim.

Tabii beni neredeyse tekme tokat dışarı attı. Sesi hastaneyi inletti. Yıldız'a "Al götür şu manyağı! Bunun direkt kapatılması lazım!" diyerek kapıyı yüzümüze kapattı. Yıldız donup kalmış bana bakıyordu.

"Manyak lan bu! Yürü eve gidelim. Ulan Ali bunun elindeyse sittin sene çıkamaz buradan!" dedim.

Yıldız'ın o şoka girmiş yüzü hayal kırıklığıyla yer değiştirdi. "Ne yaptın kıza?" diye topuğunu yere vura vura sordu.

"Onun rahatlamaya ihtiyacı olduğunu söyledim. Çok gergindi ve bu sorularına, dolayısıyla bana yansıyordu. Yeminle başka bir şey

söylemedim." dedim ama Yıldız "Aşk olsun Cihan ya!" diye kıçını dönüp giderken ben, acaba Ali'nin odası nerede diye gözlerim etrafı kolaçan ediyordu. Buldum da...

Hasta bakıcının eline biraz para sıkıştırmamla odasını öğrenmem bir oldu. En üst katta, koridorun sonundaki soldaki kapı... Âdeta koşarak gittim kapısının önüne. Acaba içeride miydi? Beni görünce ne yapacaktı? Nefesimi tutup heyecanla kapının kolunu tuttum. Kolu çevirip açtım, tam kafamı içeri uzatacağım Ebru "Hayırdır Cihan? Ali'yi tehdit etmeye mi geldin?" diye soğukça sordu.

Böyle rahat konuştuğuna göre Ali içeride değildi. Cinler toplanmış beynime "Ehh! Yeter be! Ali nerede söyle çabuk! Senden hayır gelmez ona! Alıp bu tımarhaneden çıkarıp, evine ailesinin yanına götüreceğim onu. Bizimle iyi olacak!" dedim kendime inanmazca.

Ebru çıkmış doktor çizgisinden karşımda ahkâm kesiyordu "Bu hâlde mi Ali'ye yardım edeceksin? Sinir sistemin çökmek üzere. Aldığın ilaçlar seni bitirmeye başlamış bile. Senin kendine bile hayrın yok. Bana vicdanından bahset Cihan Adalı! Seni bitiren şu vicdandan..." diye sabrımı bitirdiğinde boğazını sıkmış onu duvara yapıştırmıştım.

"Sen vurulan birinin teninden sızan kanı gördün mü? Ağır çekim izlemeni tavsiye ederim. Ya da dur! Kurşunun acısını ben sana biraz anlatayım. Etini delip içine giren kurşunun, beden ilk şokla girdiğini anlayamaz. Öyle sıcaktır kurşun, için huzurla dolar. İçinde yavaş yavaş soğurken sen eğer organlarına saplanmadıysa, ya da parçalamadıysa kendini şanslı sayarsın. Yok kazara organına girdiyse fena! Kan kurşunun sıcaklığıyla reçel kıvamına gelir. Kurşunun deldiği yerden akmaya başlar. Akar akar ve işte orada dört kollu seni çağırıyor demektir. Söyle bana doktor bunu bile bile sevdiğin birini sen kurşun yüzünden toprağa verdin mi?" diye boğazını sıkarken arkamdan gelen sesle benim için o an hayat durdu.

Ali "Cihan!" diye bağırdı. Doktorun gözleri gözlerimde, boğazı ellerimdeydi. "Ali!" dedim yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi. Ne ara doktorun boğazını bıraktım ne ara Ali'ye doğru döndüm bilmiyorum. Ali ile göz göze geldik. Aramızda koca bir koridor vardı da bana okyanuslar kadar uzak geldi.

"Ali..." dedim bir ihtiyaç gibi. Ali hiçbir şey demeden gözlerini benden çekip bir odaya girdi ve kapıyı kapattı. Yalvardım kapısının önünde. Ağladım. Sana ihtiyacımız var, dedim. Oğulların seni bekliyor, dedim ama açmadı.

Ebru öylece beni seyretti. Perişan bir hâlde kapının önüne çökmüş otururken "Bitti mi? Yıldız bu hâlini görmesin. Yeterince üzülüyor. Hadi kalk, sana bir kahve ısmarlayayım." dedi.

Tabii bana gelenler gelmiş "Sana da kahvene de! Ali'ye ne yaptın bilmiyorum ama o burada kalmayacak!" dedim ve sinirle eve gittim.

Tabii Ebru beni Sedat'a öyle bir anlatmış ki Sedat gece gelir gelmez yeri göğü inletti. "O doktorla gidip görüşeceksin Cihan! Ne sorarsa cevaplayacak, ne derse yapacaksın!"

"Abi manyak o kadın! Ali'yi de çıkaralım oradan. Beni gördü. Tanımamazlığa geldi." dedim. "Atma lan, sana seslendi ya!" dedi Bekir.

"Sen nereden biliyorsun?"

"Ulan dedik ya sana da gel izle kayıtları diye!" evet demişlerdi de benim kalbim kaldırmazdı. Daha çok kahrolurdum.

"Abi siz ne ayaksınız? Hayırdır bu kadın ne yapıyor size? Karım ağzının içine bakıyor, Ali desen hastanesinden çıkmıyor. Siz ona keza öyle. Şimdi ona yeni bir kurban mı lazım? Gitmiyorum ben doktora falan, iyiyim ben!" dedim ama Yıldız oturduğu koltuktan kalkmadan "Abi ben babamın evine döneyim mi? Yoksa sen Cihan'ı mı babasının evine yollarsın?" diye sordu.

Bekir "Hadi sıkıyorsa gitme, kırk satır mı kırk katır mı?" dedi sırıtarak.

"Yıldız o ne demek öyle?" dedim sinirle

"Ya Ebru ile görüş ya da yol belli. Ben artık hapçı koca istemiyorum!" dedi.

"Ulan duyan da beni müptezel sanacak. Hep o Ebru söylüyor bunları sana değil mi? Yılan o kadın!" dedim.

Bekir "Doğru konuş Cihan!" dediğinde sustum ama verseler elime Ebru'yu bir kaşık suda boğardım! Neden mi? O bizden Ali'yi çalmıştı.

Ben konusunu hiç açmadım ama sağ olsun ailem psikolojik şiddet, tehdit, boşanma, evden atma gibi yaptırımlarla beni tekrar Ebru'nun koltuğuna oturttular.

Sıkıntıyla "Tamam, sor hadi ama beni sinirlendirme!" dedim.

"Hayatını Aslı ölmeden önce, Aslı öldükten sonra diye ikiye ayırabilir misin?"

"Bu ne saçma bir soru? Aslı benim için değerliydi. Onu kurtaramadım hepsi bu." dedim basite indirgeyerek.

"Bu kadar basit mi?" Çakal lan bu!

"Ben 'Doktor Ebru harika biri. Birden beni huzura kavuşturdu. Çok iyi geçti.' falan desem olmaz mı? Boğazını sıktığım için özür bile dilerim. Sen de sevmediğin biriyle muhatap olmaktan kurtulursun."

"Seni sevmediğim kanısına nereden kapıldın?" diye sordu ya atla üstüne sık ümüğünü.

"Bakışların... Beni görünce geriliyorsun. Göz bebeklerin büyüyor. Aynı korku duyduğun zamanlardaki gibi. Dik durup bir an önce benim bulunduğum ortamdan uzaklaşmak için fırsat kolluyorsun. Bunun iki anlamı olabilir. Ya benden korkuyorsun ya da sevmiyorsun." dedim.

"Bu kadarını beklemiyordum, ilginç." dedi Ebru.

"Ben korkuyu nerede görsem tanırım."

"Peki Yıldız'ı anlat bana." dedi.

"Bitirsek mi?" diye sordum sıkıntıyla.

"Neden zor bir soru mu? Yoksa onu anlatacak birkaç kelimen mi yok?"

"Bana bak beni kışkırtma! Şurada adabımla oturuyorum."

"Soruma cevap ver!" dedi sertçe.

"Onu seviyorum. O kolum kanadım. Karanlıktaki ışığım. Bazen annem bazen kardeşim ama çoğu zaman tutunduğum dal o benim. Nokta!"

"O gün ölen o olsaydı ne olurdu?" diye sorduğunda sinirden gözlerimi kapattım.

"Ali'nin yerinde ben olurdum gayet net!"

"Ali, karısını kaybetmenin vermiş olduğu üzüntüyle mi burada? Yoksa Aslı'nın ölümünde kendini mi suçlu görüyor?"

"Ali güvendi. Kendini suçlu görecek bir şeyi yok! Suçlu benim. Lanet olsun ki benim! Aslı benim yüzümden öldü! Artık gidiyorum. Bu seans bu kadar yeter." dedim.

"Bana o günü anlat! Söz veriyorum bir daha seni buraya zorla getirtmeyeceğim. İster gelirsin ister gelmezsin..." dedi Ebru.

Bu teklifi bana cazip gelmişti ama nasıl anlatacaktım bilmiyorum. Derin bir nefes alıp en başından anlatmaya karar verdim. Kaan'dan nasıl şüphelendiğimi ama ispatlamadan kimseye bir şey söylemediğimi ve sonrasında olanları anlattım.

"O gün Yıldız'la barışmamızın ilk günüydü. El ele çıktık evden. Ben ağır aksak kırık kaburgamla yürümeye çalışırken ne Yıldız'ı dinledim ne telefonda bana otur oturduğun yerde diyen Sedat'ı... Geliyoruz, diyerek kapattım telefonu. Sevdiğim kadının eli elimdeydi ya ölsem gözüm açık gitmezdi artık.

Yıldız "Nereye gidiyoruz?" diye sordu mutlulukla.

"Bize gidiyoruz. Hüsnü baba ve diğerlerine sürpriz yapacağız." dedim yüzümde pis bir sırıtmayla. Hayatım bundan sonra Yıldız ve ailem dediğim insanlarla mutlu mesut geçecekti.

"Ne sürprizi?" diye sordu ama biliyordu aslında.

"Babandan seni bana istemesi için ona yalvarmam gerek."

"Cihan!" dedi bana sarılarak.

"Duygu canımıza okuyacak ama senin, benim herkesin hakkı bu düğün. Ne istersen olacak!" dedim mutlulukla.

"Ben seninle her şeye varım." dedi Yıldız havalara uçarak. Biz iki aptal âşık, gittik bizim eve. Benim kaburga batıyor ama kimin umurunda? Yıldız'ıma kavuşmuşum. İçeri girdiğimizde baktım bavullar kapıda. Çoluk çocuk toplanmışlar. Bizi görünce hepsi bir şaşırdı. Duygu "Cihan? Yıldız?" dedi ama şoke oldu.

"Biz geldik!" dedim sırıtarak. Yıldız "Bakma güldüğüne çok acı çekiyor ama çaktırmıyor. Uzansa çok iyi olur." dedi.

"Abartma Yıldız! Daha seni bana istemesi için Hüsnü babanın hendeğinden atlayacağım." dememle bermuda şeytan üçgeninin Yıldız'ın üzerine atlaması bir oldu.

Aslı "Çok sevindik!" diye bağırdı.

Duygu "Yaşasın! Düğün var Aslı!" diye sevinçten zıplıyor neredeyse.

Selma "Allah bir yastıkta kocatsın!" diyerek bizi tebrik ederken salona geçtik. O sırada Sedat, Bekir ve Ali içeri girdi. Tabii duymuşlar her şeyi... Aldılar beni ortalarına, konuş konuşabilirsen Hüsnü babayla.

Hüsnü baba en sonunda "Oğlum, babanı da alalım yanımıza." dedi.

"Tabii baba! Ama durumu malum belli. Konuşmayı sen yaparsın diye düşündüm ben."

"Allah izin verirse yaparız. Zaten tersten başlamalarınıza alıştık artık." diye Sedat'a lafı soktu. Kızlar kendi aralarında oturmuşlar büyük masaya, düğün derneği kurma hayallerine devam ederken Hüsnü baba namaza kalktı. Yıldız öyle mutlu görünüyordu ki o gülüyordu ya içim ısınıyordu!

Sedat "Duygu'm yine buradasınız anlaşılan! Yalan oldu çiftlik." dedi.

"Yok Sedat, geçeriz biz çiftliğe. Bu yeni evliler yalnız kalsın." dedi kıkırdayarak.

Selma "Aaaaa olmaz öyle şey! Kızı isteyeceğiz daha. Verene kadar yan yana duramazlar." dedi ya ne diyeceğimi bilemedim.

Aslı "Kıyma kız abla şunlara, baksana kedi gibi bakıyor Cihan!" dedi kahkahayla.

"Olmaz." dedi Selma ve konu kapandı. Araya girmenin tam vaktiydi.

"O zaman siz de buradasınız. Ölümü görün salmam!" dememle herkesi aldı bir gülmek.

"Vay çakal! Yıldız yanında kalsın diye neler yapıyor! Aylardır gidelim diye gözümüzün içine bakıyordun lan sen!" diyen Ali'ydi.

Sedat gülümseyerek "Ali, Bekir bugün ben şirkete geçerim. Birkaç kişiyi çağırdım. Siz de yanımda olun." dedi.

Ali bana dönüp "Lan kaburgasız sen de devir kıçını yat! İyileş, sonra düğün." dedi sırıtarak.

"Siz de akşam yedi de evde olun bak. Yemeğe geç kalmayın" dedim alayla.

Bekir "Ben ümidi kestim, biz çiftliğe dönemeyeceğiz." diyerek onların peşinden gitti. O sırada Aslı'nın "Ay Ali'ye bir şey

söyleyecektim..." diye masadan kalkıp hızla salondan çıktığını gördüm. Eceline gidiyormuş. Bilseydim...

Ben aptal âşık Yıldız'ın mutluluğunu seyrediyordum. Keşke yalnız kalabilseydik diye düşünürken telefonum çalmaya başladı. Osman arıyordu.

Sırıtarak "Alo?" dedim ama Osman "Cihan! Kaan! Sen haklıydın! Aradığımız hain Kaan! Kadının üç oğlu varmış, biri bir kuyuda ölü bulunmuş. Çocuğun öldüğü duyulmadan bir adam çıkagelmiş yanında bir çocukla. Bir çanta dolusu parayla birlikte çocuğu bunlara vermiş. Kaan yalan söylüyor, ölen çocuğun yerine geçmiş. Hain o!" demesiyle ilk şoka uğradım.

"Sen emin misin?" diye sorarken yerimden kalkmış ön kapıya doğru kaburgam elverdiğince hızlı yürüyordum. Sedatlara, gitmeden önce bunu açıklamalıydım.

"Evet, Siirt merkezde Kaan'ın sözde annesinin kız kardeşini buldum. Kadın anlattı. Bir çanta dolusu parayı verip getirdiği çocuğun ölen oğlunun yerine geçmesini sağlamış. Kendi oğlu hiç ölmemiş gibi, ölen çocuğun yerini almış bu her kimse."

"Tamam bekle iki saniye." dedim. Kapıya çıktığımda Sedat ve Bekir bir tarafta Levent'le konuşurken Ali ve Aslı onların bir adım yan tarafında bir şeyler konuşuyorlardı. Ali "Gir kız içeri, üşütecek-sin." diye sevgiyle Aslı'nın saçını kulaklarının arkasına sıkıştırıp onu eve doğru narince iteklemişti ki "Ali!" dedim sinirle.

Ali "Ne var çelik yelek?" dedi bana sırıtarak.

"Bekle sen! Geliyorum. Hani gitmiştin ulan Kaan'ın abisine?" diye bağırdım. Sedat ve Bekir'in merakla bize bakmaları umurumda olmadı. Hesabını soracak, sonra Osman'ı bizzat konuşturacaktım onunla. Bu sefer inanmasın da göreyim, dedim kendi kendime. Ali "Taktı, yeminle taktı!" diye telefonuna bakıyor beni sallamıyordu.

Aslı bizim Ali'yle atışmamıza gülümseyerek eve girmek için bana doğru yürüyordu. Sedat ve Bekir'i tam geçti geçmedi, bana ulaşmasına üç adım kalmıştı ki arabasından inen Kaan'ı ve elindeki uzun namlu taramalıyı görmem bir oldu.

O an bende ne kaburga kaldı ne acı... Koşmaya başlamam, "Aslı yere yat! Dikkat edin! Kaan!" diye haykırmamla Aslı'nın üzerine atlamam ve birlikte yere yapışmamız bir oldu. İlk hissettiğim dayanılmaz acı kırık kaburgamdan geldi. Ya ciğerime batmıştı ya mideme. Ne zaman sonra sırtımda bir serinlik hissettim. Ağzıma ağır ağır sıcak bir şeyler doldu. İlk yuttum ama öyle hızlı dolmaya başladı ki beklenen oldu. Nefes alamıyordum.

Sakinleşmeliydim, bir şey yoktu ölüyordum ama Aslı'yı kurtarmıştım. Umarım Sedat, Bekir ve Ali iyiydi. O an Aslı'nın yüzüne bakma ihtiyacıyla doldum. Korkma diyecektim ona. Korkma kurtardım seni diyecektim.

Son kalan gücümle kafamı kaldırmaya çalıştım ama ciğerlerim kanla doldu. Ağzımdan burnumdan kan gelirken ben köpek gibi solumaya başladım. Tam tanımla kendi kanımda boğuluyordum. Son bir çabayla Aslı'nın üzerinden kendimi sola itip sırt üstü yere uzandım. Kafamı ona doğru çevirdiğimde onun mavi gözlerinin hayatla ölüm arasındaki donuşunu gördüm. Her şey bitmişti...

Aslı kafasına aldığı tek kurşunla oracıkta ölmüştü. Kanımda boğuluyordum ama ben inanmayı reddediyordum. Öksürmemle yüzüm gözüm kan olurken ona doğru son bir çabayla baktım. Kafasından sızan kan alnından burnuna, oradan gözüne doğru akarken ben bu dünyadan Aslı'nın ölümüyle gözüm açık gidecektim. Başaramamıştım.

İkimiz de ölmüştük. O gömülüp toprağın altına indi. Ben nasıl olduysa onca kurşuna rağmen vicdanıma gömüldüm. Sonra hiç güneş doğmadı. Biz hep gecede kaldık.

Doktorlar ümit yok, diyerek bağlı olduğum makinenin fişini çekmek istemişler de Ali bırakmamış. Keşke bıraksaymış diyorum bazen. Dünya ne garip değil mi deli doktoru?" diye acıyla sordum.

Ebru'nun yüzündeki o burnu havada bakışlardan hiçbir eser kalmamıştı. Neredeyse ağlayacaktı ya da ben yanlış hissettim.

"Sonra ne oldu?" diye sordu ama sesi titriyor.

Yeni sorusu her nasıl olduysa beni rahatsız etmedi. Başladım anlatmaya. Kendime inanamıyordum ama anlatmak iyi gelmişti.

"Gözlerimi açtığımda bedenimdeki kablolardan kıpırdayamaz hâldeydim. Başımda Ali bekliyordu. Ağzımda sik kadar bir hortum konuşamıyordum ki olanları sorayım. Daha doğrusu hayal mi, gerçek mi, gerçekten Aslı öldü mü diye sorayım... Ali "Uyandın." dedi ama karşımda bana bakan benim tanıdığım Ali değildi. O an Aslı'nın öldüğünü anlamıştım. Konuşmak için çırpınmaya başladım. Çıksın istedim ağzımdaki hortum. Üzerimdeki bu kablolar kalksın istedim. Ali'ye sarılmak istedim. Çırpınmaya başladım. İlk krizi aslında orada geçirdim. Kendime geldiğimde Ali yoktu. Bir daha hastaneden çıkana kadar onu görmedim. Gelmedi...

Bekir ve Sedat anlatmaz biliyorum. Yıldız anlattı gözyaşlarıyla. Ali ben gözümü açana kadar başımdan ayrılmamış. Bazı geceler yok olmuş ortadan. Bekir ve Sedat deliye dönmüş. Bakmışlar ertesi gece yine çıkıp gelmiş yanıma. Bu sefer nöbetleşe beklemişler Ali ile birlikte. Takip etmişler, Ali kaybolduğu gecelerde Aslı'nın mezarına gidip sabaha kadar orada, onun yanında uyuyormuş.

Ameliyat üzerine ameliyat oldum. Yok orası olmamış tekrar, yok burası parçalanmış tekrar... Ciğerde dikiş tutmamış tekrar, kaslar kemiğe yapışmış tekrar...

Sonra mı? Öldürmeyen Allah öldürmez derler ya... Öldürmedi. Çek cezanı diye bıraktı dünyada. Çıktım hastaneden. Bir ölüden farkım yoktu. Yaşamıyordum. Sadece nefes alıyordum.

Soluğu Osman'ın yanında aldım. Cevaplar ondaydı. Vicdan azabından Sedatların yüzüne bakamıyor bizim oğlan. Kederinden vermiş kendini manyaklığa. Ali'nin bir eşi o da. Bilgisayarın başından kalkmıyor. O holdingin ağı senin bu şirketin ağı benim bombalayıp duruyor. Yani bilgisayar teröristi olmuş. Paraya para demiyor. Yakalansa yerin yedi kat altına gömerler. Ne Sedat kurtarabilir ne ben!

Osman "Cihan ölenle olana çare yok. Git evine, olmadı kal burada bakarız biz sana." dedi.

"Anlat ulan!" dedim.

"Anlatınca Aslı geri gelecek mi?" diye sordu.

"Bu benim hakkım!" diye bağırdım. Osman "Şu trafik kazasında ölen arkadaşım var ya... Öldüren bu şerefsiz Kaan'mış. Sonrasında kazadan kurtulan adamın birini buldum. Adam karşı yoldan gelen bir kamyonun onları ite ite uçurumdan attığını söyledi. Sonra şu bizim müşteri vardı ya senin kaburganın kırılmasına neden olan. Annesiyle konuştum, Kaan bulmuş bunları. Gaza getirmiş oğlanı. Salmış senin üzerine."

"Onu nasıl öğrendin?"

"Kadına Kaan'ın resmini gösterdim. Tanıdı. Düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum. Cihan biz nasıl yedik bunları? Nasıl bulamadık? Deli gibi aradım her yeri. Herkese sordum. Çıkmadı o sıra. Suç benim, daha iyi araştırabilirdim. Ben artık abinin karşısına çıkamam, yüzüm yok Cihan. Sedat'ı, Bekir'i geçtim. Ali'nin yüzüne bakamam..." diye gözyaşlarına boğulurken bir şey demeye gücüm yoktu.

O suçlu, ben suçlu, Ali suçlu... Herkes suçlu ama hepsi canımdan bir parça. Söyle bana doktor canım gibi sevdiğim insanların bu hâllerini gördükten sonra ben düzelebilir miyim?"

"Yaşıyorsun." dedi Ebru. Kahkahalarla güldüm.

"Gerçekten yaşıyor muyum? Haklısın, Yıldız için ve ailem dediğim o insanlar için yaşıyorum. Ama yaşıyor muyum? Neyse, Yıldız'ın hakkını ödeyemem. Kocası değil çocuğu gibi baktı bana. Ölümden mucize eseri döndüm dönmesine de içimde delik deşik olmamış organ kalmamış. Dalağımı almışlar, böbrekler elek, ciğerimin yarısı yok... Vurulduğumda yüz on kilo olan adam, kalmışım seksen kilo. Sağ olsun Yıldız'ıma! Başkası olsa bırakıp giderdi. Herkesten sakladı beni. Yüzü hep güldü. Abartısız pamuklara sardı beni. Onun sayesinde iyileştim. Gücümü topladım."

"O senin yumuşak karnın Cihan, neden ona tutunup geçmişi geride bırakmıyorsun?"

"Valla doktor ben bırakacağım da o deliğe kendini tıkan Ali salağı var ya gel de bunu ona anlat!"

"Ali hayata dönünce ne olacak?"

"Ben iyi olacağım. Sedat iyi olacak. Duygu, Bekir en önemlisi o boynu bükük kalan iki masumu iyi olacak."

"Ali'ye kızgın mısın?" diye sordu Ebru.

"Bencillik ama evet, kızgınım. Bazen ona öyle kızıyorum ki ağzını yüzünü dağıtmak istiyorum!"

"Neden?"

"Onun suçu yok da o yüzden!" diye bağırdım öfkeyle.

"Ben anlattığın onca şeyin sonunda suçlu onu görüyorum."

Ayağa kalkmış delirmiş gibi sağa sola yürürken "Sen bir bok görmüyorsun doktor! Ali sadece o orospu çocuğuna güvendi. Kimseyi dinlemeseydim, Siirt'e ben gitseydim, ondan hain çıkmaz dediklerinde onlara hak vermeseydim şu an ne Aslı toprağın altında olurdu ne Ali o delikte olurdu! Asıl suçlu benim!" diye boğazımın damarları çatlaya çatlaya içimde ne varsa kustum.

"Ali diyordun..."

"Ali benim hastaneden çıktığım sıralar zıvanadan çıktı. Serseri mayın gibiydi. Aslı'nın ölümünü yok saydı. Bekârım oğlum ben, diyerek o kadın senin bu kadın benim kendini perişan etti. Ne Bekir durdurabildi ne ben çare oldum! Çıktım karşısına, yalvardım. Öldür beni, için soğusun dedim işe yaramadı.

En sonunda Sedat delirdi. Aralarında ne geçti bilmiyorum ama sonrası Ali kendini buraya kapattı. Gerisi sende. Anlattıklarımdan fazlasını bildiğine eminim. Şimdi sen söyle, o iyi olacak mı?"

"Sen onun yerinde olsan iyi olur muydun?"

"Tutunacak bir sürü dalı var. En önemlisi sevdiği kadından ona kalan oğulları var."

"Bak ne güzel cevap veriyorsun. Peki niye aynı şeyi kendine sen yapıyorsun? Ali en azından dürüst." dedi.

"Ben anlayamadım?" dedim

"Ali kederini dışına vurup oraya buraya saldırdı. Ölümü yok saydı. Çocuklarını bir kenara attı. Sonra geldi, kendini buraya kapattı. Bu dürüstçeydi. Peki ya sen? Etrafa gülücükler saçarak, öfkeni kontrol edemediğin zamanlarda kriz geçirip haplara sığınarak çok mu dürüstsün? Senin durumun Ali'den daha zor."

"Ne yani, ben de onun gibi kendimi mi kaybedeyim?"

"Eğer bu sana iyi hissettirecekse neden olmasın?"

"Bunu Sedat'a da söylemeni o kadar çok isterim ki! Ben dersem bana inanmaz. Söylesene ya!" dedim zevk alırcasına.

Ebru güldü ve "Olur. Zamanımız bitti. Gelip gelmemek sana kalmış. Gelirsen Yıldız'la iletişim sağlarız. Teşekkür ederim Cihan!" derken ayağa kalkmıştı.

"Rica ederim! Bu arada Ali o gün bir şey söyledi mi?" diye sordum.

"Ben, beni kurtardığı için teşekkür ettim ona. Güldü ve *'Cihan işte.'* dedi. Ve inan bana aylardır ilk kez gülümsedi." dedi Ebru.

"O zaman ben yine göreyim onu!"

"Hayır, isteseydi o gün seni görürdü. Yanına gelir, konuşurdu." dedi Ebru gülümseyerek. Haklıydı.

Ben hastaneden bu sefer daha dingin, daha huzurlu ayrılırken yaşanan onca acıyı kötü bir rüya gibi anlatabilmiştim. Bu deli doktoru Ebru yalan yok, bana çok iyi gelmişti. Yıldız yine haklı çıkmıştı.

Eski lanet günleri hatırlamak Yıldız'ın beni ne kadar sevdiğini anlamama sebep oldu sanırım. Oysa en çok ben seviyorum derdim kendi kendime. Baştan sona çok çekmişti benden. Yetmemişti bana hastayken baktığı, iyileştikten sonra sorgusuz sualsiz çiftlikte kalacağız bir süre, dediğimde sesi çıkmadı. Neden diye sormadı. Onu mezarlığa dönmüş çiftliğe götürdüğümde, bir gün olsun surat asmadı.

Herkes için zordu da Yıldız için daha zor. Kimseyi doğru dürüst tanımaz etmez. Eğreti gelin gibi durdu kapı önünde. Kimseye çare olamadı. Çocuklarla ilgilenmeye verdi kendini. Ona karşı suçlu hissettim kendimi. Ne ona söz verdiğim gelinliği giydirebildim ne hayalini kurduğu düğünü yapabildim. Belki telafi edebilirdim.

Telefonu çıkarıp aradım Duygu'yu. Telefonu açar açmaz "Yıldız yanındaysa çaktırma." dedim.

"Ay Mücella abla vardın mı? Oh oh iyi!" diyerek uzaklaştı Yıldız'ın yanından ve "İyi misin çabuk söyle?" diye sordu.

"İyiyim ama sana ihtiyacım var. Ben bir şey düşündüm..." diyerek gönlümden geçeni suçluluk duyarak anlattım.

Duygu "Olur mu öyle şey? Harika bir fikir bu! Çok güzel olur be Cihan! Bunu söylerken içim yanıyor ama belki eski mutlu günlerimiz geri gelir ne dersin?" diye bana sordu.

"Sen istedikten sonra her şey olur be Duygu!" dedim ve detayları konuşup kapattık. Sonra Yıldız'ı aradım.

Alo demeden "Cihan çıktın mı Ebru'nun yanından?" diye sordu.

"Sen neredesin?"

"Evdeyim."

"Dersin yok mu?"

"Gitmek istemedim bugün."

"Hadi hazırlan, gelip seni alayım." dedim.

"Niye, bir şey mi oldu?" diye sordu. Kız alışkın değil tabii.

"Seni özledim." dedim. Sesi soluğu kesildi "Peki." dedi. Yıldız'ı almadan önce birkaç yere uğradım. Duygu'nun bana verdiği görevleri yerine getirdim. Hâliyle geç kaldım. Eve vardığımda aradım "Hadi dışarı gel!" dedim.

Bir süslenmiş, özenle hazırlanmış maşallah! Arabaya bindiğinde "Geç kaldın." dedi, suratı düşmüş yine.

"Umarım beklediğine değer." dediğimde heyecanla "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Nereye gitmek istersin?" diye sordum.

"Annemlere gidelim mi?" diye sordu sırıtarak.

"Mutlu olacaksan gidelim. Muhsin amcanın otuz bir saati gelmiştir. Gidelim çeksin üzerimde." dedim.

"Ya deme öyle! Hem baba de sen ona artık. O deme dedi ama sen de baba." dedi.

"Ben yalnız kalırız diye düşünmüştüm." dedim.

"Yalnız kalmak mı? Aaaa o da ne?" diye kıkırdadı Yıldız.

Elini alıp dudaklarıma götürerek sevgiyle öptüm ve bastım gaza. İstanbul çıkışını bulana kadar hiç durmadım.

Yıldız bir saatin sonunda "Cihan nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Balayına. Yarın akşam döneriz olur mu?" dedim gülümseyerek.

Yıldız'ı aldı bir panik! "Ama... Ama ben yanıma hiçbir şey almadım. İç çamaşırım bile yok ki!" dedi.

"Zamanında çamaşırsız gezmişliğin var." dedim gülerek.

"Ay görmüş müydün?"

"Bir yerini görmedim. Yani bakmadım ama belli oluyordu. Etli butlu, sallana sallana. Yıldız kilo al azıcık!" dedim kahkahayla.

Yıldız "Etli butlu ha!" diye uzanıp çenemin altına öpücük kondurdu. Ben mi? Bir an önce gideceğimiz yere varmak için bastım gaza.

Onu Abant'ta küçük bir otele götürdüm. Şöminenin başında şarap eşliğinde yemek yedik. Sonra göl kenarında yürüyüşe gittik. El ele, hiç konuşmadan saatlerce yürüdük. Sonra yine şöminenin karşısındaki koltuklara yayılıp sıcak şarap içtik. Tabii odaya çıkmamız çok geçe kalmadı. O beni özlemiş, ben onu.

Sabah gözlerimi açtığımda öğlen saat on iki olmuştu. Yıldız kendini dolamış yorgana, mumya gibi uyuyor. Ağzı beş karış açık. Yine alerjisi tutmuş. Kalkıp oda servisine en güzelinden bir kahvaltı söyledim. Hani şu yatağa götürülen cinsinden. Sessiz olmak için parmak uçlarımda hareket ediyordum ve çırılçıplaktım. Garson kapıyı tıklattığında kapı aralığından bahşişini verip gitmesini rica ettim. Sonra kahvaltı arabasını içeri aldım. Koca tepsiye her şeyi bir güzel yerleştirip kasıklarımı örten önlüğü belime bağladım. Tepsi elimde "Yıldız!" diye seslendim ama hatun horluyor.

"Yıldız hadi, kalk bak sana ne getirdim!" dedim ama yok uyanmadı. En sonunda "Cemile anne hoş geldin, Yıldız içeride girsene!" diye bağırdım ya Yıldız yatağın ortasına fırlamıştı resmen.

Saçı başı karışmış şekilde "Ne annem mi? Onun burada ne işi var?" derken ayılmaya çalışıyordu.

"Gözünü aç Yıldız!" dedim sabırla çünkü kollarımda güç kalmamıştı. Yıldız saçlarını yüzünden çekince "Sürpriz!" dedim. Yıldız yeniden doğmuş gibi "Ay ay ay! Benim kocam karısına kahvaltı mı hazırlamış?" diyerek tepsiyi aldı yatağın ortasına koydu ama beni gözü görmedi. Ulan normalinde filmlerde tepsiyi kenara koyup sevişmeye başlamıyorlar mıydı? İşte Türklerde ancak bu kadar.

"Yıldız!" dedim elimi belime koyup poz vererek durdum. Bakmasıyla arkamı dönüp açıkta kalan popomu ona salladım. Ağzına ne tıktıysa boğazına kaçması bir oldu. Ulan ben senin romantikliğine Cihan! Kızı öldürüyordun ya! O kadardı ki bir ara ambulans mı çağırsam, diye düşündüm ama iyiydi. Öksürmekten içi çıktı. Yıldız ahlaya vahlaya "Sürprizini mahvettim!" dedi ağzı yüzü kıpkırmızı.

"Ne alakası var canım? Alt tarafı bir önlük!" dedim.

"Harika bir önlük. Onu tekrar giyip benimle sevişebilme ihtimalin ne?" diye sordu masum masum.

"Gölün manzarasını kaçırmanı istemiyorum. Biliyorsun bizim sevişmemiz övünmek gibi olmasın uzun sürüyor da!" dedim havalı bir tarzda.

"Bugünde kalırız olmaz mı?" diye sordu Yıldız. Ah benim eşek kafam sürpriz hazırlayacak bugünü buldum! Ne güzel kalırdık.

"Bugün dönmeliyiz ama yine geliriz." dedim.

Yıldız "O zaman o önlüğü eve götürelim." dedi ya kahkahalarla gülüyordum.

Gölün muhteşem manzarasının tadını çıkararak bütün öğleden sonra Yıldız'la vakit geçirdik. Gölde kayığa bile bindik. Akşam saat altı gibi yola çıktık.

Yıldız "Kalabilirdik." dedi mutsuzca.

"Söz yine geleceğiz." dedim. Yıldız "Harika bir geziydi. Teşekkür

ederim kırmızı önlük!" diye kahkaha atmaya başladı. Tabii yine uyudu. Hatunu araba tutuyor ne desem boş!

Eve geldiğimizde Yıldız arabadan inmeden "Ben uyumaya devam etmek istiyorum. Çabuk beni yukarı taşı ve kimseye çaktırma." dedi.

"Tamam." dedim ama gülmekten ölmediysem sürprizi bozmamak için. Neyse aldım Bayan Kapris'i kucağıma, yürüdüm dış kapıya. Bizimkiler zaten camdan geldiğimizi görmüşler. Duygu açtı kapıyı sessizce "Bu ne?" dedi ağzını kapatarak gülmesini engelledi. "Uyudu, vaz mı geçsek?" dedim alayla.

"Seni gebertirim çocuk!" dedi bana ve birlikte salona yürüdük. Salon karanlıktı. Salonun ortasında durdum ve "Yıldız kalk hadi, geldik." dedim ve onu kucağımdan indirdim ama ne olur ne olmaz diye bırakmadım. "Ya niye uyandırıyorsun? Alt tarafı soyup gecelik giydireceksin. Sanki yapmadığın şey!" derken ışıkların yanmasıyla bütün ailem "Sürpriz!" diye haykırdı. Yıldız korkudan üzerime tırmanacaktı. Kısık gözlerle etrafa bakıp olanı biteni anlamaya çalıştığı sırada Selma ve Duygu yanına geldi ve "Hadi seni hazırlayalım." dediler.

"Ne için?" diye sordu Yıldız.

Selma "Bu senin düğünün Yıldız. Aile arasında ama..." dedi.

Yıldız'ın anne ve babasını görmemle yanlarına gidip ellerini öpmem bir oldu. Babası hâlâ bana karşı mesafeliydi de Sedat onu yavaş yavaş alıştırıyordu.

Semra anneme sarıldım doyasıya, "Annem!" dedim "Oğlum!" dedi dolu dolu. Babam almış ilaçları pilot yine... Önünde duran kola bardağını bitirmiş "Semra bana bu çaydan ver." diye tekrar edip duruyordu.

Osman ve Çiçek, ikisi birlikte sarıldı bana. "Çok mutlu olun! Abim!" dedi Çiçek. Osman "Hak ettiniz. Her şey gönlünüzce olsun!" dedi.

Levent'le bir sarıldık, ağladık ağlayacağız "Özür dilerim bro!" dedi.

"Asıl ben özür dilerim Levo!" dedim ve ayrıldık. Herkes buradaydı. Durmuş, Dursun, Tıfıl Cengiz, Müjde, Hamit, Maho, Şehmuz, Necati... Bizi seven bütün herkes buraya tebrik etmeye gelmişti.

Yıldız merdivenlerden inerken ona bir kere daha âşık olduğumu itiraf etmeliyim. Giydiği beyaz gelinliğin içinde peri kızları gibiydi. En önemlisi gözünün içi gülüyordu ya bu bana yeterdi. Onu merdivenin başında karşılayıp son basamaktan inerken elini tuttum. Tabii adını bile bilmediğim yavaş bir dans müziği çalmaya başladı. "Benimle dans eder misin karıcığım?" diye sordum elini dudaklarıma götürürken "Memnuniyetle bebişim!" dedi ya kahkahayla güldüm. Duygu ile kala kala o da ona benzemeye başlamıştı.

Salon boşaltılmış balo salonu gibiydi. Yıldız kollarımda oradan oraya savrulurken gözüm salon kapısında duran kişiye takıldı. Kalabalıktan tam göremiyordum. Sola kaymamla Ali'yi gördüm. İlk hayal sandım. Sonra Sedat gitti yanına, sarıldı ona. Hayal değildi, gelmişti.

Yıldız "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Ali... Ali gelmiş!" dedim. Yıldız durdu ve "Hadi git, ben babamla dans etmek istiyorum." dedi.

"Borcun olsun ama!" dedim.

"Abant'ta öderim." dedi ve babasının kollarında yerini aldı.

Ben Ali ve Sedat'ın yanına gidene kadar onlar bahçeye çıkmışlardı bile. Bir baktım ki Ali bir arabaya binmek üzere. Şoför koltuğunda Ebru var. Arkada Oğuzalp ve Halil... İçim üşüdü birden. Koştum deli gibi!

"Ali..." dedim nefes nefese. Yalan yok, ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Cihan..." dedi buruk bir tebessümle.

"Gidiyor musun? Çocukları almışsın..." diye düşündüğüm şeyin devamını getiremedim. Duyacaklarımdan ölesiye korktum. Temelli gidiyoruz demesinden korktum. Ali gülümsedi ve "Birkaç güne geleceğiz. Ebru çocukların bilmesi gerektiğini söyledi. Onlara evin dışında anlatmak istiyorum." dedi.

"Ta... Tamam. O zaman ben içeri gideyim. Gelince görüşürüz. Olmadı beklerim ben seni. İşe gitmem. Sen gelirsin belki beraber gideriz. Kaç gün sonra gelirsiniz? Olmadı evde otururuz. Sen ne istersen yaparız." dedim ama ne dedim ben bile bilmiyorum. Devreler yanmıştı.

Ali bana sarıldı ve "Çok mutlu olun! Size yakışır!" dedi ve tam arabaya binecekti ki "Ali!" dedim.

"Söyle amcamınoğlu!" dedi yüzünden hiç gitmeyen o buruk tebessümle. "Bize yakışır." dedim ve arabaya binip gözümün gördüğü yerden kaybolana kadar yanımda Sedat'la öylece arkalarından baktım. O sırada hızla bir araba Ali'nin gittiği tarafa doğru yola çıktı. "Bu kim?" diye sordum.

Sedat "Levent'tir kim olacak? Ali mesaj atacaktı ona. Hadi girelim içeri." diyerek güldü.

"Dönecekler değil mi?" diye sordum.

"Dönmeyecek olsa ben böyle sakin kalabilir miydim? Duygu içeride kahkahalar atabilir miydi? Selma başına patatesleri bağlayıp bunalıma girmez miydi? Ya Bekir?"

"Aman abi onu hiç anlatma!" dediğimde ikimiz de gülüyorduk. Sedat "Ha bir de Levent'i geri getirmek için dönmek zorunda." diye daha bir gülerken "Biraz daha iyi gibi..." dedim iyi olduğunu duyabilmek için.

"Daha iyi olacak. Ebru ona ikinci bir şans." dedi Sedat.

"Yok artık! Ne ikinci şansı abi? Ali ve Ebru mu? Ah benim kafama sıçsınlar! Abi ben o kızın gırtlağını sıktım. Demediğimi bırakmadım. Hadi canım. Yok yok sana öyle gelmiştir!" diye panik atak geçirirken Sedat'ın enseme vurması ve "Sen ne zaman bu kadar fesat biri oldun? İkinci şans derken onu kast etmedim." dedi ya bana bir rahatlama geldi.

O sırada evin kapısından bize doğru yürüyen beyazlar içinde Yıldız'dan başkası değildi. "Duygu'yu bulup Ebru hakkındaki düşüncelerini anlatsam iyi olacak. Tepkisini merak ediyorum." dedi Sedat ve gülerek yanımdan ayrıldı.

Yıldız yanıma gelir gelmez kollarımda yerini aldı ve "Ali iyi mi?" diye sordu.

İçime bir kurt düşmüştü "Yıldız, Ebru Ali ile nasıl olur?" diye sordum.

"Asla olmaz! Ebru kendini keser yine evet demez. Ali ona âşık mı olmuş?"

"Yahu yok öyle bir şey ben... Ben öylesine sordum işte. Yoksa ben de istemem." dedim.

"Hayırdır, sen niye istemiyorsun?"

"Kadın bizim psikoloğumuz değil mi Yıldız? Her şeyimizi biliyor, olmaz öyle şey." dedim.

Yıldız "Dedi kurbanıyla evlenen merhametli katil!" dediğinde ben neye olmaz dediğimin farkına varıyordum.

Eğer aşk var olacaksa buna kimse engel olamazdı. Bize kim engel olabilmişti de ben Ebru cadısına engel olacaktım? Ama olmasa iyi olurdu.

Sevdiğim kadın kollarımdaydı ve ben her şeye rağmen kendimi şanslı hissediyordum. Onu sıkı sıkı sarıp sarmaladım ve "Abant'a yerleşmeye ne dersin?" diye sordum.

Yıldız gecenin karanlığında yüzünü bana doğru kaldırdı ve kafasını sallayarak "Hayır! Onları seviyorum." dedi ve beni elimden tutup içeri götürdü.

Salona girdiğimizde iki senedir ilk defa şen kahkahalar ailemizin etrafında dolanıyordu. Ve ben bu kahkahaların hiç bitmemesi için elimden geleni yapacaktım...

Sonrası hayat...